

Tương Tư Thành Năm Tro Tàn

Contents

Tương Tư Thành Năm Tro Tàn	2
1. Chương 1-1: Oan Gia (1)	2
2. Chương 1-2: Oan Gia (2)	5
3. Chương 1-3: Oan Gia (3)	8
4. Chương 1-4: Oan Gia (4)	12
5. Chương 1-5: Oan Gia (5)	15
6. Chương 2-1: Xác Suất Của Duyên Phận (1)	20
7. Chương 2-2: Xác Suất Của Duyên Phận (2)	22
8. Chương 2-3: Xác Suất Của Duyên Phận (3)	26
9. Chương 2-4: Xác Suất Của Duyên Phận (4)	27
10. Chương 3-1: Thời Đại Hòa Bình (1)	29
11. Chương 3-2: Thời Đại Hòa Bình (2)	32
12. Chương 3-3: Thời Đại Hòa Bình (3)	36
13. Chương 3-4: Thời Đại Hòa Bình (4)	37
14. Chương 4-1	40
15. Chương 4-2	43
16. Chương 4-3	46
17. Chương 4-4	48
18. Chương 4-5	51
19. Chương 5-1: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (1)	54
20. Chương 5-2: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (2)	57
21. Chương 5-3: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (3)	61
22. Chương 5-4: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (4)	64
23. Chương 5-5: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (5)	67
24. Chương 5-6: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (6)	70
25. Chương 7-1: Mùa Xuân Năm 2003 (1)	74
26. Chương 7-2: Mùa Xuân Năm 2003 (2)	77
27. Chương 7-3: Mùa Xuân Năm 2003 (3)	79
28. Chương 7-4: Mùa Xuân Năm 2003 (4)	81
29. Chương 7-5: Mùa Xuân Năm 2003 (5)	84
30. Chương 7-6: Mùa Xuân Năm 2003 (6)	87
31. Chương 7-7: Mùa Xuân Năm 2003 (7)	90
32. Chương 7-8: Mùa Xuân Năm 2003 (8)	92
33. Chương 7-9: Mùa Xuân Năm 2003 (9)	95
34. Chương 8-1: Thân Khanh Ái Khanh (1)	101
35. Chương 8-2: Thân Khanh Ái Khanh (2)	104
36. Chương 8-3: Thân Khanh Ái Khanh (3)	107
37. Chương 8-4: Thân Khanh Ái Khanh (4)	109
38. Chương 8-5: Thân Khanh Ái Khanh (5)	111
39. Chương 8-6: Thân Khanh Ái Khanh (6)	115
40. Chương 9-1	116
41. Chương 9-2	119

42. Chương 9-2	122
43. Chương 9-3	125
44. Chương 9-3	128
45. Chương 9-4	131
46. Chương 9-3	133
47. Chương 9-5	136
48. Chương 9-3	139
49. Chương 9-6	142
50. Chương 9-4	145
51. Chương 9-7	148
52. Chương 9-4	151
53. Chương 9-8	153
54. Chương 9-4	156
55. Chương 9-9	158
56. Chương 9-5	161
57. Chương 9-10	164
58. Chương 9-5	168
59. Chương 9-11	171

Tương Tư Thành Năm Tro Tàn

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Dịch giả: Chu Hồng Hạnh Ngày xuất bản: 08-2016 Giữa trăm núi nghìn sông, giữa v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-thanh-nam-tro-tan>

1. Chương 1-1: Oan Gia (1)

Tô Nhất và Chung Quốc từ nhỏ đã quen nhau, cũng coi như là thanh mai trúc mã nhưng lại chẳng bao giờ hòa thuận. Ngược lại, hai đứa rất hay đánh nhau, đúng là một cặp oan gia.

1

Lần đầu tiên Tô Nhất biết đến hai từ “oan gia” là khi cô mới khoảng năm tuổi, nghe cô Ưông ở nhà bên cạnh nói.

Cô Ưông bà mẹ của Chung Quốc. Mỗi lần Tô Nhất và Chung Quốc ở dưới sân cãi nhau đến gà bay chó chạy, cô ấy lại vừa cười vừa mắng yêu một câu:

“Hai đứa này, cứ ở gần là lại cãi nhau, thật đúng là một cặp “oan gia””

Có người ngồi bên cạnh hóng chuyện lại chêm vào: “Yêu nhau lắm cắn nhau đau đấy mà.”

Hồi ấy, Tô Nhất còn nhỏ, không hiểu câu đó nghĩa là gì, chỉ biết có một chữ “oan”, theo những gì nghe được trên phim truyền hình mà hiểu nghĩa là thù oán, kẻ thù.

Cái đầu non nớt của cô khẳng định: Đúng thế, Chung Quốc chính là kẻ thù của mình.

Chung Quốc bằng tuổi cô nhưng lại được những đứa trẻ trong khu coi như “thần thánh”, bởi vì tên của cậu ta thường được nhắc đến trên ti vi, lúc nào cũng thấy có tin tức về “Chung Quốc” (*). Cứ nghĩ còn nhỏ tuổi mà đã làm được rất nhiều việc lớn, bọn trẻ lúc nào cũng xem cậu ta như một vị anh hùng.

(*) Trong tiếng Trung, “Chung Quốc” đồng âm với “Trung Quốc”.

Chỉ có Tô Nhất biết hai chữ “Chung Quốc” này chẳng thể là “Trung Quốc”, bởi vì cô đã từng hỏi bố. “Bố, trên ti vi nói Trường Thành là công trình kiến trúc vĩ đại nhất “Chung Quốc”, Trường Thành dài như vậy, một mình Chung Quốc làm sao xây được?”

Bố Tô Nhất cười một hồi lâu rồi mới giải thích cho con gái biết “Trung Quốc” trên ti vi không phải là Chung Quốc. Cuối cùng, ông cũng không thể không cảm thán một câu: “Xem lão Chung Kiến đặt tên cho con trai kìa, thật là lợi dụng quá.”

Mẹ Tô Nhất cũng gật đầu cười, nhất trí: “Lại chẳng không. Đến nhà trẻ đón con, người ta mở miệng một tiếng là “bố của Chung (Trung) Quốc”, “mẹ của Chung (Trung) Quốc”, làm cho ai cũng phải quay đầu lại nhìn xem là thần thánh phương nào.”

Bố của Tô Nhất và bố Chung Quốc cùng làm việc trong một đơn vị, hai nhà lại cùng sống trong một khu tập thể. Bọn trẻ con trong khu tập thể khá đông.

Trong số những đứa con gái bằng tuổi, Tô Nhất là nữ vương “Ỗ Thiên xuất hiện, ai dám tranh giành”. Trong đám con trai, Chung Quốc là bá chủ “bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh quần hùng”. Tục ngữ có câu: Một núi không thể có hai cọp, hai đứa “tiểu vương” cầm đầu quân của mình chơi trong khu, “tranh chấp địa bàn” là chuyện thường. Ai bảo cả khu chỉ có một cái sân chơi nằm giữa bốn tòa lầu, đám con gái mà chơi nhảy dây, nhảy lò cò thì đám con trai sẽ chẳng có chỗ mà chơi đánh trận giả.

Để chiếm sân chơi, Chung Quốc dẫn một đám con trai hùng hổ đi đến tấn công bọn con gái. Tô Nhất cũng chẳng hề sợ hãi, lập tức dẫn các nữ tướng dưới trướng mình ra nghênh chiến.

Đáng tiếc là Tô Nhất tuy còn nhỏ tuổi đã có tài cầm quân ra trận như Mục Quế Anh, nhưng đám con gái dưới trướng cô nàng toàn là quân ăn hại, bị bọn con trai ném đất vào người, đau chỉ là chuyện nhỏ nhưng nhìn thấy quần áo đẹp bị bẩn thì lập tức đứa nào cũng ngoác miệng khóc, nước mắt ngấn nước mắt dài bỏ chạy. Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Tô Nhất mặt mũi chân tay đầy bùn đất. Chẳng còn cách nào, ai bảo chỉ còn mình cô ở lại làm mục tiêu công kích.

Lần đó, Chung Quốc toàn thắng, Tô Nhất thảm bại bỏ về. Về đến nhà còn bị mẹ mắng: “Xem con có giống con gái không? Bẩn thỉu chẳng khác gì một con khỉ đất.”

Tô Nhất vì quá nghịch ngợm mà thường bị mẹ đánh. Lần này, cô bị đánh rất đau, vì quần áo quá bẩn, rất khó giặt sạch. Bị mẹ quát cho vài roi vào mông, trận đòn này đương nhiên là tại Chung Quốc.

Ân oán cứ như vậy mà hình thành, Tô Nhất và Chung Quốc từ đó trở thành một đôi tiểu oan gia.

“Oan gia ngõ hẹp”, câu nói ấy quả thích hợp với cặp đôi này. Cùng một khu tập thể, lại cùng ở tòa nhà số ba, thậm chí là cùng một tầng, hai nhà sát nhau. Cả ngày đi ra đi vào, cứ ngẩng đầu lên là nhìn thấy. Chỉ cần nhìn thấy Chung Quốc, Tô Nhất sẽ lập tức trợn mắt lên lườm nguýt.

Đánh nhau thì ba bữa một trận nhỏ, năm bữa một trận lớn, đều là Tô Nhất và Chung Quốc đấu tay đôi. Các “nữ binh” của cô bé đều được mở rộng tầm mắt.

Trong chuyện đánh nhau, con gái thường không phải là đối thủ của con trai nên chẳng đại gì mà lấy trứng chọi đá.

Nhưng Tô Nhất thì không, cô bé không đánh thì không nuốt trôi mối hận này. Dựa vào cái gì mà bọn cô đang chơi vui vẻ, Chung Quốc dẫn người đến thì bọn cô lại phải nhường?

Khu tập thể thường xảy ra những trận chiến của cặp đôi oan gia này. Khi đánh nhau tập thể, Chung Quốc chỉ đạo nhoáng một cái là đã đuổi được lũ con gái nhưng khi đấu tay đôi với Tô Nhất, cậu bé lại rất khó giành phần thắng. Cô bé nào cần, nào cào, nào đá... mười tám thế, võ nào cũng đủ. Có lần hăng quá, Chung Quốc bị cô bé cần một cái thật mạnh, tưởng như rút cả một mảng thịt ở cánh tay, đau đến nỗi tiểu bá chủ “thống lĩnh quần hùng” chảy cả nước mắt.

Trong cơn tức giận, cậu bé túm chặt lấy một mớ tóc của Tô Nhất, làm da đầu cô bé rớm máu, tiếng gào khóc của Tô Nhất làm chấn động cả khu.

Sau lần hai bên cùng thương tích nặng nề ấy, suốt một thời gian dài, hai đứa trẻ đều bị cha mẹ cấm túc, không cho phép xuống dưới sân chơi để tránh gây thêm chuyện.

Bắt đầu vào tiểu học, để kiềm chế sự nghịch của con gái, ngoài thời gian học chính, mẹ của Tô Nhất còn cho cô bé đi học thêm thư pháp. Bố Chung Quốc cho cậu tham gian lớp cờ tướng. Phụ huynh hai bên đều tích cực bồi dưỡng những thói quen tao nhã thanh lịch cho con mình, không muốn chúng sau này trở thành những tên côn đồ cả ngày chỉ biết đánh lộn ngoài đường phố.

Từ đó Tô Nhất không còn được tự do, hằng ngày đi học về, liền bị mẹ nhốt ở trong phòng luyện thư pháp.

Cô bé cũng từng chống đối nhưng làm sao chống lại được cái cán chổi của mẹ. Nước mắt còn lã chã rơi trên bảng chữ mẫu nhưng tai thì vẫn vểnh lên nghe ngóng tiếng những đứa trẻ đang nô đùa dưới sân. Nhà cô bé nằm ở tầng hai, nghe rõ mồn một. Vương Quốc Mỹ và Châu Manh Manh đang chơi đá cầu; Đàm Yên cùng Lý Khiết, Lưu Tiểu Tuệ đang bắn chun; còn có... Một đám con gái đang chơi vui vẻ ở dưới sân, cô bé cũng rất muốn được ra ngoài chơi cùng bọn chúng.

Bỗng những tiếng cười chột biến thành tiếng la hét.

Trong tiếng la hét, tiếng khóc của Vương Quốc Mỹ đặc biệt thánh thót. Tô Nhất vội bỏ bút xuống, chạy ra ban công xem, thì ra là Chung Quốc đã mang một cái ná xuống lầu, bắn những viên đạn giấy về phía lũ con gái.

Vương Quốc Mỹ ăn phải một viên ngay giữa trán, không chịu được đau, cất tiếng khóc động trời.

Ban công hai bên bốn tòa lầu lần lượt có người lớn chạy ra ngó xem có phải con nhà mình đang khóc không.

Mẹ Vương Quốc Mỹ vừa nhìn thấy liền hỏi: “Sao thế con? Quốc Mỹ, sao con lại khóc?”

Vương Quốc Mỹ vẫn khóc, Châu Manh Manh ở dưới sân trả lời với lên: “Cô ơi, là Chung Quốc vừa mới đánh “Mỹ Quốc” nhà cô ạ.”

Cô bé nhất thời lỗ miệng, nói ngược cả tên của Quốc Mỹ. Người lớn đang đứng trên ban công cũng phải bật cười “Trung Quốc đánh Mỹ (Quốc)” trở thành câu chuyện cười của cả khu tập thể. Chung Quốc với một cái ná trong tay đã gây nên “cuộc chiến tranh thế giới thứ ba”, trở thành “tội phạm chiến tranh số một” của khu.

Mẹ Vương Quốc Mỹ dẫn theo đứa con gái với quả ổi đỏ au trên trán tức tối đến nhà họ Chung mách tội.

Chung Quốc bị bố cho một trận đòn vì suýt chút nữa là bắn trúng mắt của Vương Quốc Mỹ. Trò chơi này quả thực rất nguy hiểm, không cẩn thận có thể khiến con người ta tàn phế.

Từ phía ban công nhà bên cạnh, nghe tiếng Chung Quốc gào khóc thảm thiết, Tô Nhất thấy vô cùng hả dạ.

Thế nhưng Chung Quốc cũng rất cứng đầu, bị đánh một trận, hai ba hôm sau đã quên ngay, lại tiếp tục xuống sân gây chuyện. Cái ná đã bị bố tịch thu, cậu ta lại cầm một khẩu súng phun nước chạy xuống lầu, tay lăm lăm khẩu súng, phun liên tục về phía đám con gái đang chơi.

Đám con gái chỉ còn nước bỏ chạy, nhường chỗ cho bọn con trai.

Chung Quốc trở thành “phần tử khủng bố số một” trong mắt đám con gái trong khu. Về sau, chỉ cần cậu chạy xuống lầu, không cần biết trong tay cậu có cầm thứ “vũ khí sát thương” nào không, đám con gái đều bảo nhau chạy hết. Tô Nhất không chịu được cảnh đám thuộc hạ cũ của mình chưa đánh đã hàng, cũng đòi bố mua cho một khẩu súng phun nước. Đổ đầy mực viết thư pháp vào trong, nắp trên ban công, cô bé

giành được thể thượng chung, bắn những phát súng lạnh lùng xuống Chung Quốc, cho cậu ta tắm một trận mực tàu rồi chạy tọt vào phòng cười một mình.

Chưa mừng được bao lâu đã nghe một tiếng “cách”, một hòn đá rơi vào ban công, theo đó là tiếng hét giận dữ của Chung Quốc: “Tô Nhất, mày ra đây, tao biết chính mày vừa bắn súng.”

Tô Nhất nhỏ người mà tinh ranh, đương nhiên sẽ không thò đầu ra để hứng đá của cậu ta. Chỉ tiếc rằng cô bé là người, cái ban công nhà cô là vật, nó không có chân để chạy. Cuối cùng, một hòn đá bay thẳng vào ban công, đập trúng kính cửa sổ kêu “choang” một tiếng, khiến nó vỡ vụn. Nghe thấy tiếng động lạ, bà Tô vội vàng vào kiểm tra, phát hiện Tô Nhất không chỉ không ở trong phòng ngoan ngoãn luyện thư pháp mà còn đổ hết mực tàu trong bình vào khẩu súng phun nước, lại bắn nhau với Chung Quốc ở dưới sân. Cơn tam bành nổi lên, bà xách cái chổi để ở góc nhà ra đánh vào mông con gái, mắng: “Con thích đánh nhau hả? Để mẹ đánh với con.”

Chưa thấy đứa con gái nào thích gây chuyện đánh nhau đến vậy, giờ không uốn nắn sau này lớn lên mà vẫn vậy thực chẳng hay ho gì. Bà Tô dạy dỗ con gái với một thái độ nghiêm khắc đầy trách nhiệm.

Chung Quốc cũng bị bố túm cổ lôi về cho một trận can tội ném vỡ cửa kính nhà Tô Nhất. Nếu Tô Nhất đứng gần cửa, hẳn đã bị những mảnh vỡ tới tấp hôn vào mặt.

Quá nguy hiểm, thực sự quá nguy hiểm, đến ông Chung Kiến cũng nghĩ con trai mình là “phần tử khủng bố”, lúc nào cũng gây ra “những chuyện khủng bố.”

Nhìn hiện tại mà đoán tương lai, thằng nhóc này bản tính thô bạo, không đánh thật đau, chỉ e tương lai sẽ phải vào nhà lao thăm nó. Ông Chung cũng dạy dỗ cậu con trai của mình với thái độ nghiêm khắc đầy trách nhiệm.

Bà Tô và ông Chung, sau khi đánh con xong vẫn cảm thấy bài học này chưa ăn thua. Mỗi người đưa cho con mình một cái bàn giặt quần áo, bảo bọn chúng ra quỳ trước ban công, tự kiểm điểm lại bản thân. Hai đứa trẻ bảy tuổi quỳ ngoài ban công tức khóc. Qua những chấn song lan can, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được đối phương ở ban công bên kia như thế nào. Cả hai lại nguyền rủa nhau một cái rồi quay ngoắt đầu đi.

Suốt thời tiểu học, Chung Quốc và Tô Nhất không ít lần phải thay phiên nhau ra ban công quỳ lên bàn giặt.

Nhớ lại thời thơ ấu, ấn tượng sâu sắc nhất của Tô Nhất là những “trận chiến” với Chung Quốc và cả cái bàn giặt ngoài ban công.

Cho đến khi hai đứa trẻ đều vào trung học, tình hình mới dần dần cải thiện.

Chung Quốc vẫn nghịch ngợm phá phách, tính cách hoang dã như chú ngựa non. Còn Tô Nhất bắt đầu thay đổi tính nết, theo cách nói của bà Tô thì là “bắt đầu ra dáng con gái rồi”.

2. Chương 1-2: Oan Gia (2)

Tô Nhất dần ra dáng con gái hơn là vì cô bắt đầu mê đọc tiểu thuyết ngôn tình. Quỳnh Dao, Tịch Quyên, Vu Tình... rất nhiều tiểu thuyết tình yêu đủ các phiên bản được truyền tay nhau trong trường học, hầu như nữ sinh trung học nào cũng có một cuốn để đọc trộm trong giờ học.

Những câu chuyện tình yêu cảm động khiến Tô Nhất đọc mà chết mê chết mệt. Cô bé mười hai, mười ba tuổi, bắt đầu dậy thì như dương liễu đầu xuân, ngày càng thướt tha và duyên dáng. Thứ tình cảm mộng mơ cũng xuất hiện như cảnh lộc đâm chồi, đầu óc lúc nào cũng tơ tưởng một giấc mộng hoa hồng. Trái tim bị những câu chuyện ngôn tình làm cho cảm động của cô trở nên tinh tế.

Không còn để tóc ngắn như trước nữa, cô bắt đầu chăm chỉ nuôi tóc dài, còn yêu cầu mẹ khi mua đồ cho cô nhớ chỉ được mua màu trắng. Vô hình chung, cô tự tạo cho mình một vẻ ngoài gần giống như những cô gái tóc dài áo trắng thướt tha trong tiểu thuyết.

Đáng tiếc rằng xung quanh cô không có nhân vật nào giống như nam chính trong truyện cả. Con gái mười hai, mười ba tuổi ngày càng duyên dáng yêu, bắt đầu biết e thẹn, nhưng con trai mười hai, mười ba tuổi thì lại vẫn như những cậu bé nghịch ngợm vô tư. Đa phần bọn chúng chẳng bao giờ để ý đến con gái, chỉ thích túm năm tụm ba chạy nhảy chơi đùa, đến khi vào tiết học, đứa nào cũng đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc đi vào lớp. Tô Nhất không thèm để ý đến một cậu con trai nào trong lớp. Đây thực ra cũng là điều dễ hiểu vì những cậu con trai lôi thôi lếch thếch trong đời thực sao có thể bì được với những bạch mã hoàng tử trong tiểu thuyết?

Truyện ngôn tình không chỉ khai sáng cho cô gái nhỏ Tô Nhất những kiến thức về tình yêu mà còn khơi gợi ở cô những tò mò về giới tính.

Những cuốn tiểu thuyết thời đó đa phần đều khá súc tích, mối quan hệ nam nữ được miêu tả hết sức kỹ càng khiến những cô gái mới lớn như Tô Nhất đọc mà vừa đỏ mặt vừa mông lung khó hiểu. Khi không có ai, cô và cô bạn thân cùng bàn, Thiệu Vi Vi, thường bàn luận về những đoạn khiến cả hai hiểu kì trong tiểu thuyết.

Trong cuốn Lên nhầm kiệu hoa được chồng như ý, vào đêm tân hôn của Lý Ngọc Hồ và Tề Thiên Lỗi, cô dâu vì uống say mà nhất định không chịu cởi giày, nói rằng em bé sẽ từ gót chân bò vào bụng, sau đó sẽ mang thai; kết quả sáng hôm sau tỉnh lại mới biết mình đang ở nhầm nhà và cũng đã thất thân.

Tô Nhất không hiểu, hỏi bạn: “Thế thì phải giữ chỗ nào? Thất thân rồi cuộc là như thế nào nhỉ?”

Sau khi đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, cô gái nhỏ mơ hồ hiểu rằng “thất thân” chẳng phải là việc gì tốt đẹp. Một cô gái chưa lấy chồng mà đã thất thân thì sẽ không ngẩng đầu lên được, bị người đời khinh rẻ.

Nhưng rồi cuộc cô vẫn chưa hiểu thế nào gọi là thất thân.

“Mình đã từng đọc một cuốn sách nói rằng thân dưới bị chảy máu.” Thiệu Vi Vi nói.

“Thân dưới chảy máu á?” Tô Nhất nhìn mình một lượt, nói theo lẽ thường, từ eo trở lên là thân trên. Từ eo xuống đến chân, rồi cuộc cho nào bị chảy máu?

“Hình như là chân bị chảy máu.”

Hai cô gái đàm luận một hồi mà vẫn không có kết quả.

Sau khi tan học, Tô Nhất và Thiệu Vi Vi cùng nhau đạp xe về. Trên đường, một chiếc xe phóng như bay qua bọn họ, là Chung Quốc.

Tính khí hoang dã của Chung Quốc so với hồi nhỏ chỉ có tăng chứ không hề giảm, là phần tử nổi loạn nổi tiếng trong lớp. Thầy giáo phê bình cậu cũng phải tìm từ, chọn câu cho cẩn thận, không muốn vì mắng cậu mà thành ra mắng cả “Trung Quốc”. Nghe nói thầy Hoàng từng nói đùa trong phòng giáo viên rằng:

“May mà giờ không phải thời đại Cách mạng văn hóa, nếu không với thằng nhóc Chung Quốc này, tôi thực đến một câu phê bình cũng chẳng dám, bắt cần một cái là bị người ta tóm cổ ngay.”

Mặc dù công trường, cùng lớp, lại cùng chung một khu tập thể, nhưng Chung Quốc chỉ đi lướt qua Tô Nhất, mắt cũng không thèm liếc cô lấy một lần.

Chuyện thường, con trai ở tuổi này đều không thích để ý đến con gái, Tô Nhất và Thiệu Vi Vi cũng chẳng thèm để ý đến cậu.

Nhưng chiếc xe vừa vượt được vài mét thì bỗng nghe thấy “rầm” một tiếng.

Hóa ra là xe đạp của Chung Quốc bị tuột xích khiến cậu loạng quạng vì mất lái nhưng vẫn kịp chống chân xuống đất, không may là xe của Tô Nhất đi ngay sau, khoảng cách quá gần, cô không kịp phanh nên đã đâm thẳng vào cậu.

Cả hai đều bị mất thăng bằng, cả người và xe ngã thành một đồng. Chung Quốc còn ngã lên người Tô Nhất, biến cô thành cái đệm thịt của cậu. Ở độ tuổi đến nói chuyện còn không biết nói, không ngờ hai cô cậu này lại gặp phải một trường hợp tiếp xúc thân mật đến như vậy.

Khi Thiệu Vi Vi chạy đến giúp, Chung Quốc đã lập tức nhảy dựng lên. Tô Nhất cũng đỏ mặt nhanh chóng bò dậy, đầu gối đau buốt, cúi đầu nhìn, một dòng máu đỏ đang từ từ chảy xuống. Cô sợ hãi đến biến sắc, lắp bắp: “Vi Vi, mình... chân của mình... chảy máu rồi.”

Sự lo lắng khủng hoảng của Tô Nhất lúc này thật khó mà diễn tả. Không lẽ... cô đã bị thất thân rồi? Trời ơi, có phải cô sẽ có em bé không?

Giọng nói của Tô Nhất càng về cuối lại càng run rẩy, Thiệu Vi Vi cũng ngơ ngác sững sờ. Chung Quốc dựng hai chiếc xe đạp lên, liếc nhìn cái đầu gối chảy máu của Tô Nhất, bĩu môi một cái vẻ khinh thường, nói: “Mất tí da thôi mà cũng sợ thế cơ à? Tô Nhất, sức lực đánh tay đôi với tôi hồi còn nhỏ của cậu đâu rồi?”

Vừa dứt lời, cậu liền dắt xe của mình đi trước, đến một lời “xin lỗi” cũng không nói. Cậu cho rằng Tô Nhất đã đâm mình, nhưng cậu khoan hồng độ lượng nên không thêm truy cứu.

Cậu vừa đi, Tô Nhất đã nước mắt nước mũi giàn giụa. “Vi Vi, mình... có phải đã thất thân rồi không? Chung Quốc vừa mới ngã đè lên người mình, chân của mình đã có vết thương, vừa đau vừa chảy máu.”

Thiệu Vi Vi lúc này mới hiểu ra, vội vàng an ủi cô: “Không phải, không phải, các cậu còn chưa cởi hết quần áo nên chắc là không tính. Trong sách nói người phụ nữ bị thất thân đều là chuyện xảy ra sau khi bị đàn ông cởi hết quần áo.”

Tô Nhất bình tĩnh lại từ cơn hoảng sợ, nghĩ đi đi lại đúng là trong tiểu thuyết ngôn tình đã viết như vậy. Thế là cô yên tâm. Chỉ có điều cứ nghĩ đến Chung Quốc, cô lại thấy hận đến nghiến răng nghiến lợi vì bị cậu cho một phen khiếp vía.

Sáng sớm hôm sau, khi chuẩn bị đi học, Tô Nhất nhìn thấy xe của Chung Quốc ở dưới lầu, thế là cô xì hơi hết cả hai lớp xe của cậu. Chung Quốc chắc chắn đã biết là cô làm vì hôm sau nữa, cô phát hiện hai lớp xe của mình xẹp lép.

Ngày kế tiếp, cả hai đều mang xe đạp lên nhà cất, để dưới tầng thật chẳng an toàn.

Một thời gian sau, một hôm Tô Nhất vô duyên vô cớ thấy bụng dạ khó chịu, không muốn ăn, chỉ thấy buồn nôn. Thiệu Vi Vi giật mình hỏi: “Các triệu chứng của cậu sau giống dấu hiệu có thai miêu tả trong sách vậy?”

Cô bé vừa nói xong, Tô Nhất liền nhảy dựng lên, mặt trắng bệch, nói: “Cậu bảo mình có thai? Mình còn chưa thất thân, sao mà có thai được?”

Chưa nói dứt lời, cô đột nhiên nghe đến vụ đâm xe lần trước, không lẽ là...

Tô Nhất sợ hãi nước mắt lưng tròng. “Nếu đúng là có thai, mẹ sẽ đánh chết mình mất.”

Bà Tô quản Tô Nhất rất nghiêm. Tan học phải về nhà đúng giờ, trời tối là không được ra đường. Buổi tối xem ti vi chỉ cần có cảnh nam nữ hôn nhau, bà sẽ lập tức đuổi Tô Nhất đi ngủ rồi ngồi mắng phim ảnh bấy giờ toàn dạy hư trẻ con.

Tô Nhất càng nghĩ càng sợ, nước mắt không cầm được mà lăn xuống. “Vi Vi, tớ không muốn có thai, có thai rất đáng sợ.”

Thiệu Vi Vi an ủi cô: “Đừng sợ, cậu không có thai đâu. Cậu và Chung Quốc mới chỉ đâm vào nhau, không thể tính là thất thân được.”

Tô Nhất vẫn nơm nớp lo sợ, mấy ngày liền cứ cảm thấy bụng dạ không thoải mái, lúc nào cũng có cảm giác chường chướng đau đau, cũng chẳng ăn uống được.

Chiều hôm đó, trong giờ tự học, Tô Nhất đột nhiên thấy bụng đau dữ dội, muốn đi vệ sinh. Vừa đứng lên, bỗng nhiên có một dòng nóng chảy xuống hai chân. Cô cúi đầu nhìn, một dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống. Cô liên tưởng đến lời mẹ: “Vừa mới đứng lên, một đứa trẻ con đã rơi xuống, máu chảy đầy sàn” và những hình ảnh trong cuốn sách kia, liền có cảm giác một đứa trẻ sắp chui ra từ chỗ đó của mình, cô lập tức hét toáng lên.

3. Chương 1-3: Oan Gia (3)

Tiếng hét của Tô Nhất làm kinh động cả lớp. Các bạn thi nhau quay đầu lại nhìn cô với vẻ khó hiểu. Chung Quốc ngồi sau cô hai bàn, liếc nhìn một cái là có thể thấy máu đang chảy xuống dưới chân váy cô. Cậu lập tức kinh hãi hét lên: “Á... Tô Nhất bị chảy máu, cậu ấy bị chảy máu.”

Một đám trẻ con mười hai, mười ba tuổi, đa phần sợ hãi và không hiểu chuyện gì, một số ít hiểu lơ mơ thì đứng đó nhìn Tô Nhất chăm chăm. Mặt cô trắng bệch, bỗng nhiên cô quay người lao về phía Chung Quốc. Cậu còn chưa hiểu mô tê gì đã bị ăn một cái bạt tai.

“Này, Tô Nhất, sao cậu đánh tôi? Có phải tôi làm cậu bị chảy máu đâu.” Chung Quốc nắm lấy đôi tay đang khua khoắng loạn xạ của cô, vẫn lơ ngơ không hiểu chuyện gì.

“Chính là cậu, là tại cậu, tại cậu...” Tô Nhất vừa gào khóc vừa vùng vẫy tìm cách đánh Chung Quốc.

“Cái gì mà tại tôi? Mọi người đều nhìn thấy, tôi còn chưa động vào người cậu, tự nhiên bị chảy máu lại đổ hết cho tôi.”

“Tại cậu, tại cậu, tại cậu...” Tô Nhất dường như chỉ biết nói mỗi hai từ này.

Lớp trưởng chạy như bay đến phòng giáo viên gọi thầy chủ nhiệm Hoàng. Vị thầy giáo trung niên ban đầu còn tưởng Chung Quốc đánh Tô Nhất chảy máu, liền giận dữ chạy đi xem, đến nơi mới biết sự việc hoàn toàn khác với suy đoán, ông lập tức trở về phòng giáo viên, nhờ cô Văn dạy môn Tiếng Anh đến giải quyết.

Cô Văn đưa Tô Nhất vẫn đang khóc tức tưởi đến nhà vệ sinh nữ, ôn hòa nói với cô bé: “Tô Nhất, đừng sợ. Chảy máu cũng không sao cả, đây là dấu hiệu cho thấy em đã lớn rồi.”

Sau khi thu dọn hiện trường, cô Văn nhẹ nhàng giảng giải cho cô bé suốt nửa tiếng đồng hồ. Đây là bài học đầu tiên của Tô Nhất về những kiến thức sinh lý tuổi dậy thì, do một cô giáo Tiếng Anh chỉ bảo. Cuối cùng cô bé cũng hiểu mình bị chảy máu không phải vì có thai mà là dấu hiệu dậy thì đầu tiên của một thiếu nữ, cô Văn nói điều này thể hiện cô đã lớn. Mặc dù không hiểu lắm nhưng chỉ cần không phải là mang bầu sinh con là cô đã cảm thấy yên tâm rất nhiều rồi.

“Em bị chảy máu, sao vẫn còn đánh nhau với Chung Quốc?” Cô Văn hỏi.

Tô Nhất đương nhiên không thể nói với cô giáo chuyện tưởng Chung Quốc chính là kẻ làm mình mang thai, phải sinh em bé, bèn cúi đầu bịa bừa một lí do:

“Cậu ta... cậu ta cười em.”

Chung Quốc vốn là phần tử hay gây chuyện, cô Văn nghĩ hẳn là cậu đã chế nhạo cô bạn đang trong cơn hoảng loạn khi gặp phải lần kinh nguyệt đầu tiên cho nên mới làm người ta muốn đánh, nên cũng chẳng hỏi thêm gì nữa.

Tô Nhất vừa về đến nhà liền kể với mẹ chuyện xảy ra hồi sáng, bà Tô đưa tay lên vỗ trán, nói: “Thế mà đã lớn rồi, mẹ còn chưa kịp chỉ bảo gì, may mà cô giáo của con có trách nhiệm. Cô Văn đã nói hết với con rồi thì mẹ không nói nữa. Lần sau, con tự biết làm thế nào rồi chứ? Băng vệ sinh mẹ để trong phòng mẹ, ngăn dưới cùng của tủ quần áo, cần dùng thì con tự đi lấy nhé.”

Chỉ vài lời đơn giản, bà Tô đã bỏ qua việc giảng cho Tô Nhất bài học đầu tiên về sự trưởng thành của một thiếu nữ.

Chuyện lần này khiến Tô Nhất thấy rất xấu hổ, một thời gian dài không chịu đi học, lúc nào cũng nghĩ rằng các bạn đang cười nhạo cô. Ngại nhất là gặp phải Chung Quốc, cô đã hiểu nhầm rằng Chung Quốc khiến cô mang thai, kết quả hoàn toàn không phải vậy.

Sau vụ đánh nhau đó, Chung Quốc càng không thêm để ý đến Tô Nhất. Bị cô vô cớ hành hung, cậu cảm thấy đầu óc cô thực sự có vấn đề, tự mình bị chảy máu lại đổ lỗi cho cậu. Cậu có đánh cô đâu! Rất lâu sau,

Chung Quốc mới hiểu vì sao hôm đó Tô Nhất bị chảy máu, nhưng vẫn không hiểu được vì sao cô lại xông vào đánh cậu.

Trời vừa vào thu, mấy ngày lập thu nóng kinh khủng.

Một chiều Chủ nhật, Tô Nhất đang ngủ trưa trong phòng thì mất điện, cô nóng đến mức không tài nào ngủ được, liền ôm đại một cái chiếu ra ban công nằm. Đợt mùa hè, tối nào cô cũng ra ngủ ngoài ban công, và hầu như nhà nào cũng có thói quen đó. Vừa ra đến ban công, cô liền nhìn thấy ở ban công nhà bên cạnh, Chung Quốc trong bộ quần đùi, áo may ô, hai tay gối đầu, đang chân nằm ngủ trên nền gạch lát trắng tinh, bóng loáng.

Tô Nhất đang trải chiếu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng lẩm nhảm từ ban công bên cạnh. Bản tính tò mò, qua những chấn song cửa lan can, cô nhìn thấy Chung Quốc đang nằm mơ, miệng thở dốc, mặt đỏ bừng. Đôi tay vốn để gối đầu vô thức đưa xuống phía dưới bụng...

Tô Nhất thoát đầu chợt dạ nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu ra, mặt đỏ bừng bừng ôm chiếu chạy thẳng vào nhà. Vừa vào đến nhà, cô nghe thấy từ bên ban công nhà hàng xóm, Chung Quốc hét toáng lên một tiếng.

“Sao thế, sao thế?” Bố Chung Quốc đang nằm ngủ trưa bị tiếng hét của cậu con trai làm cho giật mình, vội vàng tỉnh dậy chạy lại hỏi.

Chung Quốc không biết mình bị làm sao, chỉ nhớ là mơ thấy mình đang đạp xe đi học thì Tô Nhất từ đâu lao đến đâm vào, sau đó hai đứa ngã đè lên nhau.

Giống như lần trước, cậu ngã đè lên người Tô Nhất. Lần này, cậu cảm thấy cơ thể cô thật mềm mại, thật thơm... Bỗng nhiên cảm thấy nơi bụng dưới có cái gì căng căng, nóng nóng, cậu vô thức đưa tay xuống sờ, vừa sờ đến chỗ nhạy cảm, lập tức có một cái gì đó nóng ẩm bắn ra, một cảm giác thoải mái không tả nổi như dòng điện chạy khắp cơ thể khiến cậu không kìm nổi mà tỉnh dậy hết lớn.

Đứng quần ẩm ướt khó chịu, cậu bé Chung Quốc mười ba tuổi lúng túng nói với bố. “Hình như... con... tè dầm.”

Ông Chung là một người cha rất tận tâm, ông đưa con trai vào nhà vệ sinh, bảo cậu cởi quần ra xem, trên quần lót là một thứ dịch dính dính màu trắng sữa.

Ông Chung vỗ vai cậu con trai, nói: “Con trai, không phải tè dầm, con lớn rồi.”

Thay quần xong, Chung Quốc chạy về phòng tìm cuốn Sức khỏe sinh lý mở ra xem. Lần trước chỉ lật dở qua loa, đến lần này cậu mới đọc tỉ mỉ, đại khái biết được cơ thể mình thay đổi như thế nào. Như bố vừa nói, cậu đã lớn rồi.

Càng lớn, những kiến thức học hỏi được càng nhiều, cho dù đó là kiến thức tốt hay xấu, hoặc không tốt cũng chẳng xấu.

Năm lớp tám, một hôm trong giờ học Tô Nhất vô tình quay đầu lại, phát hiện Chung Quốc và nam sinh bàn trên, Mã Hải Minh, đang lén lút truyền cho nhau một cuốn sách dưới gầm bàn. Thường thì con gái chỉ xem tiểu thuyết ngôn tình, con trai chỉ xem truyện kiếm hiệp; riêng Tô Nhất là trường hợp hiếm hoi, kiếm hiệp hay ngôn tình đều xem tuổi, chỉ cần là tiểu thuyết, cô đều muốn mượn đọc.

Nhưng dĩ nhiên là cô sẽ không tìm kẻ oan gia của mình mà mượn sách.

Tiết học sau là môn Thể dục, Tô Nhất đang đến ngày nên được phép xin miễn. Cô vốn định về nhà nhưng nghĩ ngợi một hồi, lại một mình ở lại lớp học.

Sau khi đứng bên cửa sổ nhìn cả lớp tập hợp ở dưới sân, cô vội vàng chạy đến bàn của Chung Quốc, tìm được cuốn sách kia. Quả nhiên là tiểu thuyết kiếm hiệp, cô định sẽ đọc hết cuốn truyện này trong một tiết nên cố gắng đọc thật nhanh.

Cuốn truyện này khiến Tô Nhất vô cùng kinh ngạc, cuối cùng đã hiểu được nam nữ gần gũi là như thế nào.

Cuốn truyện kiếm hiệp này không biết là do ai viết, cũ mèm nhàu nát, đến bìa cũng không có, nhìn là biết nó đã qua tay rất nhiều người. Bên ngoài là cái mác truyện kiếm hiệp nhưng bên trong thực ra là sách cấm, nội dung là những câu chuyện về quan hệ nam nữ được miêu tả hết sức lộ liễu. Tô Nhất lần đầu tiên đọc những lời văn miêu tả trực tiếp về chuyện này, không ngớt rung mình kinh hãi.

Giở hết cuốn sách, Tô Nhất vội vàng nhét lại nó về bàn của Chung Quốc, tìm đập chân run, mặt đỏ bừng bừng vội đi thẳng về nhà. Từ đó, cô không còn là cô gái nhỏ ngây thơ chẳng biết gì nữa.

Sau khi hiểu rõ chuyện nam nữ thực sự là như thế nào, Tô Nhất không còn thường xuyên thảo luận những vấn đề này với Thiệu Vi Vi nữa. Cái đáp án cô không ngừng mày mò tìm ra ấy khiến cô sửng sốt và khó xử, không muốn đem ra bàn luận cùng ai. Đó quả thực là chuyện khó mà mở miệng nói thành lời, chỉ có những đứa con gái hư hỏng mới nói được chuyện đó. Thực tế thì ngay sau khi xem trộm cuốn sách kia, cô đã có cảm giác bản thân đang trở nên hư hỏng.

Không biết Thiệu Vi Vi tìm hiểu được những chuyện đó ở đâu, lại thần bí kể lại cho Tô Nhất: “Tô Nhất, mình biết chuyện nam nữ gần gũi nhau là như thế nào rồi.”

Cô bạn cứ ngồi đó thao thao bất tuyệt, Tô Nhất nghe mà vã mồ hôi hột.

“Đừng kể nữa, đừng kể nữa, mình không muốn nghe đâu.”

Không lâu sau, Thiệu Vi Vi và Mã Hải Minh nảy sinh tình cảm. Hai người luôn cùng đi, cùng về, đứa nào phải trực nhật thì đứa kia ngồi đợi. Được một thời gian, Thiệu Vi Vi dờ mắt kể với Tô Nhất: “Cậu ấy đã hôn mình.”

Tô Nhất ngạc nhiên. “Cậu ta hôn cậu á?!”

“Ừ, lúc đó toàn thân mình như đông cứng lại.”

Trực giác khiến Tô Nhất thấy chuyện này không ổn.

“Thiệu Vi Vi, cậu đừng để bị thất thân đấy nhé.”

Khuyên can vô hiệu, hai đứa học sinh trung học vẫn gây ra chuyện. Thiệu Vi Vi bắt đầu không về nhà vào buổi tối mà ngủ ở nhà Mã Hải Minh. Ông bà Thiệu dẫn theo một đám anh em bạn bè xông đến nhà họ Mã, hai bên âm ỉ một trận.

Tai tiếng lan truyền khắp nơi, trường khuyên hai đứa nghỉ học. Thiệu Vi Vi và Mã Hải Minh vì vậy mà thôi học, dù sao cả hai cũng chẳng còn đầu óc mà học tiếp.

Mẹ Tô Nhất biết được truyện này thì quản lý Tô Nhất ngày càng chặt. Bà nói:

“Học sinh bây giờ không quản lý chặt là không được, sễnh ra một cái là sinh chuyện.”

Thực ra bà cũng chẳng cần phải lo lắng đến vậy.

Cùng biết về những chuyện nam nữ, trong khi Tô Nhất chỉ cảm thấy bất ngờ và xấu hổ, Thiệu Vi Vi lại cảm thấy thú vị và hiếu kỳ, còn không kìm được mà tự mình thử nghiệm. Hai thái độ khác nhau với cùng một sự việc đã quyết định vận mệnh sau này của hai người.

Mã Hải Minh và Chung Quốc cũng vậy. Cùng xem sách cấm nhưng Chung Quốc không gây ra chuyện gì, còn Mã Hải Minh thì đưa bạn gái về nhà ngủ qua đêm.

Tô Nhất giờ không còn muốn đọc truyện gì nữa, cô sợ xem quá nhiều sách truyện linh tinh sẽ khiến bản thân hư hỏng. Trên lớp, cô chỉ tập trung nghe giảng, rảnh rỗi thì luyện thư pháp. Luyện nhiều thành ra lại có hứng thú với Đường thi, Tống từ. Cô rất thích những ý cảnh tuyệt đẹp của thơ từ, Ba trăm bài thơ Đường, Ba trăm bài Tống từ hai cuốn sách to và nặng như hai cục gạch được cô ôm từ hiệu sách về. Lúc rảnh rỗi, cô thường giở ra xem.

Bà Tô rất vui, khen: “Con gái xem những loại sách này rất tốt, sẽ làm cho tính cách điềm đạm, dịu dàng hơn.”

Tô Nhất quả thực đã trở nên điềm đạm, dịu dàng hơn rất nhiều, cô say mê hình tượng những cô gái hiền thực, nhã nhặn trong thơ từ cổ điển và cũng muốn xây dựng hình tượng bản thân theo hướng đó. Mười lăm tuổi, vào cấp ba, cô đã thành công trong việc tạo cho mình một phong thái cổ điển. Mái tóc đen dài phủ kín hai vai, chỉ mặc những bộ đồ trắng thanh lịch, viết thư pháp đẹp, gặp ai cũng cười mỉm khẽ chào, giọng nói thì đặc biệt mềm mại. Bà Chung sau mỗi lần gặp cô lại thốt lên: “Đúng là con gái lớn rồi có khác! Tô Nhất giờ khác hẳn với cô nhóc siêu quậy ngày nào, nhìn cái dáng vẻ xinh đẹp dịu dàng của nó kìa.”

Mọi người ai cũng tấm tắc khen, duy có Chung Quốc là không nghĩ vậy.

Khi mới vào trung học, Chung Quốc là cậu bé vô cùng nghịch ngợm. Nghịch thì nghịch thật nhưng thành tích học tập của cậu không tồi, hết lớp chín, lại cùng với Tô Nhất thi đậu vào hệ phổ thông trung học của trường, còn cùng học một lớp nữa. Chẳng hiểu sao từ tiểu học đến trung học rồi phổ thông trung học, cô cứ được phân cùng lớp với cậu. Những chuyện xấu hổ của cô, cậu đều biết, và chuyện của cậu thì... cô cũng biết, chỉ có điều cậu không biết rằng cô biết hết.

Các cô cậu học sinh cấp ba thích nhau cũng là chuyện bình thường, Chung Quốc không còn không thêm để ý đến Tô Nhất như thời trung học nữa. Mỗi lần nhìn thấy Tô Nhất điềm tĩnh trong bộ váy trắng với mái tóc đen dài buông xõa, cậu thường tỏ vẻ như Pháp Hải vạch mặt xà tinh Bạch Tổ Trinh, nói: “Tô Nhất, cậu thật giỏi giả bộ. Trông cũng giống thực nữ đấy! Tiếc rằng dù cậu có nguy trang thế nào, tôi cũng biết tông bản chất của cậu rồi, thực nữ cái gì mà thực nữ.”

Tô Nhất phải mất đến mấy năm để “tu luyện” thành “yếu điệu thực nữ”, và thành quả mọi người đều thấy rõ, chỉ có Chung Quốc một mực không công nhận. Nếu thời gian có thể quay trở lại tuổi thơ, cô nhất định sẽ lại đánh nhau với cậu. Còn Tô Nhất của hiện giờ thì chẳng mấy may để ý đến cậu. Cái cảm thon nhỏ cứ hếch cao, kiêu sa như chú thiên nga trắng, cô đi lướt qua Chung Quốc, đến liếc cậu một cái cũng không thêm làm.

Thời cấp ba, Chung Quốc là nam sinh cao lớn nhất lớp, dáng người hiền ngang, mạnh mẽ như cây tùng. Mặt mũi sáng sủa, vóc dáng cũng không tồi, mỗi khi chơi thể thao ở sân vận động, đều có một đám con gái kéo đến cổ vũ cho cậu. Nhưng cậu chẳng thể nào lọt được vào mắt Tô Nhất, cô chẳng bao giờ thêm nhìn cậu.

Nhưng cô càng không thêm để ý đến cậu thì cậu lại càng thích tìm đến gây sự. Cô không biết trốn vào đâu vì nhà hai người ở cùng một tầng, cùng một tòa nhà, lại học cùng trường, thậm chí cùng lớp nữa. Đôi khi cậu cố tình chặn đường cô ở cầu thang, cô sang trái, cậu cũng sang trái, bước sang phải, cậu cũng sang phải, chẳng cho cô đường đi; có lúc cậu lại cố ý ném quả bóng đá lăm bấn vào chiếc váy trắng cô đang mặc rồi lăm bộ rất chân thành nói: “Xin lỗi nhé!”

Thấy cô mặc váy áo đẹp đến lớp, cậu lúc nào cũng lắc đầu quây quây giễu cợt: “Ôi, Tô Nhất, quần áo xấu như vậy mà cậu cũng dám mặc ra đường à? Nào đã bé rồi còn không chịu khó trang điểm một tí, mọi người làm sao mà nhìn được?”

Tô Nhất rõ ràng là nữ sinh xinh đẹp nhất nhì lớp, vậy mà cứ bị cậu bới móc, bêu xấu, khiến cô không khỏi bực mình.

Để giữ hình ảnh nhu mì hiền thực, Tô Nhất luôn cố gắng nhẫn nhịn. Nhịn đến lúc không nhịn hơn được nữa, cô lại cố nhẫn nhịn từ đầu. Cho đến một hôm, không thể nào nhịn thêm được nữa, cô đã đại chiến với Chung Quốc ngay trong lớp. Trận ác chiến ấy, sau này được những học sinh có mặt tại hiện trường mệnh danh là cuộc đối kháng giữa hai cường thủ “Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao.”

Nguyên nhân của vụ ẩu đả đó là trò đùa quái ác của Chung Quốc. Cậu nhặt được trong vườn trường một cành cây nhỏ ngoằn ngoèo như con rắn, liền coi đó là đồ chơi, mang vào lớp. Nhìn thấy Tô Nhất đang mỉm cười duyên dáng kiêu thực nữ, ngồi nói chuyện với lớp trưởng Triệu Tân Vũ, cậu liền cười nham hiểm sải bước đến, quăng cành cây loằng ngoằng như con rắn kia về phía hai người, miệng hét lớn: “Rắn...”

Rắn quả thực là loài động vật đáng sợ, cành cây này của Chung Quốc nhìn quá giống thật, mà động tác quăng mạnh của cậu cũng quá bất ngờ. Ngay một cậu con trai như Triệu Tân Vũ còn sợ đến mặt mũi trắng bệch, đẩy bàn bỏ chạy thì không cần nói cũng biết, Tô Nhất đã sợ đến thế nào. Cô lập tức nhảy phắt lên bàn, la hét điên cuồng.

Trò đùa quái ác đã thành công, Chung Quốc đứng một bên ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Giữa tiếng cười của cậu, Tô Nhất đã định thần trở lại, lúc này mới phát hiện “con rắn” nằm trên sàn thực ra chỉ là một cành cây. Cơn thịnh nộ ngùn ngụt bốc lên và phun trào còn mạnh mẽ hơn cả núi lửa, cô nhảy từ trên bàn xuống, vớ lấy cây chổi, đặng đặng sát khí xông về phía Chung Quốc. “Chung... Quốc..., hử không ra oai, cậu coi tôi là con mèo hen chắc.”

Chung Quốc quay người bỏ chạy, Tô Nhất hùng hổ cầm cây chổi đuổi theo.

Cậu không chạy ra khỏi lớp mà cứ vòng vèo lách giữa các dãy bàn, vừa chạy vừa trêu: “Xem kìa, xem kìa, thực nữ biến thành hổ cái rồi!”

Tô Nhất mặc dù đã lâu không đánh nhau nhưng “vô công” thì chưa bao giờ bị thui chột, một khi đã hăng tiết rồi thì khỏi nói. Chung Quốc cho dù có nhanh nhẹn luồn lách thế nào đi nữa vẫn bị ăn vài cán chổi vào lưng.

Đang trong cơn thịnh nộ nên Tô Nhất khá mạnh tay, vài đòn đã khiến Chung Quốc luống cuống. Cậu không chạy nữa mà đứng lại đối mặt với cô, chỉ một cái hất tay đã làm chiếc chổi trong tay cô văng mất. Cô lập tức hoa chân múa tay, cứ nhắm mặt cậu mà cào tới, cậu không tránh kịp, má bị cào vài vết rớm máu.

Tất cả học sinh trong lớp đều há hốc miệng, nhìn cặp đôi nữ sinh nổi tiếng dịu dàng và nam sinh hay gây chuyện nhất lớp đấu giáp lá cà. Cuối cùng giáo viên chủ nhiệm đi qua bắt gặp, quát lên ngăn lại, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, liền bắt Chung Quốc viết bản kiểm điểm.

Khỏi cần nói, hình tượng thực nữ mà Tô Nhất khổ tâm xây dựng bấy lâu nay coi như sụp đổ hoàn toàn. Cái tên Chung Quốc khiến công sức “nghìn năm tu luyện” của cô tiêu tan chỉ trong chốc lát thực đáng hận, cô cảm phần lập lời thề:

Thù này không trả thì không làm người.

4. Chương 1-4: Oan Gia (4)

Cơ hội báo thù chẳng mấy chốc đã đến.

Vào hạ, trời ngày càng nóng. Dòng sông Gia Lăng ngày nào cũng có người xuống bơi, những cậu nam sinh cũng thường rủ nhau đi bơi sau giờ học. Trường học liên tục cảnh báo và nghiêm cấm hoạt động này bởi năm nào ở đây cũng xảy ra vài vụ chết đuối.

Lệnh cấm của nhà trường không thể ngăn nổi đám nam sinh lén lút đi bơi hết lần này đến lần khác. Có điều bọn họ cũng biết sợ, hầu như không đến sông Gia Lăng mà chỉ tới một con sông nhỏ gần trường. Bởi nước sông ở đây không quá sâu, đám nam sinh cũng giỏi bơi lội nên chưa bao giờ có chuyện đáng tiếc nào xảy ra.

Chiều hôm đó, chuông báo hết tiết học cuối vừa vang lên, Chung Quốc cùng nhóm nam sinh cao lêu nghêu ngồi phía cuối lớp lập tức nháo lên, khoác vớ ba lô rồi chạy ra khỏi lớp. Nhìn bộ dạng đó, Tô Nhất biết ngay bọn họ chuẩn bị đi đâu.

Bạn cùng bàn Tống Đình đã nhét hết sách vở vào cặp thấy Tô Nhất vẫn ngây người bèn hỏi: “Tô Nhất, chưa về sao?”

“Cậu đi trước đi, mình còn có chút việc.”

Chờ cho các bạn trong lớp về hết, Tô Nhất mới chậm rãi thu dọn sách vở của mình rồi từ từ dắt xe ra khỏi trường. Đến cổng, cô không ra đường lớn mà lại rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh, đạp vòng vèo vài phút đã thấy cách đó không xa, một con sông nhỏ uốn lượn như một dải lụa dài. Bằng đôi mắt với thị lực 10/10, cô thấy rõ Chung Quốc cùng đám con trai đang bì bõm dưới sông.

Trên bờ sông, cạnh vài chiếc xe đạp dựng sát nhau là một đồng quần áo. Một góc bộ quần áo thể thao sọc xanh sọc đỏ của Chung Quốc lộ ra dưới đồng đồ.

Khi Tô Nhất đạp xe đến bờ sông, Chung Quốc là người đầu tiên trông thấy cô, tiếp đó cả đám con trai đều nhìn thấy. Hai cậu con trai đang bơi giữa vùng vẫy thay đổi tư thế, giấu mình dưới nước, chỉ thò mỗi cái đầu lên. Con trai mười lăm, mười sáu tuổi khá dễ xấu hổ, chỉ mặc độc có một chiếc quần nhỏ mà bị bạn nữ cùng lớp bắt gặp, các cậu sẽ cảm thấy hết sức ngại ngùng. Cả đám đều vô cùng kinh ngạc khi một đứa con gái xuất hiện ở nơi vui chơi của con trai, đây đâu phải là đường học sinh thường đi qua khi tan học.

Rất nhanh, đám con trai dưới sông đều nhận ra đại cục chẳng lành. Tô Nhất ôm hết đồng quần áo của bọn chúng mang đi mất.

Chung Quốc hét lớn: “Này, Tô Nhất, cậu làm cái gì vậy?”

“Đồ Chung Quốc đáng chết, ngày hôm đó cậu dám dọa tôi, hôm nay cậu cứ ở dưới sông đến tối hẵng bò lên bờ nhé.”

Bạn cùng bàn của Chung Quốc là Dương Chung than vãn: “Tô Nhất, nghe giọng điệu của cậu thì hẳn là nhằm vào Chung Quốc. Bọn mình có thù oán gì với cậu đâu, sao lại mang cả quần áo của bọn mình đi thế? Ân oán của các cậu, mình không có liên can, đừng đổ vạ cho người vô tội chứ.”

Mấy cậu con trai khác cũng nói theo: “Đúng vậy, đúng vậy, Tô Nhất, mau bỏ quần áo của bọn mình xuống đi. Bọn mình đâu có liên quan gì đến ân oán của cậu và Chung Quốc.”

“Các cậu cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, hôm đó khi Chung Quốc trêu tôi, các cậu người gõ bàn, người đập ghế, cười khẩy lớp, giờ tôi sẽ đối xử bình đẳng như nhau. Các cậu chẳng phải rất thích nghịch nước sao? Cứ ở đó từ từ mà nghịch nhé.”

“Tô Nhất, cậu đứng lại, mau trả quần áo cho tôi!”

Tô Nhất buộc đồng quần áo vào sau yên xe, vờ như không nghe thấy tiếng Chung Quốc đang hét lên giận dữ, leo lên xe phóng như bay. Cô quyết định làm đám con trai này luống cuống một phen nên ghé vào một cửa tiệm gần trường ăn thạch đá, sau đó mới quay lại trả quần áo. Cô tin rằng trong bộ dạng như vậy, trời chưa tối thì bọn họ còn lâu mới dám mò lên bờ, bởi vì đường về phải đi qua cổng trường. Bị người trong trường nhìn thấy chỉ mặc mỗi cái quần con thì thật là bẽ mặt. Tô Nhất đắc ý đạp thật nhanh. Bên hàng cây ven hồ, đột nhiên trên một cành cây rủ xuống một sợi tơ dài mảnh, đầu cuối của sợi tơ là một con sâu màu xanh lục đang ngo ngoe. Đây là con sâu “ma treo cổ” mà người dân bản địa thường nhắc đến.

Tô Nhất vốn không phải là cô gái nhát gan, khi nhìn thấy những con sâu này, tuyệt đối không bao giờ la hét.

Nhưng hôm nay, vì bất ngờ chạm chán con “ma treo cổ” khi đang phóng như bay, dường như cùng lúc cô nhìn thấy nó, con sâu xanh lè đó đã va phải má cô.

Cảm giác có con gì đang ngo ngoe trên mặt khiến cô sợ đến mềm nhũn chân tay, lập tức đưa tay lên gạt con sâu xuống.

Vừa thả tay ra, cái xe bị mất lái, mang theo cô lao thẳng xuống nước.

Tô Nhất chưa kịp phản ứng đã bị nước sông bao vây. Cô không biết bơi, gắng sức nhoi đầu lên mặt nước.

“Cứu... cứu với...”

Sau hai tiếng kêu cứu thất thanh, dưới nước như có một đôi tay vô hình kéo Tô Nhất chìm xuống. Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy là cách đó không xa, Chung Quốc lao tới, theo sau là vài cậu bạn nữa, bơi thật nhanh về phía cô...

Khi được Chung Quốc vớt lên bờ, Tô Nhất đã gần như chết ngạt, uống đầy một bụng nước. Cô sợ hãi đến mức nước mắt giàn giụa, cứ ngồi khóc nức lên.

Chung Quốc quỳ bên cạnh cô, giọng nói có phần tức tối: “Thôi đi, nước hồ này đã đủ nhiều rồi, không cần cậu đổ thêm vào đâu.”

Tô Nhất vừa kinh vừa sợ, vừa ảo não lại vừa bức bối. Cô vốn đến tìm Chung Quốc để báo thù, không ngờ người tính không bằng trời tính, Chung Quốc giờ lại thành ân nhân cứu mạng của cô. Nếu không phải cậu ta nhanh nhẹn, kịp thời bơi đến cứu, lòi cô từ dưới sông lên thì chỉ e ngày này năm sau đã là ngày giỗ của cô rồi.

Nhưng cô rất rất không muốn nhận sự giúp đỡ ấy, cho nên lại lấy cái cớ ban đầu để gắt lên: “Đều tại cậu cả, Chung Quốc! Nếu không phải vì cậu thì tôi đã chẳng phải đến cái chỗ này và cũng chẳng bị lao xuống sông.”

“Liên can gì tới tôi? Cậu tự mò đến, sau tại do tội cho tôi được chứ, tôi đâu có mời cậu tới đâu. Sao lúc nào cậu cũng như vậy hả? Có chuyện gì cũng đổ vạ cho tôi. Vụ cậu bị chảy máu lần trước cũng...”

Chung Quốc chợt nhận ra mình đã lỡ lời, chưa nói hết câu đã bịt miệng lại.

Còn Tô Nhất thì thẹn quá hóa giận, hét lên: “Cậu nói cái gì? Cậu nói cái gì?”

Tô Nhất vừa nói vừa tức tối đẩy Chung Quốc đang quỳ trước mặt mình ra, khiến cậu không phòng bị mà ngã chổng vó trước Tô Nhất.

Chung Quốc chỉ mặc mỗi một cái quần bơi, thiếu niên mười năm, mười sáu tuổi đã phát triển đầy đủ, tay chân thon dài, thân hình cân đối, cơ bắp rắn chắc... không chút che đậy đập thẳng vào mắt Tô Nhất. Cô lập tức đỏ mặt, vội vàng đứng dậy quay đi.

Chung Quốc cũng bật dậy nhanh như chớp, hận mình có lòng tốt mà không được báo đáp, cậu chỉ thẳng vào trước mặt Tô Nhất, nói: “Tô Nhất, cậu mà còn rơi xuống sông lần nữa, tôi quyết không cứu...”

Lời chưa nói hết cậu đã im bặt, đứng đó nhìn trân trân vào Tô Nhất. Theo ánh mắt của cậu, cô cũng vô thức nhìn lại bản thân mình. Hôm đó cô mặc áo sơ mi màu trắng và chiếc váy bò màu xanh đậm. Chiếc áo trắng cộc tay mỏng manh ướt nước dính chặt vào người cô, gần như trở nên trong suốt, khiến áo lót bằng vải cotton trắng hiển hiện rõ từng đường nét. Vừa rồi ngồi dưới đất không cảm thấy, giờ đứng dậy, cô mới phát hiện quần áo trên người chẳng khác nào vô hình.

“Á...” Tô Nhất lập tức đưa tay ôm chặt lấy vai, ngồi thụp xuống. “Cậu... nhìn cái gì mà nhìn!”

Bị cô quát, Chung Quốc như sực tỉnh cơn mơ, vội vã lắc đầu nói: “Ai nhìn cậu? Cậu có gì để mà nhìn chứ? Tưởng mình là Thái Bình công chúa chắc.”

Tô Nhất giận đến đỏ cả mặt, quát: “Đồ lưu manh, cậu vừa nói cái gì?”

Chung Quốc đánh trống lảng: “Cậu không sao là tốt rồi, giờ mặc kệ cậu, tôi đi mò quần áo của tôi.”

Chưa dứt lời, cậu đã nhanh chóng nhảy ùm xuống sông như chạy trốn. Phía bên kia con sông, vài cậu con trai đang lặn ngụp, đầu tiên là vớt cái xe đạp của Tô Nhất lên, rồi lại vội vàng lặn xuống tìm quần áo. Do quần áo buộc sau yên xe không chặt nên sau khi chiếc xe lao xuống nước, hơn nửa số quần áo đã rơi ra và bị dòng nước cuốn đi. Nếu họ không nhanh chóng bơi lên trước vớt, tới khi quần áo trôi đến con đập rồi đi vào sông lớn, sẽ chẳng đuổi kịp được nữa, tới nay chỉ có nước mặc quần bơi mà điều hành khắp phố.

Đồng quần áo bị rơi ra cuối cùng cũng được vớt lên, cố vắt cho kiệt nước rồi mặc vào người. Sau đó, đám con trai cùng nhau tới xem Tô Nhất thế nào. Cô ngồi thu mình lại hết mức có thể, cố gắng không để bọn họ nhìn thấy chiếc áo sơ mi trong suốt của mình.

“Tô Nhất, không sao rồi thì cùng về đi. Cậu còn ngồi đây làm gì thế?”

Ý tốt của Dương Cương, Tô Nhất chỉ dám nhận trong lòng. “Tôi... muốn ngồi thêm lát nữa rồi mới về, các cậu về trước đi.”

“Cái gì cơ, vẫn muốn ngồi á? Còn ngồi nữa thì trời tối mất.”

Chung Quốc đứng bên cạnh chêm vào: “Cậu ta muốn ngồi thì cứ để cho cậu ta ngồi, cậu quan tâm nhiều làm gì.”

“Vây thôi cậu cứ ngồi đi. Bọn tôi đi đây.”

Bọn con trai kéo nhau đạp xe đi, Tô Nhất một mình ngồi lại trên bờ sông, hong chiếc áo sơ mi dưới những ánh nắng cuối cùng còn sót lại, may mà trời nóng nên áo cũng nhanh khô. Một lúc sau, chiếc áo trắng đã không còn trong suốt nữa, trời cũng đã sẩm tối, cô vội vàng đạp xe về nhà.

Đang lạch bà lạch bạch chạy lên lầu thì cánh cửa nhà bên bật mở, cô Ưông ló đầu ra hỏi: “Là Tô Nhất à, cô cứ tưởng là Chung Quốc nhà cô về.”

Nghe giọng điệu này, có vẻ Chung Quốc vẫn chưa về. Chẳng phải cậu đã đi về từ nãy rồi sao? Chắc lại đang cùng đám anh em chí cốt cắm cọc ở quán điện tử rồi.

Nghe đến câu Thái Bình công chúa của cậu, Tô Nhất lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy trên thế giới này chắc chẳng tìm được ai đáng ghét hơn Chung Quốc.

Ấy vậy mà cứ phải sớm tối chạm mặt nhau, ở nhà, ở trường hay trên đường đi học, đi đâu cô cũng nhìn thấy cậu. Cô thực sự hi vọng được chuyển trường hay chuyển nhà để sau này đỡ phải gặp cậu.

Chuyện chuyển trường là phi thực tế, chuyển nhà lại càng không có khả năng. Năm Tô Nhất học lớp chín, nhà cô đã từng chuyển một lần. Khi đó đơn vị của bố cô lại xây khu tập thể, thiết kế dạng căn hộ lớn hơn một trăm mét vuông với ba phòng ngủ và hai phòng khách, rộng rãi hơn nhiều so với căn hộ nhỏ hơn bảy mươi mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách trước đây của nhà cô.

Nhà họ Tô đăng kí, bên nhà họ Chung cũng đăng kí. Sau khi khu tập thể mới được hoàn thành, tất cả những người tham gia đều bốc thăm xem mình ở nhà nào. Hai nhà Tô - Chung lại sát vách. Ông Tô và ông Chung nhìn nhau cười lớn, nói: “Xem ra hai nhà chúng ta rất có duyên làm hàng xóm.”

Trong khi người lớn đang cười nói vui vẻ, Tô Nhất chỉ biết thầm thở dài.

“Sao chuyển đi chuyển lại vẫn phải làm hàng xóm của tên khốn kia chứ? Thật xúi quẩy!”

5. Chương 1-5: Oan Gia (5)

Tô Nhất không biết Chung Quốc không hề cùng đám anh em chí cốt cắm cọc ở quán điện tử như cô đoán. Sau khi cùng đám bạn ra khỏi con đường nhỏ, cậu dừng lại trước cổng trường, nói còn phải về trường lấy ít đồ, bảo bọn họ cứ đi trước. Chờ đám bạn đi hết, cậu mới quay trở lại con đường ven sông, nhót người bảo vệ trong bóng tối, đứng từ xa canh gác cho Tô Nhất rồi lại đạp xe theo cô về nhà.

Chung Quốc cũng không biết tại sao mình lại âm thầm đi theo Tô Nhất như vậy, chỉ biết mình muốn làm như thế không cần bất cứ lí do gì.

Về đến nhà, cơm nước xong xuôi, khi đáng ra phải làm bài tập thì Chung Quốc lại ngồi thừ ra trước cuốn vở. Trang giấy trắng tinh khiến cậu liên tưởng đến chiếc sơ mi trắng của Tô Nhất lúc chiều ở bên sông. Chiếc áo sũng nước vừa mỏng lại vừa trong, trong đến lộ cả đường nét người thiếu nữ, đặc biệt là...

Chung Quốc đột nhiên thấy nóng như bị lửa thiêu.

Cậu vút bút, chạy ra chỗ tủ lạnh lấy một lon Coca, tu một hơi hết sạch. Khi đã bớt nóng bức hơn một chút, cậu cố gắng ép mình không được nghĩ ngợi lung tung nữa, tập trung làm cho xong bài tập, sau đó lên giường đi ngủ.

Trong con mơ, cậu lại lần nữa nhìn thấy Tô Nhất.

Vẫn là hình ảnh của cô ở bên sông, chiếc áo sơ mi trắng bị ướt dính chặt trên người, để lộ những đường cong tuyệt đẹp. Cô nhìn cậu, ánh mắt thẹn thùng, miệng mỉm cười khiến người ta rung động. Cậu không tìm được tay ôm lấy cô, phảng phất cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm đặc trưng của thiếu nữ...

Tỉnh lại từ con mơ, Chung Quốc đỏ mặt, tim đập thành thịch, rón rén đi vào nhà vệ sinh giặt quần.

Sáng sớm hôm sau, vừa ra khỏi cửa, cửa nhà bên vừa khéo cũng mở ra.

Chung Quốc ngẩng đầu lên đã thấy Tô Nhất khoác ba lô bước ra. Nhớ lại giấc mơ đêm qua, mặt cậu tự nhiên ửng đỏ. Vờ như không nhìn thấy cô, cậu quay phắt người chạy thẳng xuống lầu.

Tô Nhất nhìn theo bóng Chung Quốc rồi hậm hực “hừ” một tiếng, sau đó cũng xuống lầu leo lên xe đi học.

Chung Quốc đạp xe phía trước cô, không nhanh không chậm, cô thầm rửa cậu ta bị ngã nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra, cậu đạp xe rất vững và vẫn tới trường an toàn.

Trong nhà xe của trường, Tô Nhất vừa đạp xe vào thì gặp Chung Quốc đi ra.

Cô rất muốn xì lốp xe của cậu nhưng đang lúc học sinh ra vào tấp nập nên đành bỏ ý định đó.

Vào lớp Tô Nhất cảm thấy hình như mọi người đang cười mình. Thoạt đầu không hiểu nhưng rất nhanh cô đã nhớ ra, nhất định là chuyện ở bờ sông hôm qua đã đến tai cả lớp. Quả nhiên, cô vừa ngồi xuống, Tổng Dĩnh đã ghé sát tới thì thầm: “Tô Nhất, cậu lợi hại thật đấy, một mình chạy đến bờ sông lấy hết quần áo của bọn con trai. Nhưng sao việc sắp thành mà lại thất bại, để cả người lẫn xe ngã xuống sông, cuối cùng phải để Chung Quốc cứu cậu lên thế? Nghe nói... cậu ta còn hô hấp nhân tạo cho cậu nữa, đúng không?”

Hô hấp nhân tạo? Đầu óc Tô Nhất bỗng choáng váng, máu toàn thân như dồn hết lên đầu mặt đỏ ửng, cô nói như quát: “Làm gì có chuyện đó, đứa nào dám nói linh tinh?”

Cô vừa nói vừa đứng phắt dậy, quay người lại, trừng mắt nhìn thẳng về phía Chung Quốc ngồi cuối lớp. “Chung Quốc, lại là cậu phải không?”

Ánh nhìn phẫn nộ của Tô Nhất như mũi kiếm vô hình chĩa về phía Chung Quốc. Cô giận đến run người, thầm nhủ: Cái tên khốn kiếp này dám bịa chuyện bêu riếu khắp lớp! Trong cơn thịnh nộ, cô hoàn toàn quên mất Chung Quốc đến trường gần như cùng một lúc với mình, không thể có đủ thời gian đi rêu rao chuyện đó.

Đám học sinh trong lớp đều nhìn về phía hai người, có người nói nhỏ: “Xem ra lại sắp sửa “Hoa sơn luận kiếm” rồi.”

Chung Quốc bị Tô Nhất vô cớ gây sự, có vẻ bức bối nói: “Tôi làm sao cơ?”

“Cậu nói với mọi người... rằng cậu... cậu đã hô hấp nhân tạo cho tôi phải không? Làm gì có chuyện đó, sao cậu giỏi bịa chuyện thế hả?”

Chung Quốc bật dậy như cái lò xo, đỏ mặt tía tai, quát lại: “Ai bảo là tôi nói?”

Tôi chẳng bao giờ nói như vậy cả. Nếu tôi nói thì tôi là thằng khốn!”

Dương Cương đứng dậy, cười trừ, nói với Tô Nhất: “Hiểu lầm, hiểu lầm, là bọn tôi đang đùa với nhau thôi. Bọn tôi chỉ nói khi được Chung Quốc cứu lên, cậu gần như đã chết ngạt, xem chút nữa phải hô hấp nhân tạo. Chắc là tam sao thất bản, thành ra Chung Quốc hô hấp nhân tạo cho cậu. Giờ tôi xin đính chính lại, chuyện không phải như vậy...”

Dương Cương còn chưa nói hết, Tô Nhất đã vớ lấy cuốn sách để trên bàn của Tổng Dĩnh ném thẳng về phía cậu ta. Cậu ta thụp người xuống né được, sau đó liên tiếp một loạt “ám khí” đủ hình đủ dạng bay tới. Tổng Dĩnh meo mếu nói:

“Vỡ bài tập của mình... bút của mình... hộp bút của mình...”

Sau khi ném hết những thứ Tổng Dĩnh để trên bàn, Tô Nhất vớ cả chiếc cặp sách còn chưa kịp mở ra của mình. Dương Cương những tưởng cô chẳng còn gì để ném nữa, vừa mới ngồi lại vào chỗ liền bị ném thẳng cái cặp vào người. Cái cặp khá nặng, đập trúng người cũng khá đau. Cậu ta có chút bức bối, trợn mắt lên định nói gì đó nhưng bị Chung Quốc nắm chặt lấy tay rồi kéo xuống.

Dương Cương nhìn Chung Quốc, lắc đầu chẳng nói thêm gì nữa.

Sau hôm đó, Tô Nhất quyết định thực hiện chính sách không nghe, không thấy với Chung Quốc. Nếu đã chuyển trường, chuyển nhà đều không được, cô chỉ còn cách cố gắng làm ngơ, hoàn toàn coi như không nhìn thấy cái tên Chung Quốc này, cho dù ở hành lang trước cửa nhà hay ở trường.

Còn Chung Quốc dường như cũng có chút thay đổi không còn cái kiêu biết rõ cô không thèm để ý đến nhưng cứ động một tí là kiểm soát trêu chọc cô nữa, khiến Tô Nhất thấy yên ổn hơn nhiều.

Nhưng Tô Nhất không ngờ rằng cho dù cả hai không thèm để ý đến nhau, cũng vẫn xảy ra rắc rối.

Một chiều, trước khi vào học, để chọn ra người sẽ mời món thạch đá sau giờ học, Chung Quốc và năm, sáu cậu bạn ngồi cuối lớp chơi “bịt mắt bắt dê”.

Người bị bắt sẽ phải trả tiền và nếu người bịt mắt không bắt được ai thì sẽ phải chịu chi.

Thời điểm đó, nam sinh trong lớp đều thích chơi trò này, khoảng trống nhỏ

cuối lớp luôn là sân chơi của bọn họ. Theo quy định của trò chơi, những cậu vào vai “dê” chỉ được chạy trong phạm vi này, có thể vỗ tay hay nói chuyện, dù người đến bắt rồi lại nhanh chóng chuồn đi nhưng không được chạy ra khỏi phạm vi cho phép. Trò chơi rất thú vị nên rất được những nam sinh hiếu động hưởng ứng.

Tô Nhất và Tống Dĩnh cùng lên lớp, đi vào bằng cửa sau vì cửa đó nằm ngay cạnh cầu thang. Tô Nhất vừa bước vào liền nhìn thấy Dương Cương lướt qua mặt mình, sau đó ngồi thụp xuống. Cậu ta vừa ngồi xuống, cô lại nhìn thấy Chung Quốc đang bị bịt mắt hươ hươ tay lao tới. Cô lùi lại theo phản xạ, muốn tránh bàn tay đó nhưng không kịp. Chỉ nghe được một tiếng “sụt” khe khẽ rồi mọi người quanh đó đều im bật.

Chung Quốc cảm thấy có gì đó bất thường, vội vàng giật khăn bịt mắt xuống mới phát hiện người cậu tóm được là Tô Nhất, mà tóm chỗ nào không tóm, lại tóm đúng ngực áo của cô. Tô Nhất lại vội vàng lùi ra sau nhưng vì Chung Quốc nắm chắc quá nên kết quả là vạt áo sơ mi của cô bị giật tung mất mấy cái khuy, để lộ một mảng da trắng mịn.

Chung Quốc ngẩng người, mảng da trắng cứ đập vào mắt cậu, máu huyết toàn thân dồn hết lên đầu. Cậu đỏ mặt, ấp a ấp úng: “Xin... xin lỗi...”

Tô Nhất vội vàng túm lấy vạt áo, giận đến đỏ cả mắt, tay phải vung cao, nhắm về phía Chung Quốc mà đánh.

“Chung Quốc, đồ khốn nạn, đồ lưu manh...”

Chung Quốc vừa để mặc cho Tô Nhất đánh vừa cật lực giải thích: “Mình không cố ý, thực sự không phải là cố ý.”

Nhưng Tô Nhất nào có chịu nghe, cứ đuổi theo đánh cậu, chuông vào lớp đã vang lên mà vẫn coi như không nghe thấy. Cho đến khi thầy giáo bước vào, mọi chuyện mới coi như được dàn xếp ổn thỏa.

Chung Quốc bị thầy chủ nhiệm phê bình. Trước sự chứng kiến của cả lớp, một nam sinh làm rách áo của một bạn nữ, thật chẳng ra sao cả. Cho dù không phải do Chung Quốc cố ý nhưng ảnh hưởng của sự việc thì không tốt chút nào, cho nên phải bị phạt cảnh cáo. Chưa hết, thầy chủ nhiệm còn nghiêm cấm đám nam sinh tiếp tục chơi “bịt mắt bắt dê” trong lớp để tránh trường hợp bắt nhầm người.

Sau chuyện này, Tô Nhất hận Chung Quốc đến tận xương tủy. Trước mặt bạn dân thiên hạ, bị một nam sinh giật bung cúc áo, đối với một thiếu nữ mười lăm tuổi mà nói là điều vô cùng nhục nhã. Nếu giết người không phải là phạm pháp thì cô nhất định sẽ dùng một con dao kết liễu đời cậu. Nhưng vì có pháp luật nên cô chỉ có thể đâm chết cậu trong tưởng tượng.

Từ đó trở đi, dù là ở sân khu tập thể hay sân trường, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Chung Quốc, Tô Nhất đều trốn mất lên với ánh nhìn căm thù. Còn cậu thì lúc nào cũng cúi gằm mặt xuống, như thể một tên trộm sợ bị phát hiện, không dám ngẩng mặt lên nhìn cô.

Lớp Mười một, trường tiên hành chia lớp theo hai ban tự nhiên và xã hội.

Tô Nhất chọn ban xã hội, còn Chung Quốc chọn ban tự nhiên. Lên lớp Mười hai, cậu còn chuyển vào kí túc xá của trường. Tô Nhất ít khi nhìn thấy cậu hai người không còn chạm mặt hay cãi vã nữa.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã đến ngày tốt nghiệp. Sau những áp lực học tập nặng nề, học sinh bắt đầu truyền tay nhau những cuốn lưu bút. Ba năm cùng học, ai cũng muốn lưu lại chút giấy mực làm kỉ niệm.

Mỗi cuốn sổ lưu bút đều được truyền một vòng quanh lớp, ai cũng để lại bút tích của mình. Không chỉ viết lưu bút cho bạn cùng lớp mà còn có nhiều bạn khác lớp nữa.

Dù học ở hai ban khác nhau nhưng có những học sinh vẫn giữ được tình bạn từ hồi lớp Mười nên vẫn truyền lưu bút cho nhau.

Cũng có vài bạn cùng học lớp Mười mang lưu bút đến cho Tô Nhất, cô cẩn thận viết những lời chúc phúc vào đó. Cuốn lưu bút cuối cùng vừa mở ra, không ngờ lại là của Chung Quốc, cô lập tức ném trả, nói: “Lưu bút của người này tôi không viết.”

Người ôm mấy cuốn lưu bút đến tìm cô là Dương Cương. Cậu ta gãi đầu gãi tai cười giả lả, nói: “Không phải chứ. Tô Nhất, chuyện xưa như trái đất rồi, cậu vẫn còn giận Chung Quốc sau? Lần đó cậu ấy quả thực không cố ý mà.”

Đúng vậy, lần đó Chung Quốc “đắc tội” với cô là do bị bịt mắt chứ thực sự cậu không cố ý. Nếu như đổi thành người khác, Tô Nhất chắc cũng sớm tha thứ rồi, nhưng vì vốn đã có ác cảm với Chung Quốc nên sao cô có thể dễ dàng cho qua?

“Hừ, cậu đừng có nhắc đến cậu ta trước mặt tôi.” Tô Nhất lạnh lùng nói.

Dương Cương thở dài. “Tô Nhất, cậu đúng là một kẻ thù dai.”

Tô Nhất không chịu viết lưu bút cho Chung Quốc nhưng cuốn lưu bút của cô sau khi lưu truyền khắp trong và ngoài lớp lại có dòng chúc phúc của cậu: Chúc bạn thi đỗ vào trường đại học mình mơ ước, cầu gì được nấy!

Bên cạnh còn có dòng chữ nhỏ: Tô Nhất, cậu đừng xé đấy. Nghe nói nếu lời chúc phúc bị xé đi thì những điều trong lời chúc sẽ không thành hiện thực được đâu.

Cái tên Chung Quốc này quả thật là gian xảo! Biết trước Tô Nhất có thể sẽ xé dòng lưu bút của mình nên đã dùng những lời đó ngăn cô lại. Nói như cậu thì nếu Tô Nhất xé mất trang có lời lưu bút đó, cô sẽ thi trượt đại học.

Việc thi đại học là vô cùng trọng đại. Tô Nhất đành “có kiêng có lành”, quyết định chờ kết quả thi rồi mới xé trang này.

Kì thi đại học năm 2001 kết thúc, Tô Nhất tự thấy mình làm bài rất tốt nên xé luôn trang lưu bút của Chung Quốc, vô thành một nắm định vứt vào thùng rác. Nghĩ một hồi, cô lại ra ban công, vứt sang ban công nhà bên cạnh để Chung Quốc biết cậu chỉ có thể dọa cô được một lần, chẳng thể dọa được cả đời.

Ngày hôm sau, Tô Nhất xuống tiệm mì gần nhà ăn sáng, gọi một bát mì thêm một tẻ thịt bò, nêm nếm đủ hành hoa gia vị, lại gọi thêm một cái bánh cuộn thịt, món ăn vặt mà từ nhỏ đến giờ cô ăn không biết chán.

Không may, Chung Quốc cũng đang ăn sáng ở đó, cũng là mì bò và bánh cuộn, có điều cậu ta gọi hai cái, con trai thường ăn khỏe hơn mà. Tô Nhất coi như không nhìn thấy, ngược lại cậu chủ động bưng bát đến bàn của cô ngồi, phá vỡ sự căng thẳng suốt hai năm nay giữa họ.

“Tô Nhất, cuối cùng cậu cũng xé trang lưu bút của tôi.” Dĩ nhiên Chung Quốc đã phát hiện ra mảnh giấy cô cố tình vứt sang ban công nhà mình.

Tô Nhất không thèm ngước mắt lên, nói: “Đương nhiên.”

“Cậu thật là nhỏ mọn, chuyện đã lâu lắm rồi mà vẫn còn ôm hận. Hơn nữa cũng đâu phải là tôi cố ý. Đại cô nương Tô Nhất, cậu làm như vậy thật chẳng ra dáng thực nữ chút nào.”

“Không ra dáng thực nữ thì sao? Cậu cũng chẳng phải là hiệp sĩ.”

“Giờ chúng ta đều sắp là sinh viên đại học rồi, những chuyện không vui thời trung học có thể cho qua được không?”

“Không.”

“Phải làm thế nào thì cậu mới chịu bỏ qua đây? Đến tranh chấp lãnh thổ trên thế giới còn ngồi thỏa hiệp với nhau được, những xích mích nhỏ giữa bọn mình chẳng lẽ lại không thể sao?” Đột nhiên cậu vỗ trán, nói: “Đúng rồi, hè năm nay sẽ có kết quả xin đăng cai Olympic của Bắc Kinh. Hay thế này, nếu thành công, coi như chúng ta hòa giải, được không?”

Năm 2001, tin tức được mọi người quan tâm nhất là việc Bắc Kinh xin đăng cai tổ chức Olympic. Quyền tổ chức Thế vận hội Olympic lần thứ hai mươi chín năm 2008 rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai là chủ đề khắp nơi đều bàn tán, đặc biệt là người mê thể thao như Chung Quốc, nói đến chuyện này là mặt mày hớn hở. Tô Nhất thì lại chẳng buồn quan tâm bởi vì cô vốn chẳng thích thể thao.

Bắc Kinh có giành được quyền tổ chức Thế vận hội hay không, cô chưa từng tìm hiểu nhưng có cảm giác khả năng không lớn lắm, thế là cô gật đầu đại.

“Được, để xem cậu có cơ hội này không.”

“Cậu hứa rồi đấy nhé! Chúng ta sẽ cùng chờ kết quả.”

Hai mươi hai giờ mười phút tối ngày Mười ba tháng Bảy năm 2001, có đến gần một tỉ người Trung Quốc ngồi theo dõi trước màn hình ti vi, chờ đợi Chủ tịch ủy ban Olympic Quốc tế Samaranch công bố kết quả quốc gia sẽ đăng cai Olympic 2008.

Tối hôm đó, cả nhà Tô Nhất cũng ngồi trước ti vi xem Chủ tịch ủy ban Olympic Quốc tế công bố kết quả, nhưng lại sơ ý mở nhầm kênh địa phương thay vì kênh trung ương nên chỉ xem được chương trình tiếp sóng.

Kênh địa phương chậm hơn kênh trung ương vài giây, khi cả nhà còn đang nín thở lắng nghe ông Samaranch phát biểu thì ở bên nhà Chung Quốc đã vang lên tiếng reo hò của cậu. Tiếp đó là một tràng những tiếng hò reo không ngớt của mọi người trong khu tập thể.

“Bắc Kinh thắng rồi!”

“Trung Quốc thắng rồi.”

Trong tiếng reo hò ầm ĩ, kèm theo cả tiếng pháo ăn mừng nổ liên hồi, nhà Tô Nhất không thể nghe rõ tiếng trong ti vi, nhưng chẳng cần nghe thêm cũng biết kết quả thuộc về thành phố nào. Ông Tô mừng rỡ nhảy cẫng lên.

“Quả nhiên Bắc Kinh giành được quyền tổ chức, tuyệt quá!”

Bắc Kinh đã thành công, theo lời hẹn của Tô Nhất và Chung Quốc, oán thù giữa họ được xí xóa. Cuối tháng Bảy, điểm thi đại học và điểm chuẩn tuyển sinh của các trường lần lượt được công bố, Tô Nhất đủ điểm vào chuyên ngành sư phạm, dự định sẽ đến Thành Đô theo học khoa Trung văn. Chung Quốc đậu vào một trường đại học ở Bắc Kinh, theo học chuyên ngành kiến trúc.

Chung Quốc yêu cầu Tô Nhất phải đưa cuốn lưu bút của mình cho cậu viết lại, đồng thời cũng lần nữa đưa cuốn lưu bút của mình cho cô. Cô nghe một hồi lâu, không biết viết gì, cuối cùng chỉ viết hai câu: Chúc bay xa vạn dặm, không biết đâu là bờ.

Trong cuốn sổ lưu bút của cô, Chung Quốc viết: Bắc Kinh chiến thắng rồi, chúng ta cũng đã hòa giải rồi. Sau khi tốt nghiệp mình sẽ cố gắng ở lại Bắc Kinh. Năm 2008 cậu nhớ đến Bắc Kinh xem Olympic nhé, mình nhất định sẽ nhiệt tình tiếp đón.

Tô Nhất đọc xong liền cười khẩy, Bắc Kinh, thủ đô của cả nước, dễ trụ lại như vậy sao? Cậu ta chưa gì đã tự nhận mình ở Bắc Kinh rồi, còn nói sẽ nhiệt tình tiếp đón cô đến xem Olympic. Đáng tiếc, cô chẳng có hứng thú với điều này.

Mùa hè năm 2001, Tô Nhất chẳng có chút cảm nhận gì với Thế vận hội lần thứ hai mươi chín sẽ được tổ chức vào bảy năm sau ở Bắc Kinh, cảm thấy đó là một chuyện rất xa vời, chẳng có liên quan gì tới mình. Khi đó, cô không biết được rằng Thế vận hội Olympic được cả thế giới quan tâm này sẽ trở thành nhân chứng cho tình yêu thời thanh xuân của cô, xuyên suốt câu chuyện tình giữa cô và Chung Quốc từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc.

6. Chương 2-1: Xác Suất Của Duyên Phận (1)

Giữa biển người thiên sơn vạn thủy, rồi ta cũng sẽ tìm được tình yêu đích thực. Nghe câu nói này, cảm thấy xác suất của nó sao nhỏ quá, giống như Trương Ái Linh từng nói: “Giữa nghìn vạn người, gặp được người mà ta muốn gặp, giữa nghìn vạn năm, trên con đường thời gian dài bất tận không sớm cũng không muộn, ta tình cờ gặp nhau.”

1

Tạm biệt thời trung học, Tô Nhất bước chân vào cuộc sống mộng mơ sau cổng trường đại học.

2001 là năm đầu tiên của thế kỷ XXI, Trung Quốc hừng hực tiến vào kỷ nguyên của công nghệ điện tử. Mạng Internet bùng nổ và không ngừng được nâng cấp, Mp3 thế chỗ cho những chiếc máy nghe đĩa CD, phim truyền hình Hàn Quốc cũng nở rộ, Tình yêu trong sáng và Trái tim mùa thu đã khiến làn sóng phim Hàn trào dâng mãnh liệt.

Những nhân vật nữ trong phim Hàn Quốc đều rất đẹp, ăn mặc gọn gàng, sành điệu, trang điểm nhẹ nhàng, nói năng nhỏ nhẹ, và có những nụ cười đẹp đến say lòng người. Họ không bao giờ to tiếng hay cãi vã, cho dù có tức giận đến cỡ nào cũng không bỏ qua phép lịch sự với người khác. Đúng là hình mẫu thực nữ lí tưởng!

Học theo phong cách của những nữ diễn viên Hàn Quốc, Tô Nhất cũng xuất hiện trong trường đại học với hình ảnh vô cùng thực nữ. Thời trung học, vì cứ bị Chung Quốc quấy rầy nên hình tượng thực nữ của cô bị phá vỡ. Những năm đại học này, cô muốn xây dựng lại hình tượng yêu kiều ấy.

Mái tóc dài chấm lưng, đen bóng mượt tha, gương mặt trái xoan, cặp mắt to tròn, làn da trắng mịn và đôi môi nhỏ nhắn như trái anh đào, ngoại hình của Tô Nhất rất được mọi người yêu thích. Cô thích mặc đồ màu trắng và thường xuất hiện trong khuôn viên trường với những chiếc váy liền trắng muốt. Có chàng trai hâm mộ phải thốt lên: “Thật chẳng khác nào làn mây trắng lướt qua.”

Trong khuôn viên trường đại học, chúng ta hẳn cũng từng gặp người như vậy. Cô ấy (anh ấy) giống như một gợn mây trên bầu trời, đôi lúc xuất hiện làm tim ta rung động.

Trong sống sinh khoa Trung văn, những cô gái đoan trang thực nữ rất nhiều nhưng nổi trội hơn cả có hai người, họ được công nhận là có vẻ đẹp cổ điển và được mệnh danh là “tuyệt đại song kiều”¹. Tô Nhất là một trong số đó, người thứ hai là bạn cùng lớp, cùng phòng kí túc với cô, Đường Thi Vận.

1. Tên một tiểu thuyết kiếm hiệp của Cổ Long.

Đường Thi Vận, cái tên mới nghe đã thấy toát lên sự cổ điển. Cô là người gốc Thành Đô, cha mẹ đều thuộc tầng lớp trí thức cao, cùng làm việc trong một viện nghiên cứu. Từ nhỏ, cô đã được nuôi dạy rất nghiêm khắc cầm kỳ thi họa thứ gì cũng giỏi. Đừng nghĩ đây chỉ là câu nói dùng để ca ngợi những cô gái khuê các trong truyện cổ, không còn thích hợp trong xã hội hiện nay.

Đường Thi Vận biết gảy đàn tranh; chơi cờ vây; viết thư pháp, khảo, thảo, lệ, triện, cả bốn loại chữ đều biết, tranh quốc họa, sơn thủy hay hoa cỏ chim muông đều tinh thông. Một hình ảnh tài nữ như vậy chẳng khác nào một viên ngọc Hòa thị² giữa thời đại công nghệ thông tin của thế kỷ XXI.

2. Tên một loại ngọc quý hiếm ở Trung Quốc thời xưa.

So với Đường Thi Vận giỏi cầm kỳ thi họa, Tô Nhất cảm thấy nét đẹp thực nữ cổ điển của mình như một sự giả mạo. Cầm kỳ thi họa, cô chỉ biết mỗi “thi” đó cũng là do may mắn hồi nhỏ bị mẹ ép học mà có được. Thư pháp tự cô không phân phái cho nên sau khi học thư pháp, cô cũng biết cầm bút lông chấm mực tàu vẽ vài đường.

Tranh sơn thủy của cô có thể che mắt người ngoại đạo nhưng đánh chết cũng không dám đem ra so bì với tác phẩm của Đường Thi Vận. Đàn sáo thì cô chưa bao giờ động tới, cờ cũng chỉ đụng đúng một lần, lại là cơ hội do Chung Quốc ban cho.

Chung Quốc không phải là người có tố chất chơi cờ, bản tính của cậu sao có thể phù hợp để chơi cờ cho được?

Tất cả cũng do bố cậu nhìn không ra điều đó. Nghe nói lần nào trong lớp học đánh cờ, mặt mũi cậu cũng âu sầu ảo não, có lần vì quá hăng điều binh khiển tướng đuổi giết trên bàn cờ, cậu đã cùng đối thủ của mình khua đao múa kiếm đánh nhau thật. Đây chính là điểm mạnh của cậu! Kẻ điều binh khiển tướng đuổi giết cậu trên bàn cờ thì ở ngoài đời bị cậu đánh cho tơi bời hoa lá. Bao nhiêu lần ông Chung phải đi tìm gặp người ta để xin lỗi thì bấy nhiêu lần Chung Quốc bị phạt quỳ ở ban công.

Tô Nhất nhớ có lần Chung Quốc đang quỳ ngoài ban công, cô đã cố ý cầm một miếng dưa hấu thật to chạy ra ban công nhà mình đứng ăn ngon lành để chọc tức cậu.

Nào ngờ, từ ban công bên kia, cậu nhổ một bãi nước bọt trúng vào miếng dưa. Quá ghê tởm, cô ném thẳng cả miếng dưa hấu vào người cậu. Không biết lấy gì để đáp trả, cậu tiện tay vớ luôn hộp cờ ném sang, những quân cờ rào rào đổ ụp vào người cô.

Đây cũng là ấn tượng duy nhất của Tô Nhất về cờ vây cũng tại kẻ thù không đội trời chung là Chung Quốc đã ném những quân cờ vào người cô. Ghét ai ghét cả đường đi lối về, không có lửa thì làm sao có khói, từ đó trở đi, tất cả những thứ có liên quan đến chữ “cờ”, cô đều không thèm để ý.

Thế là cầm kỳ thi họa, Đường Thi Vận dẫn đầu, nhan sắc của cô ấy cũng chẳng kém cạnh gì Tô Nhất. Nước da trắng trẻo mịn màng, dáng người thướt tha uyển chuyển, mái tóc đen dài thường được tết lại rồi thả lệch một bên vai, khuôn mặt trái xoan cùng đôi mắt bồ câu mang vẻ đẹp nhẹ nhàng mà cổ điển.

Mỗi khi liếc nhìn, đôi mắt ấy như toát lên một sự hấp dẫn, mê hoặc đến khó tả.

Không giống như Tô Nhất, Đường Thi Vận thích mặc đồ màu xanh lam.

Những chiếc áo váy xanh đậm và xanh nhạt đều thanh khiết như bầu trời vừa được gột rửa sau cơn mưa. Hỏi vì sao cô thích màu lam đến vậy, cô mỉm cười, nói: “Vàng, đen, lam, lục, đỏ, ngũ đại quốc sắc của Trung Quốc, tôi thích nhất màu lam.”

Nghe thấy lời này, Tô Nhất lại càng thêm xấu hổ. Mấy nghìn năm nay ở Trung Quốc, màu trắng bị coi là hiếu phục, chỉ có những nước không có tập quán này mới coi nó là biểu tượng đẹp đẽ của sự thuần khiết. Những tác giả truyện ngôn tình của Hồng Kông và Đài Loan bị ảnh hưởng lớn bởi phong cách phương Tây nên thường thích xây dựng hình tượng nữ chính với những chiếc váy màu trắng thướt tha, mà cô thì mê mặc đồ trắng là vì vậy. Đường Thi Vận với bộ đồ màu xanh truyền thống của Trung Quốc hiển nhiên càng làm nổi bật lên nét cổ điển của mình, so với Tô Nhất thì đúng là hơn hẳn.

Tổng hợp tất cả, mặc dù cũng được cùng Đường Thi Vận mệnh danh là “tuyệt đại song kiều” của cả khoa nhưng thực ra trong tâm Tô Nhất đã tự xếp mình ở sau Đường Thi Vận.

Là hai gương mặt mới sáng giá của khoa Trung văn, Tô Nhất và Đường Thi Vận đương nhiên được không ít người theo đuổi.

Trong khoa, ngoài khoa, cùng khóa, khác khóa, các anh chàng cứ lần lượt tìm tới, dùng đủ các chiêu trò tán tỉnh.

Trên lớp, có nam sinh giúp chiếm ghế hàng đầu; trong thư viện, lại có anh chàng truyền thư tay; ở căn tin, một vài anh kiểm cố bắt chuyện; về kí túc thì điện thoại gọi đến liên tục... Được hết chàng này đến chàng khác theo đuổi khiến Tô Nhất cảm thấy rất tự hào và vô cùng mãn nguyện. Dĩ nhiên cô không bộc lộ ra, cho dù có tự hào, thích thú thế nào đi chăng nữa, lúc nào cô cũng giữ một nụ cười dịu dàng và khiêm tốn, biến mình thành một cô gái rất có chừng mực và khí chất.

Dù nam sinh theo đuổi khá nhiều nhưng chưa một ai lọt được vào mắt xanh của Tô Nhất. Mà người cô đang để ý lại không hề mấy may đến tìm cô. Sự đời là vậy, những thứ có sẵn trong tâm tay lại chẳng phải thứ mình muốn.

Người lọt vào mắt xanh Tô Nhất là Khang Tử Cần, sinh viên năm hai khoa Máy tính. Cô đối với anh ta có thể nói là tình yêu sét đánh.

Khang Tử Cần khá điển trai, vóc người cao lớn lực lưỡng như một cây ngô đồng Pháp. Anh ta là kiện tướng trên sân vận động, lần đầu Tô Nhất nhìn thấy anh ta là ở sân bóng rổ. Động tác bay người ném rổ của anh ta chẳng khác nào chim ưng bay lượn, khi trái bóng chuẩn xác rơi vào rổ cũng là lúc trái tim mười tám của cô tan chảy.

Những câu chuyện tình yêu học đường vẫn luôn giản đơn như vậy đây, một hành động, một ánh mắt, hay một nụ cười... đều có thể làm rung động trái tim những chàng trai, cô gái. Chỉ một thoáng động lòng, tất cả những giai điệu lãng mạn của tình yêu như tiếng sáo vi vút giữa hoàng hôn trên thảo nguyên, tạo nên một bản concerto du dương, trầm bổng.

Trước đây, vì lúc nào cũng bị Chung Quốc ném bóng rổ vào người nên Tô Nhất chẳng ưa gì những anh chàng chơi bóng rổ. Nhưng Khang Tử Cần lại phá bỏ được thành kiến do Chung Quốc gây ra, để lại một ấn tượng đẹp trong lòng cô.

Tô Nhất đã thích Khang Tử Cần từ cái nhìn đầu tiên, đáng buồn là anh ta không để ý đến cô. Trong bộ váy trắng thướt tha, đứng bên sân bóng rổ bụi mù, các chàng trai quanh đó cho dù đang đứng trong sân hay ngoài sân cũng phải hướng ánh mắt về phía cô, duy chỉ có Khang Tử Cần là không như vậy.

Nhưng khi Đường Thi Vận đi qua, ánh mắt Khang Tử Cần lại lập tức dõi theo. Còn cô ấy cứ đi không ngoảnh lại, đôi mắt bồ câu tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

Đường Thi Vận đã có bạn trai, nghe nói họ là thanh mai trúc mã, anh chàng hiện là nhân tài của một học viện quân sự nào đó. Ông trời thật là thiên vị.

Trong khung ảnh đặt bên gối của cô là tấm hình chụp chung của hai người.

Chàng trai đó mặc một bộ quân phục, lông mày lười mác, mắt sáng như sao, trông cũng khá điển trai.

Đường Thi Vận miệng cười hạnh phúc, tựa đầu vào vai anh ta. Đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Tô Nhất thực sự rất ngưỡng mộ. Cô cũng có “thanh mai trúc mã” của mình đấy chứ! Nhưng thanh mai trúc mã của Đường Thi Vận tốt bao nhiêu thì cái tên Chung Quốc suốt ngày lại chỉ biết tìm cô gây sự. Cứ nghĩ đến là lại muốn tức điên.

Mà bậc hơn, Khang Tử Cần, người lọt vào mắt xanh của cô, lại chỉ để ý Đường Thi Vận.

Lúc nào cũng vậy, tôi thích anh, anh lại thích cô ta, cô ta lại thích chàng trai khác. Tình yêu đôi lúc thật như mớ bòng bong, cứ rối vào với nhau. Giống như cái cây trong bài thơ Cây nở hoa của Tịch Mộ Dung, trái tim Tô Nhất sau khi chứng kiến thái độ thờ ơ của Khang Tử Cần bỗng trở nên hoang vu tiêu điều.

Trái tim của Khang Tử Cần cũng là cây, nhìn theo bóng hình Đường Thi Vận mà như cánh hoa tàn đang rơi rụng.

Nghe nói, mỗi người đều phải trả sạch mối nợ tình kiếp trước, dùng sự đau khổ của kiếp này để bù đắp cho những người từng đau khổ vì mình. Tô Nhất nghĩ có lẽ cô đến đây là để trả nợ cho Khang Tử Cần, còn anh ta, cũng đang phải trả nợ Đường Thi Vận. Họ đều đang đau khổ vì một người chẳng có chút tình cảm với mình.

Nhưng sao Đường Thi Vận không phải trả nợ tình?

Cuộc sống tình cảm của cô ấy thuận buồn xuôi gió vậy, không lẽ chưa từng đau khổ vì ai? Tô Nhất hết sức tò mò vì chuyện này nhưng cũng không muốn đi tìm lời giải đáp, cuối cùng cũng chỉ thốt lên rằng: “Cô ấy thực là tốt số!”

7. Chương 2-2: Xác Suất Của Duyên Phận (2)

Tô Nhất đang đứng trước một bài toán khó: Có nên tiếp tục làm thực nữ nữa không?

Nếu như tiếp tục làm thực nữ, cô sẽ phải giữ mãi sự kín đáo dè dặt, đón nhận sự săn đón và những bức thư tình của các chàng trai một cách tự hào và bị động, được thả sức lựa chọn như một nàng công chúa kiêu sa, xem ai có cơ may được lọt vào mắt xanh của nàng.

Đáng tiếc rằng hiện tại, trong số những chàng trai đang theo đuổi, chẳng có ai là vừa ý cô.

Trong lòng cô đã chắm một người: Khang Tử Cần, nhưng anh ta lại không đến tìm cô. Nếu thực sự muốn có cơ hội tiến thêm một bước, cô chỉ còn cách từ bỏ những kín đáo dè dặt của thực nữ mà mạnh dạn tiếp cận anh ta.

Nói cách khác là làm thực nữ chỉ có thể ngồi yên một chỗ mà ôm cây đợi thỏ, không làm thực nữ sẽ có thể thỏa sức chạy đuổi bắt thỏ trong rừng.

Ví Khang Tử Cần như chú thỏ thật chẳng hợp chút nào, ví tình yêu như việc đuổi bắt thỏ có vẻ càng không ổn. Thực ra thì tình yêu vốn là một cuộc đuổi bắt, ban đầu là rượt đuổi và kết quả rồi cũng chỉ có hai: Một là mỗi đến tay, công sức bỏ ra coi như xứng đáng; hai là chẳng bắt được con mồi, mọi công sức đều thành công cốc.

Tô Nhất rất khó xử, hình tượng thực nữ cô cất công xây dựng bấy lâu nay thực chẳng nở lòng nào mà từ bỏ. Nếu từ bỏ rồi mà vẫn không giành được tình yêu thì sao? Đây là một quyết định nguy hiểm. Nhưng nếu không thử thì cô sẽ không bao giờ biết mình có thể chiến thắng không.

Vì tình yêu, Tô Nhất quyết định thử đánh cược một phen.

Tình yêu đa phần giống như là cách mạng, luôn khiến những người trẻ tuổi hùng hục khí thế, dũng cảm tiến lên, bất chấp những hi sinh mất mát.

Ngày thứ hai sau khi quyết định, Tô Nhất đã lên kế hoạch hành động.

Trước cửa thư viện đông đúc người qua lại, cô mạnh dạn chặn đường Khang Tử Cần, tự giới thiệu: “Chào anh, em tên là Tô Nhất, sinh viên năm nhất khoa Trung văn. Em muốn được làm bạn với anh. ”

Vì đã quyết cửa đổ Khang Tử Cần nên Tô Nhất đã hành động ngay giữa thanh thiên bạch nhật để mọi người tận mắt chứng kiến cho quyết tâm của mình.

Tình trường như chiến trường, cũng cần dũng khí vì nghĩa quên mình mà quyết chiến đến cùng.

Khang Tử Cần kinh ngạc. Xu thế của giới trẻ đã ngày càng cởi mở, có nam theo đuổi nữ và cũng có nữ theo đuổi nam; chỉ có điều những nữ sinh theo đuổi nam sinh đa phần đều không được mạnh dạn như nam sinh theo đuổi nữ sinh mà muốn tỏ ra ngượng ngùng, e thẹn. Anh ta mới chỉ nhận được thư tình của nữ sinh chứ mặt đối mặt chặn đường yêu cầu kết bạn thì là lần đầu tiên bắt gặp, hơn nữa đối phương lại là Tô Nhất, nữ sinh nổi tiếng thực nữ của khoa Trung văn. Anh ta đứng đó sững sờ một hồi lâu mà vẫn chưa định thần lại được.

Những sinh viên đi qua đều tò mò dừng lại, thích thú nhìn hai người họ như đang xem một vở kịch thú vị.

Tình huống này kể ra cũng có vài phần kịch tính, khiến mọi người không khỏi quan tâm.

Khang Tử Cần có chút lúng túng, gượng cười, đánh trống lảng: “Tô Nhất, cái tên của em thật đặc biệt.”

“Bố nói vì em là đứa con đầu tiên của bố mẹ nên đặt tên là Tô Nhất. Sau này nếu có sinh thêm em bé sẽ đặt tên nó là Tô Nhị, sinh thêm em thứ ba sẽ đặt là Tô Tam... Cứ như vậy đỡ mất thời gian nghĩ tên.”

Khang Tử Cần đã mỉm cười tự nhiên hơn nhiều. “Tô Nhất, Tô Nhị, Tô Tam đặt tên như thế cũng hay đấy nhỉ.”

“Lại chẳng không. Đáng tiếc nhà nước chỉ cho phép sinh một cho nên nhà em chỉ có mỗi mình em.” Tô Nhất chỉ tay lên mũi mình, cười thật tươi.

Không ngờ Tô Nhất lại lanh lợi như vậy, Khang Tử Cần có chút bất ngờ.

Nghe thiên hạ đồn thì cô là một nàng thực nữ cười không hở lợi, trầm lặng, dịu dàng.

Không lẽ những lời đồn đại đó là sai? Tuy nhiên, cho dù cô có không như lời đồn đại thì cũng chẳng can hệ gì tới anh ta, anh ta biết trái tim mình đã dành cho người khác.

“Xin lỗi, anh có tiết, phải đi rồi.” Khang Tử Cần muốn nhanh chóng thoát thân.

Tô Nhất chặn anh ta lại hỏi: “Vậy chúng ta có thể làm bạn không?”

“Bạn bè thì tất nhiên là được. Ở trường này anh có rất nhiều bạn, thêm em nữa cũng chẳng sao.”

Khang Tử Cần cố ý nhấn mạnh hai chữ “bạn bè”, Tô Nhất lại cười tươi rói.

“Vậy tốt quá rồi, sau này chúng ta có thể làm bạn. Em sẽ thường xuyên đến tìm anh, bạn bè thì phải thường xuyên qua lại chứ.”

Thục nữ nổi tiếng của khoa Trung văn Tô Nhất đột nhiên trở nên nhiệt tình, mạnh dạn công khai cửa ngõ Khang Tử Cần trở thành tin hót nhất của cả trường. Những chàng trai vốn theo đuổi cô nghe tin trái tim cô đã dành cho người khác thì tim như tan vỡ thành từng mảnh.

Từ đó Tô Nhất trở thành cái đuôi của Khang Tử Cần. Anh ta là hình, cô là bóng, nơi nào có Khang Tử Cần xuất hiện thì chỉ trong phạm vi mười bước sẽ thấy có Tô Nhất. Người xung quanh có liếc nhìn dị nghị, cô sẽ trợn mắt lên mà nói rằng: “Chúng tôi là bạn bè, chẳng phải bạn bè thì thường gặp nhau sao?”

Người ta thường nói: Nam cửa nữ, cách trùng sơn, nữ cửa nam, cách tầng lụa. Nhưng quá trình Tô Nhất theo đuổi Khang Tử Cần thì hoàn toàn ngược lại.

Anh ta hoàn toàn không bị cô làm cho rung động, chẳng khác nào cách xa nghìn núi, khó mà tiếp cận.

Đúng vậy, ngày nào cô cũng lảng vảng quanh anh ta. Anh ta ra sân bóng, cô đến mang nước cho anh ta; anh ta lên thư viện, cô giúp anh ta giành một chỗ.

Từ giảng đường đến kí túc, từ kí túc đến căn tin, từ căn tin cho đến thư viện...

Ngôi trường nằm trên một ngọn núi, diện tích rất lớn, có rất nhiều tòa giảng đường, kí túc xá, thư viện... các tòa đều cách xa nhau. Những con đường nối liền nhau quanh co, ngoằn ngoèo. Tô Nhất ngày nào cũng lèo đèo chạy theo Khang Tử Cần, đông tây nam bắc đều đủ cả, cảm giác như phải vượt đến trăm núi nghìn sông, nhưng làm thế nào cũng không chiếm được trái tim của Khang Tử Cần.

Anh ta luôn chỉ coi cô như những người bạn rất bình thường khác, thậm chí còn chẳng bằng một người bạn bình thường. Bởi vì anh ta hiểu lòng cô nên chỉ còn cách cố tình làm như vậy. Cô có tốt với anh ta thế nào, anh ta vĩnh viễn vẫn chỉ có một câu khách khí: “Cảm ơn.”

Thật dễ làm cho người ta nhụt chí, Tô Nhất chán nản đến tột độ, thất thểu quay trở về kí túc. Điều kiện trong kí túc xá khá tốt, tòa nhà mới xây, phòng ốc, vật dụng hoàn toàn mới, có điện thoại, phòng vệ sinh khép kín và ban công. Bốn người một phòng, mỗi người ở một góc.

Mỗi góc là một bộ đủ giường và bàn học, giường ở trên, bàn học nằm phía dưới.

Trong phòng chỉ có một mình Đường Thi Vận đang ngồi tại bàn học của mình viết chữ bằng bút lông. Cả trang giấy khổ dọc trắng như tuyết đã được viết đầy những chữ Khải Trâm Hoa³, cô ấy lại đang viết thư cho người yêu.

3. Tên loại chữ thư pháp theo trường phái Hạ Thư Thân.

Những năm gần đây, hệ thống hòm thư điện tử và tin nhắn điện thoại không ngừng được nâng cấp, đang dần thay thế cách gửi thư truyền thông. Một bức thư tình được viết tay, lại còn là những nét chữ thư pháp bằng bút lông mực tàu, quả thực là vô cùng đáng quý.

Đôi lúc Tô Nhất nghi ngờ không biết có phải Đường Thi Vận đã dùng mấy thời gian để đến thế giới này từ thời cổ đại hay không.

Đường Thi Vận cười, nói: “Chẳng có cách nào khác, trường quân sự không cho phép sinh viên dùng điện thoại và máy tính. Cho nên chúng mình chỉ còn cách tiếp tục ủng hộ cho Bưu điện Trung Quốc.”

Thấy Tô Nhất quay về, Đường Thi Vận lập tức thu dọn giấy mực, không viết nữa.

“Cậu viết tiếp đi mình nằm trên giường, không làm phiền cậu đâu.” Tô Nhất vừa nói vừa leo lên giường.

“Mình viết xong rồi.” Đường Thi Vận để bức thư vào ngăn bàn của mình.

“Đường Thi Vận, cậu thật là may mắn.”

Câu nói băng quơ của Tô Nhất khiến Đường Thi Vận hơi sững sờ. “Là sao?”

“Người mà cậu yêu cũng yêu cậu, chẳng phải là vô cùng may mắn sao Chẳng như mình, người yêu mình thì mình chẳng yêu, người mình yêu lại chẳng yêu mình, chẳng thể nào hòa hợp được.”

Đường Thi Vận cười vẻ thân thiết, nói: “Đừng vội, từ từ rồi sẽ đến. Giữa biển người thiên sơn vạn thủy, rồi cậu cũng sẽ tìm được tình yêu đích thực.”

Giữa biển người thiên sơn vạn thủy, rồi ta cũng sẽ tìm được tình yêu đích thực. Nghe câu nói này, cảm thấy xác suất của nó sao nhỏ quá. Giống như Trương Ái Linh từng nói: “Giữa nghìn vạn người, gặp được người mà ta muốn gặp; giữa nghìn vạn năm, trên con đường thời gian dài bất tận, không sớm cũng không muộn, ta tình cờ gặp nhau.”

Thử tính, nghìn vạn năm mới có một thời khắc, lại giữa nghìn vạn người mới gặp được một người, xác suất này chẳng phải là một trên hàng nghìn vạn sao!

Chẳng trách Từ Chí Ma⁴ cũng từng cảm khái: “Tôi sẽ đi tìm nửa duy nhất của mình, giữa biển người mênh mang rộng lớn tìm được người, tôi là người may mắn, không thấy người, tôi đành trách phận thôi.”

4. Từ Chí Ma (15/1/1897 – 19/1/1931) là một nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc hồi đầu thế kỉ XX.

Một tài tử như Từ Chí Ma cũng còn phải chấp nhận số phận nữa là.

Tô Nhất nghiêng đầu nghe một hồi rồi hỏi: “Đường Thi Vận, cậu nói xem Khang Tử Cần có phải là tình yêu đích thực của mình không?”

“Mình cảm thấy tình yêu đích thực phải là người mà cậu yêu và cũng vô cùng yêu cậu.”

“Xét theo tiêu chuẩn này, Khang Tử Cần chắc chắn không phải rồi.”

“Cậu đã nói anh ta không phải người yêu cậu, vậy thì anh ta chắc chắn không phải tình yêu đích thực của cậu rồi.” Đường Thi Vận dè dặt nêu ý kiến:

“Hay là... tìm một người khác, tìm người yêu cậu mà cậu cũng yêu anh ta ấy.”

Khang Tử Cần từng viết thư tình cho Đường Thi Vận, trong thư trả lời, cô cảm ơn tình cảm của anh ta, giải thích ngắn gọn cô đã có bạn trai, từ chối một cách rất khéo léo. Anh ta tôn trọng ý muốn của cô và rút lui nhưng người đã quyết mà lòng còn chẳng chịu, anh ta vẫn dõi theo cô với một ánh mắt đầy tình cảm.

Đường Thi Vận biết việc Tô Nhất theo đuổi Khang Tử Cần sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì nên cũng muốn nhắc nhở cô.

“Tìm người khác?” Tô Nhất hỏi lại.

“Ừ, tìm người khác. Tình yêu là phải từ cả hai phía, nếu chỉ có đơn phương một phía thì dù yêu thế nào cũng chẳng thể có kết cục được đâu.”

Tô Nhất không đồng ý. “Mình cảm thấy nếu một tình yêu đơn phương mà kiên trì thì cũng sẽ làm đổi phương cảm động. Không thể nói là không có kết cục. Người ta vẫn nói có công mài sắt có ngày nên kim mà.”

Con tim trẻ dại luôn nghe tất cả mọi chuyện trên đời này đều chỉ cần cố gắng là sẽ thành công mà không biết có những thứ cho đi rất nhiều vẫn vĩnh viễn không bao giờ đạt được, ví như tình yêu vậy.

8. Chương 2-3: Xác Suất Của Duyên Phận (3)

Tô Nhất vẫn theo đuổi Khang Tử Cần như trước.

Từ tháng Mười thu vàng đến cuối năm đông lạnh, học kỳ đầu tiên của đại học, toàn bộ tâm trí của cô đều dồn hết vào chuyện này. Từ khi bắt đầu đọc tiểu thuyết ngôn tình, cô đã mơ đến một bạch mã hoàng tử, giờ cuối cùng cũng gặp được một người thích hợp. Dồn hết tất cả công lực tích góp bấy lâu nay, nào ngờ, kết quả thu được lại khiến cô vô cùng cảm phiền.

Có người nói với cô, Khang Tử Cần nói cô mặc dù khá xinh đẹp, cũng có vài phần cổ điển, tiếc rằng khí chất cổ điển bên trong lại chẳng có chút nào.

Tô Nhất nghe xong thẹn quá hóa giận. Khang Tử Cần dám nói cô không có khí chất ư? Nếu không phải là vì anh ta, cô liệu có mất khí chất như vậy không?

Nghĩ đến thời gian cô vừa vào đại học, khí chất thực nữ cổ điển của cô ai nhìn cũng thích, nếu không thì sao cô có thể được mệnh danh là “tuyệt đại song kiều” cùng với Đường Thi Vận? Vì theo đuổi anh ta, cô đã chấp nhận từ bỏ khí chất thực nữ cất công tu luyện bấy lâu nay, kết quả... kết quả là tên khốn Khang Tử Cần kia lại nói cô không khí chất!

Đôi lúc, không thể vì tình yêu mà hi sinh như vậy được. Cho dù có hi sinh đến đâu cũng chẳng lay động được người không có tình cảm với mình.

Vô thức, Tô Nhất lại nghĩ đến một câu Chung Quốc từng nói, rằng cô vốn chẳng phải thực nữ gì. Nào ngờ, giờ cô lại bị Khang Tử Cần nói như vậy. Trong khoảnh khắc, cô chuyển từ yêu sang hận Khang Tử Cần đến tận xương tủy, không suy nghĩ mà lập tức liệt anh ta vào danh sách “kẻ thù”, giống như từng làm với Chung Quốc.

Nếu lần đầu tiên nhìn thấy Khang Tử Cần, tình yêu đến nhanh như tia chớp, soi sáng mọi góc ngách trong trái tim Tô Nhất thì giờ đây, cơn hận dâng lên như sấm sét, đánh cho toàn thân và cả trái tim Tô Nhất hóa thành tro.

Gặp phải chuyện này, nếu như trong Tô Nhất có sự hiền lương, cung kính, khiêm nhường của một thực nữ cổ điển thực thụ, nhất định cô sẽ chỉ biết ngồi mà khóc than. Nhưng tính cách trời sinh của Tô Nhất là kiên cường và quyết liệt, từ khi còn nhỏ, chỉ cần cơn giận nổi lên là cô sẵn sàng cùng Chung Quốc đánh nhau; những dịu dàng, trầm tĩnh hiện giờ là nhờ cất công tu luyện mới có được. Cũng như Bạch Xà tu luyện năm trăm năm chỉ vì một ly rượu Hùng Hoàng của ngày tết Đoan Ngọ mà phải hiện nguyên hình, một câu nói “không có khí chất!” của Khang Tử Cần cũng khiến Tô Nhất trong cơn phẫn nộ mà lộ diện nguyên hình.

Đằng nào cũng bị người ta chê là không có khí chất rồi, Tô Nhất đang trong cơn lôi đình cũng chẳng màng đến cái hư danh này nữa. Hùng hổ xông thẳng đến sân bóng, nhìn bóng dáng cao lớn của con người kia trên sân bóng, những tình cảm lúc trước đã chẳng còn, cô lại quay trở về với cảm nhận trước đây, thấy tất cả những kẻ chơi bóng rổ đều đáng ghét. Hai nắm tay siết chặt, cô gào cả tên cả họ kẻ đó lên: “Khang Tử Cần, anh ra đây!”

Trận đấu vốn đang hồi gay cấn, tiếng gầm như sư tử Hà Đông của Tô Nhất khiến những người đứng trong hay ngoài sân đều phải chú ý, mọi cặp mắt đều đổ về phía cô rồi lại nhìn sang phía Khang Tử Cần, sau đó đưa qua đưa lại giữ hai người họ, mang đầy những nghi ngờ, phỏng đoán.

Khang Tử Cần ngơ ngác đi về phía Tô Nhất, hỏi với vẻ khó hiểu: “Gì vậy?”

Ngón tay Tô Nhất gần như chạm hần vào mũi anh ta. “Anh nói tôi không có khí chất?”

Gương mặt Khang Tử Cần thoáng lộ vẻ khó xử, không hiểu vì sao chuyện này lại đến tai cô. Giờ thì hay rồi, người ta đến tận nơi hỏi tội. Thời buổi này, người ta có thể nói một cô gái không xinh đẹp nhưng không được phép nói cô ấy không có khí chất. Khí chất là thứ quan trọng hơn sắc đẹp, chẳng trách mà Tô Nhất nổi giận.

Đương nhiên là anh ta không biết Tô Nhất đặc biệt mẫn cảm với điều này.

Câu nói đó của anh ta hẳn đã chọc đến tận tim gan Tô Nhất nên cô mới nổi trận lôi đình giận đến mức ánh mắt ngưỡng mộ trong phút chốc đã chuyển thành thù hận.

Khang Tử Cần định mở lời xin lỗi nhưng nhìn dáng vẻ nổi giận của Tô Nhất, đột nhiên lại thay đổi ý định, nghĩ bụng cứ để cô như vậy có khi lại hay, cô sẽ không chạy theo anh ta nữa. Thực ra anh ta cũng quá ngán ngẩm vì sự theo đuổi của cô rồi.

Khang Tử Cần nói tránh: “Nhìn bộ dạng cô bây giờ có giống là có khí chất không?”

Tô Nhất vốn đã chủ định sẵn, liền đáp trả không chút do dự: “Đúng, tôi không có khí chất!”

Vừa dứt lời, cô giật lấy bình nước khoáng của một cô gái đứng gần đó, nhanh chóng mở nắp và hắt thẳng vào mặt Khang Tử Cần, nói tiếp: “Có điều, không có khí chất cũng có cái hay, cho cái mặt anh hứng một chai nước, tôi cũng thấy hả lòng hả dạ gấp trăm gấp nghìn lần so với làm thực nữ.”

Khang Tử Cần dính chương một hồi lâu mà vẫn chưa định thần lại được, đứng đó sững sờ. Mọi người trở mắt đứng nhìn vì kinh ngạc. Nếu hành động này là của hotgirl khoa Ngoại ngữ, Ngô Gia Lệ, hẳn họ đã không đến mức phải bất ngờ; đằng này, Tô Nhất, người từng được mệnh danh là thực nữ của khoa Trung văn, lại đột nhiên cư xử giống như một con ngựa bất kham, khiến mọi người phải mắt tròn mắt dẹt.

Hất sạch chai nước, Tô Nhất còn đứng đó phủi tay, nói: “Giờ tôi xin tuyên bố, tôi không còn thích Khang Tử Cần nữa. Từ nay về sau, anh ta là anh ta, tôi là tôi.”

Sau đó cô quay người bỏ đi. Đến oai phong, đi hả dạ, Tô Nhất đã kết thúc câu chuyện tình đầu tiên của mình như vậy đây.

Rời khỏi sân bóng, Tô Nhất đi thẳng đến phòng máy tính của trường.

Mùa hè sau kì thi đại học, cô bắt đầu biết lên mạng và dùng QQ. Nick QQ của cô cũng khá kêu: Uyển Nhã Thanh Dương5. Mỗi lần chỉ cần cô lên mạng, những âm thanh từ cửa sổ chat cứ kêu lên liên hồi, đều là những yêu cầu xin kết bạn, hơn nữa đều là những chàng trai. Chưa nói được vài câu họ đã vội vàng hỏi thẳng: Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Em có số điện thoại không? Có thể hẹn gặp mặt em không?

Lần này, Tô Nhất đổi thành tên khác: “Ta là địa lôi”, phần ghi chú có chú thích rõ ràng: “Vừa giết chết một người.”

Tô Nhất vừa nói chuyện vừa tiện tay tra cứu thông tin của “Ta là thiên lôi”.

Thông tin rất đầy đủ! Tuổi, nhóm máu, chòm sao, sinh nhật, nơi tốt nghiệp cấp ba... Chờ một chút, cậu ta học cùng trường với cô? Không ngờ lại là bạn đồng môn. Như sức nhớ ra điều gì, cô vội vàng vào tra danh sách bạn bè, quả nhiên “Ta là thiên lôi!” là nick của Chung Quốc.

Chung Quốc, thì ra là cậu!!!

9. Chương 2-4: Xác Suất Của Duyên Phận (4)

Trước sự kinh ngạc của Tô Nhất, Chung Quốc cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Tô Nhất, vừa rồi cậu không biết là mình?????”

“Sao mà tôi biết được?” Tô Nhất trả lời chẳng chút thiện cảm.

“Trong danh sách bạn bè có nick QQ của mình, mình cứ nghĩ rằng cậu biết chứ.”

“Ai mà biết được, tôi có bao giờ để ý đến nick của cậu đâu.”

“Sao lại thế chứ, chẳng phải chúng ta đã hòa giải, làm bạn tốt rồi ư? Sao cậu chẳng thêm quan tâm gì đến mình?” Chung Quốc trả lời kèm theo một biểu tượng mặt khóc.

“Xin lỗi, bạn bè nhiều quá, quan tâm không xuể, không để ý lắm đến những mối giao thiệp bình thường.”

“Bọn mình mà chỉ là giao thiệp bình thường sao? Tô Nhất, nếu luận về tình bạn lâu dài, chẳng có ai bằng mình với cậu. Chúng mình quen biết nhau từ nhỏ, mười mấy năm rồi còn gì nữa.”

“Đúng vậy, Chung Quốc, chúng ta quen biết nhau từ nhỏ. Cậu có nhớ hồi nhỏ đã giật tóc tôi không? Nói cho cậu biết, vết sẹo đó đến giờ vẫn chưa mọc được tóc. Đều là tại cậu đấy còn dám kể lể cái nỗi gì. Không cho cậu vào danh sách kẻ thù là còn may đấy. Chẳng qua là vì Bắc Kinh thắng nên tôi mới tha cho cậu.”

“Nhưng thưa đại tiểu thư Tô Nhất, trên tay mình giờ cũng vẫn còn vết răng của cậu đấy! Chúng ta hòa nhé! Đừng ấu trĩ như vậy nữa mà, chúng mình đều đã là sinh viên đại học, còn lòi những món nợ hồi nhỏ ta làm gì, nói chuyện gì vui vui một chút đi. Cậu đã có bạn trai chưa?”

Chẳng khác nào động phải tổ kiến lửa, Tô Nhất giận dỗi. “Tôi có bạn trai hay không liên quan gì đến cậu? Không nói chuyện nữa. Đi đây.”

Tô Nhất vốn định lên mạng tìm người nói chuyện để giải tỏa những bức xúc trong lòng, nào ngờ lại xui xẻo gặp phải Chung Quốc, còn vừa mở miệng đã hỏi đúng chỗ đau của cô, cô mà không đi chắc còn điên tiết nữa.

“Tô Nhất, đừng đi vội thế mà.”

“Sắp nghỉ đông rồi, bao giờ cậu về Nam Sung?”

“Từ Bắc Kinh, mình phải đến Thành Đô rồi chuyển tàu mới về được Nam Sung.”

“Hay cậu chờ mình rồi cùng về, có bạn cùng đi cũng đỡ buồn.”

Chung Quốc chất liên hồi, từng dòng từng dòng một. Cô cứ ngồi đó đọc và bĩu môi, lẩm bẩm: “Về với cậu á, tôi chẳng thêm. Rồi hơi!”

Tô Nhất thoát nick rồi ra về, chẳng thèm trả lời cậu một tiếng.

Về đến kí túc xá, Tô Nhất thấy mọi người đều đang ở trong phòng. Đường Thi Vận vẫn dịu dàng thực nữ, đầu gối chụm vào nhau, ngồi ngay ngắn, lắng nghe Hứa Tổ Kiệt hoa chân múa tay kể chuyện gì đó. Chu Hồng thì nằm bò trên giường của cô ấy, hai tay chống cằm, chăm chú lắng nghe.

Tô Nhất vừa đẩy cửa bước vào, Hứa Tổ Kiệt lập tức kêu lên: “Nhân vật chính về rồi, chị không nói nữa, để nhân vật chính tường thuật lại.”

Nghe đã biết Hứa Tổ Kiệt vừa kể lại cho họ chuyện cô đoạn tuyệt với Khang Tử Cần ở sân bóng. Trong trường, chuyện gì chứ những chuyện thế này lan truyền nhanh lắm. Tô Nhất sớm đã chuẩn bị tinh thần, liền kéo ghế ngồi với vẻ rất khí phách. “Có gì đáng kể chứ? Chuyện đã qua rồi còn nhắc lại làm gì. Các chị em, từ nay về sau đừng có nhắc đến cái tên Khang Tử Cần trước mặt mình nữa.”

Hứa Tổ Kiệt khen cô: “Tô Nhất, em thật đáng khâm phục. Nói thưa là thưa, nói kết là kết. Nâng lên được thì cũng bỏ xuống được. Thực không thể không ngưỡng mộ em.”

Hứa Tổ Kiệt là người Nam Xương, tỉnh Giang Tây, phải học ôn một năm mới đỗ. Cô ấy đã gần hai mươi tuổi, là người lớn tuổi nhất phòng nên lúc nào cũng tự cho mình là đàn chị.

Nhỏ tuổi nhất phòng là Chu Hồng, mới mười bảy tuổi. Nhưng cô cũng là người cao nhất, với chiều cao một mét bảy mươi. Thân hình mảnh khảnh duyên dáng của cô, đi trong trường cũng rất hay được các anh chàng để ý. Cô là người Nghị Tân, Tứ Xuyên, một cô gái ngọt ngào, tính tình thẳng thắn. Vì nhỏ tuổi nhất, cũng vì cô tên là “Hồng” nên Hứa Tổ Kiệt tặng cho cô biệt danh em gái cầu vòng.”

Chu Hồng vừa mở miệng là một tràng như pháo rang: “Thôi đi, chị Hứa. Chị Tô Nhất làm gì mà dễ yêu dễ ghét đến thế. Em đoán thực ra chị ấy chẳng thích Khang Tử Cần, chẳng qua vì một phút say nắng, tưởng rằng mình đã thích anh ta cho nên mới theo đuổi dữ dội.”

“Nếu thực sự đã thích một người thì tuyệt đối không dễ mà buông tay như vậy đâu.”

Tô Nhất ngẩn người, là như vậy sao? Cô với Khang Tử Cần thực sự chỉ là say nắng nhất thời thôi ư? Hình như đúng là như vậy thật. Khi nghe được những lời bình phẩm của anh ta, cô chẳng buồn mà chỉ thấy bức mình, không do dự mà tìm anh ta cho một trận. Ban đầu cô thấy thích anh ta phải chăng vì anh ta giống

mẫu người trong mộng của cô? Đó là hình ảnh những người anh hùng cô tưởng tượng ra từ những cuốn tiểu thuyết, trên ti vi hay trên màn ảnh rộng. Khang Tử Cần chẳng khác nào một hình mẫu sống động cho nên trong mắt cô, anh ta là hoàng tử bạch mã. Nhưng anh ta lại khiến cô bực bội. Trong mắt cô hiện giờ, anh ta không còn là hoàng tử nữa mà chỉ là một con ếch thôi.

“Dù Tô Nhất có không thực sự thích Khang Tử Cần thì nó cũng đã vì anh ta mà thay đổi quá nhiều. Thời gian đó nó chẳng khác gì cái đuôi của anh ta. Bộ dạng của nó lúc đó, chị cứ nhìn lại thấy bực mình. Có đáng không? Bản thân cũng chẳng phải không có người theo đuổi thể mà cứ phải bám lấy anh ta. Chị bực không thể nào tả nổi. Giờ thì tốt rồi. Tô Nhất, chị sẽ luôn mở rộng tấm lòng chào đón sự hối cải của em.”

Hứa Tổ Kiệt lớn hơn một, hai tuổi nên suy nghĩ cũng chín chắn hơn, không như những cô sinh viên năm nhất khác, lúc nào cũng ôm giấc mơ màu hồng.

Hơn nữa, cô ấy cũng có chút chủ nghĩa nữ quyền, đặc biệt không thích những cảnh con gái theo đuổi là con trai bỏ chạy.

Giờ thấy Tô Nhất thoát khỏi cơn mê, cô ấy không khỏi cảm thấy vui mừng.

Đường Thi Vận từ nãy đến giờ chẳng phát biểu lời nào, chỉ mỉm cười nghe ba người nói. Nhưng Tô Nhất lại rất muốn nghe ý kiến của cô, nghĩ đến cần cô khuyên mình từ bỏ Khang Tử Cần, câu “tình yêu là phải từ hai phía, nếu chỉ có một người đơn phương thì cho dù có tiếp tục yêu thế nào cũng không thể có kết cục được.”

Nghe rất có lí. Đáng tiếc là lần đó Đường Thi Vận có khuyên thế nào cô cũng bỏ ngoài tai, kết quả là đâm vào ngô cụt.

“Đường Thi Vận, cậu bảo mình có từng thích Khang Tử Cần không?”

Đường Thi Vận nghĩ một hồi rồi đáp: “Tô Nhất, hửn cậu tìm đọc Cuốn theo chiều gió rồi chứ?”

Quả là Đường Thi Vận có khác, không trả lời thẳng vào vấn đề mà mượn hàm ý từ một cuốn tiểu thuyết thay cho những suy nghĩ của mình. Trong tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió, nữ chính Scarlett luôn nghĩ rằng người mình yêu chính là Ashley, bởi vậy đã không màng tới tình yêu của Rhett. Đến cuối cùng, cô mới hiểu Ashley chỉ là một tình yêu ảo tưởng thời thiếu nữ và Rhett mới là tình yêu đích thực của đời mình.

Những cô nữ sinh khoa Trung văn đầu thuộc lòng các tác phẩm nổi tiếng thế giới, tác phẩm nổi tiếng bậc nhất này càng khỏi phải bàn. Tô Nhất đã hiểu ra, nói: “Có lẽ Khang Tử Cần chỉ là một Ashley của mình thôi.”

Đúng vậy, một hoàn cảnh chẳng khác gì trong tiểu thuyết. Biết rõ Khang Tử Cần yêu Đường Thi Vận nhưng cô vẫn giống như Scarlett, cố ép mình phải yêu anh ta. Trong tình yêu, những cô gái đôi khi thật ngốc! Biết rõ trong tim người ta chẳng có mình, vậy mà vẫn ảo tưởng có một ngày người ta sẽ yêu mình.

Cũng may, cô không yêu Khang Tử Cần nhiều như Scarlett từng mê đắm Ashley.

Hứa Tổ Kiệt phản đối: “Khang Tử Cần sao có thể là Ashley của em được, Scarlett đã dùng hết tuổi thanh xuân của mình để yêu anh ta, cuối cùng mới nhận ra đã lầm. Tô Nhất, em còn thông minh hơn cô ấy, em biết sớm quay đầu hối cải. Sau này nhớ phải nhìn người cho thật kĩ đấy, cố mà tìm cho ra Rhett của mình.”

Hứa Tổ Kiệt nói đúng. Tô Nhất nghĩ, sau này tìm bạn trai, nên tìm hiểu cho kĩ rồi hẵng hành động, phải tìm cho ra Rhett của mình chứ không phải một Ashley của người khác.

10. Chương 3-1: Thời Đại Hòa Bình (1)

Giữa họ là tuổi thơ với những cuộc chiến như nước với lửa, là những trận chiến tranh lạnh thời niên thiếu, cho tới giờ sự đối đầu mới hoàn toàn kết thúc, chính thức bước vào thời đại hòa bình.

Học kì đầu tiên của năm thứ nhất đại học đã kết thúc, Tô Nhất trở về nhà nghỉ đông.

Ngày thứ ba sau khi cô trở về, Chung Quốc cũng về.

Cậu mang về đủ loại đặc sản của Bắc Kinh như kẹo lạc, kẹo vừng, bánh phục linh, mứt hoa quả, bánh ngọt... Cô Ôông mang tặng cho hàng xóm, mỗi nhà một hộp, cười rất mãn nguyện, nói: “Là đặc sản con trai tôi mang từ Bắc Kinh về đây, nói để bố mẹ thưởng thức. Chúng tôi ăn làm sao hết được, mời mọi người cùng thưởng thức cho vui.”

Bà Tô sau khi ăn kẹo lạc Chung Quốc mang từ Bắc Kinh về, hết lời khen ngợi: “Chung Quốc lớn thật rồi, còn biết mang quà từ tận Bắc Kinh về biếu bố mẹ. Tô Nhất, con chả biết mang gì từ Thành Đô về sất.”

Tô Nhất chỉ biết cười trừ. “Đều trong cùng một tỉnh Tứ Xuyên, đặc sản Thành Đô và Nam Sung chẳng khác mấy, có gì đáng mua về đâu mẹ.”

“Không có gì đáng mua? Đâu phải chỉ đơn giản là mua quà về. Người ta quan trọng là tấm lòng, con cần bản chẳng có lòng gì cả. Nuôi một đứa con gái như con chẳng bằng con trai nhà người ta, vừa hiểu chuyện vừa biết quan tâm.”

Tô Nhất sợ mẹ lại cần nhằn đến tận sáng mai, vội vàng giơ hai tay lên hàng.

“Học kì sau, con nhất định sẽ mang quà về, nhất định.”

Nói xong, Tô Nhất vội vàng thay giày chạy ra ngoài, nói với lại: “Bạn cũ rủ con đi ăn lẩu, con đi đây.”

Đang ăn lẩu cùng vài người bạn thời cấp ba, Tô Nhất phát hiện cách đó vài bàn, Chung Quốc cũng đang ngồi cùng đám anh em chí cốt. Dương Cương tinh mắt phát hiện ra, lên tiếng gọi: “Tổng Dĩnh, Tô Nhất, các cậu cũng ăn ở đây à!”

Mấy cô bạn ngồi cùng bàn Tô Nhất, ngoài Tổng Dĩnh ra, những người khác đều là bạn sau khi phân lớp, Dương Cương không quen nên chỉ gọi tên hai người họ.

Dương Cương vừa gọi, mấy cậu cùng bàn liền quay đầu lại nhìn theo. Chung Quốc vừa nhìn thấy Tô Nhất, mắt bỗng sáng lên, nhe răng cười khoe hàm răng trắng bóng.

Đều là bạn học cùng trường, cùng khóa, lại gặp nhau ở cùng một nơi, cuối cùng hai bàn dồn thành một, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Một bữa lẩu ăn hết ba, bốn tiếng đồng hồ, mãi mười giờ đêm mới kết thúc.

Theo từng hướng, Dương Cương sắp xếp các bạn nam đưa các bạn nữ về. Tô Nhất thì khỏi cần bàn, nhiệm vụ được giao cho Chung Quốc, vì còn ai thuận đường hơn cậu nữa.

Từ quán lẩu về nhà không xa lắm, đi đường lớn mất khoảng hai mươi phút, nếu đi tắt qua ngõ thì chưa tới mười phút đã đến rồi. Có điều ngõ nhỏ ít đèn, đường hơi tối lại là đường đất gập ghềnh nên không dễ đi. Chung Quốc hỏi Tô Nhất: “Cậu đi đường lớn hay đường tắt?”

Tô Nhất nghe một hồi, đi đường lớn thời gian tốn gấp đôi, chẳng thà đi đường tắt.

“Đường tắt có thể có chó đấy.” Chung Quốc dường như không muốn để cô đi đường tắt.

“Có chó thì sao? Mình không sợ.” Tô Nhất đã đi qua đường này vài lần vào ban ngày, chẳng lần nào nghe thấy tiếng chó sủa, Chung Quốc nhất định là đang dọa cô.

Chung Quốc nghiêm túc nói: “Được, cậu không sợ chó thì tốt. Vậy chúng ta phân công, lát nữa nếu có gặp bọn xấu chặn đường, mình lên. Nếu gặp chó dữ, cậu lên nhé. Ok?”

Tô Nhất vênh mặt nói: “Ok thì Ok!”

Chung Quốc nhìn cô, cười nói: “Tô Nhất, cậu đúng là cái đồ thích giả bộ, đặc biệt là trước mặt mình.”

Tô Nhất quay phắt người đi, cúi đầu nhìn xuống mũi giày, đi vài bước rồi rẽ vào đường tắt. Chung Quốc lắc đầu cười rồi vội đi theo.

Chưa được nửa đường, quả nhiên có tiếng chó sủa từ đâu vọng tới, xé tan không gian yên tĩnh của màn đêm. Tô Nhất giật mình, vội vàng dừng bước. “Có chó thật sao?”

“Mình đã bảo cậu rồi mà, chẳng phải cậu nói không sợ sao? Giờ thì cậu đi tiên phong đi.”

Chung Quốc giả vờ ôm hai vai về sợ sệt, mắt nhìn cô tỏ vẻ giễu cợt. Cậu đã đi qua con đường này vài lần vào buổi tối, biết trong khu này có mấy nhà nuôi chó, đêm đến, cứ nghe thấy tiếng chân người là bọn chúng lại sủa ầm lên. Tuy tất cả đều bị nhốt trong nhà, không thể nào chạy ra cắn người được nhưng nghe tiếng cũng đủ thấy sợ rồi, cho nên cậu mới không hề lo lắng, chỉ muốn thừa lờ cơ dọ Tô Nhất.

Tô Nhất đúng là không sợ chó nhưng đó là vào ban ngày, nhìn thấy trên đường có chó, cô có thể bình tĩnh mà đi qua như thường. Nhưng buổi tối, lại là trong ngõ nhỏ tối tăm, tiếng chó sủa vang đến khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Biết đâu từ một góc tối nào đó sẽ có một con chó xông ra cắn, cô sao có thể không sợ được?

“Nếu cậu sợ, giờ quay lại đường lớn còn kịp đấy.” Chung Quốc nói.

Tô Nhất cân nhắc thiệt hơn, không màng đến cả nụ cười ranh mãnh của Chung Quốc, vội vàng nói: “Hay chúng ta quay về đường lớn đi.”

Khi cả hai vừa quay đi thì bỗng tiếng chó sủa tiến đến gần hơn. Quay lại nhìn, dưới bóng đèn đường mờ ảo, một con chó lớn đang lao đến, vừa chạy vừa sủa, những cái răng nanh sắc nhọn của nó trong đêm tối phản chiếu một tia sáng gớm ghiếc, toàn thân bắn thiu. Nó đích thị là một con chó hoang.

Chung Quốc sững sờ, không ngờ đêm nay, trong con ngõ nhỏ này lại nhảy ở đâu ra một con chó hoang! Còn Tô Nhất thì vừa nhìn thấy con chó lao tới, phản xạ đầu tiên là quay người vắt chân lên cổ bỏ chạy sau khi hét lên một tiếng.

“Tô Nhất, đừng chạy.” Chung Quốc đưa tay ra nhưng không kịp giữ cô lại.

Nhìn theo bóng lưng của cô, cậu chỉ biết lắc đầu, than: “Đồ ngốc Tô Nhất kia, cậu không biết càng chạy thì chó càng đuổi sao?”

Chó là loài động vật rất hiếu kì, khi nhìn thấy một người, một con mèo hay một vật gì đó chuyển động, chúng đều rất thích đuổi theo. Đó vừa là một trò chơi lại vừa là một dạng săn mồi. Tô Nhất bỏ chạy, rõ ràng đã tự gây cho mình thêm phiền toái.

Tô Nhất không biết chó thích đuổi theo những người đang chạy nhưng trơ mắt nhìn con chó to lớn đang ngoác miệng lao tới chỗ mình mà không chạy thì chẳng khác nào chờ chết, cho nên cô chẳng kịp suy nghĩ mà quay người bỏ chạy.

Người đã chạy, và con chó cũng đã đuổi theo rồi, lúc này có gọi cô dừng lại cũng chẳng được, Chung Quốc chỉ còn cách chạy theo, nắm lấy tay cô mà lôi đi.

Hai người chạy thi với chó trong con ngõ, có điều, đường ngõ chẳng phải đường đua, nhấp nhô nhấp nhô, chó không bị ảnh hưởng nhiều lắm nhưng đối với người là cả một vấn đề. Đặc biệt là Tô Nhất, chạy chưa được bao xa, cô đã bị hụt chân, lao đảo ngã xuống.

Khi Chung Quốc đưa tay kéo cô dậy thì con chó cũng đã đến rất gần. Cậu nhìn thấy bên đường có một cái thùng rác cao khoảng hơn một mét, đã chất đầy rác, không kịp suy nghĩ cậu lập tức bế thốc cô lên ném thẳng vào cái thùng đó như vứt một túi rác lớn. Con chó lúc này đã ở ngay sau, thuận thế lao tới cắn vào hông cậu.

“Á...” Chung Quốc hét lên một tiếng thất thanh, quay lại đá mạnh vào người con chó. “Mày cắn tao, mày dám cắn tao! Lại đây, giờ tao sẽ đánh nhau với mày, xem tao xử lí mày thế nào.”

Người và chó lao vào đánh nhau, Tô Nhất ngồi trên thùng rác cao tạm thời được an toàn. Cô chứng kiến Chung Quốc bị chó cắn, vừa sợ vừa tức, lập tức chẳng nề hà bắn thiu, vớ rác trong thùng ném con chó, tiếp sức cho cậu trong trận chiến. Chai xì dầu đã hết, tách trà bị sút tai, ống đèn tuýp... cuối cùng cô bới ra một cái mặt ghê xếp đã vứt đi, ném vào đầu con chó. “Chết mày này, con chó thôi tha!”

Con chó bị cô ném cho ngã lăn ra. Sau khi lăn vài vòng trên đất, nó bò dậy, cong đuôi bỏ chạy.

Tô Nhất nhảy ra khỏi thùng rác, lập tức hỏi Chung Quốc: “Cậu có sao không? Chó cắn có đau không?”

Cô vốn muốn xem vết cắn thế nào nhưng con chó đáng chết lại cắn ngay chỗ nhạy cảm. Chung Quốc xoa móng, cười khổ, nói: “Không sao, may đang là mùa đông, mặc nhiều quần áo, nó mới cắn rách quần thôi, chưa đớp được miếng thịt nào. Không thấy chảy máu, còn may chán.”

“Không bị rách da chứ?”

“Chắc là không, về nhà xem mới biết.”

“Vậy bọn mình mau về nhà thôi.”

Khỏi phải nói, bộ dạng của Chung Quốc và Tô Nhất khiến cha mẹ vô cùng sửng sốt. Tô Nhất lăn lộn một hồi trong thùng rác, bẩn hết từ đầu đến chân. Còn Chung Quốc vừa đánh nhau với chó, quần bị chó cắn nát bướm, cái áo khoác cũng bị vuốt chó cào mấy vết.

Vừa nghe nói con trai bị chó cắn, ông Chung vội vã kéo con vào nhà vệ sinh xem xét vết thương. Những cái nanh sắc nhọn của con chó, sau khi xuyên qua lớp quần bò dày và một lớp quần cotton mỏng bên trong, vẫn để lại một vết cắn lớn rớm rớm máu.

Để phòng ngừa, ngày hôm sau, ông Chung đưa con trai đi tiêm phòng dại. Phòng bệnh còn hơn là chữa bệnh.

Nhà Tô Nhất sau khi biết chuyện Chung Quốc vì bảo vệ Tô Nhất mà bị chó cắn, liền đến hỏi thăm và hết lời cảm ơn, còn một mực đòi trả tiền tiêm phòng nhưng gia đình ông Chung kiên quyết không nhận.

Ông Chung nói: “Chung Quốc đưa Tô Nhất về muộn, trên đường có chuyện gì xảy ra, đương nhiên nó phải là người ứng phó. Là con trai sức dài vai rộng, đứng ra bảo vệ con gái là chuyện đương nhiên.”

Bà Tô vẫn cảm thấy áy náy nên chuẩn bị ít hoa quả và một vài đồ ăn vặt, bảo Tô Nhất mang tới thăm Chung Quốc.

11. Chương 3-2: Thời Đại Hòa Bình (2)

Vợ chồng ông Chung đều đã đi làm, Chung Quốc ở nhà một mình, mở cửa nhìn thấy Tô Nhất, cậu cười tươi, nhướn cặp lông mày, hỏi: “A, Tô Nhất. Sao hôm nay rảnh lại đến nhà tôm thế này?”

Tuy là hàng xóm nhưng vì vốn có xích mích nên Tô Nhất rất ít khi sang nhà Chung Quốc.

“Mẹ mình bảo nên đến cảm ơn cậu.”

“Mẹ cậu mà không bảo, chắc cậu cũng chẳng thêm ngó đến chứ gì?”

“Không phải, mình cũng muốn đến cảm ơn. Hôm đó may mà có cậu.”

Chung Quốc xoa tay, nói: “Không nhắc đến chuyện ngày hôm đó nữa, sau này cậu nhớ thấy chó thì đừng có chạy. Vào nhà ngồi chơi một lát.”

Trong phòng khách, ti vi đang mở kênh thể thao, trên bàn trà là tờ Tin thể thao. Tô Nhất đặt hoa quả lên bàn tiện thể cầm tờ báo lên, giở ra. “Sao cậu lại thích xem tin thể thao vậy?”

“Bởi vì mình yêu thích. Cậu biết vì sao mình lại chọn trường đại học ở Bắc Kinh không? Chính là vì Olympic 2008 đấy. Đó là sự kiện thể thao lớn nhất thế giới, mình nhất định phải ở Bắc Kinh chờ đón nó.”

“Khi đó cậu đã biết Olympic 2008 nhất định sẽ được tổ chức ở Bắc Kinh ư?”

“Đương nhiên rồi. Khi đó có năm thành phố đăng kí tổ chức là Bắc Kinh của Trung Quốc, Istanbu của Thổ Nhĩ Kỳ, Osaka của Nhật Bản, Paris của Pháp và Toronto của Canada.” Nói đến chuyện này, Chung Quốc kể vanh vách Bắc Kinh chiếm ưu thế tuyệt đối. Mình sớm đã biết quyền đăng cai Olympic 2008 nhất định sẽ thuộc về Bắc Kinh. Quả nhiên, trong lần bỏ phiếu thứ hai, Bắc Kinh đã chiến thắng với 50% số phiếu.”

Tô Nhất đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Nói vậy, vụ cá cược với mình lần đó, cậu đã nắm chắc phần thắng trong tay?”

Chung Quốc cười khoái trá. “Đương nhiên rồi, chỉ có người chẳng bao giờ xem tin thể thao như cậu mới cho rằng Bắc Kinh không thể nào chiến thắng.”

Bị cậu ta gài bẫy, nếu là trước đây, Tô Nhất hẳn đã vô cùng bức bối. Nhưng hiện tại, nghĩ đến chuyện Chung Quốc vì cứu mình mà bị chó cắn, phải đi tiêm chủng liên tục cả tháng trời, cô chẳng còn đầu óc nào mà tức giận.

Bởi vì trong vụ đi chơi về muộn gặp chó này, Chung Quốc đã thật là dung cảm, bảo vệ cô không bị vết thương nào, Tô Nhất đã bỏ qua hết chuyện trước đây. Giữa họ là tuổi thơ với những cuộc chiến như nước với lửa, là những trận chiến tranh lạnh thời niên thiếu, cho tới giờ sự đối đầu mới hoàn toàn kết thúc, chính thức bước vào thời đại hòa bình.

Sau khi đã làm hòa, Tô Nhất và Chung Quốc than nhau hơn một chút.

Mùa đông ở Nam Sung rất lạnh và nhiều mưa, mà đã mưa là liên tục không ngớt, có khi một tuần mưa đủ cả bảy ngày. Tô Nhất ghét nhất những ngày mưa, cứ mưa là cô chẳng buồn ra khỏi cửa. Nhưng cô lại rất thích ăn quà vặt cứ thèm ăn những xiên ma lạt của một bà lão ở đầu phố. Từng xiên đậu phụ chiên, rong biển, nấm, thịt viên, củ sen... sau khi được nhúng vào nồi nước dùng, tề tề cay cay, ngon hết sảy! Mỗi lần nghĩ đến, cô lại thèm đến ứa nước miếng, nhưng cũng không muốn đội mưa chạy đi mua.

1. Tên gọi chung của một loại lẩu bình dân ở Trung Quốc, gồm rau, thịt, đậu, trứng được xếp thành từng xiên, nhúng vào một loại nước dùng có vị cay nồng.

Biết Chung Quốc cứ thứ Hai, Tư, Sáu hàng tuần là đều đặn ra tiệm báo đầu phố mua tờ Tin thể thao, Tô Nhất liền nhờ cậu mua giúp vài ba xiên mang về.

Chung Quốc rất dễ nhờ vả, bảo mua gì là mua ngay cái đấy, nghe lời đến mức khiến Tô Nhất hoàn toàn quên bồng mất đây chính là tên tiểu bá vương thường cùng cô đánh nhau hồi tám bé. Sau này, dù trời không mưa, cô vẫn nhờ vả cậu.

Có lúc Chung Quốc tự đi mua rất nhiều ma lạt và nước ngọt, mang về nhà ăn và xem bóng đá, cậu cũng gọi Tô Nhất sang ăn cùng, vừa ăn vừa giảng giải cho cô luật thi đấu. Những kiến thức này khá phức tạp, chỉ riêng một từ “việt vị” cũng đủ khiến Tô Nhất phải đau đầu. Lúc nào cũng vậy, sau khi đã ăn uống no nê, cô sẽ chuồn về và nói: “Cậu cứ từ từ mà xem nhé, mình không có hứng.”

Thú vui của Tô Nhất khi đó là xem phim. Vì kì nghỉ đông này trời toàn mưa, cô ở nhà chẳng biết làm gì nên thường đi thuê đĩa về xem. Thời gian đó, cô say mê phim Hàn đến mức xem không biết chán. Sau đó, trong một lần nói chuyện điện thoại, Tống Danh nhiệt tình giới thiệu cô nên thuê phim bộ của Đài Loan.

“Bộ phim có tên Vườn sao băng, là phim bộ thần tượng nổi tiếng của Đài Loan, hay kinh khủng! Đặc biệt là bốn anh chàng diễn trai nhóm F4 trong phim, mình thích nhất là Hoa Trạch Loại. Tô Nhất, cậu xem rồi nhớ kể cho mình cậu thích nhất chàng nào nhé.”

Thấy Tống Danh nhiệt tình giới thiệu như vậy, Tô Nhất cũng đến tiệm đĩa hỏi bộ này, không ngờ ông chủ cửa hàng nói đã cho thuê hết rồi.

Tô Nhất chưa từng nghe có bộ phim nào lại đắt hàng đến vậy. Tính hiếu kì nổi lên, cô tự nhủ: Phim hay đến mức ấy sao? Hàng đĩa dưới nhà không có thì thử đi hàng khác vậy.

Tô Nhất chạy lên lầu gõ cửa nhà Chung Quốc. “Chiều nay cậu đi mua báo, chịu khó đi xa hơn một chút, đến cửa hàng đĩa cách đầu phố khoảng một trăm mét, thuê giúp mình bộ Vườn sao băng có được không?”

Chung Quốc nhận lời ngay: “Được.”

Tô Nhất lại được voi đòi tiên: “Ồ tiệm nhà ấy mà không có, cậu nhớ sang tiệm khác tìm nhé.”

Chung Quốc vẫn chỉ nói một từ: “Được.”

Chung Quốc đi cả một buổi chiều mới về, hai ống quần lấm đầy bùn đất.

Cậu đưa bộ đĩa Vườn sao băng cho Tô Nhất, nói: “Đĩa của cậu đây, nghe nói là bộ phim hot nhất năm nay, mình phải đi mấy tiệm mới thuê được nên giờ mới về đến nhà đây.”

Tô Nhất hào hứng nhận bộ đĩa, hết lời cảm ơn Chung Quốc.

Chỉ mất có hai ngày, Tô Nhất đã xem hết bộ phim.

Ban ngày ở nhà một mình đã đành, đến tối bố mẹ đi ngủ rồi, cô vẫn ôm chăn nằm cuộn tròn trên sô pha phòng khách “cày phim” xem đến mức quên ăn quên ngủ.

Đây là bộ phim thần tượng dành cho giới trẻ, nói về một nàng Lọ Lem được hoàng tử bạch mã đem lòng yêu mến. Cốt chuyện tuy đơn giản nhưng rất thú vị, thêm vào đó, trong phim lại toàn các mỹ nam, mỹ nữ, khung cảnh đẹp, nhạc nền cũng hay, trong một thời gian ngắn mà đã nổi tiếng khắp hai bờ lục địa. Rất nhiều cô gái đã bị bộ phim này cuốn hút.

Tô Nhất cũng không ngoại lệ. Cô rất hâm mộ Đạo Minh Tự, mặc dù anh ta rất lấm mồm, vênh vác và kiêu ngạo nhưng những lúc anh ta tỏ ra dễ thương, dịu dàng và tình cảm lại khiến người ta muốn được yêu.

Xem xong bộ phim Vườn sao băng, Tô Nhất gọi điện bàn tán với Tống Dĩnh, fan chung thành của Hoa Trạch Loại.

Tô Nhất ủng hộ Đạo Minh Tự. Trong phim, Đạo Minh Tự có rất nhiều câu thoại vô cùng kiêu ngạo.

Chẳng trách nữ chính Sam Thái luôn mắng anh ta là vua kiêu ngạo. Nhưng với tư cách là một người xem, có thể nhìn thấy tính cách tổng thể của Đạo Minh Tự, cho nên Tô Nhất cảm thấy những nhược điểm của anh ta đều chỉ như tì vết không che được ánh ngọc, kiêu ngạo mà vẫn thật cá tính, dễ thương.

Tống Dĩnh không hiểu vì sao Tô Nhất lại thích Đạo Minh Tự, hỏi: “Sao cậu lại thích anh ta được chứ? Với tính cách của cậu, mình nghe cậu cũng sẽ thích anh Loại.”

“Sao cậu nghĩ mình sẽ thích anh Loại?” Tô Nhất không biết dựa vào đâu mà Tống Dĩnh nói như vậy.

“Còn nhớ hồi tiểu học, cậu và Chung Quốc đánh nhau ác liệt thế nào không? Ân oán giữa các cậu cũng giống như Sam Thái và Đạo Minh Tự vậy, hai người cứ như nước với lửa, cho nên mình thấy cậu sẽ giống mình, thích người hiền lành, điềm đạm như anh Loại.”

Thì ra là vậy. Tô Nhất vội nói: “Đó là những chuyện của trước đây, cậu đừng có lật lại chuyện xưa như trái đất nữa. Giờ mình và Chung Quốc đã biến thù thành bạn rồi.”

Sau khi xem ngày xem đêm hết bộ đĩa Vườn sao băng, Tô Nhất lại nhờ Chung Quốc đi trả đĩa. Nhìn đôi mắt gấu trúc của cô, Chung Quốc không nhịn được hỏi: “Cậu thức đêm “cày phim” đấy à?”

Tô Nhất gật đầu. “Hôm qua, hôm kia mình đều xem đến tận ba giờ sáng.”

“Có đáng không, cứ phải thức đêm xem mới được à, để ban ngày xem không được sao?”

“Phim hay quá, mở lên rồi là lại cứ muốn xem.”

“Hay thế cơ à? Vậy thì mình cũng chưa trả vội, để về xem thử thế nào.”

“Hay thật mà. Không biết cậu có thích thể loại này không nhưng con gái bọn mình thì rất thích. Tống Dĩnh còn nói nam và nữ chính ban đầu cứ như nước với lửa, giống hệt bọn mình hồi tiểu học.”

“Thế ư? Vậy thì càng phải xem.”

Nói vậy nhưng thực ra Chung Quốc không xem hết bộ phim. Đối với con trai các cậu, những bộ phim này chẳng có chút sức hút nào, cậu thích Tầm Tần Ký hơn.

Hồi đó, nó đang là bộ phim khá thịnh hành. Nếu như nói Vườn sao băng là bộ phim ưa thích của các cô nàng thì Tầm Tần Ký chính là phim hot nhất giành cho các chàng trai.

Tuy nhiên ở những tập đầu, đoạn kể về cặp đôi oan gia của Vườn sao băng, Chung Quốc vẫn cô xem cho hết.

Đến đoạn Đạo Minh Tự ban đầu vốn luôn tìm cách gây sự với Sam Thái, sau này lại dần có tình cảm với cô, khéo môi cậu như nở một nụ cười đồng cảm...

Tết Âm lịch năm 2002 rơi vào ngày Mười một tháng Hai, mừng ba Tết chính là ngày Mười bốn tháng Hai, ngày lễ tình nhân của phương Tây.

Gia đình Tô Nhất năm nào cũng vậy, vì ông bà nội không còn nên đều ăn tất niên ở nhà ngoại. Từ mừng Một Tết, cả nhà sẽ đi chúc tết anh em họ hàng.

Thường là mừng Một ở nhà ngoại, mừng Hai nhà bác cả, mừng Ba nhà chú út, mừng Bốn nhà dì... Về cơ bản là đi hết một lượt, mà đã đi là đi cả ngày, ăn tối xong xuôi hết mới về.

Tối mừng Ba tết, về đến nhà, khi đi ra ban công thu quần áo, Tô Nhất thấy Chung Quốc cũng đang thu quần áo. Thấy cô, cậu mở lời chào hỏi: “Hi, Tô Nhất, xem bộ quần áo mới của mình này.”

Nói rồi, cậu khoe ra một chiếc áo dài tay, trước ngực là hình ảnh năm nhân vật chính phim Vườn sao băng. Tô Nhất không khỏi ngạc nhiên.

Số là trước đó Tô Nhất từng hỏi cảm nhận của Chung Quốc về bộ phim và đã bị cậu dùng những từ như “ngây thơ”, “ấu trĩ” giấu cọt một hồi lâu, còn nói rằng không ngờ cô lại mê cái thứ phim thần tượng không thực tế như vậy, thực là quá ảo tưởng.

Trước dáng vẻ ngạc nhiên của cô, Chung Quốc giải thích: “Không phải mình mua đâu. Nhà bạn mình mở Shop quần áo, chuẩn bị đóng cửa, cậu ta phân phát hàng tồn cho bạn bè. Mình là bạn thân nhất, được cậu ta cho hẳn một đôi. Tô Nhất, cậu có lấy không, mình còn một chiếc màu trắng đấy.”

Chung Quốc vừa nói vừa mang cho cô xem chiếc áo phong giống hệt chiếc áo của cậu, đều là áo cổ tròn kiểu thùng, nam nữ mặc được hết, chỉ có điều màu sắc khác nhau. Tô Nhất rất thích, nhận luôn. “Được, được. Nếu cậu có hai chiếc thì cho mình chiếc màu trắng này đi.”

Tô Nhất nhận chiếc áo chung Chung Quốc tặng, hoàn toàn không nghe nó có dính dáng gì đến quà Valentine. Cô cũng không nghe rằng hai chiếc áo y hệt chỉ khác màu, thực ra là Chung Quốc đã mua với ý định coi chúng là một cặp áo tình nhân, cũng vì khi tặng món quà này cậu tỏ ra quá tự nhiên.

Khi đó cô không biết vì muốn tạo ra một tình huống tặng quà thật tự nhiên, Chung Quốc đã phải lao tâm khổ tứ lên kế hoạch từ rất lâu.

Biết trước các cửa hàng thường nghỉ từ mừng Một đến tận mừng Bảy Tết, Chung Quốc đã mua áo từ trước tết. Hôm mừng Ba, biết nhà Tô Nhất đi chúc tết họ hàng đến tối mới trở về, sau bữa tối, cậu cố tình khép hờ cánh cửa, ngồi trong phòng khách giả vờ xem ti vi nhưng tai thì cứ động lên nghe ngóng tiếng bước chân bên ngoài.

Nhận ra tiếng bước chân đặc biệt nhẹ nhàng, có tiết tấu như từng bước nhảy khi Tô Nhất đi lên cầu thang, chờ đến khi nghe thấy tiếng khóa cửa nhà bên bật mở, cậu lập tức chạy ra ban công, trong những cơn gió lạnh của đêm đông, đợi cô gái mà cậu đang chờ gặp, tặng cho cô món quà cậu muốn tặng.

Sau này Tô Nhất mới biết món quà Chung Quốc tặng mình thực ra còn mang hàm ý khác. Khi hai người đã đến với nhau, cô không khỏi hiểu kì mà hỏi lại:

“Thì ra lúc đó anh đã thích em rồi, sao lại không mở miệng nói thẳng?”

Chung Quốc làm bộ suy nghĩ rất lung rồi mới đáp: “Khi đó chúng ta vừa mới chuyển dịch thành bạn, thời gian từ chiến tranh thành hòa bình còn quá ngắn, phát triển thêm một bước có vẻ hơi vội vàng, em chắc chắn sẽ không chấp nhận.”

Cho nên anh quyết định để từ từ, làm cách mạng củng cố tình bạn đã rồi mới tiến hành cuộc cách mạng tình yêu.”

Tô Nhất bật cười, gõ nhẹ vào trán cậu. “Không ngờ tâm địa của anh lại gian xảo đến vậy, coi như em bị anh cho vào tròng rồi. Có điều, anh cứ để từ từ như vậy, không sợ vượt mất cơ hội sao? Nhỡ em đã có bạn trai ở trường đại học thì sao?”

Chung Quốc cười, nói: “Anh không sợ, trông em thực nữ như vậy nhưng thực ra lại là quả địa lôi, chỉ có thiên lôi như anh đây mới có bản lĩnh thu phục được, những chàng trai khác làm sao chịu nổi em.”

Tô Nhất đâm liên hồi vào người cậu, những cú đâm càng lúc càng nhẹ.

12. Chương 3-3: Thời Đại Hòa Bình (3)

Ra Tết không lâu là lúc sinh viên lần lượt xếp hàng mua vé trở về trường.

Tô Nhất lên kế hoạch đi tàu về Thành Đô, Chung Quốc cũng phải đến Thành Đô rồi chuyển tàu đi tiếp đến Bắc Kinh. Tình bạn giữa họ đã thân thiết hơn nhiều nên Tô Nhất quyết định sẽ đi cùng Chung Quốc cho có bạn có bè.

Vé tàu sau Tết rất khó mua, đến vé đứng cũng trở thành hàng hiếm, cung không đủ cầu. Nghĩ đến việc phải đứng bon chen trên tàu suốt mấy tiếng, Chung Quốc đưa ra ý kiến đi xe khách, ít ra còn có chỗ ngồi. Tô Nhất nhăn nhó kháng nghị: “Nhưng mình bị say xe, đi xe khách phải ngồi đến sáu tiếng, mình sẽ chết vì nôn ọe mất.”

Khi đó, đường cao tốc Thành Nam chưa khai thông, đi xe khách từ Nam Sung đến Thành Đô mất khá nhiều thời gian. Từ cuối năm 2002, sau khi đường cao tốc Thành Nam được mở, thời gian xe chạy giảm còn có hơn hai tiếng đồng hồ, quả là tin vui cho những người sợ cảnh chen chúc trên tàu nhưng lại bị say xe như Tô Nhất.

Vì Tô Nhất say xe nên Chung Quốc đành cùng cô đi tàu hỏa.

Thế nào gọi là biển người, chỉ cần đến ga tàu vào những dịp trước và sau Tết sẽ biết. Thế nào gọi là người đông nghìn nghịt, chỉ cần đi tàu những dịp cao điểm sẽ hiểu ngay. Chung Quốc và Tô Nhất không phải chen lên tàu mà là bị nhóm phụ huynh đưa tiễn nhồi nhét lên đó qua đường cửa sổ, phải chặt vật tìm chỗ đứng cho mình giữa cả toa tàu chật ních người.

Tàu dừng lại từng ga, từng ga một, vẫn không ngớt hành khách chen lên, đông đến mức cả toa xe chật ních.

Tô Nhất đứng sau Chung Quốc, phía sau cô vốn là một bà thím trung niên mập mạp nhưng bà thím ấy đã xuống ga trước, thay vào đó là một người đàn ông da ngăm đen, dáng người to cao. Phần ngực của ông ta cứ đi sát vào lưng cô, khiến cô thấy vô cùng khó chịu. Nhưng chẳng còn cách nào, đi tàu vé đứng là như vậy, mọi người chen chúc, đứng áp sát vào nhau.

Tô Nhất cảm thấy càng lúc càng khó chịu vì người đàn ông đó có chút bất thường. Toa xe cho dù có đông đến cỡ nào đi nữa, thỉnh thoảng cũng có những người bán đồ ăn đẩy xe qua hoặc hành khách muốn đi vệ sinh.

Những lúc như vậy, mọi người lại càng phải nép sát vào nhau, nhường đường cho người và xe. Mà mỗi lần phải nhường đường như vậy, người đàn ông đó đều áp cả người mình vào sát người cô.

Khi chiếc xe đẩy hàng lại lần nữa đi qua, người đàn ông cao to kia không chỉ áp sát vào cô mà hình như còn có hành vi sàm sỡ. Mặc dù cách mấy lớp quần áo mùa đông nhưng Tô Nhất vẫn cảm thấy có thứ gì cứng cứng chạm vào người mình.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bởi cô vẫn là một cô gái ngây thơ, thuần khiết. Mặc dù đã được biết về chuyện nam nữ qua cuốn tiểu thuyết đọc thời trung học nhưng lí luận vẫn là lí luận, cô không hiểu rõ lắm về cơ thể đàn ông, chỉ là bản năng của cô mách bảo có sự bất thường. Cô nhích lại gần phía Chung Quốc, cố né tránh gã đàn ông đứng sau.

Chung Quốc thấy lạ, hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Tô Nhất không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn gã đàn ông cao to đứng sau một cái. Chung Quốc nhìn theo ánh mắt của cô, đột nhiên như nhận ra điều gì đó, kéo mạnh Tô Nhất ra phía sau mình, rồi xông tới đẩy gã đàn ông nọ, mắng: “Đồ lưu manh...”

Trong giây phút Chung Quốc xông tới đẩy gã kia, Tô Nhất thấy gã vội vàng kéo khóa quần. Cô ngẩn người, nhất thời không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Còn Chung Quốc thì đã nổi giận bùng bùng nhảy xổ tới, túm chặt áo hắn rồi giáng xuống những cú đấm thật mạnh, vừa đánh vừa chửi: “Đồ tráo tráo Hạ lưu! Mày thật đáng ghê tởm!”

Những lời mắng chửi của Chung Quốc lập tức khiến Tô Nhất hiểu ra, cô đã bị gã lưu manh này sàm sỡ. Vừa thẹn vừa giận, cô cũng lao tới cho gã vài cái tát. “Đồ lưu manh thối tha, cút...”

Gã đàn ông đó cũng thuộc loại to con, nhìn tướng tá hắn chẳng dễ bị bắt nạt, vậy mà bị cặp đôi thiên lôi địa lợi là Chung Quốc và Tô Nhất đánh cho chỉ còn biết giơ tay đỡ đòn. Hành khách trên tàu đông như nêm cũng phải dạt cả sang hai bên, giành chỗ xem cặp đôi anh hùng xử lí gã lưu manh, cho đến khi nhân viên an ninh trên tàu chạy tới, đưa cả ba người đi.

Gặp họa nào ngờ hóa ra may, sau khi nhân viên an ninh bắt giữ gã lưu manh, hai sinh viên được đưa đến toa ăn uống. Sau khi đã ngồi yên vị, Tô Nhất nói với giọng quả quyết: “Lần sau mình sẽ đi xe khách, cho dù có phải nôn đến tận Thành Đô còn hơn là gặp phải loại biến thái này.”

Cũng may lần này có Chung Quốc đi cùng, nếu không chắc cô cứ để gã biến thái kia lợi dụng lúc đông người mà giở trò đồi bại, lại còn bằng một hình thức hạ lưu, ghê tởm không thể tưởng tượng được.

Chung Quốc vẫn còn tức đến nỗi nắm chặt hai tay, nói: “Đồ biến thái, sau này tốt nhất đừng để mình bắt gặp, nếu không mình sẽ cho gã ăn đòn đủ.”

Trước hành động tráo tráo của gã đàn ông đó, Chung Quốc còn tỏ ra giận dữ hơn người bị hại là Tô Nhất.

Tô Nhất vô cùng cảm kích vì Chung Quốc đã kịp thời ngăn chặn hành vi xấu xa của gã đàn ông biến thái đó, lại còn giúp cô cho gã một trận. “Chung Quốc, hôm nay may mà có cậu, tối nay mình mời cậu một bữa.”

Chung Quốc và Tô Nhất đến Thành Đô vào khoảng hai giờ chiều. Mặc dù có chuyến tàu thẳng tới Bắc Kinh ngay chiều hôm đó nhưng lại là tàu chậm, phải mất hơn ba mươi tiếng đồng hồ nên cậu quyết định đi tàu nhanh tới Bắc Kinh vào sáng ngày hôm sau, chỉ mất có hơn hai mươi tiếng. Đêm nay, cậu sẽ ngủ lại ở Thành Đô.

“Được thôi, vậy mình làm phiền cậu một bữa.”

13. Chương 3-4: Thời Đại Hòa Bình (4)

Vào ga Thành Đô, Chung Quốc và Tô Nhất cùng xuống tàu. Cậu đưa Tô Nhất về trường trước. Trước cửa kí túc xá nữ thường có biển hiệu: “Kí túc xá nữ, nam sinh dừng bước” nhưng trong những dịp nghỉ dài như thế này, sinh viên về quê rồi quay trở lại trường nhiều, các nam sinh giúp bạn nữ bê hành lí chỉ cần đến đăng kí với nhân viên quản lí kí túc là được vào.

Chung Quốc cũng đi đăng kí, sau đó xách va li đưa Tô Nhất lên tầng bốn.

Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng đã đến, hai chiếc giường đã được trải ga gọn gàng. Họ đang ngồi vây quanh một bàn đầy đồ ăn, đương nhiên đều là đặc sản cả hai mang từ nhà mình tới.

Thấy Tô Nhất đi cùng một nam sinh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu.

Chu Hồng vốn nhanh nhẹn nhanh miệng, nuốt vội đồ ăn rồi nói: “Tô Nhất, được đấy! Về nhà một cái Tết mà đã tìm được “anh phu” sẵn sàng phục vụ rồi.”

“Anh phu” là cụm từ Chu Hồng tự nghĩ ra. Thấy những cặp đôi trong trường, các nam sinh lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ người yêu từ việc xếp hàng mua cơm, chiếm chỗ ở thư viện đến lấy nước nóng, cô liền gọi đùa họ là những “anh phu”.

Tô Nhất xua tay lia lịa, đính chính: “Chu Hồng, không phải “anh phu” đâu, đây là Chung Quốc, bạn học cùng cấp ba với mình. Cậu ấy học đại học ở Bắc Kinh, phải tới Thành Đô để chuyển tàu nên tiện đường đưa mình về trường.”

Hứa Tổ Kiệt lập tức phát biểu: “Chung Quốc! Woa, tên của cậu thật là đặc biệt.”

“Cảm ơn.” Chung Quốc đặt hành lí xuống, cười giữ lễ với Hứa Tổ Kiệt, sau đó quay người nhìn Tô Nhất, nói: “Mình ra ngoài trước nhé.”

Vừa mới quay đầu lại đã nhìn thấy Chung Quốc khoác túi hành lí nhỏ gọn của mình đi ra khỏi kí túc, Tô Nhất vội vàng đuổi theo. “Chung Quốc, cậu đi đâu vậy? Tối nay mình còn phải mời cậu một bữa cơm mà.”

“Mình chờ cậu ở sân cỏ dưới kia, cậu dọn dẹp xong rồi xuống nhé.”

“Sao lại phải xuống lầu đợi? Cậu ngồi ở trong phòng đợi cũng được mà.”

“Không hay lắm. Đây là kí túc xá nữ, mình cứ ngồi chình ịch ở đó sẽ khiến các bạn cùng phòng của cậu thấy bất tiện. Hơn nữa, ngồi chờ ở đâu mà chẳng được, mình ngồi ở sân cỏ dưới kia là được rồi.”

Chung Quốc xuống lầu, Tô Nhất vừa quay về phòng thì Chu Hồng lập tức hỏi: “Bạn của cậu phải đi luôn à, sao vội thế?”

“Không.” Tô Nhất kể lại lí do của Chung Quốc cho họ nghe, nào ngờ lại được cả hai khen ngợi hết lời, cho rằng cậu rất biết nghĩ cho người khác.

Hứa Tổ Kiệt nói: “Tô Nhất, anh bạn này của em thực không tồi, còn biết sợ sẽ bất tiện cho mọi người. Thời buổi này, những chàng trai như vậy hiếm có khó tìm lắm. Kí túc xá nữ chẳng dễ vào, chàng nào vào được thì có mà cứ ngồi lì ở đó, cũng chẳng biết đường để ý xem bản thân có được người ta hoan nghênh hay không nữa.”

Chu Hồng tiếp lời: “Đúng thế, hôm qua Giang Hiểu Thần ở phòng bên được một anh chàng đưa về, thế rồi anh ta ngồi một mạch từ tám giờ sáng đến tận mười một giờ trưa vẫn không chịu đi, làm cho hai người bạn cùng phòng vốn ưa ngủ nướng của cậu ấy chẳng dám dậy. Ai dám dậy mặc quần áo ngay trước mặt con trai chứ? Sau khi anh chàng đó đi, họ ngồi đó chờ rửa một hồi lâu, rằng anh ta thật chẳng biết điều, khiến người ta khó chịu.”

Nghe các bạn cùng phòng nói vậy, Tô Nhất cũng cảm thấy Chung Quốc quả thực rất biết ý tứ. “Tô Nhất, anh chàng này được đấy, tính cách được, lại điển trai, có thực chỉ là bạn học cùng cấp ba của cậu không?”

Câu hỏi đùa của Chu Hồng khiến Tô Nhất có phần bất ngờ. “Chung Quốc đẹp trai á? Mình thấy thường thôi mà.”

Tô Nhất chưa bao giờ thấy Chung Quốc đẹp trai, bởi vì từ nhỏ hai người thường gây chuyện, cho nên lúc nào cô cũng thấy cậu chướng mắt. Đặc biệt là vụ việc kinh khủng thời cấp ba, trong mắt cô, cậu là kẻ đáng ghét nhất thế giới, phải nói rằng đến yêu quái mặt xanh nanh vàng cũng khiến cô thấy ưa nhìn hơn cậu. Hiện tại đã cùng cậu giảng hòa, cả hai trở nên thân thiết hơn rất nhiều, cô mới thấy con người cậu tốt, nhưng cũng chưa nhìn ra cậu đẹp trai chỗ nào cả.

Có thể vì quen quá hóa nhàm, nhìn mặt cậu suốt mười mấy năm trời, đến mòn cả mặt rồi nên mắt thẩm mĩ cũng chẳng còn.

Hứa Tổ Kiệt tiếp lời của Chu Hồng: “Chị cũng thấy anh ta đẹp trai, mắt thẩm mĩ của em bị sao vậy, Tô Nhất?! Như thế mà là bình thường. Cậu ta chẳng thua kém gì anh chàng Khang Tử Cần của em đâu, không tin thì kéo bọn họ ra đứng cạnh nhau mà so sánh.”

Nghe xong những lời khen ngợi của hai người bạn cùng phòng về Chung Quốc, lúc xuống lầu tìm Chung Quốc đi ăn cơm, Tô Nhất cứ nhìn cậu mãi, xem cậu có thật đẹp trai như họ nói không. Cô nhìn chăm chú đến mức Chung Quốc phải chột dạ, hỏi: “Sao vậy? Mặt mình bị dính cái gì à?”

“Không, là hai người bạn cùng phòng mình cứ khen cậu đẹp trai. Mình nói trông cậu cũng bình thường thôi mà, lập tức bị họ chê không có mắt thẩm mỹ, cho nên mình phải thẩm định lại.”

Chung Quốc nghe xong ôm bụng cười, làm bộ đứng nghiêm trang cho Tô Nhất tha hồ ngắm nghía. “VẬY mời đại tiểu thư Tô Nhất thẩm định xem tiểu sinh tôi có đủ tiêu chuẩn để được gọi là đẹp trai không?”

Lần đầu tiên Tô Nhất nhìn Chung Quốc ở cự li gần và kĩ càng đến vậy. Lông mày của cậu rất rậm, mắt rất sáng, sống mũi thẳng và cao, ngũ quan cân đối và sắc nét. Nhưng cô lại để hết những ưu điểm của cậu sang một bên, ra sức nhặt nhạnh những khuyết điểm. “Chung Quốc, mắt cậu có mỗi một mí, không đủ to. Còn môi của cậu lại hơi dày, cũng chẳng đẹp. Mình thấy đến tiêu chuẩn bình thường có khi còn chưa với tới.”

Mặc dù mắt Chung Quốc chỉ có một mí nhưng bù lại rất sáng và có hồn. Mà thực ra môi cậu cũng không dày lắm, chỉ là hơi dày dặn thôi. Tô Nhất rõ ràng là bới lông tìm vết, cố tình nhận xét linh tinh.

Chung Quốc ra chiều bực bội, nói: “Không phải chứ, kết quả thẩm định của cậu sao lại tệ vậy? Mắt lòng nhau quá!”

Tô Nhất bật cười, tiếng cười lạnh lạnh, êm tai như tiếng chuông gió...

Bữa tối, bọn họ không đi quá xa mà giải quyết ngay tại một tiệm hoành thánh Tứ Xuyên gần trường của Tô Nhất.

Tô Nhất gọi một bát nhỏ cho mình và một bát to cho Chung Quốc. Sợ cậu không đủ no, cô còn chạy sang hàng bánh nướng đối diện, mua về một cái bánh nướng nhân thịt bò, rồi gọi cho mình thêm một phần bánh lạnh.

“Ăn xong hoành thánh tề hết cả lưỡi, lúc này ăn một bát bánh lạnh thì cứ gọi là tuyệt cú mèo! Bánh lạnh của hàng này ngon hết sảy luôn.” Tô Nhất nhiệt tình quảng cáo.

Bánh lạnh được cắt thành từng miếng nhỏ hình vuông, vàng óng như ngọc, trộn cùng nước đường đỏ, hương vị thanh mát và ngọt ngào khó cưỡng lại, là món ăn kèm phù hợp nhất với hoành thánh.

Tô Nhất đang ăn, vô tình ngẩng đầu lên thì thấy có vài nam sinh cũng đang đi vào tiệm, trong đó có cả Khang Tử Cần. Vì vẫn chưa vào năm học nên căn tin chưa mở cửa. Những ngày này, sinh viên chỉ còn cách giải quyết vấn đề ăn uống ở các tiệm bên ngoài.

Khi Tô Nhất nhìn thấy Khang Tử Cần cũng là lúc anh ta bắt gặp ánh mắt của cô. Chắc anh ta không ngờ là sẽ gặp nhau ở đây, nên tỏ ra hơi gượng gạo.

Khuôn viên trường đại học rất lớn, muốn tránh ai đó là một việc hết sức dễ dàng. Tô Nhất thường tránh tất cả những nơi Khang Tử Cần có thể xuất hiện và anh ta ắt hẳn cũng như vậy, cho nên sau chuyện xảy ra ở sân bóng, đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh ta. Cô đưa mắt lườm anh ta một cái rồi bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.

Chung Quốc phát hiện thấy thái độ của cô hơi khác lạ, liền quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của cô, hỏi: “Cậu nhìn ai mà trông căm hận vậy?”

“Một kẻ không biết điều.”

Chung Quốc chớp mắt đã nhớ ra. “Ồ, là cái tên xui xẻo chọc giận cậu đó hả?”

Cậu lại quay đầu nhìn lần nữa, Khang Tử Cần cùng vài người bạn đã ngồi yên vị ở bàn bên, đường nét khuôn mặt càng nổi bật hơn dưới ánh đèn.

“Tô Nhất, anh chàng này đẹp trai đấy chứ! Mắt to, hai mí, môi mỏng, rất hợp với gu thẩm mỹ của cậu. Cậu nữ lòng nào ghét bỏ như vậy?” Chung Quốc cười tinh nghịch.

“Hừ, đẹp trai thì để làm gì, anh ta không hề tôn trọng mình. Mình đối xử tốt với anh ta như vậy, anh ta lại nói xấu sau lưng mình, nói mình là đứa con gái không có khí chất.”

Trong lời nói bực bội của Tô Nhất, Chung Quốc đã phần nào nghe ra nguyên do. “Cậu thích anh ta nhưng lại bị anh ta từ chối chứ gì?”

“Ừ, khi đó mình bị tiếng sét ái tình, vì anh ta mà từ bỏ cả cái lót thực nữ, chủ động theo đuổi anh ta. Ngược lại, anh ta chê mình không dịu dàng thực nữ, thực tức chết đi được.”

“Nói vậy thì anh ta thích những cô gái thực nữ. Tô Nhất, cậu không đủ tiêu chuẩn là phải rồi.”

“Mình làm sao mà không đủ tiêu chuẩn? Nếu thích, mình có thể làm một cô gái vô cùng hiền thực. Cần nhà nhận thì mình sẽ nhà nhận, cần e thẹn cũng rất e thẹn mà...”

Chung Quốc ngắt lời cô: “Đúng, nếu muốn, cậu có thể cải trang chẳng khác nào thực nữ. Nhưng Tô Nhất, bản chất cậu không phải là thực nữ, sao cứ phải ép mình như vậy?”

Tô Nhất hờn dỗi nói: “Chung Quốc, cậu lại thế rồi. Sao cậu luôn không ủng hộ việc mình muốn làm thực nữ chứ?”

“Bởi vì mình thấy cậu đáng yêu hơn khi không làm thực nữ, cứ vui là cười toe cười toét, hề giận là phùng má trợn mang. Mình thấy như vậy còn hơn lúc cậu giả bộ thực nữ gắp vụn lằn. Tô Nhất, hãy là chính mình, đừng làm thực nữ thực niếc gì hết.”

“Mình đã không làm thực nữ nữa rồi. Sau khi cái tên Khang Tử Cần kia chê bai mình không có khí chất, mình nghĩ đã vậy thì cho biết tay luôn. Rồi mình chạy thẳng đến sân bóng, hất cả chai nước khoáng vào mặt hắn trước bàn dân thiên hạ. Giờ cả trường đều biết mình chỉ là giả thực nữ thôi.”

Chung Quốc nghe xong cười rũ rượi, nói: “Tô Nhất, mới có vậy mà cậu đã nổi đóa.”

Sau bữa tối, Chung Quốc tạm biệt Tô Nhất. Cậu muốn kiếm một khách sạn ở gần ga để hôm sau lên tàu đi Bắc Kinh cho tiện. Trường Tô Nhất ở khá xa ga nên cô không tiễn cậu.

Trước khi tạm biệt, Chung Quốc xin số điện thoại kí túc xá của Tô Nhất và để lại số điện thoại kí túc xá của mình cho cô, cười híp cả mắt, nói: “Giữ liên lạc nhé.”

14. Chương 4-1

Quả nhiên là cậu ta. “Tô Nhất “hừ” một tiếng, mượn lời thoại trong bộ phim Vườn sao băng để kết luận: “Đúng là đồ con nhà giàu mới nổi.”

1

Học kì thứ hai của năm nhất bắt đầu, các nữ sinh cứ tụ tập với nhau là lại bàn về Vườn sao băng.

Đây được coi là bộ phim mở đầu cho trào lưu phim thần tượng Đài Loan, mức độ được hoan nghênh và ảnh hưởng đến nay chưa có bộ phim nào vượt qua được.

Mặc dù chỉ là một câu chuyện không có thực nhưng nó lại thỏa mãn được giấc mơ màu hồng của các cô gái trẻ, cô bé Lộ Lem sẽ luôn tìm được bạch mã hoàng tử của đời mình. Cuộc tình lãng mạn trong phim đương nhiên có sức thu hút lớn nhưng đáng chú ý nhất lại là bốn anh chàng đẹp trai trong F4. Họ đã thể hiện rất thành công vai bốn chàng công tử hào hoa và nhờ đó mà trở nên nổi tiếng. Như một cơn lốc quét qua châu á, họ mở ra thời đại của những trai đẹp, khiến vô số cô gái phải điên cuồng.

Xét trên một mức độ nào đó, có thể nói Vườn sao băng là dấu ấn của một thế hệ thanh thiếu niên.

Tô Nhất và mấy người bạn cùng phòng cũng thường xuyên thảo luận về bộ phim và các nhân vật trong F4.

Đường Thi Vận thì là ngoại lệ, chưa xem Vườn sao băng bao giờ. Sau khi nghe Tô Nhất tường thuật đại khái lại nội dung, cô chỉ để lại một lời bình luận: “Quá phi thực thi” và cũng không có hứng thú xem loại phim thần tượng với thứ tình yêu huyền hoặc này, tránh thật xa với thái độ “cả thế giới say, mình tôi tỉnh”.

Tô Nhất cũng công nhận tính phi thực tế của bộ phim.

Một trường học toàn mi nam, mi nữ, bốn chàng công tử con nhà giàu; những kì nghỉ trên du thuyền; những bữa tiệc xa hoa của giới thượng lưu... đều không phải là những hình ảnh quen thuộc của dân thường.

Chu Hồng mơ màng nói: “Nếu trong trường mình cũng có bốn chàng công tử y như vậy, các cậu nói xem sẽ thế nào?”

“Trường mình lấy đầu ra công tử hạng sang như gia tộc Đạo Minh, sở hữu một công ty điện tín, hai đài truyền hình, ba nhà máy lọc dầu, hệ thống một trăm bảy mươi sáu nhà hàng sáu sao trên thế giới, quả thực quá khoa trương. Ở Trung Quốc mà có gia đình giàu như vậy thì con cháu của họ cũng chẳng theo học trường trong nước.

Đương nhiên, trong trường cũng có vài người gia thế tốt.

“Nghe nói khoa Kinh tế có anh chàng là con trai của một ông chủ nào đó ở Ôn Châu, giàu nứt đổ đổ vách. Một bộ quần áo của anh ta cũng mấy nghìn, một chiếc đồng hồ đeo tay giá vài vạn, khỏi phải nói là phong độ thế nào!”

Những lời Hứa Tổ Kiệt vừa nói khiến Chu Hồng phấn chấn hẳn lên. “Ôn Châu à, thành phố đó nhiều người giàu lắm, anh chàng này cũng được tính là một vị công tử của trường mình. Trong trường còn có một vài nhân vật nữa, khi nào rảnh đi tìm hiểu thử xem. Phải rồi, chị Hứa, ngoại hình anh ta trông thế nào? Có đẹp trai không?”

“Về ngoại hình thì không phải đẹp trai, nhưng khoác lên mình bộ cánh vài nghìn tệ, thêm chiếc đồng hồ vài vạn nữa, cũng đủ thu hút nhiều cô nàng.”

Tô Nhất vội vỗ tay tán đồng: “Chị Hứa, lời chị nói thật là chí lí.”

Đường Thi Vận cũng phải mỉm cười theo. “Gãi đúng chỗ ngứa.”

Trong trường đại học thường có chuyện nhiều sinh viên ở các lớp khác nhau cùng học những môn chung. Trong một buổi học chung, Tô Nhất và Đường Thi Vận cùng lên lớp. Họ ngồi cạnh nhau, phía sau có vài nam sinh đang buôn chuyện. Vì cự li quá gần nên chẳng cần cố ý nghe lỏm, những gì họ nói cũng tự nhiên lọt vào tai hai cô gái.

“Ê, cho các cậu xem cái này.” Một nam sinh nói với giọng hồ hững pha chút bí mật, sau đó giở sách soạn soạn, hình như đang tìm thứ gì đó.

Những cậu khác thốt lên vẻ tò mò: “Chiếc lông đẹp thật! Của chim gì vậy?”

“Các cậu đoán xem.”

Đám nam sinh nhao nhao lên đoán. Cuối cùng, cậu nam sinh kia công bố bí mật với giọng thờ ơ: “Là lông chim thiên nga.”

“Trình Thực, cậu lấy đầu ra lông thiên nga thế?”

Anh chàng tên Trình Thực trả lời: “Đợt về nhà ăn Tết, đi ăn cùng ông già nhà mình, bàn tiệc có món thiên nga trắng.”

Có người liền ồ lên kinh ngạc: “Oa, cậu được ăn thịt thiên nga rồi ư. Mùi vị thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, gần giống vị thịt vịt trời, cũng thường thôi.” Giọng điệu cậu ta có phần ngán ngẩm.

Lông chim thiên nga, lần đầu khi nghe thấy bốn từ này, Tô Nhất và Đường Thi Vận không khỏi bốn mắt nhìn nhau. Toan quay đầu lại ngấm nghĩa chiếc lông một tí thì đến đoạn thiên nga bị cho vào nồi hầm, cả hai nghe mà lạnh toát sống lưng.

Đường Thi Vận đang quay được nửa đầu thì quay phắt lại, không dám nhìn chiếc lông của chú thiên nga tội nghiệp kia nữa. Tô Nhất thì ngược lại, cô quay ngoắt ra sau, giận dữ nhìn anh chàng tên Trình Thực không chớp mắt.

Lúc đó, Trình Thực đang ngồi ngả ngón trên chiếc ghế của mình, trên tay là chiếc lông thiên nga trắng muốt đang xoay đi xoay lại. Đột nhiên thấy một cô gái ngồi bàn trên quay đầu lại, trợn mắt nhìn mình, cậu ta không khỏi có cảm giác nếu ánh mắt ấy có thể giết người thì cậu ta hẳn đã bị băm thành trăm mảnh.

Cậu ta lấy làm lạ, hỏi: “Bạn gì ơi, tôi làm gì bạn à?”

Tô Nhất hạ thấp giọng về xót xa, nói: “Cậu dám ăn cả thiên nga trắng! Có biết thiên nga trắng là động vật cần bảo vệ cấp quốc gia không? Nó là một trong những loài có nguy cơ tuyệt chủng, là loài vật để chúng ta nhìn ngắm và bảo vệ chứ không phải để cho vào nồi.”

Trình Thực giờ mới vỡ lẽ, thì ra cô gái bàn trên đã nghe được cuộc trò chuyện của cậu ta nên mới lên tiếng đòi lại công bằng cho chú thiên nga. Cậu ta cười nhạo: “Tôi biết chứ. Nhưng cũng chính vì nó có nguy cơ tuyệt chủng cho nên mới trở thành quý hiếm. Mà chính vì quý hiếm cho nên mới đáng để người ta muốn thưởng thức. Để ăn một con thiên nga trắng, giá cả thật không rẻ chút nào, hết năm vạn tệ của tôi đấy.”

“Năm vạn tệ! Năm vạn tệ để ăn thịt thiên nga, nhà cậu nhiều tiền đến mức không biết tiêu vào đâu à?”

Tô Nhất tức muốn ói máu. Họ đâu chỉ giết một con thiên nga. Trong thế giới động vật, sự chung thủy và si tình của thiên nga ai cũng biết. Chúng lúc nào cũng có cặp có đôi, nếu không may nửa kia không còn nữa, con còn lại sẽ u sầu buồn bã. Có con tuyệt thực chết vì tình, có con đâm vào tường tự vẫn, thậm chí có con vỗ cánh bay thật cao rồi lao thẳng xuống hồ mà chết, sự chung thủy của thiên nga khiến người ta cảm động. Con thiên nga này đã bị người ta thịt, con còn lại chắc cũng không sống nổi.

Trình Thực vênh mặt, ngạo mạn nói: “Tiền nhà tôi tiêu vào đâu thì có liên can gì đến cậu?”

Tô Nhất còn muốn nói nữa nhưng Đường Thi Vận đã giạt vạt áo cô, khề nói:

“Đừng nói nữa. Đàn gảy tai trâu, nói với anh ta làm gì cho mệt.”

Cũng đúng, loại người này hoàn toàn không thể nói chuyện cùng. Tô Nhất quay đầu lại, không muốn phí thêm nước bọt, trong lòng vẫn vô cùng bức bối.

Lúc này, lại có tiếng nam sinh ngồi sau nói: “Tổn năm vạn tệ để ăn thịt thiên nga, Trình Thực, người Ôn Châu các cậu thật lắm tiền.”

Người Ôn Châu? Tô Nhất lập tức nghĩ đến chàng công tử người Ôn Châu từng được Hứa Tổ Kiệt nhắc đến. Lẽ nào là gã Trình Thực này? Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng ngồi phía trước cách mấy dãy bàn, không cách nào tìm họ hỏi cho rõ nhưng Tô Nhất lại cảm thấy đúng là hắn ta, không thể sai được.

Hết giờ học, Tô Nhất kéo Đường Thi Vận chạy thật nhanh lên phía trước gọi Hứa Tổ Kiệt. Chưa chờ cô mở miệng, Hứa Tổ Kiệt đã nói: “Tô Nhất, Đường Thi Vận, anh chàng công tử ở Ôn Châu mà lần trước chị kể vừa ngồi ngay sau lưng các em đấy. Các em có để ý thấy không? Anh chàng mặc áo khoác màu đen ấy.”

“Quả nhiên là cậu ta.” Tô Nhất “hứ” một tiếng, dùng một lời thoại trong phim Vườn sao băng để kết luận: “Con nhà giàu mới nổi.”

Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng không hiểu chuyện gì. Sau khi về đến kí túc xá, Tô Nhất mới kể lại chuyện “chiếc lông chim thiên nga” cho họ nghe. Hai người trố mắt nhìn nhau.

“Chúa ơi! Năm vạn tệ một con thiên nga, bằng bốn năm học phí của mình đấy.” Chu Hồng thốt lên.

Hứa Tổ Kiệt thì lại thờ dãi: “Ôi, những kẻ lắm tiền! Đúng là không biết tiêu vào đâu cho hết, vài vạn tệ chỉ để thỏa mãn cái dạ dày.”

“Cho nên mình mới nói hắn ta là đồ con nhà giàu mới nổi. Chỉ loại đó mới không có trình độ như vậy.”

Đang bàn luận sôi nổi thì chuông điện thoại vang lên, Đường Thi Vận là người ngồi gần nhất, vừa nhắc máy nghe cô đã nói: “Tô Nhất, tìm cậu đấy.”

Chu Hồng lập tức chuyển hướng chú ý. “Đường Thi Vận, có phải anh chàng Chung Quốc gọi đến không?”

Đường Thi Vận mỉm cười, gật đầu. Chung Quốc thường cứ thứ Hai là gọi đến, mọi người trong phòng hầu như đều đã quen với giọng của cậu.

Trong điện thoại, Chung Quốc nói với giọng vô cùng hào hứng: “Tô Nhất, cậu xem tin thời sự chưa? Sân vận động quốc gia bắt đầu công khai chiêu mộ các phương án thiết kế qui hoạch rồi đấy.”

“Sân Vận động quốc gia nào?” Tô Nhất vẫn chưa hiểu.

“Sân vận động quốc gia, nơi tổ chức chính của Olympic Bắc Kinh năm 2008 ấy.” Thì ra Chung Quốc vẫn muốn theo sát những thông tin về công tác tổ chức Olympic.

“Chẳng phải Bắc Kinh có mấy sân vận động rồi sao, xây thêm cái mới làm gì chứ?”

Những lời của Tô Nhất cho thấy cô hoàn toàn không hiểu, Chung Quốc phì cười, nói: “Một kì Olympic thành công cần rất nhiều nhà thi đấu, những nhà thi đấu hiện có hoàn toàn không đáp ứng đủ nhu cầu. Ít nhất cũng phải xây thêm mười mấy nhà thi đấu nữa. Tuy nhiên, sân vận động quốc gia mới là quan trọng nhất vì nó là sân vận động chính, nơi tổ chức lễ khai mạc và bế mạc. Hiện tại, người ta đang kêu gọi các bản thiết kế từ khắp nơi trên thế giới, đáng tiếc mình vẫn là sinh viên năm nhất khoa kiến trúc, chưa đủ kiến thức thực tế và kinh nghiệm, nếu không mình cũng muốn tham gia.”

Không ngờ Chung Quốc còn có hoài bão ấy, Tô Nhất cười nửa đùa nửa thật nói: “Chung Quốc, cậu thật có chí hướng! Lần này không được cũng không sao, cứ chăm chỉ học hành, cố gắng sau này trở thành kiến trúc sư có hạng trên thế giới. Bao giờ Olympic lại được tổ chức ở nước mình, kiến trúc sư tài ba Chung Quốc sẽ tận tay thiết kế một sân vận động mới cho Trung Quốc.”

“Mình sẽ cố gắng. May là mình vẫn còn trẻ, còn cơ hội.” Chung Quốc nói mà khí phách ngất trời.

15. Chương 4-2

Mùa xuân ấm áp hoa dần nở, trút bỏ từng lớp áo dày cộp của mùa đông, thay vào đó là chiếc áo mong manh mềm mại.

Tô Nhất lấy chiếc áo Vườn sao băng Chung Quốc tặng ra mặc, phối với quần bò yếm và giày thể thao, tóc đuôi ngựa buộc cao, trông rất năng động.

Chu Hồng cười, khen: “Hôm nay Tô Nhất xinh thật đấy! Chiều ra sân bóng rổ, nhớ cổ vũ thật sung cho đội bóng khoa mình để bọn họ đừng thua thê thảm quá nhé.”

Trường cô đang tổ chức giải bóng rổ, tất cả mười hai khoa đều tham gia.

Chiều hôm nay, khoa Trung văn đấu với khoa Kinh tế. Thể thao vốn không phải ưu thế của những sinh viên khoa Trung văn, tỉ lệ thắng chỉ có 1%.

Bởi vậy, họ chỉ mong đừng thua quá đậm.

Hứa Tổ Kiệt lắc đầu, nói: “Chị e không có nhiều hi vọng đâu, nghe nói đội bóng rổ khoa Kinh tế rất mạnh. Chị không đi xem trận này thì hơn, đỡ phải ngồi xem trong ầm Ức. Đường Thi Vận, chiều nay lên thư viện học với chị đi.”

“Được.” Đường Thi Vận thường thích sự yên tĩnh, không nhiệt tình lắm với thi đấu thể thao.

Tô Nhất vốn cũng không muốn đi xem, vì cô cũng không tin tưởng lắm vào đội bóng rổ của khoa mình nhưng lại bị thầy phụ trách khoa lôi đi, bổ nhiệm làm đội trưởng đội cổ vũ, thế nên cô chỉ còn cách thực thi nhiệm vụ, dẫn một đám nữ sinh đến sân bóng hò hét, cổ vũ.

Cả trận đấu, đội cổ vũ của cô xem như là tốn công vô ích. Đội khoa Trung văn đứng với đội khoa Kinh tế chẳng khác nào trẻ con thi đấu với người lớn, chỉ có thể bị động chịu đòn. Thành viên đội Kinh tế thực ra cũng không phải thuộc dạng cao to nhưng kỹ thuật của họ thì rất tốt. Trong đó có một nam sinh cao chừng một mét bảy mươi hai đã thể hiện vô cùng nổi trội, phòng thủ và dẫn bóng rất nhanh, lừa bên trái rồi đột phá sang bên phải, cứ như giữa chốn không người. Mỗi lần anh ta ném bóng, đội cổ vũ bên đó lại hét lên: “Trình Thực giỏi quá! Trình Thực cố lên!”

So với họ, đội cổ vũ do Tô Nhất cầm đầu lại có vẻ như ngày càng hết hơi. Cô không nghĩ trên sân bóng, gã con nhà giàu mới nổi này lại lợi hại đến thế. Cậu ta cầm đầu đội Kinh tế, dẫn trước phải đến năm mươi điểm, hoàn toàn áp đảo đội Trung văn.

Thất bại thảm hại. Đội Trung văn mất hết cả thể diện.

Phóng viên của báo trường tới phỏng vấn đội vừa giành chiến thắng, đặc biệt là người có biểu hiện xuất sắc nhất, Trình Thực. “Vóc dáng không cao vốn không có ưu thế trong thi đấu nhưng kỹ thuật của cậu lại rất tốt, có thể chia sẻ cho chúng tôi biết cậu có bí quyết gì không?”

Dù thắng trận nhưng vẻ mặt Trình Thực lại hết sức thờ ơ. Năng lực hai bên quá chênh lệch, đối với cậu ta, đấu đá kiểu này dù có thắng cũng vô cùng nhạt nhẽo.

Thái độ vốn đang rất ung dung, nghe xong câu hỏi của anh chàng phóng viên, gương mặt cậu ta như đánh lại, trả lời anh kia vô cùng lạnh nhạt: “Tôi có bí quyết gì ư?! Uống thuốc kích thích chứ còn gì nữa!”

Những lời của cậu ta khiến anh chàng phóng viên lúng túng, gượng cười, nói: “Cậu thật là biết đùa.”

Còn Trình Thực thì đã không thèm để ý đến anh ta, một tay cứ xoay quả bóng, tay kia đỡ lấy chai nước từ đồng đội đưa lên miệng tu ừng ực. Anh chàng phóng viên kia có hỏi gì thêm, cậu ta cũng coi như không nghe thấy.

Bị bỏ mặc, anh chàng phóng viên quay ra chặn đường đội trưởng đội bóng khoa Trung văn. “Xin hỏi cậu, cảm thấy do đâu mà đội Trung văn thất bại trong trận này?”

Khi đó Tô Nhất vừa khéo cũng đi tới, nghe được câu hỏi của anh chàng phóng viên, cô liền tức tối nói: “Này, anh làm phóng viên kiểu gì vậy? Đặt câu hỏi gì mà ngu thế! Còn do nguyên nhân nào khác chứ? Hai đội hôm nay rõ ràng không thuộc cùng đẳng cấp, thực lực chênh lệch nhau quá nhiều. Đấu đá kiểu này chẳng khác nào người lớn đi bắt nạt trẻ con. Thua trong vinh quang còn hơn là thắng trong nhục nhã.”

Anh chàng phóng viên xui xẻo kia, ban đầu bị Trình Thực làm mặt lạnh, sau lại bị Tô Nhất cho một bài, liền hậm hực gấp cuốn sổ ghi chép lại, thôi không hành nghề nữa.

Trình Thực không nhịn được quay sang nhìn Tô Nhất, hỏi: “Cậu nói chúng tôi thắng trong nhục nhã, sao không tự nhận mình kém cỏi đi?”

Tô Nhất hùng hổ vạch lại: “Việc gì cũng đều có hai mặt, tôi đương nhiên không thể nói những điều không tốt cho đội mình.”

“Nhưng đội các cậu rõ ràng là quá yếu, kỹ thuật kém, ai nhìn cũng biết.”

“Kỹ thuật kém thì đã sao? Kỹ thuật kém còn hơn nhân cách kém! Có những kẻ kỹ thuật tốt thì đã làm sao, trong mắt tôi cũng chỉ là một con cóc mà thôi.”

Trình Thực nheo mắt, ánh nhìn sắc lạnh. “Cậu nói như vậy là có ý gì? Cậu nói ai nhân cách kém? Cậu nói ai là con cóc? Nói rõ lại cho tôi nghe xem nào!”

Tô Nhất nhìn thẳng vào cậu ta, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Kẻ nào ăn thịt thiên nga thì kẻ đó chính là đồ con cóc.”

Nói xong, cô quay người bỏ đi. Theo dự đoán của cô, Trình Thực hẳn đang bực bội chửi thề. Nhưng không, cô chỉ nghe thấy tiếng trái bóng bị ném mạnh, tiếp theo là những tiếng la hét hoảng sợ của mọi người.

Tô Nhất định quay đầu lại nhìn nhưng còn chưa kịp quay thì sau gáy đã vang lên một âm thanh nặng trĩu.

Cô thấy mặt mũi tối sầm rồi ngã lăn ra, không còn biết gì nữa.

Thấy Tô Nhất lao đảo rồi ngã xuống, cả sân bóng phút chốc đều lặng im. Giây phút đó, mọi người đều đứng như trời trồng. Trên sân chỉ còn quả bóng vừa đập vào đầu cô đang lặn trên nền đất.

Khi tỉnh lại, Tô Nhất thấy mình đang nằm trong phòng y tế của trường, sau đầu mọc một quả ổi, đầu óc choáng váng và còn thấy khó chịu, buồn nôn.

Vì vết thương ở đầu có thể nặng mà cũng có thể nhẹ, nếu có chảy máu trong hộp sọ, phải sau nhiều giờ mới xuất hiện các triệu chứng nên bác sĩ trong trường không dám xem thường, thu xếp đưa cô đến bệnh viện gần đó.

Thầy phụ trách và đội trưởng đội bóng rổ của khoa cùng Chu Hồng cũng đi theo.

Còn Trình Thực, thủ phạm chính làm Tô Nhất bị ngã, sau khi gây chuyện đã lập tức chạy khỏi sân bóng, không thấy xuất đầu lộ diện nữa. Nhưng rất nhanh sau đó, một người đàn ông trung niên ăn vận lịch thiệp đã đến bệnh viện, tự giới thiệu là Giám đốc Vương, người phụ trách chi nhánh công ty của bố Trình Thực ở Thành Đô được Tổng giám đốc ủy thác toàn quyền xử lý vụ việc ngoài ý muốn này.

Câu đầu tiên Giám đốc Vương nói với thầy phụ trách khoa là: “Cứ cho làm tất cả các xét nghiệm cần thiết, chi phí chúng tôi sẽ chịu hết. Chuyện tiền nong không thành vấn đề, chỉ cần xác nhận sinh viên này không sao là tốt rồi.”

Phía bệnh viện thích nhất là những lời như vậy, thế nên bác sĩ cho Tô Nhất làm tất cả những xét nghiệm cần thiết bước đầu chẩn đoán không có vấn đề gì.

Các triệu chứng trên cho thấy bị chấn động não nhẹ, đề nghị nhập viện hai ngày để theo dõi.

Từ lúc lọt lòng, đây là lần đầu tiên Tô Nhất nằm viện, đều là nhờ “phúc” của Trình Thực. Cô nằm trên giường bệnh, vẫn cảm thấy đau đầu chóng mặt, miệng lẩm nhẩm chữ cái tên Trình Thực đến một vạn tám nghìn lần: “Trình Thực, đồ khốn, hãy đợi đấy!”

Từ khi cô nhập viện, Trình Thực không hề xuất đầu lộ diện. Mọi thủ tục đều do Giám đốc Vương thu xếp, cả lời xin lỗi cũng là ông ta nói với Tô Nhất.

“Cháu không chấp nhận lời xin lỗi của chú, chú có phải là người khiến cháu phải vào viện đâu. Chú gọi cái tên khốn Trình Thực đó đến đây.”

Trình Thực nhất định không chịu tới, kiên quyết nói cậu ta không cố ý, còn nói lúc đó cậu ta chỉ ném mạnh quả bóng xuống sân, nào ngờ vì sức bật mạnh, nó lại nảy ngược lên và đập trúng vào đầu Tô Nhất. Cậu ta đồng ý chịu các chi phí chữa trị và thiệt hại nhưng không chịu đến xin lỗi.

“Trình Thực, cứ cho là cậu không cố ý nhưng cũng vì cậu mà người khác đã vô tình bị thương, cậu cũng nên nói một lời xin lỗi.” Mặc cho giáo viên phụ trách, giáo viên chủ nhiệm hết lời khuyên bảo, Trình Thực vẫn mồm môi mồm lợi nhất định không chịu mở miệng xin lỗi.

Cho đến hai ngày sau, khi Tô Nhất ra viện, Trình Thực cũng không đến xin lỗi cô.

Giám đốc Vương đích thân lái xe đến đón cô về trường. Trên bàn học của cô có một cái phong bì, bên trên viết: “Tô Nhất, rất xin lỗi vì chuyện đã xảy ra lần này. May mà không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô. Số tiền này là chút tâm ý của Tổng giám đốc, để cô mua đồ tẩm bổ.”

Trong cái phong bì Giám đốc Vương để lại là hai mươi tờ một trăm tệ. Hai nghìn tệ, đối với sinh viên lúc bấy giờ thực không phải là một con số nhỏ, nếu biết tiết kiệm thì cũng đủ sinh hoạt phí cả một học kì. Tô Nhất mặc dù bị ném quả bóng rổ vào đầu nhưng cũng chỉ bị chấn động não nhẹ. Sau hai ngày ở bệnh viện theo dõi, mọi triệu chứng bất lợi đều đã hết, đúng như Giám đốc Vương nói, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô.

Nhưng số tiền nhà họ Trình đến bù lại khá nhiều, tính cả chi phí xét nghiệm và nằm viện, chắc cũng phải gần bốn nghìn tệ.

Chu Hồng nói liền thoảng: “Nhà Trình Thực quả là hào phóng. Chị họ mình tháng trước mổ đẻ cũng chỉ mất có hơn hai nghìn tệ. Tô Nhất, cậu chỉ bị đau đầu có hai ngày mà họ đã cho đến hai nghìn tệ.”

“Trình Thực không chịu đến xin lỗi bởi vì cậu ta nghĩ dùng tiền đến bù là đủ rồi. Con trai đánh con gái bị thương vốn đã là chuyện quá đáng, cậu ta còn sống chết không chịu xin lỗi. Cứ nghĩ tiền sẽ giải quyết được mọi vấn đề, loại người này đúng là đáng ghét.”

Những lời Hứa Tổ Kiệt vừa nói, Đường Thi Vận cũng một mực tán đồng:

“Cậu Trình Thực này đúng là quá đáng thật. Ý có tiền ức hiếp mọi người.”

Tô Nhất nhìn số tiền bồi thường, nghe lời bình luận của những cô bạn cùng phòng, nghĩ thế nào cũng nuốt không trôi cơn hận, cái loại “con nhà giàu mới nổi” này nghĩ có tiền là có tất cả sao? Cô nhất định phải cho cậu ta một trận...

16. Chương 4-3

Sau vụ ném bóng làm Tô Nhất bị thương, Trình Thực mấy ngày liền không lên lớp, cũng không bước ra khỏi kí túc xá, cả ngày chỉ ôm cái laptop chơi điện tử. Cơm canh ngày nào cũng do mấy người bạn cùng phòng mua về cho, ngoài thời gian ăn, ngủ, đi toilet, cậu ta chỉ ngồi chơi điện tử. Những chuyện không liên quan đến điện tử, cậu ta hầu như không để ý đến.

Bạn cùng phòng cũng quá rõ tính cách của cậu ta, không nói năng gì có nghĩa là cậu ta không muốn để ý đến, nên chẳng ai dại gì mà động vào. Không những thế, mọi người ra ra vào vào đều phải khề khàng, nói năng nhỏ nhẹ, cố gắng giữ không khí trong phòng thật yên tĩnh.

Bất ngờ có tiếng đập cửa đánh “rầm”. Mấy cậu con trai kinh ngạc nhìn ra, thấy Tô Nhất đang đứng ngay trước cửa. Cô trợn mắt, đảo một lượt khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở người đang ngồi trên chiếc giường cuối phòng. Cô chỉ thẳng về phía cậu ta, lời cả họ cả tên ra chữ: “Trình Thực, tên khốn này, cậu xuống đây cho tôi.”

Trình Thực rời mắt khỏi màn hình laptop, lạnh lùng liếc nhìn Tô Nhất, hỏi: “Chẳng phải đã đưa cậu tiền bồi thường rồi sao, cậu còn muốn gì nữa hả?”

“Có tiền thì làm gì cũng được chắc! Ai thêm đồng tiền bản thủ của cậu. Tôi muốn gì? Tôi vốn chỉ muốn cậu xin lỗi, nhưng cậu đã không chịu xin lỗi thì thôi, tôi cũng không thêm nữa, giờ tôi muốn ăn miếng trả miếng. Trình Thực, cậu ra đây mà đỡ đòn này.”

Tô Nhất nói nhanh như ăn cướp. Chưa dứt lời, cô đã lấy từ trong cặp ra một cái ná, nhanh chóng lấp những quả đạn giấy to, nhắm về phía Trình Thực mà bắn. Cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì “bốp” một tiếng, viên đạn đã trúng ngay giữa trán. Trình Thực đưa tay lên ôm đầu, giận dữ hét lên.

Tô Nhất như nữ tướng trên sa trường, thừa thắng xông lên, tiếp tục nạp quả đạn thứ hai. Cô báo thù một cách có chiến lược, trước khi đến đã luyện tập rất nhiều lần. Viên thứ hai trúng ngay bàn tay đang ôm trán của Trình Thực, cậu ta lảo nhão thét lên vì đau.

Trình Thực vốn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng sau hai quả đạn của Tô Nhất, bỗng nhiên như đá gặp nước sôi. Mặt mày giận dữ, cậu ta nhảy từ trên giường xuống, xông tới đứng trước mặt Tô Nhất, gờn nắm đấm ra uy hiếp cô: “Này! Cậu có thôi ngay không thì bảo?”

Tô Nhất cất cái ná vào trong cặp rồi trả lời cậu ta không chút sợ hãi: “Xong rồi, đạn cậu cho tôi đã bắn hết rồi.”

“Đạn tôi cho cậu? Tôi cho cậu mấy quả đạn hồi nào?”

“Cậu tự đi mà xem.” Tô Nhất nói xong liền quay người bỏ đi, sau đó còn nói với lại một câu: “Của thiên trả địa, từ giờ chúng ta hết nợ nần.”

Trình Thực nhìn xuống sàn nhà, quả đạn giấy của Tô Nhất rất to và dày, bắn vào đầu cũng rất đau. Đạn làm bằng giấy màu lam có hoa văn tinh tế.

Nhìn kĩ, cậu ta nhận ra đó là hoa văn của đồng một trăm tệ. Thì ra Tô Nhất đã dùng số tiền hai nghìn tệ mà cậu ta nhờ giám đốc Vương đem tới gấp thành hai cục đạn to và dày để công kích cậu ta.

Một cục trúng giữa trán, một cục trúng bàn tay, tạo ra cục u màu đỏ, khá là đau. Trình Thực giận mà không biết phải trút cơn giận vào đâu, liền gờn chân đạp đổ chiếc ghế bên cạnh. Mấy cậu bạn cùng phòng há mồm trợn mắt, chưa bao giờ thấy cậu ta giận dữ đến như vậy, càng chưa từng thấy cậu ta thua nhục nhã thế này.

Tô Nhất ca khúc khải hoàn trở về, tuyên bố với chị em thù lớn đã được trả. Liên hoàn đạn bắn ra, có hai quả thì trúng cả hai.

“Đầu mình bị sưng to một cục, mình cũng cho hắn ăn một cục giữa trán. Giờ mình và hắn ta coi như hòa. Mà không đúng, mình được lãi hơn vì hắn còn bị một cục nữa trên tay. Hai - một, mình lãi rồi.”

Tô Nhất rất hả lòng hả dạ. Đường Thi Vận cười, nói với vẻ ngạc nhiên: “Cậu tấn công Trình Thực thật à? Mình cứ tưởng cậu chỉ nói chơi.”

“Có thù không báo phi quân tử, mình sao có thể chỉ nói nôm. Mình vốn định ném quả bóng rổ vào đầu hắn nhưng lực ném của mình hoàn toàn không đủ để làm hắn bị thương, e rằng tốn công vô ích. Kế hoạch ấy không được, mình bèn nghĩ phương án khác, rồi bỗng nhớ ra dùng ná tiện lợi hơn, vừa dễ sử dụng, lại vừa đủ mạnh, hơn nữa còn có thùng hai nghìn tệ kia làm đạn. Hắn ta nghĩ tiền có thể giải quyết được tất cả, giờ mình cho hắn thấy bị tiền tấn công là thế nào. Thật là hả giận!”

Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng hào hứng nói: “Tô Nhất, chiêu này của em quả là tuyệt vời. Cho hắn biết thế nào là lễ độ, quả này thối ngang ngược, kiêu căng của Trình Thực đã hoàn toàn bị em đánh bại rồi.”

Tô Nhất cũng thấy chiêu báo thù của mình khá cao tay nên chiều hôm đó, khi lên mạng ở phòng vi tính, thấy QQ của Chung Quốc sáng đèn, cô lập tức khoe với cậu chuyện đã cho gã “con nhà giàu mới nổi” đó một bài học như thế nào.

Chung Quốc nghe nói mấy ngày trước cô bị người ta ném bóng vào đầu phải nhập viện, vội vàng hỏi: “Sao cậu không gọi điện cho mình? Có nghiêm trọng không?”

“Chỉ là chấn động nhẹ thôi mà, không sao cả, nghỉ vài ba ngày là khỏi. Đến bố mẹ, mình cũng không thông báo, sợ ông bà ở nhà lại lo.”

“Tô Nhất, có thật là cậu đã khỏe rồi không?”

“Đương nhiên là thật rồi, nếu không sao sáng nay mình có thể đến tận kí túc xá nam để trả thù hắn.”

“Cậu vào tận kí túc xá nam? Tô Nhất, sau này cậu tuyệt đối không được làm như vậy nữa. So với con trai, thể lực của con gái không phải là lợi thế. Nếu cái tên Trình Thực đó lại cư xử như hôm ở sân bóng thì cậu chỉ có thiệt thôi. May mà lần này cậu ta không bị kích động như lần trước, chịu nhận nhịn, vẫn được coi là một gã đàn ông. Tóm lại, lần sau cậu không được làm như vậy nữa!”

Tô Nhất không tán thành nhưng vẫn âm ừ cho xong chuyện: “Ồ, mình biết rồi.”

Sau đó, Chung Quốc gửi một số hình ảnh cho Tô Nhất, đều là ảnh cậu chụp ở trong trường, có ảnh đứng một mình, cũng có ảnh chụp cùng vài người bạn.

Tô Nhất xem kĩ từng tấm một, thấy có một cô gái mặt trái xoan, mắt to tròn, kiểu tóc búp bê xuất hiện khá nhiều trong các tấm ảnh. Bức nào chụp chung, cô ấy cũng đứng cạnh Chung Quốc, nhìn vào ống kính mà cười rất ngọt ngào.

“Chung Quốc, em gái tóc ngắn này là bạn gái cậu à?” Tô Nhất hỏi, gửi kèm biểu tượng mặt cười đều giả.

“Không phải, là bạn thôi.”

“Bức nào chụp chung cô ấy cũng đứng bên cạnh cậu, có phải là có tình ý với cậu không?”

“Làm gì có chuyện đó, chỉ là tình cờ thôi.”

Chung Quốc lại phủ nhận lần nữa. Tấm ảnh cuối cùng, Chung Quốc đứng một mình. Cậu mặc chiếc áo phong màu xanh có in hình phim Vườn sao băng, hai tay đút túi quần, tư thế rất tự nhiên, nụ cười tươi rói. Tô Nhất cất tấm hình gửi lại cho Chung Quốc, kèm theo lời bình luận: “Tấm này đẹp nhất.”

“Mình cũng nghĩ là vậy. Phải rồi, Tô Nhất, cái áo màu trắng ấy cậu đã mặc chưa?”

“Mặc rồi.”

“Mặc vào cảm thấy thế nào? Chụp vài tấm gửi xem với.”

Tô Nhất trả lời rất hồn nhiên: “Được, đúng lúc bố mẹ mình ở nhà cũng đòi xem ảnh mình chụp ở trường. Để hôm nào mình mượn máy ảnh chụp vài tấm.”

Nói hết chuyện này, Chung Quốc bắt đầu nói về môn thể thao mà cậu yêu thích nhất: “Tô Nhất, còn mười ngày nữa là khai mạc World Cup đấy.”

Nghe đến chủ đề này, Tô Nhất lập tức đánh bài chuẩn: “Không chat với cậu nữa, mình không có hứng thú với bóng đá, cũng chẳng hiểu vì sao con trai các cậu cứ nhắc đến World Cup là bắt đầu thao thao bất tuyệt. Thứ lỗi cho mình không tiếp được, mình té trước đây, sắp đến giờ cơm rồi.”

Cứ bốn năm một lần, World Cup là thời điểm náo nhiệt nhất của các fan hâm mộ bóng đá. World Cup lần thứ mười bảy được tổ chức từ ngày Ba mươi mốt tháng Năm đến ngày Ba mươi tháng Sáu năm 2002 tại Hàn Quốc và Nhật Bản, kéo dài đúng một tháng với sáu mươi tư trận đấu.

Trong thời gian diễn ra World Cup, sinh viên trốn học là chuyện thường.

Đặc biệt là trận Trung Quốc gặp Brazil, phần lớn các lớp chỉ có lựa thừa vài nữ sinh. Các giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. World Cup mà, có thể thông cảm được.

Trận đấu này, Trung Quốc thua Brazil, với tỉ số chung cuộc là 0:4. Ở kí túc xá nam sinh, từ lâu này đến lâu kia đều sôi lên sùng sục, xoong chảo, xô chậu, hộp cơm... ném loạn xạ.

Tô Nhất có thờ ơ với bóng đá thế nào thì nghe tiếng đám nam sinh làm loạn cũng đủ biết kết quả trận đấu.

Nghe nói đội Trung Quốc thua thảm hại, cô liền gọi điện chọc tức Chung Quốc: “Trung Quốc thua rồi, nam sinh trường mình đang tức điên lên đây này. Chỗ cậu thì sao? Cũng suốt ngày gào thét chứ?”

“Điều đó tất nhiên là khó tránh. Bị thua dĩ nhiên là không vui. Có điều trận vừa rồi thực ra Trung Quốc đá không tồi. Khúc Ba đột phá hai quả đều rất đẹp; cú sút vọt xà ngang của Triệu Tuấn Triết1 thật đáng tiếc; cả Mã Minh Vũ...”

1. Đội trưởng của đội tuyển bóng đá nam Trung Quốc mùa World Cup 2002.

Tô Nhất vội vàng ngắt lời cậu: “Cứ nói đến chuyện này là cậu lại thao thao bất tuyệt. Nhưng đại ca ơi, xin cậu đừng nói nữa, mình không hiểu gì đâu!”

“Được, không nói chuyện này nữa. Phải rồi, ảnh của cậu đâu? Sao mãi không gửi cho mình vậy?”

Tô Nhất vỗ tay lên trán. “Thôi chết, mình quên mất. Lát nữa mình đi mượn máy ảnh, cố gắng ngày mai sẽ chụp xong.”

“Vậy sau bốn giờ chiều mai, mình lên mạng chờ ảnh của cậu đấy.”

17. Chương 4-4

Sau bữa tối, Tô Nhất liền đi mượn máy ảnh. Cô biết có một nam sinh cùng lớp có máy ảnh kỹ thuật số, liền tìm đến kí túc xá của cậu ta hỏi mượn. Các cô gái xinh đẹp đi mượn đồ, chẳng có gì là không mượn được. Chẳng cần nhiều lời, nam sinh kia đã hào phóng nói: “Cậu cầm lấy mà dùng.”

Khi Tô Nhất đang hí hửng cầm máy ảnh rời khỏi kí túc xá nam, từ tầng dưới có hai nam sinh lao lên cầu thang như thi chạy. Đường đi nhỏ hẹp, kẻ mạnh ắt thắng, một cô gái như Tô Nhất đương nhiên không tranh được với hai người họ.

May mà cô nhanh nhẹn tránh sang một bên, để hai nam sinh kia đi qua, nhưng chiếc máy ảnh lại bị tuột khỏi tay. Mặc dù cô lập tức với tay tóm lấy được sợi dây nhưng vì dây quá dài nên chiếc máy ảnh rốt cuộc cũng hôn đất một cái.

“Máy ảnh của tôi.”

Tô Nhất vội vàng nhặt chiếc máy ảnh lên kiểm tra, vừa bực bội nhìn theo hai nam sinh vừa chạy qua. Đúng là oan gia ngõ hẹp, một trong hai người đó là Trình Thực, còn người kia thì cô không biết.

Cũng may là chiếc máy ảnh được để ở trong bao, không bị hỏng, kiểm tra thấy không có vấn đề gì. Cô thở dài một cái rồi trách: “Các cậu làm gì mà chạy như bị ma đuổi thế hả? Nếu muốn thi chạy thì ra sân vận động mà thi. Xem chút nữa làm hỏng máy ảnh của tôi rồi.”

Nam sinh kia hết lời xin lỗi: “Xin lỗi nhé! Bọn tôi đang đùa nhau, không cẩn thận nên đã va phải cậu. Thực tình rất xin lỗi.”

Thái độ của Trình Thực thì rất tệ, cậu ta liếc qua chiếc máy ảnh của Tô Nhất, bĩu môi nói: “Cái máy ảnh ghê mà cũng coi như của quý, hỏng thì cho hỏng, đến cậu cả trăm cái cũng được.”

Nghe những lời này, Tô Nhất chỉ cười khẩy, giấu lại: “Biết cậu lắm tiền rồi, quý tử nhà đại gia mà lại!”

Gương mặt của Trình Thực đanh lại. “Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa coi.”

Tô Nhất lúc này đã nhanh chân chạy xuống, nói: “Tôi chỉ thích nói một lần thôi, nặng tai thì mua máy trợ thính nhé.”

Trình Thực định đuổi theo nhưng bị bạn ngăn lại.

“Thôi đi, Trình Thực. Cậu chấp nhặt với cô gái đó mãi mà làm gì. Bình tĩnh, bình tĩnh. Chuyện lần trước ông già cậu phải giàn xếp mãi với nhà trường, khó khăn lắm mới giải quyết êm thấm. Cậu mà còn tranh đua với cô ta, nhỡ lại gây thêm chuyện gì, tới lúc đó tội cũ, tội mới cùng gộp lại, e là cái học bạ của cậu sẽ xong phim.”

Anh chàng này là con trai Giám đốc Vương, tên Vương Diệp, hơn Trình Thực một tuổi, đang học năm thứ hai. Anh ta làm việc gì cũng thận trọng và rất có chừng mực, phụng mệnh cha chịu khó quan tâm đến Trình Thực.

Trình Thực xì mặt không nói gì nữa, quay đầu đi lên lầu giậm mạnh chân đẩy về hạm hực.

Tô Nhất cầm máy ảnh chạy về kí túc xá, lập tức cùng mấy người bạn cùng phòng làm vài pò. Cô chụp cho Đường Thi Vận hai kiểu, nói: “Đường Thi Vận, để mình chụp cho cậu vài kiểu, gửi cho “zai” nhà cậu nhé.”

Đường Thi Vận mỉm cười duyên dáng, đẩy về e ấp, thẹn thùng.

Chụp xong vài tấm, mở lại xem, đều không được đẹp lắm, không đủ độ nét. Tô Nhất thoát đầu còn tưởng vì máy ảnh bị rơi nên mới như vậy. Chu Hồng đón lấy chiếc máy ảnh, nhìn nhãn hiệu và nói: “Loại máy ảnh này rất rẻ tiền, chỉ khoảng một nghìn tệ, đương nhiên ảnh chụp không đẹp rồi. Máy kỹ thuật số loại tốt ít ra cũng phải ba, bốn nghìn.”

“Ba, bốn nghìn? Đắt lòi mắt! Thôi dùng tạm vậy, méo mó có hơn không.”

Vốn định dùng tạm nhưng Hứa Tổ Kiệt đột nhiên nhớ ra người bạn thân ở Học viện Âm nhạc của mình hai ngày trước vừa mượn được một chiếc máy ảnh xịn hiệu Sony, để ra ngoại thành chụp ảnh. “Để chị hỏi xem cô ấy đã trả máy chưa, nếu chưa trả mình mượn về một bữa.” Nói rồi, Hứa Tổ Kiệt vội vàng chạy đi, rồi hí hửng quay trở lại, nói: “Các chị em, quá xá hên. Bạn chị vẫn chưa trả máy ảnh, cho nên chúng mình có thể mượn. Các em xem, cái máy ảnh này vừa nhìn đã biết là hàng xịn.”

Chiếc máy ảnh này chỉ nhìn bề ngoài đã thấy là vô cùng đẳng cấp, máy Tô Nhất mượn về chẳng thể nào so bì được. Mọi người lập tức chụp vài kiểu, quả nhiên “nét như Sony”. Chu Hồng ngắm nghía hồi lâu rồi bình luận như một người sành sỏi: “Cái máy này ít cũng phải năm nghìn tệ.”

Mượn được máy ảnh xịn, sáng hôm sau lại không có tiết, bốn cô gái rủ nhau đi chụp ảnh. Khuôn viên trường vào mùa hè rất đẹp. Cây xanh rợp bóng, cỏ xanh mơn mẫm, mùi hoa chi tử thơm phảng phất. Bốn cô gái trẻ trung xinh đẹp, cười cười nói nói đi trong khuôn viên trường, tạo nên một hình ảnh vô cùng đẹp.

Trong khuôn viên có một cái hồ, diện tích không lớn nhưng khung cảnh xung quanh thì rất đẹp. Bên hồ có một ngôi đình, trên hồ có một chiếc cầu nhỏ, ven hồ đầy những cảnh liễu yếu điệu rũ mình trên mặt nước, cảnh đẹp chẳng khác nào rừng Viên Lâm ở Tô Châu. Khung cảnh này tất nhiên không thể thiếu trong những tấm hình của Tô Nhất.

Sau khi chụp xong những bức ảnh ở ven hồ và ở trong đình, họ lại quay ra tạo dáng trên cầu. Tô Nhất và Đường Thi Vận chụp chung tám, Chu Hồng bấm máy. Đang loay hoay chọn góc chụp, không may cô giẫm phải hộp kem ai đó ăn dở vứt trên nền đất, vừa trơn vừa dính, liền bị trượt chân, ngã ngửa ra đằng sau.

May mà Hứa Tổ Kiệt đứng ngay gần đó đã kịp thời chạy lại giữ lấy cô, nếu không cô chắc chắn sẽ rơi xuống nước.

Chu Hồng tuy không bị ngã nhưng chiếc máy ảnh đã tuột khỏi tay cô, bay vào một cái, lóe lên một tia sáng dưới ánh nắng mặt trời rồi rơi xuống, tạo nên một bông hoa nước giữa mặt hồ rồi biến mất.

Bốn cô gái đứng ở trên cầu chỉ biết ngẩn ngơ, trân trân nhìn theo chiếc máy.

Giây phút đó, trong đầu Tô Nhất chỉ có một suy nghĩ “Chiếc máy này ít cũng phải năm nghìn.”

Ban đầu hào hứng chụp hình, nào ngờ cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Sau khi thất thủ dắt nhau về kí túc xá, Chu Hồng lập tức bỏ ra giường mà khóc. Chiếc máy ảnh Sony rơi xuống nước là do sự bất cẩn của cô, cứ nghĩ đến số tiền phải đền cho chủ máy, cô sao có thể không khóc được?

Chu Hồng xuất thân trong gia đình công nhân. Mẹ cô đã về nghỉ mất sức. Số tiền năm nghìn tệ đối với cô mà nói không phải là con số nhỏ. Tiếng khóc của cô, Tô Nhất nghe mà xót xa. Nhìn Đường Thi Vận, lại nhìn Hứa Tổ Kiệt, họ cũng đang nhìn cô. Sáu mắt gặp nhau, chẳng ai bảo ai, họ lặng lẽ đi ra khỏi phòng, chọn một góc hành lang đứng thì thầm bàn bạc.

Tô Nhất nói trước: “Lần đi chụp ảnh này coi như là hoạt động tập thể của phòng mình. Giờ chiếc máy ảnh mượn của người ta bị rơi xuống hồ, để mình Chu Hồng phải đền thì không hợp lí. Chúng ta cùng góp tiền đền chiếc máy ảnh đó có được không?”

Đường Thi Vận nhìn Tô Nhất, mỉm cười, nói: “Mình đồng ý.”

Hứa Tổ Kiệt cũng lập tức gật đầu. “Chị cũng đồng ý. Số tiền ấy xem chừng quá lớn với Chu Hồng.”

Sau khi thống nhất ý kiến, bọn Tô Nhất lập tức chạy về kí túc thông báo với Chu Hồng. Chu Hồng thối khóc, nhìn ba người bạn cùng phòng với vẻ đầy cảm kích nhưng vẫn còn xen chút bất an. “Chuyện này... thế sao được. Rõ ràng vì mình mà chiếc máy mới bị rơi xuống hồ, sao có thể bắt mọi người góp tiền đền.

“Chu Hồng, cậu đừng nghĩ như vậy. Cậu nghĩ xem, nếu không phải vì mình muốn đi chụp hình thì chuyện này đâu có xảy ra. Cho nên mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm.”

“Tô Nhất là người đầu trò nhưng nếu không phải vì chị chê chiếc máy ảnh kia chụp không nét, một mực đòi mượn máy xịn về thì giờ cũng không phải đền nhiều tiền đến vậy. Cho nên chị cũng có trách nhiệm trong chuyện này.” Hứa Tổ Kiệt thêm lời.

“Còn mình, lẽ ra mình không nên kéo Tô Nhất lên cầu chụp ảnh, nếu không chiếc máy cũng chẳng đến nỗi bị rơi xuống hồ. Bởi vậy mình cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.” Cuối cùng là Đường Thi Vận.

Chu Hồng nước mắt nhạt nhòa đứng nhìn ba người bạn cùng phòng, cuối cùng cũng nở được một nụ cười.

Cô không nói thêm nữa vì lúc này, bất cứ lời nào cũng là thừa.

Tô Nhất cùng Hứa Tổ Kiệt đến chỗ người bạn đồng hương của cô.

Cô gái kia biết chuyện chiếc máy ảnh bị rơi xuống nước, lập tức gọi điện cho bạn trai của mình vì chiếc máy đó là nhờ bạn trai mượn hộ. Bạn trai cô vội vàng chạy đến, hỏi: “Sao lại bất cẩn như vậy! Tôi cũng là nhờ bạn mượn hộ thôi. Giờ biết ăn nói thế nào với người ta?”

Tô Nhất nói: “Là do bọn em làm rơi máy, đương nhiên trách nhiệm đó là của bọn em. Anh chỉ cần dẫn bọn em đi gặp người chủ của chiếc máy là được, bọn em đền tiền cho anh ấy.”

“Cũng chẳng biết chủ nhân chiếc máy đó là ai, để tôi dẫn các cô đi gặp người mượn máy ảnh hộ tôi vậy.”

Anh chàng kia đưa họ đến kí túc xá nam tìm người đã mượn hộ mình chiếc máy ảnh, giới thiệu: “Đây là Vương Diệp, người đã giúp tôi mượn chiếc máy ảnh. Có chuyện gì, các cô nói với cậu ta nhé.”

Chỉ có một mình Vương Diệp ở trong phòng, lúc cả bọn đến, anh ta đang đắm chiêu nhìn bàn cờ tướng.

Thấy bạn cùng phòng dẫn hai cô gái đến, anh ta có chút ngạc nhiên, đặc biệt là khi thấy Tô Nhất.

Tô Nhất cũng ngẩn người một lúc khi nhìn thấy anh ta, sau đó nhớ ra anh chàng đã va phải mình ở kí túc xá nam ngày hôm qua, khi đó anh ta đang đi cùng Trịnh Thực; lại nghĩ đến chiếc máy ảnh cũng là do Vương Diệp mượn mà có được. Một chiếc máy ảnh xịn như vậy, Vương Diệp mượn của ai được chứ?

Cô bỗng có một linh cảm chẳng lành...

Sau khi nghe Hứa Tổ Kiệt kể rõ đầu đuôi chuyện chiếc máy ảnh bị rơi xuống nước, vẻ mặt Vương Diệp càng trở nên cổ quái. “Các cô vô ý làm rơi chiếc máy trong khi cùng nhau đi chụp ảnh, vậy ai là người đã làm rơi?”

Nói đến đây, Tô Nhất thấy ánh mắt Vương Diệp như muốn liếc về phía mình.

“Anh biết ai làm rơi để làm gì? Dù sao thì chúng tôi đền anh là được chứ gì.”

Khẩu khí không mấy hữu hảo của Tô Nhất khiến Hứa Tổ Kiệt có phần kinh ngạc, vội vàng giật áo cô ra hiệu. Đúng lúc này, ngay sau lưng họ, một nam sinh lạnh lùng lên tiếng: “Đền tiền là xong sao? Tôi không cần tiền của cô, tôi muốn chiếc máy ảnh của tôi cô.”

Là giọng của Trình Thực. Từng câu từng chữ cứ lạnh lùng như những tảng băng vừa lấy ra từ ngăn đá vậy.

Hứa Tổ Kiệt kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Trình Thực bước vào từ ban công. Kí túc xá xây theo kiểu phòng khép kín, ban công và nhà vệ sinh được bố trí ở phía trong cùng. Xem ra trước khi họ đến, cậu ta đã ở đó chơi cờ cùng Vương Diệp. Đương nhiên, chuyện chiếc máy ảnh bị rơi xuống hồ, cậu ta đã nghe thấy hết. Chủ nhân chiếc máy ảnh không ngờ lại chính là Trình Thực, điều này khiến ngay đến Hứa Tổ Kiệt cũng phải ngẩn người.

18. Chương 4-5

Chiếc máy ảnh kia, ban đầu là Trình Thực cho Vương Diệp mượn, mà Vương Diệp lại mượn hộ cho người anh em thân thiết cùng phòng, và bạn gái của anh chàng kia chính là bạn đồng hương của Hứa Tổ Kiệt, truyền qua truyền lại, cuối cùng lại vào tay Tô Nhất.

“Sao máy ảnh lại là của cậu ta? Sao lại là của cậu ta chứ?”

Trên đường từ kí túc xá nam về, Tô Nhất luôn lẩm bẩm câu này, cứ như một bà già ngớ ngẩn.

Nghĩ lại, hẳn phải là của cậu ta rồi. Sao không sớm nghĩ đến chuyện này chứ? Sinh viên bình thường lấy đâu ra tiền mà mua chiếc máy ảnh xịn như vậy.

Cho dù có mua được thì cũng chẳng dám cho mượn linh tinh.

Cũng chỉ có loại “con nhà giàu mới nổi” mới có khả năng thích thì mua rồi tùy tiện mang cho người ta mượn thôi.

Chu Hồng đẩy cửa bước vào phòng, mặt mũi lại như sắp khóc đến nơi.

“Mình vừa tra trên mạng, máy ảnh Sony seri này, giá thị trường cũng phải tám nghìn tệ, đắt hơn giá mình dự đoán đến ba nghìn. Biết kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy.”

Tám nghìn tệ một chiếc máy ảnh. Con số này khiến cả phòng nghe mà kinh ngạc, cho dù là chia đều cho bốn người thì áp lực cũng không nhỏ chút nào.

Hứa Tổ Kiệt cố gắng định thần, nói: “Nhưng Chu Hồng, vấn đề hiện tại không còn là tiền nữa. Em biết chủ nhân chiếc máy là ai không? Trình Thực. Cậu ta nói rằng không cần tiền, khẳng khái đòi chiếc máy ảnh đó.”

Chu Hồng kinh ngạc, nói không ra tiếng: “Máy của... Trình Thực á?”

“Đúng vậy, là máy của tên khốn đó. Giờ hẳn ta cố tình gây khó dễ, một mực đòi lại chiếc máy ảnh.” Tô Nhất bực bội nói.

Chu Hồng sững sờ một lúc, sau đó quay người đi ra khỏi phòng, nói trong lòng thấy bực bội, muốn ra ngoài đi dạo. Sau nửa giờ đồng hồ, cô quay về, vừa bước vào đã vui mừng hồ hởi nói: “Các chị em, Trình Thực nói không cần đền chiếc máy ảnh đó nữa.”

Cái gì? Tô Nhất vô cùng ngạc nhiên. “Cậu vừa đi tìm Trình Thực à? Hẳn ta nói không phải đền thật á?”

Chu Hồng gạt mạnh đầu, Hứa Tố Kiệt kéo cô ngồi xuống, hỏi: “Chuyện là thế nào? Sao cậu ta đột nhiên lại bỏ qua dễ dàng như vậy? Em cứ từ từ kể xem nào.”

Chuyện là sau khi ra khỏi phòng, Chu Hồng đi thẳng đến kí túc xá nam tìm Trình Thực. Về chuyện chiếc máy ảnh bị rơi xuống hồ, cô là người chịu trách nhiệm chính nên muốn gặp trực tiếp chủ nhân để nói chuyện.

Trình Thực không có ở trong phòng, mọi người nói cậu ta đã ra ngoài, không biết đã đi đâu, cũng chẳng biết bao giờ quay lại. Chu Hồng không muốn về tay không, liền hỏi xin số di động của Trình Thực, bấm máy gọi.

Chu Hồng gọi điện tìm Trình Thực với hi vọng có thể gặp trực tiếp cậu ta. Nhưng Trình Thực lại lạnh lùng từ chối: “Tôi không rảnh.”

Giọng cậu ta đanh lại, Chu Hồng chẳng biết phải làm sao, đành cố van nài:

“Vậy... mình nói qua điện thoại có được không?”

“Có gì thì nói nhanh lên, có điều nếu không thích nghe tôi sẽ cúp máy ngay đấy nhé.”

Thái độ thiếu hòa khí của Trình Thực khiến Chu Hồng thấy vô cùng khó xử. Cũng may là đang nói chuyện điện thoại, nếu không cô nhất định sẽ ức đến phát khóc. Bỗng nhiên cô cảm thấy việc tự tìm đến cậu ta chẳng khác nào hạ thấp bản thân mình, nhưng chuyện đã rồi, đành cố gắng đến cùng vậy.

Hít một hơi thật dài, Chu Hồng cố gắng tóm tắt mọi chuyện thật rõ ràng: “Trình Thực, chuyện là thế này. Vì bất cẩn nên mình đã lỡ tay làm rơi chiếc máy ảnh của cậu xuống hồ. Chiếc máy ảnh của cậu giá thị trường là gần tám nghìn tệ. Số tiền ấy đối với mình quá lớn, mình không biết lấy đâu ra để đền. Mặc dù những người bạn cùng phòng cũng giúp đỡ mình, cùng nhận chung trách nhiệm nhưng chia đều mỗi người cũng phải góp hai nghìn. Bọn mình đều là sinh viên, không biết lấy đâu ra số tiền lớn như vậy, chỉ có thể mở miệng xin bố mẹ. Nhưng hoàn cảnh gia đình mình cũng không khá, mình thực tình không biết tìm lí do gì để gọi điện về xin tiền bố mẹ. Cho nên, mình muốn tìm cậu để thương lượng, liệu có thể trả dần được không. Dù sao thì cũng còn phải học ba năm nữa, mình nhất định sẽ trả đủ số tiền.”

Chu Hồng vừa nói xong, Trình Thực như có vẻ giật mình, nói: “Cậu vừa nói cậu là ai cơ?”

“Mình là Chu Hồng, sinh viên năm nhất khoa Trung văn.”

“Cậu là bạn học của Tô Nhất?”

“Đúng, bọn mình là bạn học và cũng là bạn cùng phòng nữa.”

“Chẳng phải máy ảnh là do cậu ta làm rơi sao?”

“Không phải là Tô Nhất. Tô Nhất chỉ muốn có máy ảnh để chụp hình, còn mình, trong lúc giúp Tô Nhất chụp hình, đã bất cẩn làm rơi chiếc máy. Mình nhất định sẽ đền cho cậu, chỉ có điều nhất thời không biết kiếm đâu ra khoản tiền lớn đến như vậy. Cha mẹ mình đều là công nhân, gần đây làm ăn cũng khó khăn, nhà mình...”

Trình Thực bỗng ngắt lời cô: “Thôi bỏ đi.”

“Thôi bỏ đi!” Chu Hồng vẫn chưa kịp hiểu gì. “Cái gì cơ?”

“Tôi nói thôi bỏ đi, không cần phải đền nữa.”

Chu Hồng gần như không dám tin vào tai mình. “Thật... thật không?”

Trình Thực nói vô cùng ngắn gọn: “Chuyện này chấm dứt ở đây nhé, tôi cúp máy đây.”

Nghe tiếng “tút... út” trong điện thoại, Chu Hồng ngẩn ngơ mất một hồi.

Đến khi tỉnh táo lại, trong lòng cô tràn đầy sự biết ơn, không cầm được gọi lại, muốn bày tỏ sự cảm kích với Trình Thực. Như đoán được cô muốn nói điều gì, cậu ta không nhắc máy nữa.

Chu Hồng tường tận kể lại chuyện, Hứa Tổ Kiệt sau khi ngạc nhiên đến tỏ ra cảm kích. “Anh chàng Trình Thực này mặc dù tính tình hơi nóng nảy nhưng hào phóng thì cũng chẳng ai bằng. Chiếc máy ảnh giá đến tám nghìn tệ, nói cho qua là cho qua luôn. Trước đây chị chỉ cho cậu ta 0 điểm về ấn tượng, giờ có thể gọi là đạt yêu cầu.”

Tô Nhất bĩu môi, nói: “Cái loại con nhà giàu mới nổi, chẳng có gì ngoài tiền nhiều, đương nhiên là phải hào phóng rồi.”

“Cũng không thể nói như vậy được. Có phải cứ có lắm tiền là hào phóng như vậy đâu. Đặc biệt trong chuyện này, cậu ta vốn có quyền yêu cầu được đền bù, vậy mà lại chịu cho qua mọi chuyện. Hơn nữa còn chẳng buồn nghe lời cảm tạ của mình, hoàn toàn không có ý đồ xấu, Chu Hồng lên tiếng bênh vực.

Đường Thi Vận cũng nói: “Ai cũng có ưu điểm và nhược điểm, Trình Thực cũng không phải ngoại lệ. Một cô gái chẳng quen chẳng biết vô tình làm rơi chiếc máy ảnh đắt tiền của cậu ta, chỉ nói vài câu qua điện thoại mà cậu ta đã chịu bỏ qua rồi, quả thực rất hiếm thấy.”

“Đúng vậy, nếu Chu Hồng và Trình Thực nói chuyện trực tiếp với nhau thì có thể nói cậu ta động lòng vì người đẹp dù sao thì Tiểu Hồng của chúng ta cũng là một cô gái rất ngọt ngào. Nhưng hai người lại không gặp mặt nhau, nói vài câu qua điện thoại mà đã giải quyết xong mọi chuyện. Vừa hào phóng lại vừa dứt khoát, phải thêm cho cậu ta 10 điểm nữa.”

Tô Nhất vẫn không phục. “Nhưng mọi người cũng đừng có quên thái độ vô lí ban đầu của cậu ta. Đền tiền không muốn, cứ nhất định đòi chiếc máy ảnh kia.”

Đường Thi Vận nhìn cô, bụm miệng cười. “Tô Nhất, nếu khi đó không phải là cậu đi cùng chị Hứa Tổ Kiệt đến tìm chủ nhân của chiếc máy, mà là Chu Hồng, Trình Thực nhất định sẽ không làm như vậy.”

Hứa Tổ Kiệt cười lớn, phụ họa: “Đúng, đúng. Tô Nhất, em và cậu ta vốn đã có hiềm khích với nhau, hơn nữa em từng làm bẽ mặt người ta, sao cậu ta tha cho em được chứ? Em thấy đấy, Chu Hồng vừa ra mặt, thiên hạ đã thái bình.”

“Ừ, vì đã từng có hiềm khích với nhau nên khi hiểu lầm rằng em chính là người làm rơi chiếc máy, tên khốn đó đã cố tình gây khó dễ. Loại người lòng dạ hẹp hòi như hần ta, mọi người lại còn khen là hào phóng?”

Chu Hồng nhấn mạnh: “Nhưng thái độ của cậu ta với mình quả thực rất hào phóng.”

“Đúng vậy, mình cứ nhìn vào người thật việc thật, trong chuyện này, Trình Thực rõ ràng rất hào phóng.”

Tô Nhất thở dài, đưa hai tay lên tỏ ý đầu hàng. “Thôi được rồi, các chị em, mình không muốn tranh luận thêm nữa. Cứ coi như hần ta hào phóng đi, dù sau hần ta có hào phóng hay hẹp hòi thì cũng chẳng liên quan gì đến mình cả. Sau này, mình sẽ không bao giờ mượn những thứ đồ xa xỉ nữa, không chẳng may lại dính phải thể loại này. Mình lấy chiếc máy rẻ tiền hôm qua mượn được đi chụp hình đây, may mà vẫn chưa mang trả.”

Nói vậy nhưng Tô Nhất cũng chẳng có tâm trí nào mà đi lòng vòng quanh trường chụp ảnh nữa, cô nhờ Hứa Tổ Kiệt chụp hộ vài pô ngay trước ban công, lấy trời xanh mây trắng làm nền, sau đó cầm máy ảnh đi thẳng đến phòng vì tính của trường, ảnh vào máy tính rồi gửi cho Chung Quốc.

Nhận được hình, Chung Quốc nhanh chóng trả lời: “Chụp đẹp đấy, có điều hình như máy không được tốt, ảnh không nét lắm. Nhưng không sao, có thời gian mình sẽ dùng phần mềm sửa lại cho.”

“Được đấy, cậu sửa xong thì gửi vào email cho mình nhé, để mình gửi về cho bố mẹ. Sắp thi rồi nên mình sẽ không lên mạng thường xuyên được. Cậu thì sao, vẫn ngày đêm xem bóng đá à? Cần thận bị treo giò đấy nhé!”

“Cậu yên tâm, mình tự biết mà. Sẽ không để bị như vậy đâu.”

Chung Quốc sửa ảnh rất nhanh, hai ngày sau đã gửi lại cho Tô Nhất. Nhờ cậu, ảnh đã đẹp hơn nhiều. Tô Nhất rất hài lòng, gửi tám ảnh về cho bố. Hai năm trước, đơn vị của bố cô đã được nâng cấp tin học hóa văn phòng lên ông cũng có hòm thư điện tử.

Năm thứ nhất của đời sinh viên đã trôi qua. Thành tích học tập của Tô Nhất rất tốt, đủ điều kiện nhận suất học bổng sáu trăm tệ. Chung Quốc vừa mới gọi điện tới, cô đã hân hoan khoe với cậu, không ngờ cậu còn được suất học bổng cao hơn, trị giá đến hai nghìn tệ.

Tô Nhất liền la lối om xòm: “Cái gì? Cậu ngày nào cũng ngồi cày bóng đá mà lại được học bổng cao như vậy á? Ông trời thật quá bất công!”

“Ngày nào cũng xem bóng đá thì đã sao? Học hành mà bóng đá mình đều không bỏ lỡ việc nào, em gái địa lôi cậu không phục không được ấy chứ.”

Tô Nhất đúng là chỉ còn nước ngồi đó mà nể phục, tháng diễn ra World Cup cũng chính là tháng cuối cùng của học kì, Chung Quốc say mê xem bóng đá mà vẫn không bị ảnh hưởng đến thành tích học tập. Cô tự hỏi đầu cậu làm bằng cái gì không biết nữa, lẽ nào cậu có thuật phân thân?

“Tô Nhất, cậu định bao giờ về nhà? Nếu không vội, chờ mình đến Thành Đô rồi chúng mình cùng về Nam Sung nhé. Mình mua được vé tàu ngày kia rồi, hôm sau nữa là đến Thành Đô.”

“Còn muốn bắt mình phải lãng phí vài ngày quý giá chờ cậu á? Vậy cậu nhớ phải mang thật nhiều đồ ăn ngon đến đền bù mới được.” Thực ra Tô Nhất cũng đang muốn hỏi Chung Quốc dự định bao giờ đến Thành Đô, cô muốn về Nam Sung cùng với cậu để trên đường còn có người nhờ vả.

“Chuyện nhỏ.”

Ba ngày sau, ở nhà ga, Tô Nhất xách theo ít hành lí đơn giản đứng ở phòng chờ đợi Chung Quốc. Dù ngồi tàu suốt một ngày một đêm nhưng lúc xuống tàu, nụ cười của cậu vẫn trông vô cùng rạng rỡ, cậu vỗ bồm bộp vào cái túi hành lí của mình mà nói với Tô Nhất: “Thấy chưa, mình mang rất nhiều đồ ăn ngon đấy. Chắc đủ để cậu ăn nửa tháng.”

Tô Nhất vội vàng mở ra xem, quả nhiên có rất nhiều đồ ăn vặt. Nhìn cậu, cô mỉm cười một cách vô cùng hài lòng, khen: “Cậu làm tốt lắm, nhiệm vụ hoàn thành rất xuất sắc.”

19. Chương 5-1: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (1)

Đêm mùa hè, bầu trời như một dải lụa đen điểm xuyết trăm nghìn vì sao lấp lánh. Vầng trăng khuyết long lanh ánh bạc, vẽ lên làn nước một cảnh đẹp mơ hồ. Tô Nhất khẽ thốt lên: “Đẹp quá!”

Chung Quốc tiếp lời: “Ừ, đẹp thật. Chỉ có điều... không đẹp bằng em.”

1

Mùa hè là mùa của bơi lội. Giữa mùa hè nóng bức, nếu không có những hồ nước mát rượi thì nó sẽ là một mùa hè vô vị. Mùa hè của Chung Quốc là ngày nào cũng phải đi bơi. Cậu thuộc thành phần trời sinh phải gần với nước, cứ xuống nước là tự do lặn ngụp, thành thực như một con cá vậy.

Trái lại, Tô Nhất xuống nước là cứ lóng nga lóng ngóng.

Từ sau lần suýt bị chết đuối đó, cô luôn mang tâm lí đề phòng. Mặc dù hè nào cô cũng cùng gia đình, bạn bè đến bể bơi nhưng chỉ là ngâm nước tránh nóng. Không có phao, cô tuyệt đối không dám mò ra chỗ nước sâu, sông Gia Lăng lại càng không dám đến vì dòng chảy ở đó rất phức tạp, năm nào cũng có người chết đuối.

Ngày thứ hai sau khi về đến nhà, Chung Quốc đã rủ Tô Nhất đi bơi.

“Nhưng mình đã hẹn với Tổng Dĩnh hôm nay sang nhà cậu ấy chơi.” Mỗi lần về, Tổng Dĩnh luôn là người đầu tiên liên lạc với Tô Nhất.

“Nóng thế này, ở nhà thì có gì vui chứ? Gọi cả cậu ấy cùng đi.”

“Tổng Dĩnh không biết bơi, mình cũng thế, bọn mình chỉ có thể ôm phao ngâm mình trong nước thôi.”

“Không biết bơi cũng không sao hết, mình dạy cho. Tô Nhất, cậu thông minh như vậy, chưa biết chừng tập một tuần là sẽ biết bơi. Mau lên, gọi điện thoại cho Tổng Dĩnh đi, mình sẽ gọi cho Dương Cương nữa. Một kèm một, dạy các cậu tập bơi.”

Tô Nhất gọi điện cho Tổng Dĩnh, không ngờ cô ấy lại vô cùng thích thú, đồng ý luôn: “Ok, trời nóng chết đi được. Đi bơi cho thoải mái.”

Cô hẹn Tổng Dĩnh thời gian gặp ở bể bơi, Chung Quốc cũng đã liên lạc được với Dương Cương. Cô đi tìm đồ bơi, lật tung cả tủ lên mà chẳng thấy. Cũng không nhớ sau mùa hè năm ngoái, cô đã nhét nó vào đâu rồi, tìm cả nửa buổi mà không thấy, trong khi Chung Quốc đã đến gõ cửa gọi.

“Mình chẳng tìm thấy áo bơi đâu cả.” Tô Nhất nói.

“Vậy thì đừng tìm nữa, mua một bộ mới là được.”

Nghĩ đi nghĩ lại, bộ áo bơi kia cô cũng đã dùng ba năm, hơi bạc màu rồi, cũng đã đến lúc thay bộ đồ bơi mới.

Trên con phố nhỏ ở gần bể bơi có rất nhiều cửa hàng bán đồ bơi. Chung Quốc đạp xe đèo Tô Nhất đến một cửa hàng, nói: “Cậu chọn đi, mình đi mua cái kính bơi, lát nữa gặp nhau ở đây nhé. Nhanh lên đấy, đừng có lượn lờ lung tung.”

Khi ngồi sau xe Chung Quốc, Tô Nhất cứ thăm nghĩ ngồi sau xe con trai đi mua đồ bơi có vẻ hơi kì cục, bởi vì đồ bơi cũng giống như nội y, đều là những thứ thiếu vải.

Đương nhiên nó không quá lộ như nội y nhưng chọn mấy thứ đồ này mà có con trai đi bên cạnh, cô vẫn cảm thấy hơi ngại. Mặc nó trong bể bơi là chuyện khác, trong thế giới toàn nước là nước ấy, mọi người đều mặc như vậy nên cô cũng không cảm thấy ngại.

Không ngờ Chung Quốc cũng rất tâm lí, để cô tự vào chọn một mình. Tô Nhất cười tí mắt, nhảy xuống xe, nói: “Yên tâm, mình đi bơi chứ có phải đi dạo phố đâu. Mua xong sẽ lập tức ra ngay.”

Nói là như vậy nhưng đến lúc bước vào cửa hàng, Tô Nhất mới phát hiện đồ bơi thật chẳng dễ mua. Đồ trong cửa hàng đều rất đẹp nhưng kiểu dáng đa phần là hai mảnh. Mặc dù cũng kín đáo hơn bikini nhưng đối với Tô Nhất, những kiểu này chẳng khác gì mấy thứ đồ nội y.

Cô không muốn mặc những bộ đồ bơi kiểu như vậy, đặc biệt là khi đi bơi cùng các bạn trai, hở nhiều quá sẽ làm cô mất tự nhiên. Bởi vậy, cô chỉ xem hững bộ đồ liền thân. Có điều, loại đó lại không đa dạng về màu sắc và kiểu dáng, trông hơi già dặn, không phù hợp với phong cách của giới trẻ. Cô đã đi gần hết cả con phố, vậy mà vẫn chưa chọn được bộ nào vừa ý.

Không còn cách nào khác, Tô Nhất định chọn đại một bộ màu đen. Đúng lúc này, cô nhìn thấy Chung Quốc đang từ đầu phố bên kia lao tới, vừa đạp xe vừa hỏi: “Tô Nhất, cậu đã mua được đồ bơi chưa?”

Tô Nhất nghe chắc là đợi lâu quá nên cậu mới đạp xe đi tìm, liền vội vàng giơ bộ đồ trong tay lên vẫy. “Bộ này, đợi mình trả tiền rồi đi nhé.”

Chung Quốc đi tới, liếc qua bộ đồ bơi và nói: “Mắt thẩm mĩ của cậu làm sao thế? Định mua đồ bơi cho mẹ à?”

“Không phải mình không có thẩm mĩ mà là không chọn được bộ nào vừa ý nên mới định mua đại bộ này.”

“Mình vừa nhìn thấy một bộ cũng khá đẹp, đi theo mình.”

Chung Quốc đưa Tô Nhất quay lại cửa hàng nơi cậu vừa mua kính bơi, chỉ vào một bộ treo phía trong cùng. “Cậu thấy bộ kia thế nào? Có đẹp không?”

Tô Nhất nhìn bộ đồ bơi một mảnh Chung Quốc vừa mới chỉ, phần trên dạng như áo ba lỗ cổ chữ V, bên dưới thiết kế như váy juyp, nhìn giống như váy múa ba lê. Kiểu dáng trẻ trung, màu sắc cũng đẹp, họa tiết là những bông hoa hướng dương lớn vàng ươm, trông khá đẹp mắt.

Cứ tưởng rằng xa tận chân trời, nào ngờ lại gần ngay trước mắt, Tô Nhất mới nhìn đã thích mê, liền nhờ ông chủ lấy xuống xem thử, chất liệu vải cũng vô cùng mềm mại. Không do dự, cô nói: “Ông chủ, cháu mua bộ này.”

Chung Quốc rút ví trả tiền giúp cô. “Chẳng phải cậu luôn muốn bắt chẹt mình vụ tiền học bổng sao? Chẳng thả mình cống nạp cho cậu bộ đồ bơi, nếu không sau này cậu lại đòi cái này cái nọ.”

Tô Nhất cười lém lỉnh, làm bộ không vừa lòng lắm, nói: “Gì chứ? Cậu được lĩnh đến hai nghìn tiền học bổng mà muốn bịt miệng mình chỉ với một bộ đồ bơi thôi sao?”

Chung Quốc vờ khổ sở van nài: “Vậy thêm một cái kính bơi nữa được chưa? Tha cho mình đi mà... xin cậu đấy.”

“Được, mình sẽ nường tay tha cho cậu lần này. À mà trường cậu đã phát tiền học bổng rồi cơ à? Trường bọn mình phải sang học kì sau mới phát.”

“Trường của mình cũng như vậy mà. Đây là tặng trước cho cậu đấy. Có được không?”

“Quá được ấy chứ, cho cậu một trăm điểm.”

Hai người vừa nói vừa cười, nhanh chân đi về phía bể bơi, từ xa đã nhìn thấy Dương Cương đang đứng trước cổng ra vào cùng Tống Dĩnh.

Bể bơi mới mở cửa không lâu, nước vẫn còn khá sạch, mặt nước trong xanh, lấp lánh màu ngọc bích. Dưới cái nắng chói chang của mùa hè, một bể nước trong mát như thế này thực có sức hấp dẫn đến kì lạ.

Buộc gọn mái tóc, thay bộ đồ bơi, Tô Nhất cùng Tống Dĩnh bước ra từ phòng thay đồ nữ, thấy Chung Quốc và Dương Cương đang thi bơi ở bể nước sâu. Tiếng nước ào ào, bọt nước bắn tung tóe, mặt nước rẽ thành hai đường sóng thật dài.

Lần đầu tiên Tống Dĩnh được nhìn thấy họ bơi cho nên hết lời tán thưởng:

“Chung Quốc và Dương Cương bơi giỏi thật. Có hai huấn luyện viên giỏi thế này, xem ra mùa hè này bọn mình có hi vọng biết bơi rồi.”

Dương Cương phụ trách dạy Tống Dĩnh, Chung Quốc phụ trách dạy Tô Nhất. Cậu tự tin đưa tay vỗ ngực, tuyên bố: “Tô Nhất, trong vòng bảy ngày, mình sẽ giúp cậu biết bơi.”

“Thật không? Nếu mình vẫn không biết bơi thì sao?” Tô Nhất hỏi đùa.

“Không có nếu thì gì cả, mình nhất định sẽ dạy cậu bơi được.”

Sự tự tin của Chung Quốc không phải dạng vừa. So với cậu Dương Cương không dám đảm bảo lắm. “Tống Dĩnh, chúng mình cứ từ từ tập nhé. Không phải vội vàng, dù sao cũng còn những hai tháng hè cơ mà.”

Tống Dĩnh gật đầu, cười nói: “Được, chúng mình cứ từ từ mà tiến. Tô Nhất, bảy ngày sau mình chờ được xem cậu bơi đấy.”

Tô Nhất cũng không đủ tự tin. “Chung Quốc, mình không dám chắc trong bảy ngày sẽ biết bơi đâu nhé.”

“Thật ra học bơi rất đơn giản, cậu biết vì sao mình biết bơi không? Hồi nhỏ mình thường theo ông chú ra chỗ nước nông ven sông để tập bơi. Ban đầu mình vẫn chưa biết bơi, chú ấy liền quăng mình xuống nước. Mình khua chân múa tay một lúc, mãi mới ngoi ngóp được lên bờ thì lại bị chú ấy quăng xuống tiếp. Mình lại phải cố bơi vào bờ lần nữa. Ba lần như vậy, mình đã chẳng cần thầy mà tự biết bơi.”

Tô Nhất nghe xong liền hét lớn: “Chung Quốc, cậu dám quăng mình xuống nước, mình sẽ lập tức tuyệt giao với cậu. Cho dù Trung Quốc có được đăng cai tổ chức Olympic lần thứ mười đi chăng nữa thì mình cũng không nhìn mặt cậu đâu.”

“Yên tâm đi, mình không làm như vậy đâu. Chúng mình mãi mới làm hòa được, mình không muốn bao nhiêu công lao lại đổ xuống sông xuống biển nhanh đến vậy. Lại đây, mình dạy cậu nổi trên mặt nước.”

Tô Nhất cười khúc khích. “Nổi trên mặt nước, nghe chẳng giống học bơi tẹo nào, giống luyện khinh công hơn thì phải.”

“Cậu cười trông như con vịt con ấy, mau xuống nước đi.”

Chung Quốc đứng dưới bể, đưa hai tay ra tỏ ý đỡ Tô Nhất, cô lắc đầu quây quây, nói: “Không được, đây là chỗ nước sâu, mình muốn sang bể nước nông.”

Tổng Dĩnh còn dám xuống bể nước sâu với Dương Cương, Tô Nhất lại không dám. Chung Quốc không biết phải làm sao, đành theo cô sang bên bể nước nông. Ở bên này là đồng đúc nhất, người cứ gọi là đồng như kiến cỏ. Cậu tìm lấy một góc vắng người, nói: “Mình dạy cậu bơi ngựa trước, đây là tư thế bơi dễ học lại đỡ tốn sức nhất, và cũng là tư thế thực dụng nhất, bơi mỏi rồi có thể xoay người lên nghỉ trên mặt nước.”

Chung Quốc đỡ lấy eo Tô Nhất, để cô nằm trên mặt nước. “Thả lỏng toàn thân, thở đều, đừng căng thẳng, cũng đừng hoảng, cậu sẽ nổi được trên mặt nước, không bị chìm đâu.”

Tô Nhất làm theo lời Chung Quốc. Vì đang ở bể nước nông và cũng bởi có Chung Quốc đỡ nên cô yên tâm thử hết lần này đến lần khác, dần dần cũng tìm được cảm giác, không cần Chung Quốc phải đỡ nữa mà có thể tự nổi.

Chung Quốc lại chỉ cho cô cách khua chân tay khi đang nổi. Rất tự nhiên, cô đã học được những động tác cơ bản của bơi ngựa.

Tô Nhất không ngờ lại học nhanh đến vậy, lần đầu tiên đi bơi cùng Chung Quốc, cô đã biết bơi ngựa. Mặc dù cô bơi còn khá gượng, chân tay phối hợp chưa được nhịp nhàng nên chẳng được bao xa đã bị chìm nhưng dù sao cũng có thể tự bơi được vài mét.

Chung Quốc hết lời khen ngợi: “Không tồi đâu, Tô Nhất, xem ra cậu cũng có năng khiếu bơi lội đấy nhỉ. Có khi chẳng cần đến bảy ngày, chỉ năm ngày cậu đã biết bơi rồi.”

Tô Nhất vui mừng, cười tươi chẳng kém gì đóa hướng dương trên bộ đồ bơi.

“Thì ra bơi lại dễ như vậy à! Mình cũng tự tin trong vòng năm ngày sẽ biết bơi.”

20. Chương 5-2: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (2)

Mùa hè năm mười chín tuổi, Tô Nhất được Chung Quốc dạy bơi.

Khởi đầu luôn là lúc hào hứng nhất. Tô Nhất gần như trở nên mê bơi lội, ngày nào cũng muốn đến bể bơi vài tiếng. Chung Quốc cũng cố vũ cô đi, nói trong thời gian tập luyện, ngày nào cũng đi sẽ tiến bộ rất nhanh.

Cuối cùng, hai người đăng kí làm vé tháng, chiều nào cũng hẹn nhau tới bể bơi.

Trái lại, Tổng Dĩnh không được hào hứng như Tô Nhất. Thứ nhất là vì học mãi không xong. Cũng biết có phải cô không có năng khiếu bơi lội hay là Dương Cương không biết cách dạy. Tô Nhất nhờ Chung Quốc dạy mà chỉ vài ngày sau đã học được kỹ thuật bơi cơ bản, có thể bơi được bảy, tám mét, còn cô thì không. Thứ hai, ngày nào cũng ngâm nước cả chiều, dù đã rất chăm chỉ bôi kem chống nắng nhưng mặt cô vẫn bị bong da và nổi tàn nhang. Những cô gái thích xinh đẹp sợ nhất điều ấy, cô không dám đi bơi hàng ngày nữa, càng thấy ở nhà xem phim Hàn Quốc vẫn thích hơn.

Tổng Dĩnh không đi, Dương Cương cũng chẳng đi nữa. Trong điện thoại, cậu ta nói với Chung Quốc: “Người anh em, kế hoạch ban đầu mình đã cố gắng phối hợp với cậu rồi, chuyện sau này để xem bản lĩnh của cậu đấy.”

Tô Nhất có lẽ là có duyên với nước. Có điều vì ngày nào cũng phơi mình dưới nắng, kem chống nắng cũng chẳng phải tương đồng nên dù không bị nổi tàn nhang nhưng làn da vốn trắng trẻo của cô dưới cái nắng oi ả của mặt trời dần dần chuyển sang màu bánh mật.

“Chung Quốc, giá có bể bơi trong nhà thì tuyệt biết mấy. Cậu xem, mình bị đen đi bao nhiêu rồi.”

“Đen gì mà đen! Cái này không gọi là đen, người ta gọi là làn da bánh mật. Đây là màu da ưa thích nhất của người Mỹ đấy. Họ còn cố ý đến Hawaii phơi nắng để có được làn da như vậy. Thế này cũng tốt mà, nhìn người khỏe mạnh, năng động hẳn.”

Tô Nhất vẫn than ngắn thở dài: “Nhưng người Trung Quốc vẫn thấy da trắng đẹp hơn.”

“Làm gì có chuyện đó, mình cũng là người Trung Quốc, mình cảm thấy nước da bánh mật của cậu rất đẹp mà.”

Chung Quốc vừa nói vừa đưa cánh tay ra. “Cậu xem, nếu nói đen thì mình mới là đen đây này. So với mình thì cậu vẫn còn là Bạch Tuyết.”

Quả thực, đàn ông con trai như Chung Quốc đi bơi chẳng bao giờ dùng kem chống nắng. Với làn da rám nắng, đen bóng đầy sức sống, lúc nhoẻn miệng cười, hai hàm răng trắng bóng của cậu càng nổi bật. Tô Nhất không nhịn được cười, trêu: “Chung Quốc, cậu sắp thành người châu Phi rồi.”

Ông bà Tô và ông bà Chung không khó đoán được chuyện Tô Nhất ngày nào cũng đến bể bơi cùng Chung Quốc. Khi còn nhỏ, hai đứa trẻ cứ như nước với lửa, cha mẹ cả hai bên đều biết. Sau khi vào đại học, mối quan hệ của họ có nhiều cải thiện, cha mẹ hai bên cũng biết.

Kỳ nghỉ Tết đầu tiên của thời sinh viên, họ bắt đầu qua lại với nhau; đến học kì thứ hai thì cùng đi cùng về, đến kì nghỉ hè này lại càng thân thiết, ngày nào cũng rủ nhau đi bơi.

Bà Tô bóng gió hỏi con gái: “Tô Nhất, sao dạo này thân với Chung Quốc thế. Ngày nào cũng đi bơi cùng nó.”

“Chung Quốc là huấn luyện viên của con. Hè này, con muốn luyện thành cao thủ bơi lội.”

“Hai đứa chỉ đi bơi cùng nhau thôi sao?”

“Chỉ đơn thuần là đi bơi thôi mà mẹ. Rốt cuộc muốn hỏi chuyện gì thì mẹ cứ nói thẳng ra đi.” Tô Nhất dường như đã đoán được mẹ mình đang nghĩ gì.

“Tô Nhất, trước đây chẳng phải con rất ghét Chung Quốc sao? Hồi nhỏ, ngày nào con cũng đánh nhau với nó, thời trung học cũng không thèm nhìn mặt nó. Sao giờ lại chơi với nó rồi?”

“Ôi dào, mẹ, bọn con đều đã lớn cả rồi, hiểu chuyện hơn nhiều rồi. Sao mẹ còn lôi chuyện hồi nhỏ ra nói vậy? Giờ con và cậu ấy là bạn thân.”

“Chỉ là bạn thân thôi sao? Hai đứa thân thiết như vậy mẹ còn tưởng đang yêu đương gì đấy?”

“Làm gì có chuyện đó, mẹ toàn phỏng đoán linh tinh. Có khi tình bạn trong sáng lại bị nghĩ thành biến chất hết cả.”

“Ái chà, cái con bé này, giờ con định dạy lại mẹ nữa hả?”

Thấy mắt mẹ trợn ngược lên, Tô Nhất vội chuồn về phòng. “Con mệt rồi, đi ngủ đây. Mẹ đừng vào làm phiền đấy nhé.”

Bên nhà Chung Quốc là ông Tô dò hỏi cậu con trai.

Chung Quốc đang nằm bò trên giường xem Tuần báo thể thao, ông Chung bước vào ngồi cạnh, nói hươu nói vượn một hồi mới giả vờ tiện thể hỏi: “Chung Quốc, gần đây con hay đi bơi cùng Tô Nhất à?”

Chung Quốc có vẻ rất miễn cảm, đáp: “Vâng! Sao ạ?”

“Không có gì, bố chỉ hỏi thể thôi. Hồi nhỏ hai đứa chẳng qua lại gì, không ngờ lớn lên lại trở nên thân thiết.”

“Hồi nhỏ là chuyện của hồi nhỏ. Giờ con lớn rồi, sao có thể xông vào giật tóc đánh nhau mãi được.”

Ông Chung nhìn con, mỉm cười đầy ẩn ý. “Tô Nhất giờ cũng không còn là con bé cứng đầu, chỉ biết đánh nhau với con nữa rồi. Càng lớn càng xinh xắn, dễ thương, có phải không?”

Chung Quốc có chút mất tự nhiên, cố trả lời bằng giọng thờ ơ: “Cậu ấy... cũng tạm tạm.”

Nhìn cậu con trai rõ ràng đang xấu hổ mà cố làm ra vẻ không có chuyện gì, ông Chung hiểu ngay ra vấn đề. Ông không nói thêm gì, đứng dậy mỉm cười, vỗ vai con rồi đi ra khỏi phòng.

Chung Quốc thở dài một hơi, chẳng còn tâm trí nào mà đọc báo. Lộn một vòng trên giường, hai tay gối đầu cậu nhắm mắt nghĩ về Tô Nhất.

Thích cách cô cười, tiếng cười lanh lảnh, nụ cười rạng rỡ như vạn chum pháo hoa nổ rộ giữa trời đêm; thích nghe cô nói, giọng nói trong trẻo, thánh thót, ríu ra ríu rít như chú én nhỏ đang hót bên tai; thích ngắm cô nhảy lên từng bậc cầu thang, dáng vẻ ung dung uyển chuyển như chú linh dương nhỏ; thích... quá nhiều, quá nhiều thứ ở cô.

Cuộc sống của Chung Quốc, nếu luận theo bốn mùa thì lúc này chẳng khác nào mùa hạ. Tô Nhất chính là đóa hồng đầu hạ nở rộ trong cuộc sống của cậu.

Hơn nửa tháng trôi qua, kỹ thuật bơi của Tô Nhất tiến bộ rất nhanh, bơi ngựa khá là ra dáng, giờ đã có thể bơi một vòng quanh bể nước nông.

“Tô Nhất, ngày mai chúng mình sang bơi bên bể nước sâu nhé, cậu dám không?”

Tô Nhất giờ đã mạnh dạn hơn nhiều, đáp: “Có gì mà không dám.”

Sáng hôm sau, Tô Nhất lại phát hiện “đến ngày”. Xui rồi, không cách nào đi bơi được, mà xui hơn nữa là cô không biết phải nói với Chung Quốc lí do không thể đến bể bơi như thế nào.

Lúc Chung Quốc sang rủ, cô cố tìm một lí do từ chối: “Hôm nay mình bận, không đi được.”

Chung Quốc trợn mắt, hỏi: “Không đi á? Cậu bận gì?”

“Đã bảo là mình bận rồi mà, cậu làm gì mà hỏi nhiều thế.”

“VẬY... ngày mai mình sang rủ cậu nhé.”

Chung Quốc chỉ có thể nhân nhượng. Tô Nhất thì vẫn ngẩn tò te, trốn được hôm nay nhưng còn ngày mai nữa. Hàng tháng, mỗi khi “đến ngày”, ít nhất cũng năm ngày mới hết. Thật đúng là phiền chết đi được! Không biết phải tìm lí do gì để từ chối Chung Quốc, Tô Nhất luống cuống nói: “Mai mình cũng bận.”

Chung Quốc trợn tròn mắt ngạc nhiên. “Hôm nay bận, mai cũng bận, đừng bảo ngày kia cậu cũng bận nhé?”

“Ừ, mấy hôm tới mình đều có việc rồi, không đi bơi cùng cậu được. Chờ mình hết bận rồi nói nhé.”

Chung Quốc tần ngần một lúc, rồi bỗng chợt hiểu ra, đoán được vì sao Tô Nhất đột nhiên không chịu đi bơi nữa. Nếu là mấy ngày liền không thể đi bơi được thì chỉ có thể là chuyện của con gái thôi. Nghĩ vậy, Chung Quốc lập tức liên tưởng đến sự cố thời cấp hai của Tô Nhất. Dưới váy cô, máu chảy thành dòng, cô la hét thất thanh, vừa khóc vừa lao tới đánh cậu, không ngừng nói: “Tại cậu, tại cậu, tại cậu...” Từ nhỏ tới lớn cậu và Tô Nhất đánh nhau không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều có nguyên nhân, duy chỉ có lần đó là cậu không hiểu vì sao Tô Nhất lại trách mình, và đến giờ vẫn vậy. Nhưng nghĩ đến chuyện bản thân cũng có chút liên quan với thời khắc phát triển quan trọng nhất của Tô Nhất, trong lòng cậu luôn âm thầm thích thú.

Chung Quốc đoán được nguyên nhân, lập tức phối hợp, nói: “Vậy thì không may rồi, ba ngày tới cậu đều có việc, mấy ngày sau đó mình cũng có việc. Xem ra tuần này bọn mình không đi bơi được rồi.”

Tô Nhất mừng như bắt được vàng. “Cậu cũng bận à? Vậy để tuần sau đi nhé.”

“Được, tuần sau rảnh mình lại sang rủ cậu.”

Về đến nhà, Chung Quốc lục đi lục lại cái giá sách, mãi mới tìm được cuốn Giáo dục giới tính thời trung học. Lật đến chương Kiến thức và vệ sinh tuổi dậy thì, xem thật kĩ phần giành cho con gái, cậu đã biết một

chu kì thường kéo dài bao nhiêu ngày, mỗi lần “đèn đỏ” thường kéo dài bao nhiêu ngày và cả những mục cần chú ý...

“Chung Quốc.”

Bà Chung đột ngột đẩy cửa bước vào, khiến Chung Quốc đang chăm chú đọc sách giật nảy mình, nhét vội cuốn sách vào một chồng sách lớn.

“Con lăm la lăm lét làm cái gì đấy?” Cặp mắt của bà Chung quả nhiên rất tinh tường.

“Không có gì. Sao lúc nào mẹ cũng không chịu gõ cửa trước khi vào vậy?”

May mà da của Chung Quốc quá đen nên bà Chung không nhận ra mặt cậu đang đỏ bừng.

“Mẹ ở nhà của mình, vào phòng con trai mình mà còn phải gõ cửa à?”

“Mẹ, rốt cuộc là có việc gì?”

Bà Chung chậm rãi nói: “Tô Nhất tìm con.”

Tô Nhất tìm? Chung Quốc lập tức chạy ra. Cô đứng ngoài cửa chứ không vào, chỉ đưa cho cậu nắm tiền lẻ, cười thật tươi, nói: “Như mọi khi, lát nữa đi mua báo, cậu nhớ mua giúp mình vài xiên ma lạt. Cậu biết mình muốn ăn những loại gì rồi đấy. Phải rồi, thêm một bát thạch đá nữa nhé.”

Cứ đến mùa hè, Tô Nhất lại thích ăn thạch đá. Những viên thạch mát lạnh trộn với nước đường đỏ, thêm vài lát sơn tra, nho khô và hoa quả là món giải khát khá được ưa chuộng trong mùa hè. Mỗi lần đi bơi về, Tô Nhất đều phải ghé qua quán thạch đầu ngõ ăn một bát.

Nghe cô nói, những điều vừa đọc được hồi nãy lập tức nảy ra trong đầu, Chung Quốc buột miệng nói: “Cậu còn muốn ăn đồ lạnh, đồ cay ư? Chẳng phải trong thời gian này phải tránh ăn những thứ đó sao?”

Tô Nhất ngạc nhiên, nhất thời còn chưa hiểu ra chuyện gì. “Sao cơ?”

Chung Quốc biết mình đã lỡ miệng, ấp úng lấp liếm: “Không... không có gì.

Lát nữa mình đi mua cho cậu.”

Sau đó, chẳng chờ Tô Nhất nói thêm, Chung Quốc vội vàng trốn về phòng.

Tô Nhất cũng chợt nghĩ ra ý nghĩa câu nói vừa rồi của Chung Quốc, cậu... đã biết vì sao cô không thể đi bơi.

Chung Quốc có thể tìm ra nguyên nhân, Tô Nhất cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm bởi từ thời trung học, các học sinh đều được học về những hiện tượng sinh lí đặc biệt của hai giới ở tuổi dậy thì. Các bạn gái hằng tháng lúc “đến ngày” có thể được miễn môn Thể dục. Các nam sinh vì vậy mà biết được trong giai đoạn này, các bạn gái phải hạn chế vận động. Nhưng Chung Quốc còn biết cả chuyện phải tránh ăn những thứ đồ tươi sống, đồ lạnh và đồ cay, chuyện này làm cô không khỏi ngạc nhiên. Những điều cần phải chú ý này, con trai làm sao mà biết được nhỉ?

Dĩ nhiên cô không biết là Chung Quốc vì cô mà vừa lật tung cả cuốn sách Giáo dục giới tính.

Như mọi khi, Chung Quốc đi mua báo, không quên mua đồ ăn cho Tô Nhất.

Có điều lần này, những thứ cậu mang về hoàn toàn không giống lời cô dặn.

Những xiên ma lạt chỉ hơi cay, không phải vị cay cô thường thích, không thạch đá, cậu mua về một hộp thạch nhân hoa quả hiệu Hỷ Chi Lang, cố gắng cười hết sức tự nhiên, nói: “Hết thạch đá mất rồi. Cậu ăn cái này nhé, cũng gần giống ấy mà.”

Ma lạt cay đổi thành vị ít cay, thạch đá lạnh đổi thành thạch đóng hộp, hành động lập lờ đánh tráo của Chung Quốc, Tô Nhất hiểu rõ hơn ai hết. Khi nhận đồ, nét mặt cô có vài phần xấu hổ, lí nhí nói: “Cảm ơn.”

21. Chương 5-3: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (3)

Nếu nói trước đây, Tô Nhất hoàn toàn không để ý đến chuyện Chung Quốc có tình cảm với mình thì giây phút này, khi ngồi nhìn mấy xiên ma lạt và cốc thạch đóng hộp trên bàn nước, cô đã phần nào phát hiện ra.

Lẽ nào Chung Quốc thực sự thích cô? Không thể nào! Một mình ngồi nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra, cuối cùng Tô Nhất gọi điện cho Tống Dĩnh. Cô cần một người bạn thân để tâm sự.

Nghe Tô Nhất kể xong, Tống Dĩnh cười, nói: “Tô Nhất, giờ cậu mới biết Chung Quốc thích cậu à? Mình biết chuyện này từ lâu rồi, chỉ chờ xem bao giờ cậu mới kể thôi. Cũng tạm, giờ nói chưa phải là muộn lắm.”

Lời Tống Dĩnh nói khiến Tô Nhất nhảy dựng lên. “Cậu biết chuyện từ lâu rồi á? Cậu nhận ra từ khi nào thế?”

“Thực ra từ thời trung học mình đã biết Chung Quốc thích cậu rồi. Trong lớp có bao nhiêu bạn gái, cậu ta hầu như đều đối xử tốt với tất cả mọi người, duy chỉ có cậu là suốt ngày bị bắt nạt. Mình đã đoán ra cậu ta thích cậu từ lúc đó rồi.”

“Có nhầm không đấy, bắt nạt mình là thích mình sao? Cậu ấy toàn bảo mình xấu, có mặc đẹp thế nào cũng vẫn bị chê chẳng ra gì.”

Tống Dĩnh cười khúc khích. “Có những anh chàng như vậy đấy. Nếu anh ta thích một cô gái thì sẽ làm đủ chuyện xấu để thu hút sự chú ý của cô nàng. Đây chính là cách thể hiện tình cảm của cậu ta. Biết đâu cậu ta miệng thì chê là cậu xấu nhưng trong lòng lại thấy cậu là đóa hồng đẹp nhất thế giới này cũng nên.”

“Có điên mới làm như vậy ý. Làm gì có kiểu thích nào như vậy chứ. Khi đó mình bị cậu ta chọc đến mức cứ nghĩ tới là thấy ghét rồi.” Tô Nhất chẳng hứng thú gì với cách thể hiện tình cảm của Chung Quốc.

“Cậu đúng là xem bao nhiêu truyện ngôn tình thành ra vô ích, có người thích mình còn không biết.”

“Những truyện ngôn tình mình đã đọc đều là nam chính cực kì yêu nữ chính. Cái kiểu yêu người ta mà cứ lao vào bắt nạt, mình thực chưa thấy bao giờ.”

“Được rồi, đừng có oán trách làm gì nữa. Giờ biết Chung Quốc thích cậu rồi, từ trung học cho đến đại học, người ta vẫn một lòng một dạ, cậu có cảm động chút nào không?”

“Cảm động thì chẳng thấy nhưng ngạc nhiên thì nhiều. Sao mình lại không nhận ra cậu ấy có tình cảm với mình nhỉ?”

“Sao cậu ta lại không thích cậu ta? Hai người chẳng phải là thanh mai trúc mã sao? Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà.”

“Cái gọi là thanh mai trúc mã của bọn mình, thà không nhắc đến còn hơn, lúc nào cũng như chó với mèo. Cứ nói là cùng lớn lên từ nhỏ nhưng cho đến cuối trung học phổ thông, chúng mình còn chẳng thèm nói chuyện.”

“Cậu chẳng thèm nói chuyện với cậu ta, ấy vậy mà cậu ta vẫn thầm thương trộm nhớ.”

“Mình thực không hiểu vì sao cậu ấy lại có thể thích mình.” Đây là câu hỏi mà Tô Nhất có nghĩ thế nào cũng không tìm được đáp án.

“Chuyện này cậu đi mà hỏi Chung Quốc ấy.”

Đúng là chỉ có Chung Quốc mới biết, nhưng biết hỏi thế nào đây? Cậu còn chưa bao giờ nói thích cô, cô đã dè dặt dè dặt xông đến hỏi, chẳng khác nào tự mình nhận vơ. Cuối cùng Tô Nhất quyết định không nói ra chuyện này, cứ vờ như chưa biết gì cả. Có nhiều chuyện nói thẳng ra rồi lại không hay.

Có điều, về chuyện Chung Quốc thích cô, sau khi bàng hoàng kinh ngạc, trong lòng Tô Nhất cũng có chút mừng thầm. Được một anh chàng đem lòng yêu mến chẳng có gì là tồi tệ cả, đặc biệt đó lại là anh chàng từ nhỏ đã hay gây sự với mình, giờ đột nhiên lại quy hàng chịu phục. Những cô gái trẻ rất thích cảm giác này.

Một tuần trôi qua, Chung Quốc tính đúng thời gian đến tìm Tô Nhất.

“Nếu không có việc gì, hôm nay tiếp tục học bơi nhé.”

“Mấy hôm nay trời càng ngày càng nóng, nắng thế này đi bơi có mà cháy người. Mình không muốn đi nữa đâu.” Tô Nhất khách khí từ chối.

Từ khi biết Chung Quốc có ý với mình, cô quyết định sẽ tránh mặt cậu. Mặc dù đi chơi cùng cậu cũng rất vui nhưng cô chỉ coi cậu như một người bạn, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cùng cậu tiến xa hơn. Nếu đã khi có ý định tiến xa hơn thì cô nên giữ khoảng cách.

“Đúng vậy, nắng càng ngày càng gắt. Cho nên mình cũng nghĩ sau này sẽ không đi bơi buổi chiều nữa, đổi thành buổi tối có được không?”

Những lời Chung Quốc nói khiến lí do Tô Nhất nghĩ mãi mới ra tan thành mây khói. Cô ngẩn người, miệng nói: “Đi bơi chiều tối á...” nhưng trong đầu lại nghĩ buổi tối ra ngoài một mình cùng cậu chẳng phải càng khó xử sao?

Chung Quốc nói tiếp: “Em họ mình cũng đang đòi mình dạy học bơi, chắc từ nay về sau sẽ là ba người cùng đi đấy. Thêm một người nữa không sao chứ?”

Dĩ nhiên là không sao, Tô Nhất cầu còn chẳng được. Cô vốn tiếc rẻ vì cũng chỉ vừa mới biết bơi, không có cách nào khác nên mới cố dần lòng từ chối, giờ có thêm một người nữa đi cùng, cô sẽ không phải đi một mình cùng Chung Quốc. Cô rất mừng vì sẽ được tiếp tục học bơi.

Em họ Chung Quốc tên Hân Hân, vừa tròn mười hai tuổi, đôi mắt to tròn sáng long lanh, hai hàng lông mi dài cong vút, đáng yêu như một con búp bê.

Cái miệng nhỏ xinh thì siêu ngọt, cứ một tiếng chị Tô, hai tiếng chị Tô, rồi chị Tô xinh thế này, chị Tô đẹp thế kia, khiến Tô Nhất muốn ghét cũng không được.

Nhờ sự tham gia của Hân Hân, Tô Nhất cũng thấy tự nhiên hơn khi đi cùng Chung Quốc. Chung Quốc cũng không để lộ bất cứ điều gì vượt quá giới hạn tình bạn. Với cô, cậu vẫn cười nói hồn nhiên như trước, toàn nói những chuyện rất bình thường, hầu như không liên quan đến tình cảm. Đôi lúc, cô thậm chí tự thấy nghi ngờ lẽ nào cảm giác trước đây của mình là ảo tưởng.

Tô Nhất đã bơi ngựa thành thạo, Chung Quốc bắt đầu dạy cô bơi ếch. Cô thấy các động tác rất khó, chân tay lúc nào cũng bị sai. Chung Quốc nhìn mà méo miệng cười, nói: “Tô Nhất, cậu bơi cứ như con ếch bị liệt ấy. Nhìn Hân Hân mà xem, tư thế đẹp hơn cậu bao nhiêu.”

Động tác của Hân Hân đúng là rất đẹp, chân tay thon thả, động tác chuẩn và đều, có nhịp điệu cứ như đang múa vậy. Tô Nhất thắc mắc vì sao con bé mới học mà đã được như vậy hỏi ra mới biết từ nhỏ Hân Hân đã học múa, chẳng trách động tác bơi lại đẹp như vậy.

Chẳng mấy chốc, Hân Hân đã học được những kỹ thuật cơ bản của bơi ếch. Cô bé lại khá gan dạ, mặc dù đứng ở bên bể nước nông, chân còn không chạm được tới đáy nhưng vẫn dám một mình tập bơi men theo thành bể, lúc nào thấy đuối thì lại bám ngay tay vào thành, nghỉ ngơi xong lại quay ra bơi tiếp.

“Cậu nhìn Hân Hân có gan không, vừa học đã dám bơi một mình ở chỗ chân còn chưa chạm đáy. Chẳng giống cậu nhát như thỏ đế, một tuần không xuống nước mà đã không dám ra chỗ bể sâu.”

Thực ra Tô Nhất không phải là không dám mà là không muốn ra chỗ nước sâu. Ra đó rồi, phải có Chung Quốc ở bên cô mới yên tâm bơi được, mà như vậy thì không tránh khỏi những lúc tiếp xúc về thân thể. Giờ cô đang muốn giữ khoảng cách với Chung Quốc, không muốn để cậu cầm tay hoặc đỡ eo. Thế nên cô chỉ muốn bơi bên bể nước nông, có chuyện gì còn có thể tự mình giải quyết, không cần chờ Chung Quốc đến cứu viện. Cô nói: “Hân Hân đúng là nghe con không sợ cạp.”

“Đi sang mà bơi với nó, đừng lười. Hôm nay nhất định phải tập cho được những động tác cơ bản này. Mình sang bên khu nước sâu bơi vài vòng, lát nữa quay lại kiểm tra cậu.”

Tô Nhất cùng Hân Hân bơi được vài vòng, một phờ cả người mà Chung Quốc vẫn chưa thèm quay lại. Cô buộc phải lên bờ ngó về phía bể nước sâu để xem cậu đang làm gì.

Bọn cô tới từ bảy giờ tối, tới giờ đã sắp chín giờ rồi.

Bể bơi mở cửa đến chín rưỡi, phần lớn mọi người đã đi về bên bể nước sâu vốn ít người, giờ chỉ còn lác đác vài mống. Tô Nhất vừa liếc qua đã thấy Chung Quốc đang thả mình như chiếc lá bập bềnh trôi theo dòng nước.

Tô Nhất bước tới gọi: “Này, Chung Quốc, chẳng phải cậu nói sang đây bơi sao? Sao lại nằm thả mình như thế?”

Chung Quốc xoay người lại, nhìn về phía bờ: “Mình vừa bơi vài vòng xong, mệt rồi nên nằm trên mặt nước ngắm sao thôi. Thả mình dưới nước ngắm sao thích lắm, cậu có muốn nằm xuống thử không?”

Tô Nhất nhìn xuống cái bể, nước bể ban đêm xanh thẫm như một miếng ngọc thượng đẳng, ánh nước lung linh như vô vàn ánh sáng lấp lánh. Cô quỳ xuống, nắm ngón tay khẽ lướt qua mặt nước, làn nước thanh mát như sương.

Chung Quốc bơi đến, ngẩng đầu nhìn cô, cười. “Dám xuống không?”

Tô Nhất nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Không dám.”

“Không dám thì thôi vậy, cậu tránh sang một bên cho mình lên.” Chung Quốc vịn tay vào thành bể, không có ý định bơi sang bên bờ có tay vịn mà định cứ thế nhảy lên bờ.

Tô Nhất vội vàng đứng dậy, lùi lại một bước. Nào ngờ, sau lưng cô đúng lúc có một anh chàng to béo đi qua, cô va phải anh ta, lực lùi về phía sau gặp phải sự cản trở của thân hình to lớn vô tình tạo thành lực phản hồi lại. Còn chưa kịp nhận ra có chuyện gì, cô đã mất thăng bằng lao xuống bể.

“Á!!!”

Tiếng kêu của Tô Nhất rất nhanh đã bị nước nhấn chìm. Nước cứ thế tràn vào miệng, vào mũi, cô bị sặc đến mềm nhũn cả người. Dưới bể như có vô vàn cánh tay vô hình túm chặt lấy rồi kéo cô chìm xuống. Còn cô, dù cố thế nào cũng không vùng ra được. Giây phút ấy, căng thẳng, hoảng loạn, sợ hãi khiến cô quên mất mình biết bơi ngựa. Hết như một kẻ chẳng biết bơi, cô khua loạn chân tay, vùng vẫy.

Cánh tay đang khua khoảng của cô bằng chạm phải một cánh tay ấm áp.

Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, Tô Nhất liền bám chặt lấy cánh tay đó. Cánh tay ấy cứ để cho cô bám rồi nhẹ nhàng đỡ vào nách cô, từ từ kéo cô lên mặt nước.

Nhờ vậy, cuối cùng Tô Nhất cũng thoát ra khỏi vòng vây của nước, lại được hít thở không khí trong lành.

Chung Quốc ở ngay sau lưng cô, an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, có mình ở đây, cậu không phải sợ.”

Tô Nhất sợ đến đứng cả tim, vẫn bám chặt lấy vai Chung Quốc. Giữa bể nước sâu chân không chạm đáy, cậu là chỗ dựa duy nhất của cô.

“Mình muốn lên bờ, mau đưa mình lên bờ.”

“Tô Nhất, mới thế mà cậu đã quên rồi à? Cậu đã biết bơi ngựa rồi cơ mà. Thả lỏng người, xoay mình lại mà tự bơi vào bờ.”

Tô Nhất sống chết không bằng lòng. “Mình không bơi nữa. Vừa bị uống no một bụng nước.”

“Được, mình đưa cậu vào nhé, có điều cậu cứ bám lấy tay mình thế này, mình làm sao mà bơi được.”

Chung Quốc để Tô Nhất vịn vào hai vai mình rồi công cô bơi về phía thành bể. Bám trên tấm lưng trần của cậu, cô xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tư thế này có vẻ hơi thân mật. May mà khoảng cách chỉ có hơn mười mét, thoáng cái đã đến chỗ tay vịn. Hân Hân đứng ở trên bờ nhìn xuống, lo lắng hỏi: “Chị Tô, chị ổn chứ?”

“Chị không sao, cảm ơn em.” Tô Nhất vội vàng bước lên bờ. May mà trời cũng đủ tối nên chẳng ai nhìn thấy mặt cô đang đỏ như. Nhưng Chung Quốc không lên cùng cô mà lại xoay người thả mình xuống nước.

“Anh, anh còn chưa lên à? Chuẩn bị về thôi.” Hân Hân giục.

“Hai người đi thay đồ trước đi, anh bơi thêm hai vòng nữa rồi lên.”

Vừa rồi, khi Tô Nhất bám sau lưng Chung Quốc, mặc dù cô cố gắng mượn sức nâng của nước để người không hoàn toàn bị dựa vào lưng của cậu nhưng vòng một đầy đặn thì vẫn không thể nào tránh nổi. Và mặc dù đang ngâm mình trong nước, Chung Quốc vẫn thấy sau lưng như bị ai châm lửa, rất nhanh ngọn lửa đã lan ra khắp toàn thân...

Không ngâm mình trong nước thêm lúc nữa, để cơ thể quay trở lại bình thường, cậu làm sao dám lên bờ?

22. Chương 5-4: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (4)

Vì vừa bị một vỏ no bụng nước, lại phải “tiếp xúc da thịt” quá gần với Chung Quốc nên Tô Nhất lại một lần nữa muốn từ bỏ việc học bơi.

Tối đó về nhà, cô cứ nghĩ phải tìm lí do gì để từ chối Chung Quốc. Nào ngờ, ngày hôm sau, Chung Quốc cũng không đến gọi cô đi bơi nữa. Hôm sau nữa, vẫn không thấy cậu xuất hiện.

Nếu Chung Quốc đến tìm, Tô Nhất sẽ chỉ nghĩ đến việc từ chối thế nào, nhưng cậu không xuất đầu lộ diện lại khiến cô ngạc nhiên và khá hụt hẫng. Cô cứ để cửa khép hờ, để ý những người ra vào nhà bên cạnh, chẳng bao giờ thấy Chung Quốc cả, không lẽ cậu không ở nhà?

Tô Nhất lại chạy ra ban công, nhìn sang phía ban công nhà bên cạnh, chỉ thấy phơi quần áo của ông bà Chung, không thấy có hai bộ đồ thể thao quen thuộc của Chung Quốc. Hình như cậu không ở nhà thật. Cậu đi đâu được chứ, sao chẳng nói một câu đã đi rồi?

Tô Nhất tò mò mà không biết hỏi ai, thẫn thờ quay trở về phòng khách, mở ti vi, chuyển hết kênh này sang kênh khác, chẳng có chương trình nào hay cả, trong đầu cô luôn lớn vồn những câu hỏi: Chung Quốc đi đâu, tại sao không nói lời nào cả, không lẽ khóa học bơi của cô đến đây là kết thúc?

Lúc này, Tô Nhất đã hoàn toàn quên mất việc mình từng có ý định không đi bơi với Chung Quốc nữa.

Cửa nhà bên mở ra, bố Chung Quốc đi đổ rác. Tô Nhất vội vàng chạy vào bếp, nói: “Mẹ, đến giờ đổ rác rồi thì phải, con đi đổ.”

“Khỏi cần, mới được nửa thùng.”

“Cứ đổ đi mẹ. Vỏ dưa hấu để lâu hay có nặng bay vào.” Tô Nhất chẳng nói nhiều, xách thùng rác ra ngoài.

Bà Tô lấy làm lạ, lẩm bẩm: “Cái con bé này, sao hôm nay lại chăm chỉ thế nhỉ?”

Tô Nhất xách thùng rác xuống đến lầu một thì gặp ông Chung đang quay về.

Cô liền vội vàng cất lời chào.

“Ồ, Tô Nhất hả? Hôm nay đại tiểu thư tự tay đi đổ rác cơ à?” Ông Chung bông đùa. Tô Nhất thè lưỡi ngại ngùng. Cô rất ít khi làm việc nhà.

“Chú Chung, mấy hôm nay Chung Quốc không có nhà ạ?” Tô Nhất cố hỏi một cách tự nhiên.

“Chung Quốc hả, nó có bạn ở Bắc Kinh đến chơi, hôm qua đến ga Thành Đô đón bạn rồi, nói là ở Thành Đô chơi mấy hôm mới về. Thế nó không nói với cháu à?”

“Không có ạ. Cháu cứ ngồi chờ cậu ấy rủ đi bơi, ai ngờ lại đột nhiên biến mất. Cháu còn tưởng cậu ấy bốc hơi rồi ấy chứ.”

Ông Chung cười sảng khoái, nói: “Không bốc hơi được đâu mà sợ, hai hôm nữa nó sẽ quay về. Cháu cứ đợi vài hôm nữa nhé.”

“Cháu biết rồi, cảm ơn chú Chung.”

Thực tế không phải hai hôm mà những năm hôm sau Chung Quốc mới về, hơn nữa không phải về một mình.

Hôm đó, Tô Nhất đang giúp bố tưới nước cho mấy chậu hoa ngoài ban công.

Mùa hè tưới cây không phải dùng bình xịt mà cứ nổi hần đường ống vào vòi nước ở phía ngoài ban công, bịt đậy phía đầu phun, nước phun ra như mưa vậy.

Tô Nhất rất thích giúp bố làm việc này, biến ban công thành một “thế giới mưa” mát rượi.

Khi tưới đến chậu hoa tử vi, Tô Nhất bịt vòi nước thật nhỏ, khiến nước phun ra như những hạt mưa phùn.

Cô thích nhất là chậu hoa này, không nở để “mưa lớn vui dập.”

Giờ đang là mùa hoa tử vi, những khóm hoa nở thành từng chùm đỏ. Mặc dù hoa tử vi rất mong manh, chỉ vài cơn gió là tàn mất nhưng mùa hoa kéo dài, vừa nở vừa tàn, vừa tàn vừa nở, cũng đủ nhuộm đỏ cả một mùa hè.

Vì chậu hoa đặt ngay sát nhà Chung Quốc nên thi thoảng cánh hoa cũng theo gió mà bay sang nhà bên, rụng đầy một góc ban công. Chung Quốc từng nói đùa với cô: “Tô Nhất, mau sang dọn dẹp đi, cánh hoa nhà cậu lại rụng đầy ban công nhà mình đấy.”

Tô Nhất nhanh nhẩu cãi lại: “Cái gì? Mưa cánh hoa bay, một khung cảnh nên thơ như vậy trước ban công nhà cậu, vậy mà cậu còn trách móc được sao?!”

Chung Quốc, cậu đúng là đồ ngốc chẳng hiểu thế nào là phong nhã.”

Lúc này, Tô Nhất đang vừa tưới nước cho cây hoa tử vi vừa nhìn sang ban công nhà Chung Quốc, tự hỏi: “Đồ ngốc” đó đi đâu vậy nhỉ? Sao mãi mà chưa về vậy?

Đang mãi nghĩ thì cô nghe có tiếng cười nói phía nhà bên, giọng cười trong sáng và mềm mại, nghe là biết của một cô gái trẻ. Xem ra nhà họ Chung có khách.

Đúng như phỏng đoán của Tô Nhất, một cô gái mặc váy yếm màu xanh bước ra ban công nhà bên cạnh. Cô gái có khuôn mặt trái xoan, mắt to tròn, tóc cắt kiểu búp bê, nụ cười đặc biệt ngọt ngào. “Hoa, Chung Quốc, ban công nhà cậu rộng thật đấy, sắp xếp cứ như phòng tập thể thao vậy.”

Căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách kiểu này, ban công cũng phải đến bảy, tám mét vuông. Ông Tô biến ban công nhà mình thành một vườn hoa thu nhỏ, ông Chung lại dùng để đặt dụng cụ tập thể thao, nào là máy chạy, tạ tay, tay kéo... để con trai làm một phòng tập nhỏ.

Tô Nhất căng mắt nhìn sang, cô gái này sao mà quen mặt thế, hình như đã gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không thể nào nhớ được. Từ phía sau cô gái, Chung Quốc bước ra, nói: “Diệp Kha, mẹ mình bỏ đưa hấu xong rồi, mau vào đây ăn đi.”

Chung Quốc đã về rồi, lại còn dẫn theo cô gái này nữa? Tô Nhất sững sờ, bỗng nhiên nhớ ra đã thấy cô gái ở đâu. Những tấm hình Chung Quốc gửi cho cô, hầu như tấm ảnh tập thể nào cũng có. Cậu đi Thành Đô một tuần là để đón cô gái ấy? Còn đưa cô ấy về nhà nữa.

Không lẽ... không lẽ... cậu không hề thích cô?

Tô Nhất bấm mạnh tay xuống đầu vòi phun nước.

Còn Chung Quốc, vừa ngoảnh đầu lại nhìn thấy cô, cậu liền gật đầu, cười một cái. Nụ cười ấy, trong mắt cô bỗng trở nên vô cùng đáng ghét.

Cô gái tên Diệp Kha vui vẻ quay người bước vào phòng, Chung Quốc không vào cùng cô ấy mà bước hần ra phía ngoài ban công, gọi Tô Nhất: “Tô Nhất, mình mang về rất nhiều đồ ăn ngon ở Thành Đô, cậu sang nhà mình cùng ăn nhé.”

Tô Nhất trợn mắt nhìn Chung Quốc, những ngón tay đang bịt chặt vòi nước bỗng hướng về cậu rồi thả ra, nước phun ra tung tóe. Ban công hai nhà cách nhau chưa đầy ba mét, Chung Quốc đứng bên đó lãnh đủ.

“Thôi chết, xin lỗi, mình đang tưới hoa, không cẩn thận để nước bắn lên người cậu mất rồi. Xin lỗi, cho mình xin lỗi nhé!”

Tô Nhất xin lỗi mà giọng đờ đẫn, chẳng có chút thành ý nào cả. Chung Quốc đưa tay lên lau mặt, trừng mắt nhìn cô mấy giây. Sau đó, cậu nở một nụ cười thâm thúy, nhã nhặn nói: “Không sao.”

Bữa tối, Tô Nhất chẳng thấy ngon miệng chút nào, dường như một miếng cũng không thể nào nuốt nổi.

Mặc dù Chung Quốc chưa bao giờ nói rõ nhưng trực giác của cô mách bảo rằng cậu thích cô, ngay cả Tống Dĩnh cũng từng khẳng định như thế. Thế mà giờ cậu lại dẫn một cô gái xinh đẹp về nhà, như vậy là sao chứ?

Không lẽ từ đầu tới cuối toàn là cô “ăn dưa bở”?

Tô Nhất vốn tự cho rằng tình cảm của cô với Chung Quốc chưa bao giờ vượt quá giới hạn bạn bè. Sau khi biết cậu có ý với mình, cô còn cố ý giữ khoảng cách nữa.

Nhưng Chung Quốc vừa mới đi xa có một tuần, cô lại phát hiện mình rất nhớ cậu, ngày nào cũng để ý xem cậu đã về chưa. Cuối cùng thì cậu cũng về, nhưng lại dẫn theo một cô gái. Cô thấy rất giận dữ, vô cùng giận dữ, dường như đầu cũng sắp bốc khói đến nơi. Nhưng chẳng thể làm gì được, cô dựa vào đâu mà cãi lại?

Hoàn toàn là vô duyên vô cớ.

Cầm dưa gẩy từng hạt cơm trong bát, Tô Nhất ăn vô cùng uể oải. Đang ăn thì có tiếng gõ cửa. Ông Tô đứng dậy mở cửa, hỏi: “Chung Quốc, ăn cơm chưa cháu?”

Tô Nhất quay phắt đầu ra phía cửa, thấy Chung Quốc đang đứng bên ngoài.

Hình như cậu vừa tắm xong, mái tóc cắt cua vẫn chưa khô hẳn. Cậu mặc quần bò và chiếc áo T-shirt trắng sọc đỏ mà cô chưa thấy bao giờ, bộ quần áo khiến cậu trông cũng khá bảnh bao. Ăn mặc bảnh bao như vậy làm gì chứ? Đi hẹn hò chắc? Tô Nhất không kìm được mà trợn mắt lườm cậu, còn cậu chỉ mỉm cười rồi ngoảnh mặt làm ngơ.

“Chú Tô, cháu muốn mượn đồ bên nhà chú.”

“Mượn gì cơ?”

“Cháu có vài người bạn từ Bắc Kinh đến chơi, hai nam hai nữ, họ muốn ở nhà cháu vài ngày. Nhà cháu có ba phòng, bố mẹ cháu ở một phòng, phòng của cháu và phòng cho khách vừa đủ để các bạn cháu nghỉ, cháu chỉ có thể ngủ ở phòng khách. Trời nóng thế này ngủ ở xô pha khó chịu lắm. Chú Tô, nhà chú có chiếc giường gấp bằng trúc phải không? Cho cháu mượn vài hôm được không ạ?”

Tô Nhất dù không thèm nhìn Chung Quốc lấy một lần nhưng tai thì vẫn vểnh lên nghe ngóng. Nghe đến đoạn bốn người bạn đến, cô ngạc nhiên, tiếp đến là mừng rỡ. Thì ra Chung Quốc không chỉ dẫn một mình Diệp Kha về mà tất cả bốn người.

“Được để chú mang ra cho.” Ông Tô nói.

“Chú Tô, chú ăn cơm xong đi đã. Không cần vội ạ.”

Tô Nhất và vợ hết bát cơm, nói mập mờ: “Bố vào ăn cơm đi. Con ăn xong rồi, để con dẫn Chung Quốc đi lấy giường.”

Ba căn phòng của nhà Tô Nhất, một là phòng ngủ của bố mẹ cô, một là phòng của cô, còn một phòng nữa được sửa thành thư phòng. Chiếc giường gấp để ở góc thư phòng, giành cho bạn bè, họ hàng thi thoảng đến nhà chơi.

Tô Nhất dẫn Chung Quốc vào thư phòng lấy giường, vừa vào phòng cậu đã hỏi: “Tô Nhất, tối nay mình sẽ dẫn các bạn dạo một vòng Hoa viên Ngũ Tinh, nếu cậu rảnh thì đi cùng nhé.”

“Mình còn lâu mới đi cùng với cậu, mình có quen bạn bè của cậu đâu.”

Mặc dù sau khi biết Chung Quốc dẫn đến bốn người bạn về nhà chứ không phải một, Tô Nhất thấy dễ chịu hơn rất nhiều nhưng trong lòng vẫn còn bức bối, ai bảo cậu chẳng nói một lời, chơi trò ú tim cả tuần mất tích. Bởi vậy, cô vênh mặt thẳng thừng từ chối.

“Đi đi mà, đều là thanh niên với nhau, nói chuyện một lúc là quen ngay.”

Tô Nhất gạt phắt đi: “Không đi, mình muốn đi bơi.”

Chung Quốc vô cùng kinh ngạc. “Mấy hôm nay, cậu đi bơi có một mình sao?”

“Ai nói mình đi bơi có một mình, cậu tưởng cả thế giới này chỉ có mình cậu biết dạy mình bơi chắc? Ở bể bơi có đầy người nhiệt tình chỉ cho mình.”

Tô Nhất nói dối không chớp mắt. Sự xuất hiện bất ngờ của Diệp Kha đã khiến cô khá bức bối. Giờ cô muốn thử xem một anh chàng lạ mặt dạy cô bơi có thể khiến gương mặt Chung Quốc cũng phải biến sắc không. Cô không cách nào xác định được tình cảm của Chung Quốc giành cho mình, vậy nên muốn dùng lời nói để thăm dò.

Nhưng Chung Quốc nghe xong lại bật cười, nói: “Tô Nhất, cậu đã tìm được giáo viên dạy thay, xem ra mình có thể thoát thân được rồi. Được, sau này học cùng anh ta đi, cố tập mấy động tác bơi ếch cho tốt nhé.”

Nói rồi, cậu vác cái giường ra, đi thẳng, chẳng buồn quay đầu lại. Cô đứng trong thư phòng, thần thờ một lúc, khi tỉnh lại thì tức đến nổi giậm chân thành thịch.

Đồ đáng ghét đó sao lại có thể thản nhiên như vậy? Rốt cuộc cậu chưa bao giờ thích cô hay là đã sớm quen tình cảm ấy?

Tô Nhất không biết. Cô chỉ biết mình đang rất giận, kèm theo đó là vô cùng thất vọng.

23. Chương 5-5: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (5)

Mùa hè này, lần đầu tiên Tô Nhất đến bể bơi một mình.

Trên đường đi, trong lòng cô không ngừng oán hận: Đừng tưởng không có cậu thì tôi không học bơi được nhé. Hôm nay, tôi sẽ một mình bơi bên bể nước sâu.

Một mình ngồi bên bể nước sâu, nhìn bể nước xanh như ngọc lóng lánh dưới ánh trăng, Tô Nhất do dự hồi lâu, vẫn không dám bước chân xuống nước. Với một tân binh còn chưa bơi lội thành thạo như cô, bể nước sâu này chẳng khác nào hang cọp. Nhớ lại lần trước đã bị uống no một bụng nước ở đây, Tô Nhất quyết định rút lui về bể nước nông.

Người bơi bên bể nước nông đông hơn nhiều, khiến làn nước cũng trở nên ấm nóng. Tô Nhất chọn một góc khá ít người, tự mình luyện tập các động tác bơi ếch.

Những sóng nước đập dềnh qua khuỷu tay, cô bơi rất tự do thoải mái, không có ai ở bên nắm sửa động tác cho cô, cũng chẳng có ai cười cô bơi rất xấu. Cô thích bơi thế nào cũng được, nhưng trong lòng lại không vui vẻ chút nào.

Mỗi lần đến bể bơi đều có Chung Quốc đi cùng, Tô Nhất đã quá quen với sự tồn tại của cậu. Giống như cá quen bơi dưới nước, bỗng có một ngày cậu không đến, cô chẳng khác nào chú cá bị mắc cạn, khó mà thích nghi nổi.

Bể bơi không có Chung Quốc, Tô Nhất cảm thấy rất cô đơn cho dù xung quanh người ra người vào tấp nập, đầy những tiếng nói cười nhưng đó đều là niềm vui của người khác, chẳng hề liên quan tới cô. Cô chỉ có một thân một mình.

Tô Nhất không muốn bơi nữa, sau khi uể oải ngâm mình trong bể, cô lên bờ, ra một quầy giải khát ngay gần đó, gọi một chai trà chanh, ngồi nhâm nhi.

Chẳng để ý đã hơn chín giờ, mọi người đều lần lượt ra về, cô cũng chuẩn bị đi nhưng đã vào đến phòng thay đồ rồi lại bước ra. Lần nữa đến bên bể nước sâu.

Làn nước trong xanh như ngọc bích phát ra một thứ ánh sáng lấp lánh đầy hấp dẫn. Cô hít một hơi thật sâu, bám vào tay vịn, từ từ bước xuống nước. Làn nước mát dịu ôm lấy cơ thể cô, từng chút, từng chút một. Tới khi nước ngập gần đến ngực, cô không dám bước xuống nữa, cứ đứng đó mà bám lấy tay vịn.

Được một lúc, cuối cùng Tô Nhất vẫn quay lên. Không có Chung Quốc ở bên cạnh, rốt cuộc cô vẫn không dám một mình xuống bể nước sâu. Vào phòng thay đồ trút bỏ bộ đồ bơi, cô chợt nhớ ra bộ đồ này cũng là của Chung Quốc mua tặng. Cầm trong tay nhìn ngắm một hồi, cuối cùng cô vò nó thành một cục, ném mạnh vào trong túi, sau đó thất thểu đi về nhà.

Về đến khu tập thể, Tô Nhất thấy Chung Quốc cùng bốn người bạn của cậu cũng vừa từ trên taxi xuống. Hai người con trai đều cao to, vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là con trai phương Bắc, hai cô gái dong dỏng cao, trông cũng khá là duyên dáng. Diệp Kha sánh vai cùng Chung Quốc, nói cười vui vẻ, xem ra họ đã có một cuộc đi chơi thú vị.

Tô Nhất mới chỉ nhìn thoáng qua mà những ủ dột, phiền não và bức bối chất chứa trong lòng dần dâng lên như muốn bùng nổ. Liếc mắt xuống, vừa khéo nhìn thấy chiếc túi nilon đựng khăn tắm và đồ bơi trong tay, cô không suy nghĩ mà giơ cao tay lên, ném mạnh nó vào thùng rác gần đó.

Một tiếng “bịch” vang lên, Chung Quốc cùng đám bạn lần lượt ngoái lại nhìn về phía Tô Nhất, Tô Nhất chẳng thèm nhìn lại họ. Sau khi vứt bỏ bộ đồ bơi, cô ngẩng cao đầu bước lên lầu.

Tô Nhất quyết định sẽ không đi bơi nữa. Cô gọi điện cho Tống Dĩnh, hỏi xem gần đây có đĩa phim nào hay không. Thời gian còn lại của kì nghỉ hè, cô sẽ làm bạn với đồng băng đĩa vậy.

“Sao thế? Cậu không bơi cùng Chung Quốc nữa à?” Tống Dĩnh ngạc nhiên hỏi.

“Từ nay về sau đừng nhắc đến Chung Quốc trước mặt mình, nếu không mình sẽ tuyệt giao với cậu luôn đấy.”

“Hả? Có chuyện gì vậy?”

“Mình đang hỏi cậu có phim nào hay thì giới thiệu cho mình, cậu hỏi những chuyện vớ vẩn ấy làm gì? Tóm lại là sau này cậu ta không có liên quan gì với mình nữa.”

Tống Dĩnh dè dặt hỏi: “Nhưng mấy hôm trước chẳng phải rất tốt đẹp sao?”

Giọng Tô Nhất đột nhiên cao vút lên: “Mình đã bảo là không nhắc đến nữa, sao cậu vẫn cứ như thế nhỉ?”

“Được, được, được, mình không nói nữa. Mình giới thiệu cho cậu vài bộ phim Hàn.”

Tống Dĩnh vừa mới dứt lời, có người gõ cửa nhà Tô Nhất. Bố mẹ đều đã đi làm, Tô Nhất vội vàng nói vào điện thoại: “Chờ mình một chút, mình đi mở cửa.”

Cửa vừa mở, cô đã thấy Chung Quốc xách một cái túi đứng bên ngoài. Tô Nhất không nói lời nào lập tức đóng cửa, cậu kịp thời đưa một cánh tay ra chặn lại.

“Á! Đau quá! Tô Nhất, cậu mau thả tay ra.”

Tô Nhất thả tay theo phản xạ, Chung Quốc tận dụng thời cơ bước vào trong, nắm bóp cánh tay, mặt mày nhăn nhó. “Tô Nhất, xem chút nữa cậu làm mình gãy tay rồi.”

“Gãy đi, càng tốt, không thấy mình không hoan nghênh cậu sao? Ai bảo cậu cứ cho tay vào chứ”, Tô Nhất mở rộng cánh cửa, nói: “Mình đếm đến ba, cậu ra khỏi đây ngay.”

Chung Quốc nhanh nhẹn cướp lấy quyền khống chế cánh cửa rồi đóng lại thật mạnh.

Tô Nhất nhảy dựng lên tức tối. “Này, cậu làm cái gì vậy? Đây là nhà mình, đừng có tự coi mình là chủ. Có mở ngay cửa ra không thì bảo?!”

Chung Quốc bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, giọng nói càng êm dịu: “Tô Nhất, đừng gây sự như vậy nữa.”

Trước lời van nài ngọt ngào của Chung Quốc, Tô Nhất có chút xao động.

“Ai... ai thêm gây sự với cậu chứ.”

“Không gây sự với mình, sao cậu lại vứt bộ đồ bơi mình tặng đi?” Chung Quốc mở cái túi trong tay ra, bên trong là bộ đồ bơi Tô Nhất vứt dưới nhà tối hôm qua, không ngờ cậu lại nhặt nó về.

Thấy bộ đồ bơi, Tô Nhất liền nghĩ đến cảnh một mình ở bể bơi ngày hôm qua trong khi Chung Quốc đang nói cười vui vẻ cùng Diệp Kha, cô lại thấy ảm ức. “Sau này mình không định đi bơi nữa, giữ đồ bơi cũng chẳng để làm gì, chặt tủ cho nên vứt đi thôi.”

Chung Quốc nhìn Tô Nhất, cười khỏ, nói: “Mình biết cậu giận mình.”

“Mình làm sao mà phải giận cậu, cậu có tư cách gì mà khiến cho mình phải giận cậu? Thật nực cười, Chung Quốc, cậu đừng có nhận vợ như vậy chứ.” Tô Nhất nói liến thoắng tràng giang đại hải như một chú vịt con bướng bỉnh.

“Không giận mình, vậy hãy giữ lại bộ đồ bơi đi. Tối qua, sao cậu lại đi bơi có một mình vậy?” Chung Quốc hỏi rồi nhét bộ đồ bơi vào tay cô.

“Một mình thì không được đi à? Mình đã nói rồi, cậu không ở nhà mình vẫn đi bơi được.”

“Đừng có lừa mình, mình biết cậu chưa bao giờ đi. Trừ hôm qua.”

Tô Nhất giật mình, sao cậu lại biết điều này? Chung Quốc biết cô đang nghĩ gì, liền bổ sung: “Bố mình nói cậu bảo chờ mình về dạy cậu bơi.”

“Thì ra là vậy”, Tô Nhất giờ mới nghĩ ra cô đã nói như vậy với bố của Chung Quốc. Chẳng trách khi cô nói dối có huấn luyện viên khác, cậu chỉ cười mà chẳng thềm để tâm, bởi vì cậu biết chẳng có anh chàng nào như vậy cả. Cậu nghe cô nói dối mà cứ như đang nghe một chuyện cười.

Tô Nhất thẹn quá hóa giận, lại trút hết cơn thịnh nộ lên bộ đồ bơi. Cô ném mạnh nó xuống sàn, nói như quát: “Mình bảo không muốn là không muốn, sau này sẽ không đi bơi nữa, còn giữ bộ đồ chết tiệt này làm gì!”

Vẫn chưa hết giận, Tô Nhất lại nhặt bộ đồ lên, đẩy Chung Quốc ra, mở cửa, định ném nó ra phía hành lang.

Chung Quốc nhanh chóng giữ cô lại, nói: “Tô Nhất, cậu đừng gây sự nữa.”

“Chung Quốc, cậu buông ra. Cậu còn không buông, mình kêu lên bây giờ đây.”

“Xin cậu đấy, đừng gây sự nữa.”

“Cậu còn không chịu buông, mình kêu lên bây giờ, mình kêu thật đấy nhé!”

Tiếng hai người gây gổ với nhau không hề nhỏ, cánh cửa nhà bên bật mở, một anh chàng đứng ngay trước cửa nhìn sang với ánh mắt hiếu kì. “Chung Quốc, các cậu đang làm trò gì vậy?”

Ngay sau đó, Diệp Kha và một cô gái khác cũng chạy tới nhìn Chung Quốc và Tô Nhất đang giằng co, nét mặt cô ấy có phần kinh ngạc. “Chung Quốc, chẳng phải cậu nói đi mua hồng trà lạnh cho mình sao?”

“Không có gì, không có gì. Từ Văn Lượng, cậu cứ xem ti vi tiếp đi. Diệp Kha, lát nữa mình sẽ đi mua hồng trà lạnh. Hiện giờ mình đang có chút việc.”

Chung Quốc lôi Tô Nhất trở vào nhà, một lần nữa đóng sập cánh cửa lại, tránh khỏi những ánh mắt hiếu kì, ngạc nhiên hoặc đau lòng.

Tô Nhất vẫn vùng vằng đòi xông ra mở cửa, Chung Quốc nắm chặt lấy tay cô. “Tô Nhất, cậu không thấy mệt à? Cậu không mệt nhưng mình đã mệt lắm rồi, hay bọn mình nghỉ giữa hiệp đã rồi tính nhé?”

“Không được. Cậu không mau đi mua hồng trà lạnh đi, bạn gái cậu đang chờ cậu đấy.”

Tô Nhất không có ý định làm lành, khổ nỗi đôi tay cô đã bị tay Chung Quốc nắm rất chặt, cô có làm cách nào cũng không thể thoát ra được, toan cắn vào tay cậu.

Chung Quốc đã biết trước cô sẽ giở chiêu này, dù sao thì từ nhỏ đến giờ, cậu đã đánh nhau với cô vô số trận, cô có những chiêu gì, cậu đều thuộc nằm lòng.

Cậu nhanh chóng giơ cao cánh tay lên, đưa qua đưa lại, không để cô cắn được.

Tô Nhất như một chú chó nhỏ gặm cục xương, cố tìm cách ngoạm cánh tay Chung Quốc, quá tập trung vào mục tiêu mà quên mất những nhân tố khác, cuối cùng không những không cắn được tay của Chung Quốc mà môi lại vô tình chạm vào mặt cậu.

Môi gặp má chỉ trong chốc lát, thoáng qua như chuồn chuồn đập nước khiến cả hai đều vô cùng bối rối.

Căn phòng tĩnh lặng trong chốc lát. Một lúc sau, Tô Nhất hét toáng lên: “Chung Quốc, mình nhất định sẽ không tha cho cậu.”

Đôi môi thuần khiết quý giá của cô lần đầu tiên chạm vào má một chàng trai.

Sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng. Đều là lỗi tại Chung Quốc.

Chung Quốc hồi tỉnh lại, thả tay cô ra, lùi lại hai bước, tỏ vẻ mình vô tội, nói: “Không liên quan đến mình. Tô Nhất, đây là do cậu chủ động mà.” Tô Nhất giận đến đầu óc quay cuồng. “Mình chủ động, cậu là Lưu Đức Hòa hay là Kim Thành Vũ chứ?! Cũng đòi đáng được mình chủ động hôn. Mau đi mua hồng trà lạnh cho cô bạn học kia của cậu đi, có khi cô ấy sẽ thưởng cậu một cái hôn thật kêu ý chứ.”

Chung Quốc hít một hơi thật sâu, mắt nhìn cô chớp chớp. “Tô Nhất, đừng vì Diệp Kha mà giận mình nữa.” “Cậu biết mà... mình thích cậu.”

Từng câu từng chữ, rõ ràng và tình cảm, như ngọn lửa đang hừng hực bùng lên. Tô Nhất tròn mắt nhìn Chung Quốc. Đôi mắt cậu nhìn cô đầy vẻ ái mộ, chân thành. Đôi má cô nóng bừng lên, ửng đỏ, con tim mềm nhũn như cây kẹo bông, từng sợi lông xộp, mềm mại và ngọt ngào...

24. Chương 5-6: Chuyện Tình Trong Làn Nước Mùa Hè (6)

“Chung Quốc, cậu nói cậu thích mình?”

“Đúng.”

“Vì sao cậu thích mình?” Tô Nhất cuối cùng cũng thốt ra được câu hỏi mà cô luôn thắc mắc.

“Mình mà biết vì sao thì đã tốt. Mình còn thấy lạ vì lại thích cô gái hung dữ, thích giận hờn, mê đánh người như cậu đấy.”

Tô Nhất trợn mắt, đưa tay lên dọa như sắp đánh.

“Cậu nói vậy là có ý gì? Mình hỏi cậu vì sao lại thích mình là hi vọng được nghe cậu nói vài câu khen ngợi. Đáng này, cậu lại kể toàn nhược điểm.”

Chung Quốc không chờ bị ăn đòn, lập tức nhảy dựng lên. “Cậu xem, cậu xem, vừa nói đã động chân động tay.”

“Ngồi xuống! Lúc mình đang giáo huấn, cậu phải ngồi.”

Bởi vì Chung Quốc cao cũng phải một mét tám nên Tô Nhất yêu cầu cậu ngồi xuống một chiếc ghế, còn cô đứng trước mặt cậu, nhìn từ trên cao xuống mà “giáo huấn”.

Chung Quốc đến ngồi lên chiếc ghế, ngẩng đầu cười hờn hờ nghe cô nói.

“Vâng, thưa Tô Nhất nữ vương bệ hạ.”

“Chung Quốc, cậu thích mình, đây là chính cậu nói đấy nhé. Nể tình sự thật lòng của cậu, mình sẽ cho cậu một cơ hội được làm bạn trai của mình.”

“Đa tạ long ân của bệ hạ.”

Tô Nhất hai tay chống nạnh, ra dáng bà chằn. “Mình còn chưa nói hết. Làm bạn trai của mình, phải trung thực. Biết điều thì cậu yên phận một chút, đừng quá thân mật với mấy cô bạn học. Mình mà biết cậu bắt cả hai tay, đến lúc đó đừng trách mình vô tình đấy nhé.”

Chung Quốc vờ sợ hãi, nói: “Biết cậu lợi hại rồi, mình không dám.”

Tô Nhất còn muốn nói thêm nữa nhưng rồi chợt nhớ ra. Cô trợn mắt nhìn về phía điện thoại bàn, ông nghe vẫn còn đang để ngỏ. Trời đất! Cô lao tới cầm ống nghe lên, lập tức nghe thấy tiếng cười khúc khích của Tống Dĩnh. Cô ảo não rên rỉ: “Tống Dĩnh, cậu nghe thấy hết rồi à?!”

“Tiếp sóng chương trình thực tế thú vị như vậy, mình thật may mắn vì được theo dõi toàn bộ, một nụ hôn chủ động đúng là cao trào của cao trào. Tô Nhất, xem ra mình không cần phải giới thiệu phim Hàn cho cậu nữa, đây sẽ là mùa hè tuyệt chưa từng thấy của cậu đấy.”

Tô Nhất bối rối, mặt đỏ như. “Tống Dĩnh, cậu dám đem chuyện của mình đi buôn bán linh tinh, mình tuyệt đối sẽ không tha cho cậu.”

Tống Dĩnh càng cười lớn. “Mình mượn câu nói của Chung Quốc trả lời cậu, biết cậu lợi hại rồi, mình không dám.”

Tống Dĩnh vừa cười vừa ngắt máy, Tô Nhất vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chung Quốc cũng đang bối rối.

Những tưởng đang được ở trong không gian riêng tư của hai người, cậu đã thổ lộ tình cảm của mình với cô, từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng. Nào ai biết từ đầu tới cuối còn có một đôi tai nữa đang nấp một bên chứng kiến. Ai mà không bối rối cho được?

“Tô Nhất, cậu đúng là đồ cầu thả.”

Tô Nhất già mồm cãi cố. “Đều tại cậu, nếu không phải mình thấy cậu là muốn giận điên lên thì đã không quên mất là đang buôn điện thoại với Tống Dĩnh.”

Chung Quốc chỉ biết gãi đầu cười khổ. “Được rồi, tại mình, tất cả là tại mình.”

Thích một người thì chẳng cách nào nói chuyện phải trái được với họ. Chung Quốc biết rất rõ điều đó nên chỉ nhìn cô và cười, ánh mắt mang đầy sự ưu ái, nuông chiều.

Bốn người bạn của Chung Quốc kết thúc chuyện thăm Nam Sung sớm hơn dự định, vốn định ở một tuần nhưng cuối cùng chỉ ba ngày đã trở lại Bắc Kinh.

Anh bạn có tên Từ Văn Lượng nói nhỏ với Chung Quốc: “Thì ra cậu đã có thanh mai trúc mã, chẳng trách cứ giữ khoảng cách với Diệp Kha. Có điều cô bạn gái của cậu có vẻ nóng tính nhỉ, cậu chịu đựng được sao?”

Chung Quốc mỉm cười, đáp: “Mình lại thích cái tính đó của cô ấy.”

Nghe đến đây, Từ Văn Lượng chỉ còn biết thở dài.

“Xem ra Diệp Kha chẳng còn chút hi vọng nào rồi, cô ấy căn bản không phải là mẫu người cậu thích.”

“Đúng, mình không thích những cô gái quá dịu dàng, yếu đuối.”

Từ Văn Lượng là bạn thân nhất của Chung Quốc ở trường đại học, họ có gì nói nấy, rất thẳng thắn. Chàng trai kia thì không thân với Chung Quốc lắm, cậu ta là đàn anh ở trường, bạn trai của Đồng Đồng, cô gái đi cùng với Diệp Kha, lần này đi chơi chẳng qua cũng chỉ là đi cùng bạn gái.

“Nhưng mà cô ấy rất thích cậu. Khi cô ấy gọi điện hẹn Đồng Đồng và mình cùng đi Tứ Xuyên chơi, mình đã biết thực ra cô ấy muốn tìm cậu. Gáo nước lạnh này của cậu quả là một đòn đau đấy.”

“Đau một lần rồi thôi, để cô ấy biết sớm cũng chẳng phải chuyện xấu. Người anh em, mình biết cậu thích cô ấy, quãng đường về lần này chính là cơ hội của cậu đấy, cố mà thể hiện!”

Chung Quốc vồ vào vai Từ Văn Lượng, mặt cậu ta đỏ ửng vì bị nói trúng tim đen. “Mình... mình thích cô ấy thì sao chứ, người mà cô ấy thích là cậu.”

“Thử cố gắng xem, chưa chắc đã không có cơ hội. Chuyện gì cũng vậy, không thử đã vội vàng buông tay thì quả thực là một điều đáng tiếc. Từ Văn Lượng, cho dù kết quả như thế nào, cậu cũng phải thử xông pha một lần mới được, có như vậy sau này mới không thấy hối hận. Cậu thấy có đúng không?”

Từ Văn Lượng hít một hơi thật sâu, mắt sáng lên, gật đầu nhìn Chung Quốc.

Những người bạn của Chung Quốc đi rồi, Tô Nhất vui ra mặt. Cứ nghĩ đến việc có một cô gái thích Chung Quốc đang ở đó, ngày ngày lượn lờ trước mắt cậu, cho dù biết Chung Quốc không có ý gì với cô ta nhưng trong lòng Tô Nhất cũng không vui. Không ngờ cô gái ấy cũng khá biết điều, biết Chung Quốc đã có thanh mai trúc mã, ngày hôm sau đã đòi về Bắc Kinh.

Đi rồi, đi rồi, cuối cùng cũng đi rồi. Diệp Kha đi, Tô Nhất mới để cho thiên hạ thái bình. Nhưng cô cũng không quên tìm Chung Quốc tính sổ, chất vấn cậu từ đầu chí cuối, hỏi vì sao đi đón cô ấy mà không “bầm bầm” lấy một lời, lại còn đi một tuần mới về, cả thời gian đó không có chút thông tin gì cả.

“Đầu tiên, mình phải đính chính, không phải mình đi đón “cô ấy” mà là đi đón “bọn họ.” Hôm đó, mình còn đang ngủ, Từ Văn Lượng đã gọi điện tới, nói sẽ cùng vài người bạn đến Thành Đô vào buổi chiều, bọn họ muốn đi Tứ Xuyên chơi, muốn mình ra đón với tư cách chủ nhà. Mình nhìn lên đồng hồ, không đi luôn chắc chắn là không kịp nên bật dậy mặc quần áo đi ngay. Lúc đó có khi cậu còn đang mơ màng trên giường ý.”

Tô Nhất im lặng. Đúng là mùa hè này, ngày nào cô cũng ngủ nướng đến khi mặt trời lên ba con sào mới dậy, nhưng cô vẫn không chịu buông tha. “Không kịp nói lúc đó thì sau này gọi điện báo mình một tiếng không được à?”

Chung Quốc nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng thành thực đáp: “Được thôi, mình thú nhận, đáng lẽ đến ga Thành Đô đã muốn gọi điện về cho cậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không nói với cậu cứ để mất tích một vài ngày, chưa biết chừng cậu lại thấy nhớ mình. Vì nghĩ vậy cho nên...”

Tô Nhất đấm túi bụi vào người Chung Quốc. “Cho nên cậu mới không gọi cho mình nữa. Mình biết cậu có ý đồ xấu xa mà, quả nhiên là cố tình chọc tức mình.”

Chung Quốc cười, để mặc cho cô đấm. “Đáng đánh, đáng đánh. Mình đúng là đã cố tình làm như vậy. Bởi mình muốn dùng cách này để thăm dò xem có phải cậu cũng thích mình không. Sau khi từ Thành Đô quay lại, cậu nhìn thấy mình cùng Diệp Kha đứng ngoài ban công, không nói lời nào đã cho mình ướm nhẹp, từ lúc đó mình đã biết cậu cũng thích mình rồi.”

“Cái cậu này, ranh ma thật đấy! Nói xem, cậu đã dùng bao nhiêu âm mưu quỷ kế với mình rồi hả?”

“Mình thành thực khai báo, cô em họ Hân Hân là do mình dùng tiền mua chuộc đấy. Lúc đó, cậu tìm mọi lí do để không chịu đi bơi riêng với mình, để tìm cơ hội nuôi dưỡng tình cảm, mình đã thuê nó mỗi ngày năm tệ. Con bé cũng tinh ranh lắm, đòi mình trả trước luôn một tháng. Tô Nhất, vì cậu mà mình phải tốn biết bao công sức và tiền của đấy.”

Chung Quốc nói với vẻ vô cùng xúc động, khiến Tô Nhất vừa giận lại vừa thấy buồn cười, cô đưa tay với một chiếc gối dựa xô pha ném vào đầu cậu. “Cậu đúng là lắm mưu nhiều kế, mình coi như đã bị cậu lừa rồi.”

Ngoài ban công, từng dãy thường xuân phủ đầy, xanh mướt, từng chùm hoa tử vi đỏ rực như lửa cháy. Mỗi khi cơn gió nhẹ thổi qua, ban công lại phảng phất một mùi hương nhẹ nhẹ. Từ trong phòng vọng ra những tiếng cười đùa.

Những tiếng cười khoan khoái, vô tư cứ liên tiếp vang vọng cả căn phòng, giống như một khúc nhạc êm tai đang được ai đó phát đi phát lại...

Những ngày tháng vui vẻ nhất luôn trôi qua rất nhanh. Chớp mắt, kì nghỉ đã sắp hết, lại chuẩn bị vào năm học mới.

Hôm nay là ngày cuối cùng Tô Nhất đi bơi cùng Chung Quốc. Ngày hôm sau họ đã phải xuất phát, ai về trường nấy trình diện.

Tô Nhất cùng Chung Quốc nhảy xuống bể nước sâu. Giờ cô đã bơi khá thành thục, có thể tự mình bơi một vòng, thậm chí còn dám nhảy thẳng xuống bể. Sau hai tháng hè, Chung Quốc quả nhiên đã dạy cho cô biết

bơi.

“Tô Nhất, chúng mình thử thi xem.”

“Em làm sao thi với anh được chứ?!”

Chung Quốc vẫy tay về phía kia: “Anh chấp em bơi trước nửa đường.”

“Thế còn được. Thi thì thi.”

Tô Nhất đã bơi nhanh hơn trước, lại được chấp nửa đường nên tự nhận mình sẽ nắm chắc phần thắng trong tay. Nào ngờ, cô vừa mới bơi được nửa đường đã nghe tiếng đập nước phía sau, Chung Quốc đã đuổi kịp. Cô vội vàng dốc sức bơi, nhìn thấy bờ đã gần ngay trước mắt. Bỗng một ngón tay chạm vào vai cô, cô quay đầu lại thấy Chung Quốc đang nhìn cô, cười rạng rỡ.

“Không tính, không tính. Thực lực của anh quá cao, ít ra cũng phải nhường em hai phần ba đường, nếu không em có thua cũng không bao giờ phục.”

Chung Quốc giảm tốc độ, cùng cô bơi về phía bờ bên kia. “Ai nói em thua, chẳng phải anh vẫn chưa đến đích sao? Anh bơi cùng em, cùng về đích một lúc có được không?”

Cùng Chung Quốc bơi giữa làn nước trong xanh, Tô Nhất chợt nghĩ đến một câu thơ: “Đắc thành bỉ mục hà từ tử. Cố tác uyên ương bất tiện tiên¹”. Ý nghĩ đó khiến tim cô đập mạnh, mặt nóng bừng, khóe miệng vô thức khẽ cong lên.

1. Một câu trong bài thơ Trường An cổ ý (Trường An cổ kính) của nhà thơ Lư Chiếu Lân thời Đường. Bài thơ gồm tổng cộng 34 câu, viết theo thể thất ngôn, nội dung miêu tả phong cảnh tươi đẹp và cuộc sống thường nhật yên bình của cư dân thành Trường An. Câu thơ trên nói về việc nam nữ yêu nhau, gắn bó không rời như cá tháp dưới nước, chim uyên ương trên trời.

Họ bơi cả tối, bơi mệt rồi thì lại thả mình trên mặt nước, ngắm trăng sao.

Đêm mùa hè, bầu trời như một dải lụa đen điểm xuyết trăm nghìn vì sao lấp lánh. Vầng trăng khuyết long lanh ánh bạc, vẽ lên làn nước một cảnh đẹp mơ hồ.

Tô Nhất khẽ thốt lên: “Đẹp quá!”

Chung Quốc tiếp lời: “Ừ, đẹp thật. Chỉ có điều... không đẹp bằng em.”

Tô Nhất bật cười. “Bây giờ mới biết em đẹp à? Sao thời trung học, anh cứ suốt ngày chê em xấu.”

“Những lời anh nói khi đó, em phải nghĩ ngược lại. Anh càng chê em xấu nghĩa là càng khen em xinh mà.”

Tô Nhất không nhịn được, đá cho Chung Quốc một cái. “Anh thật xấu xa.”

Vừa cử động, người cô lập tức mất thăng bằng, chìm nghiêng. Chung Quốc vội vàng xoay người lại, nắm lấy cánh tay cô, nói: “Tô Nhất, em đá anh, anh vẫn đưa tay ra cứu em. Đây là lấy ơn báo oán đấy nhé.”

“Giờ em còn cần anh phải cứu sao, anh không đưa tay ra thì em cũng chẳng bị chết đuối.”

Bây giờ, Tô Nhất chỉ cần đạp nước là có thể lấy lại được thăng bằng. Cô ngẩng cao đầu nhìn Chung Quốc, đôi môi đỏ mọng chum chúm chu lên như hạt đậu đỏ xinh xinh khiến người ta muốn cắn.

Trái tim Chung Quốc lập tức bị lay động như làn nước xung quanh. Đôi mắt cậu sáng lên như có hai ngọn lửa đang cháy bên trong. Cậu khẽ gọi: “Tô Nhất...”

“Sao nào?” Tô Nhất ngẩng mặt lên nhìn Chung Quốc ngây người ngắm gương mặt của cô dưới ánh trăng, một từ cũng không thể thốt ra. Sau một hồi do dự, cậu liếc ngang liếc dọc, lợi dụng lúc không có ai để ý, cúi đầu, đóng một cái dấu lên môi cô.

Môi chạm môi, cái đóng dấu vô cùng êm ái. Dù chỉ trong một phút giây ngắn ngủi nhưng nó như một dấu ấn ngọt ngào, dấu ấn đầu tiên trên con đường tình yêu của hai người.

Tuy chỉ chạm nhẹ một chút rồi vội vàng tách ra nhưng những va chạm như vậy vẫn như một dòng điện, khiến những ngón tay cậu tê dại. Cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tô Nhất, nét mặt hơi thẹn thùng nhưng trong mắt lại là một vẻ kiên định dịu dàng. “Nếu muốn đánh anh, hãy nhẹ tay một chút nhé.”

Nụ hôn bất ngờ khiến Tô Nhất khựng lại. Một lúc sau, cô mới thẫn thờ như người bị mộng du, đưa tay lên sờ môi mình. Cô đã bị hôn sao? Lần đầu tiên có một người con trai hôn cô. Đôi môi cậu ướt ươn, mang theo vị thanh mát của nước. Nụ hôn ấy, óng ánh long lanh như nước vậy.

Run rẩy, rụt rè, hạnh phúc, ngọt ngào... Đôi má Tô Nhất chợt ửng hồng.

Cả đời này, Tô Nhất sẽ không bao giờ quên đêm hè đầy trăng sao lấp lánh của năm 2002 này, khi Chung Quốc hôn cô, một chiếc hôn ngọt ngào và vội vã như đóa hoa sen vừa nở giữa mặt hồ. Thuần khiết, đẹp đẽ đến tột cùng.

25. Chương 7-1: Mùa Xuân Năm 2003 (1)

Mùa xuân năm 2003, trong trí nhớ của Tô Nhất không có một chút hương vị nào của mùa xuân. Mặc dù trong trắng, liễu vẫn xanh và đào vẫn đỏ, nhưng trong không khí đâu đâu cũng nồng nặc mùi thuốc khử trùng, bởi căn bệnh truyền nhiễm phát sinh ở Hồng Kông, Ma Cao, sau tháng Ba, đã bắt đầu lan ra toàn quốc.

1

Đợt thi cuối kì đã kết thúc. Cuối cùng cũng đến kì nghỉ đông.

Chung Quốc đi tàu hỏa, buổi chiều sẽ đến được Thành Đô. Tô Nhất đeo trên vai túi đồ gọn nhẹ, đến ga tàu hỏa chờ đón cậu rồi cùng chuyển tàu về Nam Sung.

Chờ đợi có nửa tiếng đồng hồ mà ngỡ như cả năm, Tô Nhất cuối cùng cũng nghe thấy tiếng loa báo chuyển tàu T7 từ Bắc Kinh đến Thành Đô đang chuẩn bị vào ga.

Cô ngẩng đầu nhìn ra đường ray dài vô tận, đã thấy đầu tàu đang tiến tới. Những toa tàu dài vượt xuôi băng đèo, cuối cùng cũng đưa Chung Quốc từ Bắc Kinh về Thành Đô. Tô Nhất sắp được gặp cậu rồi.

Tàu chậm chậm vào ga, Tô Nhất nhón nhác nhìn lên cửa sổ của những toa tàu, thử tìm kiếm gương mặt quen thuộc. Và cô đã nhìn thấy, phía sau một ô cửa, khuôn mặt của Chung Quốc gần như dính vào cửa kính. Cậu cười tí mắt, ra sức vẫy cô. Cậu ngồi toa trên, dù tàu vào ga rồi nhưng vẫn không ngừng chạy về phía trước. Cô tung tăng chạy theo toa tàu đang dần chậm lại, từ đầu chí cuối, cứ nhìn theo Chung Quốc mà cười. Cậu cũng đáp lại cô bằng nụ cười rạng rỡ. Sau một hồi còi dài, tàu dừng hẳn, Chung Quốc vội vàng lấy hành lý, xuống tàu.

Chỗ của Chung Quốc ở giữa toa, phải đi qua mấy cửa sổ nữa mới xuống được. Qua mỗi ô cửa, cậu đều ngoái đầu mỉm cười với Tô Nhất, khiến trái tim cô trở nên mềm mại, ngọt như kẹo đường.

Cuối cùng Chung Quốc cũng xuống tới nơi. Cậu bước nhanh về phía trước, hơi dang tay ra như muốn ôm lấy cô, nhưng nhìn thấy sân ga người đông như kiến cỏ, cậu lại thả tay xuống. Chàng trai trẻ vừa qua sinh nhật mười chín tuổi không thể giống như người trưởng thành, thản nhiên ôm hôn người yêu trước cặp mắt chú ý của bao nhiêu người. Cậu chỉ đứng trước mặt cô, nhìn cô và cười.

Cô cũng cười với cậu. Hai người cứ nhìn nhau cười như vậy, chẳng nói gì, chẳng làm gì, nhưng trong lòng họ lại vô cùng hạnh phúc.

Tô Nhất đột nhiên nghĩ đến một câu Đường Thi Vận từng nói với cô: “Giữa dòng người thiên sơn vạn thủy, cậu sẽ tìm thấy tình yêu đích thực của mình.”

Con tim chợt rung lên. Cô càng nhìn sâu và đôi mắt dịu dàng của Chung Quốc, trong mắt cậu hiện rõ nụ cười của cô. Trong đôi mắt ấy, cô là duy nhất.

Nụ cười của Tô Nhất càng thêm ngọt.

Giữa dòng người tấp nập, em và anh, mình đã sớm gặp được nhau.

Cả kì nghỉ đông, Tô Nhất và Chung Quốc cứ như dính lấy nhau.

Ngày nào họ cũng ở cạnh nhau, đến tối đi ngủ, vẫn còn nằm trong chăn nhẩn tin. Đúng như lời hẹn, Chung Quốc mang về hai chiếc di động Siemens cùng kiểu, chỉ khác cái vỏ ngoài, đưa cho cô chiếc màu vàng chanh, còn của cậu là màu xanh nước biển. Hai chiếc di động nhỏ xinh để cạnh nhau, không chỉ là điện thoại tình nhân mà còn hơn thế nữa.

Những khi trời đẹp, cậu thường rủ cô xuống sân đánh cầu lông. Ban đầu cô còn chưa biết chơi, cậu chỉ dùng tay trái cũng có thể dễ dàng hạ gục cô. Vì không biết khống chế lực và hướng phát cầu nên cô thường xuyên phát cầu lên cái cây ngay gần đó, lần nào cũng để cậu phải ném đá lên lấy xuống.

Có lần, ném liên tục bảy, tám hòn đá nhỏ mà quả cầu vẫn nằm yên vị giữa cành lá xúm xuê, Chung Quốc chỉ còn cách đạp xe đèo cô đi mua hẳn một ông mười quả cầu.

“Tô Nhất, lần này tha hồ mà đánh nhé. Khi nào đánh hết mười quả này, kỹ thuật đánh cầu của em sẽ tiến bộ đấy.”

Sau khi bị Tô Nhất đánh hỏng đến năm quả cầu, Chung Quốc bắt đầu khen ngợi cô: “Có tiến bộ, giờ không thể dùng tay trái đánh với em nữa rồi.”

Mùa hè trước, Chung Quốc dạy Tô Nhất biết bơi; mùa đông này, cậu lại chỉ cô biết đánh cầu. Ở bên Chung Quốc, Tô Nhất không còn là cô gái hoàn toàn không thích thể thao nữa. Cô bắt đầu xem các kênh thể thao, vài lần còn cùng Chung Quốc xem bóng đá. Nhờ sự giảng giải sinh động của cậu, cô đã hiểu thế nào là Premier League, thế nào là Serie A, thế nào là những đội bóng danh giá, thế nào là đại chiến derby...

Tô Nhất thấy nghe Chung Quốc giảng giải còn thú vị hơn xem trên ti vi, tay chống cằm nhìn cậu, háo hức nghe. Đang giảng giải hăng say, bỗng nhiên cậu không nói nữa, ngồi xích lại, đặt lên má cô một nụ hôn ấm áp.

Ngoài cửa sổ là mưa đông giá lạnh, trong phòng, đôi mắt cặp uyên ương trẻ nhìn nhau lại tràn ngập hương sắc của mùa xuân.

Có lúc Chung Quốc cũng ngồi xem phim thần tượng cùng Tô Nhất. Xem đến đoạn nhân vật nữ chính trong phim Hoa oải hương bị bệnh nan y cùng nhân vật nam chính thể hiện một bi kịch tình yêu, Tô Nhất đột nhiên nói: “Chung Quốc, nếu như em cũng bị bệnh nan y...”

Chưa đợi cô nói hết, Chung Quốc đã ngắt lời: “Nào, nào, mới đầu năm, em nói chuyện tốt đẹp một chút có được không?”

“Em chỉ nói là nếu thôi mà.”

“Chẳng có nếu thì gì hết. Em ấy à, không xứng để bị bệnh nan y đâu.”

Lời của Chung Quốc khiến đôi mắt Tô Nhất tròn tròn.

“Cái gì? Bị bệnh nan y lại còn có xứng với không xứng?”

Chung Quốc nghiêm nghị nói: “Đương nhiên. Bởi vì em là một thảm họa! Thảm họa phải lưu truyền đến nghìn năm, muốn trốn chạy à, còn lâu nhé.”

“Được lắm, anh bảo em là thảm họa chứ gì?”

Tô Nhất xông tới bóp cổ cậu, Chung Quốc co người lại, nói: “Đừng động vào chỗ đó, buồn.”

“Anh sợ buồn? Thì ra anh có máu buồn. Được, để xem em xử anh thế nào.”

Không ngờ Chung Quốc có máu buồn. Đôi tay Tô Nhất như chú chuột nhỏ luồn lách trên người Chung Quốc, từ cổ đến nách, eo... tất cả những chỗ có máu buồn. Chung Quốc cười đến nỗi không thở nổi, nói ngắt quãng: “Không... đừng... đừng mà... tha cho anh.”

Nhưng Tô Nhất vẫn không chịu dừng lại, cho dù cậu có né đông né tây cũng không tránh được. Hai người quần thảo trên sofa một lúc lâu.

Đang cười đùa vui vẻ, bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa. Tô Nhất lập tức ngồi thẳng dậy, Chung Quốc cũng chỉnh đốn trang phục, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế sofa. Ít giây sau, bà Tô mở cửa bước vào nhà. Mặc dù Tô Nhất và Chung Quốc không hề làm chuyện gì mờ ám nhưng trước ánh mắt dò xét của bà Tô, mặt mũi cả hai đều đỏ bừng.

Chung Quốc lễ phép chào bà Tô, sau đó đi về nhà mình. Trước khi đi, cậu còn cố nán lại nhìn Tô Nhất bằng ánh mắt lưu luyến không thôi.

Chung Quốc vừa đi, bà Tô đã hỏi: “Hai đứa vừa làm gì thế?”

“Chẳng làm gì cả, bọn con chỉ đùa chút thôi.”

“Tô Nhất, con và Chung Quốc yêu nhau, mẹ và bố con không có ý kiến gì. Chúng ta nhìn Chung Quốc lớn lên từ nhỏ, biết nó là một đứa trẻ tốt. Sau này nếu hai đứa thực sự muốn nói chuyện cưới xin, bố mẹ cũng rất yên tâm mà giao con cho nó. Có điều, hiện giờ hai đứa vẫn còn trẻ, còn đang đi học, việc học hành mới là quan trọng nhất. Cho nên tốt thì tốt thật nhưng nhiều chuyện nên có chừng có mực. Dù chuyện nam nữ góp gạo thổi cơm chung, chưa lập gia đình đã mang thai trong thời đại này không phải là chuyện hiếm nhưng mẹ vẫn hi vọng con gái của mẹ không như vậy, hiểu không?”

Chuyện Chung Quốc và Tô Nhất yêu nhau, bố mẹ hai bên đều không ngăn cấm. Họ đều biết hai người là những đứa trẻ ngoan ngoãn. Nếu có thể đến được với nhau thì bố mẹ hai bên cũng vui lòng ưng thuận. Chỉ có điều cả hai hiện giờ vẫn còn là sinh viên, vẫn phải ưu tiên việc học hành.

Dĩ nhiên, với tư cách một người mẹ, bà Tô phải lo lắng nhiều hơn. Hai đứa trẻ cứ quần lấy nhau cả kì nghỉ đông, bà rất sợ cả hai quá khích, không lường trước hậu quả mà nhăm nhăm làm liều. Bởi vậy, bà Tô đã vài lần muốn nhắc nhở con gái nên chú ý, cuối cùng ngày hôm nay bà cũng nói được ra.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Tô Nhất nghe mà đỏ cả mặt.

“Mẹ nói thật chứ có phải đùa đâu. Con gái khác con trai nhiều lắm, trước khi kết hôn, nhất định đừng có mà làm bậy.”

“Mẹ...” Tô Nhất bịt tai, chạy về phòng.

Chung Quốc cũng vậy. Vừa về đến nhà, cậu cũng bị ông Chung nhắc nhở.

“Chung Quốc, ngày nào con cũng chạy sang nhà Tô Nhất, hai đứa cứ ở trong nhà làm gì đấy?”

Chung Quốc liếc nhìn bố một cái, đáp: “Chẳng làm gì cả, chỉ xem ti vi với tán dóc thôi ạ.”

Ông Chung nhận ra sự phòng bị trong ánh mắt của cậu con trai, nghe một lúc, lại nhặt hai quả quýt trong cái đĩa trên bàn, hỏi cậu: “Lại đây ăn quýt đi. Con bảo hai quả quýt này, quả nào ngon?”

Chung Quốc chỉ nhìn qua đã kết luận: “Đương nhiên là quả có vỏ màu vàng óng rồi, quả kia vẫn hơi xanh, chưa đủ chín, để mấy bữa nữa ăn mới ngon.”

Ông Chung nhìn con, ánh mắt mang đầy ẩn ý sâu xa. “Đúng vậy, có những quả còn chưa chín, để một thời gian nữa, chờ chín hẳn sẽ ngon hơn. Con thấy có đúng không?”

Chung Quốc đã nghe ra hàm ý trong lời nói của cha, mặt mũi thoát cái đỏ bừng. “Bố, sao người lớn cứ hay nghĩ linh tinh vậy? Con và Tô Nhất ở cạnh nhau... bọn con hoàn toàn không như mọi người nghĩ.”

Nói xong, Chung Quốc bực bội đi về phòng, đóng sầm cửa lại. Một mình ông Chung bị bỏ lại phòng khách, lúng ta lúng túng nói: “Cái thằng này...”

26. Chương 7-2: Mùa Xuân Năm 2003 (2)

Cùng lúc bị bố mẹ cảnh cáo, hôm sau gặp nhau, Tô Nhất và Chung Quốc có chút ngượng ngùng.

“Hôm qua... mẹ em có nói gì với em không?”

“Ừm, mẹ ca cho em một bài.”

“Anh cũng bị bố cho một bài. Thật không chịu nổi người lớn nữa, lúc nào cũng nghĩ chúng mình ở cùng nhau thì sẽ... làm gì xấu xa lắm không bằng.”

Câu nói mập mờ “làm gì xấu xa lắm không bằng” của Chung Quốc, Tô Nhất vừa nghe đã hiểu ngay. Bỗng nhiên cô đỏ mặt, đầu cúi gằm, thỏ thẻ: “Mẹ em cũng lo như vậy.”

“Thế em có lo không?”

Nghe câu hỏi của Chung Quốc, Tô Nhất ngậy người hỏi lại: “Lo gì?”

“Lo anh... à, không có gì.” Chung Quốc đỏ mặt không nói nữa.

Tô Nhất đã hiểu ý của cậu, giọng cô càng nhỏ, gần như không thể nghe rõ: “Em không lo, em biết... anh sẽ không như vậy.”

Mặc dù vẫn cúi đầu nhưng Tô Nhất có thể cảm nhận rõ Chung Quốc đang chăm nhìn cô. Ánh mắt ấy như một cơn mưa bụi, dịu dàng thấm ướt cả người cô. Rất nhẹ nhàng, cậu đặt lên trán cô một nụ hôn. Đó là nụ hôn mang theo sự thuần khiết mà những người trưởng thành không thể nào hiểu nổi.

Như thường lệ, Chung Quốc và Tô Nhất vẫn sớm tối bên nhau. Trời đẹp, họ cùng nhau đánh cầu hoặc đi xem phim, dạo phố. Trời không đẹp thì lại ở nhà, khi thì cô xem bóng đá với cậu, lúc cậu lại ngồi xem phim thần tượng cùng cô.

Có lần Chung Quốc tình cờ nhìn thấy bút nghiên, giấy mực học thư pháp của Tô Nhất trong thư phòng, đột nhiên nổi hứng, yêu cầu cô dạy cậu viết. “Chẳng phải em vẫn chê chữ anh xấu sao? Vậy giờ phiên em dạy anh viết cho đẹp một chút nhé.”

Vậy là những hoạt động hằng ngày của cả hai sẽ có thêm một nội dung mới: tập viết thư pháp. Bút, nghiên, giấy, mực, bộ văn phòng tứ bảo đã bị vứt xó từ khi Tô Nhất vào đại học giờ lại được phát huy công dụng dưới đôi tay của hai con người trẻ tuổi.

Thoạt đầu, học thư pháp chẳng qua cũng chỉ là ý thích nông nổi của Chung Quốc. Cậu chỉ biết cầm bút lông nguyệt ngoạc vài nét linh tinh trên tờ giấy tuyên thành. Tô Nhất đứng đằng sau cười khúc khích, trêu: “Thế này mà anh gọi là luyện chữ à? Cứ như vẽ bùa đuổi tà. Đúng là lãng phí giấy mực của em.”

Sau đó, cô mang ra một cuốn sách luyện các nét cơ bản, yêu cầu cậu nghiêm túc luyện tập theo yêu cầu trong đó. Cô ở bên cạnh giám sát, mỗi khi cậu viết không đẹp cô sẽ cầm tay, tỉ mỉ dạy cậu cách đưa bút.

Một bàn tay to, một bàn tay nhỏ, cùng nắm một chiếc bút nhưng lại hết sức nhịp nhàng. Nhìn hai bàn tay chống lên nhau, Chung Quốc bỗng trở nên yêu thư pháp.

Cả một kì nghỉ đông, cậu đã học được cách viết Chữ Khải. Tô Nhất khen cậu: “Ồ, cứ tưởng anh không kiên trì nổi ba ngày. Nào ngờ cũng không tồi đấy chứ. Xem ra anh cũng có duyên học thư pháp nhỉ!”

Chung Quốc tự nhủ sẽ tiếp tục luyện thư pháp. Đúng là yêu nhau yêu cả đường đi lối về. Tình yêu mới là cái duyên lớn nhất của cậu.

Theo phong tục của người Trung Quốc, năm mới không thể không mở tiệc, họ hàng, người thân lần lượt tổ chức. Mừng Năm Tết, Dương Cương gọi Chung Quốc và Tô Nhất đi ăn lẩu.

Bàn tiệc đa phần là những người bạn cấp ba, cả những người quen lẫn không quen đều nhìn bọn họ, cười nói: “Thật không tưởng tượng nổi hai cậu lại có tình cảm với nhau. Hồi còn đi học là cặp đôi oan gia nổi tiếng cơ mà.”

Dương Cương cười lớn. “Các cậu biết không, như thế gọi là không phải oan gia sao gặp được nhau, sai lang thì phải đi đôi với hổ báo.”

Chung Quốc vỗ một cái đánh “bộp” lên đầu cậu ta, Tô Nhất liếc nhìn, cười mắng lại: “Đồ Dương Cương đáng ghét, cậu nói linh tinh cái gì đấy?”

“Nói sai rồi, nói sai rồi. Ý của mình là trai tài thì phải đi đôi với gái sắc.”

Mọi người đều ôm bụng cười.

“Người anh em, để chúc mừng cậu cuối cùng cũng giành được trái tim của Tô Nhất, hôm nay dù thế nào cũng phải cạn một li.” Nói rồi, Dương Cương rót một li bia đầy, để trước mặt Chung Quốc.

Chung Quốc dị ứng với chất cồn, dù chỉ là một cốc bia cũng sẽ khiến cậu mẩn ngứa khắp người, cho nên cậu không uống rượu bia bao giờ. Cậu cũng không hút thuốc. Khác với đại đa số các chàng trai, cậu không thích mùi vị của thuốc lá, thấy những thứ đó là tránh xa. Tô Nhất đặc biệt thích điểm này của cậu.

“Không được, Chung Quốc không uống được rượu. Dương Cương, cậu đừng có ép.” Tô Nhất đứng lên, chắn trước mặt Chung Quốc như gà mẹ đang bảo vệ gà con, đẩy cái li trên bàn trả Dương Cương. “Muốn uống thì cậu đi mà uống.”

Dương Cương đành phải chào thua. “Thôi vậy. Chung Quốc, giờ cậu đã có chỗ dựa rồi.”

Phía dưới bàn, Chung Quốc nắm lấy tay Tô Nhất, nhìn cô, cười.

Tiệc tan, ai về nhà nấy, Chung Quốc nắm tay Tô Nhất chậm chậm đi về nhà.

Qua cầu Gia Lăng, không ai bảo ai, họ cùng dừng lại giữa cầu, tựa vào nhau trông về phía con sông Gia Lăng giữa màn đêm.

Sông Gia Lăng về đêm như tranh vẽ. Hai bên bờ, những ánh đèn màu phản chiếu xuống mặt sông, khiến non sông như một dải mây ngũ sắc. Đối diện đó là núi Hạc Minh, ngọn tháp trắng dưới chân núi Đại Thanh cao chót vót. Trên bầu trời có một vầng trăng khuyết, ánh trăng in bóng giữa mặt sông, tỏa ánh sáng lấp lánh màu vàng nhạt. Đứng từ trên cầu nhìn xuống, khung cảnh thật là nên thơ. Chỉ có điều gió sông rất mạnh, giờ là giữa mùa đông, gió lạnh như cắt da cắt thịt.

“Tô Nhất, em có lạnh không?”

“Cũng hơi hơi.” Tô Nhất cười, túm chặt vạt áo. Hai má cô đã ửng hồng vì gió lạnh.

Bởi trời tối cộng thêm cái lạnh của thời tiết, những người đi lại trên cầu không nhiều lắm. Thi thoảng có một chiếc xe chạy qua, ánh sáng đèn pha như sao băng, chỉ xẹt qua một cái rồi biến mất. Chung Quốc mạnh dạn đưa tay, ôm cô vào lòng mình thật chặt. “Như thế này sẽ không lạnh nữa.”

Đúng là không lạnh nữa, Tô Nhất đột nhiên nghĩ đến một bài hát cũ: Hơi ấm của hai người, dựa vào nhau sẽ xua tan giá rét. Hơi lạnh của hai người, dựa vào nhau sẽ tạo thành hơi ấm. Cô khẽ mỉm cười, nép sát vào lòng cậu.

Càng về đêm, gió càng lớn, trời càng thêm lạnh.

Chung Quốc kéo khóa chiếc áo Jacket đang mặc, ôm trọn Tô Nhất vào lòng.

Nép mình vào lồng ngực ấm áp của cậu, hít hà hơi ấm từ người cậu, cô có cảm giác đắm đuối. Nếu có thể, cô nguyện được mãi nép vào lòng cậu thế này...

Đôi tay Chung Quốc ôm chặt eo Tô Nhất, vòng eo nhỏ nhắn và mềm mại khiến con tim cậu như loạn nhịp.

Không kìm được, cậu cúi xuống hôn người con gái trong lòng mình. Chiếc hôn đầu tiên ở trán, chiếc hôn thứ hai đặt trên má, chiếc thứ ba cậu đặt xuống môi cô.

... Đôi má Tô Nhất chột ửng hồng, như những cánh hoa đào giữa gió xuân. Dưới cầu, nước sông lặng lẽ vỗ vào bờ, từng đợt, từng đợt, triền miên không dứt. Cặp tình nhân trên cầu với chiếc hôn nồng nàn còn triền miên hơn cả sóng nước dưới sông.

Đêm đó, Chung Quốc bị ốm. Họ đứng ở trên cầu quá lâu, gió mùa đông thì lạnh, mà cậu lại mở khóa áo khoác. Bị cảm lạnh khiến cậu sốt cao, ho sù sụ cả đêm.

Ông Chung trở dậy vào phòng con trai xem tình hình rồi tìm một viên thuốc hạ sốt cho cậu uống. Quá nửa đêm, cậu mới thiếp đi, nhưng đến sáng, khi ông Chung lần nữa sờ lên trán cậu, thân nhiệt vẫn còn rất cao. Bà Chung vội vàng đi tìm cặp nhiệt độ đo, sốt cao đến ba mươi chín độ.

Ông Chung thay quần áo, chạy xuống lầu, đập cửa một phòng khám gần nhà, mời bác sĩ Dư đến khám cho Chung Quốc. Bác sĩ Dư vừa nghe là bị sốt, lập tức nói: “Sốt à? Vậy thì phải chú ý đấy nhé! Giờ ở Quảng Đông đang có một loại bệnh truyền nhiễm rất nghiêm trọng, triệu chứng ban đầu là sốt và ho.”

Lúc đó đang là tháng Hai năm 2003, mà từ cuối năm 2002, một căn bệnh truyền nhiễm không rõ nguồn gốc được phát hiện ở Hồng Kông, Ma Cao đã lây lan rất nhanh. Dịch bệnh truyền nhiễm cấp tính ấy sau này được đặt tên là “Hội chứng suy hô hấp cấp tính,” tên tiếng Anh là SARS.

Khi đó, ổ dịch chủ yếu ở Quảng Đông, vẫn chưa lan đến những thành phố khác. Ông Chung phản đối: “Quảng Đông cách chúng ta xa như vậy, làm sao đã lan đến đây được. Con trai tôi tôi qua ra đường, trúng gió lạnh nên mới ốm.”

“Tôi tiêm cho cậu ấy một mũi hạ sốt trước rồi cho uống thêm vài loại thuốc. Nếu triệu chứng vẫn không thuyên giảm, ông nên đưa cậu ấy đến bệnh viện. Giờ cứ cẩn thận thì tốt hơn.”

Ông Chung vẫn không tin lời bác sĩ Dư, còn bà Chung thì vô cùng lo lắng.

Tô Nhất nghe nói Chung Quốc ốm, vội chạy sang thăm. Bà Chung đưa cho cô một chiếc cặp nhiệt độ, nói: “Tô Nhất, cháu ở nhà trông Chung Quốc giùm cô. Mỗi tiếng lại cặp nhiệt độ một lần, xem có hạ sốt không. Nếu không hạ thì gọi điện cho cô về đưa nó đi bệnh viện.”

Tô Nhất tái mặt, hỏi: “Cô Ông, nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Sức khỏe Chung Quốc vốn rất tốt, chắc sẽ không vấn đề gì đâu. Có điều, bác sĩ Dư nói hiện giờ đang có một bệnh dịch gì đó rất nguy hiểm, biểu hiện ban đầu chính là ho và sốt, cho nên cô nghĩ cẩn thận vẫn hơn. Cháu thấy có đúng không?”

Tô Nhất nắm chặt cái cặp nhiệt độ trong tay, gật đầu. “Cô Ông, cô cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc cho Chung Quốc.”

Bà Chung đi làm, Tô Nhất lấy khăn mặt ướt đắp lên trán Chung Quốc, buồn bã nói: “Sớm biết thế này, tôi qua không đứng trên cầu lâu như vậy, càng không nên để anh mở khóa áo ôm em.”

Chung Quốc nhìn cô, nở một nụ cười yếu ớt mà dịu dàng. “Không cần lo lắng đến thế đâu, chỉ bị sốt thôi mà, anh không sao.”

“Anh còn chưa hạ sốt, em sẽ tuyệt đối không lơ là.”

Sự thực chứng minh mọi người chỉ sợ bóng sợ gió. Chung Quốc uống thuốc vào, ngủ một giấc, tỉnh dậy đã hạ sốt nhiều. Tô Nhất gọi điện báo tin cho bà Chung, bà thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cô đã nói rồi mà, nhất định không sao. Bị bác sĩ Dư dọa cho một phen hú vía.”

Tô Nhất cũng như trút bỏ được gánh nặng. “Cô Ông, không sao rồi, chúng ta có thể yên tâm rồi.”

Khi đó, Tô Nhất và bà Chung đều không biết những tháng tiếp theo, họ còn phải lo lắng nhiều hơn cho Chung Quốc.

27. Chương 7-3: Mùa Xuân Năm 2003 (3)

Mùa xuân năm 2003, trong trí nhớ của Tô Nhất, không có một chút hương vị nào của mùa xuân. Mặc dù trong trường, liễu vẫn xanh và đào vẫn đỏ, nhưng trong không khí đâu đâu cũng nặng nề mùi thuốc khử

trùng, bởi căn bệnh truyền nhiễm phát sinh ở Hồng Kông, Ma Cao, sau tháng Ba, đã bắt đầu lan ra toàn quốc.

SARS, hội chứng viêm phổi cấp có tính lây lan cao bỗng xuất hiện vào một buổi sáng mùa xuân năm con Dê và được miêu tả bằng những cụm từ như: bùng phát mạnh, hiểm họa lớn, chưa từng thấy từ trước tới nay, ghê gớm như một cuộc chiến không khói súng.

Thành Đô là thành phố trung tâm của miền Tây Trung Quốc, người đông, mật độ lớn, mức độ di chuyển nhiều nguy cơ lây bệnh là rất lớn. Nếu Thành Đô “thất thủ” thì cả Tứ Xuyên sẽ bị ảnh hưởng. Chính phủ thành phố rất coi trọng việc phòng chống bệnh dịch, từ giữa tháng Tư, đã đặt nhiều trạm kiểm soát ở những cửa ngõ quan trọng của thành phố như sân bay, ga tàu, bến xe..., phun thuốc khử trùng cho xe cộ qua lại, kiểm tra sức khỏe tất cả những người dân ra vào Thành Đô, cố gắng ngăn chặn sự lây lan của SARS.

Những biện pháp nghiêm ngặt và cẩn thận của chính phủ khiến người dân không dám xem nhẹ bệnh dịch. Trên đường phố, người đeo khẩu trang ngày càng nhiều, cung không đủ cầu. Các loại giấm và rượu bẻ bản lam được truyền tai nhau là có tác dụng diệt trừ vi khuẩn rất nhanh đã trở thành những mặt hàng bán chạy. Mọi người truyền tai nhau rằng trong thành phố đã phát hiện vài trường hợp bị nhiễm bệnh, nhà chức trách lập tức đình chỉ lại, nói chỉ là những trường hợp nghi ngờ, có phải bị mắc bệnh hay không còn chưa biết, người dân đều phải hết sức cẩn thận.

Trường đại học nơi Tô Nhất đang theo học bắt đầu quản lý nghiêm ngặt những người ra vào trường. Không có giấy phép của khoa, các sinh viên không được ra khỏi trường, người ngoài cũng không được phép vào. Mỗi ngày đo nhiệt độ hai lần vào buổi sáng và tối, kí túc xá ngày nào cũng được khử trùng, mùi thuốc khử trùng 84 len lỏi khắp các ngõ ngách trong trường.

Trong khi Thành Đô lo sợ, Bắc Kinh đã trở thành ổ dịch SARS nghiêm trọng. Chung Quốc ở Bắc Kinh. Tô Nhất vô cùng lo lắng, ngày nào cũng gọi điện, nhắn tin cho cậu, không ngừng nhắc cậu phải đeo khẩu trang, chăm rửa tay và tập thể thao, hạn chế hết sức đi lại ở những nơi đông đúc.

“Tô Nhất, những điều em nói, ngày nào anh cũng phải nghe đến hai ba lần. Bố mẹ gọi điện đến nói một lần, sau đó là em gọi đến nói một lần nữa.”

“Ai bảo anh ở Bắc Kinh cơ. Giờ nơi có tình hình bệnh dịch nghiêm trọng nhất chính là Bắc Kinh đấy.”

“Mọi người đều lo lắng như vậy, anh sẽ hết sức cẩn thận. Em ở Thành Đô cũng phải cẩn thận nhé! Anh thấy trên mạng nói Thành Đô cũng có vài trường hợp bị nghi ngờ.”

“Chỗ em chỉ có vài trường hợp bị nghi ngờ, Bắc Kinh của anh đã có bao nhiêu trường hợp được xác nhận là mắc bệnh. Cho nên anh không phải lo lắng cho em, anh mới là người phải cẩn thận đấy.”

Điện thoại gọi hết cuộc này đến cuộc khác, Tô Nhất cảm thấy mình sắp trở thành cái máy ghi âm, lần nào cũng nói đi nói lại. Vậy mà Chung Quốc vẫn nghe không biết chán, không ngắt lời cô, mặc dù lúc nào nghe xong cũng cười chế nhạo cô sao mà nói nhiều như mẹ nhưng cuối cùng vẫn không quên thêm một câu: “Mặc dù em nói nhiều thật đấy nhưng mà anh thích.”

Tô Nhất lại mắng yêu: “Đồ quỷ sứ!”

Đây là một câu tiếng Bắc Kinh mà cô học được từ Chung Quốc. Cô thích dùng câu này, nghe như mắng nhưng giọng điệu thì hết sức dịu dàng, rất hợp với một câu thành ngữ: Yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Cả mùa xuân, căn bệnh SARS tung hoành ngang dọc trên dải đất Thần Châu. Như một đám mây đen lớn bao trùm khắp mọi nơi, không ai biết nó sẽ gieo mưa bão ở nơi nào. Chính vì thế, phòng chống sự lây lan của SARS là công tác quan trọng bậc nhất toàn quốc.

Tô Nhất vẫn không hiểu viêm phổi vốn là chứng bệnh rất bình thường, sao viêm phổi cấp lại trở nên kinh khủng đến vậy? Không chỉ có sức lây lan lớn mà những người mắc bệnh có bảy đến mười lăm phần trăm là tử vong. Quá đáng sợ! Căn bệnh nguy hiểm này rốt cuộc từ đâu đến?

Đường Thi Vận nói: “Vì SARS được phát hiện đầu tiên ở Quảng Đông nên trên mạng thường có thông tin nói bệnh này rất có thể liên quan đến việc người dân ở đây ăn quá nhiều thịt động vật hoang dã.”

Hứa Tổ Kiệt cũng gật đầu tán đồng: “Đúng đấy, chị cũng đọc qua, họ nói trong cơ thể động vật hoang dã có một loại virus. Người ăn vào sẽ bị lây nhiễm.

Người Quảng Đông vốn được mệnh danh là cái gì cũng dám ăn, giờ họ cũng không dám ăn lung tung nữa rồi.”

“Vậy sao? Nếu là thật thì hẳn là những con vật hoang dã bị ăn thịt đã quay trở về báo thù rồi. Để những kẻ phàm ăn tục uống không dám bắt con gì ăn con đấy nữa, nếu không sẽ bị chết vì ăn.”

Đang nói, Tô Nhất chợt nghĩ ra một chuyện. “Cái tên Trình Thực kia đã từng ăn thịt thiên nga, ông trời mà có mắt, cũng nên phạt hắn bị mắc bệnh SARS, cho hắn một bài học nhớ đời.”

Hứa Tổ Kiệt bỗng nhiên giơ tay về phía Tô Nhất, nhắc nhở cô thôi không nói nữa. Cô quay đầu, thấy Chu Hồng đi ra từ nhà vệ sinh, lập tức chuyển sang đề tài khác.

28. Chương 7-4: Mùa Xuân Năm 2003 (4)

Thời gian đó, trường phát cho mỗi sinh viên một cái cặp nhiệt độ đo thân nhiệt mỗi buổi sáng và tối là công việc không thể thiếu. Dữ liệu về nhiệt độ của sinh viên được cán bộ các lớp thu thập lại rồi nộp lên khoa. Nếu phát hiện sinh viên nào có thân nhiệt vượt quá 38 độ, sẽ lập tức đưa đi bệnh viện kiểm tra hoặc cách li.

Càng sợ điều gì thì điều đó càng nhanh đến. Khoa Sinh vật của trường có một sinh viên nữ sốt cao, ho khan liên tục, bị nghi ngờ mắc bệnh nên được chuyển tới bệnh viện. Nghe nói trước đó, cô gái này đã xin phép khoa ra khỏi trường một tiếng. Điều đó nghĩa là khả năng cô ta bị lây nhiễm khi ngoài trường là rất cao.

Xuất hiện một trường hợp bị nghi ngờ, trường lập tức tiến hành niêm phong.

Sinh viên không được ra khỏi trường, thậm chí còn không được chạy qua chạy lại giữa các kí túc xá trong trường. Những người ở cùng cô gái kia nhất loạt đều bị cách li, mấy cô sinh viên sợ đến phát khóc. Khi căn bệnh khủng khiếp không còn chỉ là lời đồn đại mà đã cận kề bên mình, sao họ có thể không sợ hãi không khóc chứ?

Rất nhiều sinh viên người Thành Đô đều sợ hãi, viện đủ lí do để được về nhà. Đường Thi Vận cũng về, bố mẹ cô đeo khẩu trang, mượn xe của đơn vị, đích thân đến trường đón cô. Căn phòng của cô gái bị nghi nhiễm bệnh nằm ngay phía trên phòng Tô Nhất. Dĩ nhiên, đó là một khoảng cách không an toàn, người nhà Đường Thi Vận sao có thể yên tâm mà để cô ở lại trường?

Tô Nhất, Hứa Tổ Kiệt cùng với Chu Hồng, ba người đều đến từ những thành phố khác nên đành ở lại kí túc.

Họ lo lắng bắt tay vào hành động, dùng nước khử trùng phun một vòng cả trong lẫn ngoài phòng.

May thay, hai ngày sau, cô gái bị đưa đi bệnh viện đã hạ sốt và được chẩn đoán chỉ là triệu chứng cảm thông thường. Nhưng chuyện này cũng khiến cả khu kí túc xá thậm chí cả trường đều gần như cảm nhận được sự uy hiếp của căn bệnh SARS, chẳng khác nào chim sợ cành cong. Nhà trường càng kiểm soát chặt chẽ công tác kiểm tra nhiệt độ hằng ngày của sinh viên, bởi đây là khâu quan trọng trong việc phát hiện sớm và ngăn ngừa dịch bệnh.

Tô Nhất cũng là một trong những cán sự của lớp. Đến ngày trực nhật, cô phải thống kê thân nhiệt của cả lớp, sau đó báo cáo lên khoa.

Văn phòng khoa nằm ở tầng sáu của tòa nhà văn phòng. Vừa lên đến tầng năm, không biết ai ném một lon coca về phía thùng rác ngoài hành lang mà ném không chuẩn, khiến lon coca đập vào cạnh thùng rồi bật ra. Chỗ coca còn sót lại bay ra ngoài, văng đúng vào người Tô Nhất.

Tô Nhất đang mặc chiếc áo phông trắng mà Chung Quốc tặng. Từ khi Chung Quốc nói với cô thực ra đó là món quà Valentine cậu mua để tặng cô, cô rất quý trọng nó. Giờ bị người ta làm bẩn mất, cô bực bội kêu lên: “Ai vứt lon coca này vậy?”

Theo tiếng gọi của cô, từ phía bên kia hành lang, một người đi tới. Cô nhìn kĩ, thấy khuôn mặt lạnh nhạt, lạnh lùng của Trình Thực. Thấy cô, cậu ta cũng có vẻ bất ngờ, ánh mắt lướt qua chiếc áo phông bị dính đầy coca của cô nhưng chỉ mím chặt môi, im lặng.

Tô Nhất biết không thể hi vọng cậu ta xin lỗi và cô cũng không quá khích mà xông tới đối đầu, hay cãi cọ, chửi mắng cậu ta như trước. Tất cả đều chỉ tốn công vô ích. Đã chọc cậu ta tức lên rồi thì cho dù có đánh lại được hay không, cô cũng đừng hòng thoát thân. Cho nên, cô nén tất cả giận dữ trong lòng, lẩm bẩm: “Tôi nhịn, coi như tôi sợ cậu.”

Nói xong, cô quay đầu chạy thẳng lên lầu, chưa được vài bước thì nghe thấy một giọng nói vang lên: “Xin lỗi.”

Tô Nhất cứ tưởng mình nghe nhầm, dừng bước quay đầu lại, thấy Trình Thực đã đi xuống. Bóng dáng cậu ta giống như một bức tường lạnh lẽo và cố chấp.

Cô đã nghe nhầm sao? Nhất định là như vậy.

Tình hình dịch SARS ở Bắc Kinh ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Chiều hôm đó, khi đăng nhập vào diễn đàn của trường Chung Quốc, Tô Nhất thấy có thông tin một sinh viên nữ đã được chẩn đoán là nhiễm SARS. Cô lo lắng, lập tức gọi cho Chung Quốc.

“Chung Quốc, em xem tin tức trong diễn đàn trường anh, có sinh viên bị nhiễm SARS.”

Chung Quốc thở dài, nói: “Thật không nên cho em biết địa chỉ diễn đàn trường anh một chút nào. Đúng, không chỉ trường anh mà một vài trường khác cũng vậy.”

Trời ạ, Tô Nhất cảm thấy hiểm họa rình rập quanh Chung Quốc như một viên đạn đã lên nòng. Nghe nói tốc độ lây nhiễm của SARS rất nhanh, triệu chứng phát tác rất dữ dội. Cô lo lắng nói: “Chung Quốc, vậy dạo này anh trốn trong kí túc, đừng lên lớp nữa, cũng đừng đi đâu cả, cẩn thận kéo sẽ bị lây mất.”

“Trường anh đã cho nghỉ học rồi, còn phát cho mỗi sinh viên một chiếc khẩu trang và một hộp rữa mắt, yêu cầu bọn anh sinh hoạt hoàn toàn trong kí túc, mỗi ngày phun thuốc khử trùng đến ba lần, sáng tối đều phải đo nhiệt độ, hạn chế tối đa việc ra ngoài.”

Tô Nhất vẫn không thấy yên tâm. “Chung Quốc, dù sao trường cũng cho nghỉ học rồi, hay là anh về nhà đi.”

“Trường có qui định, sinh viên không phải người Bắc Kinh đều không được rời trường về nhà, nếu không sẽ phải tự chịu mọi hậu quả. Hơn nữa, đường về nhà lại càng không an toàn, ga tàu và sân bay đều là những khu vực hết sức đông người, nguy cơ bị lây bệnh càng cao. Bố anh cũng gọi điện nói rằng những người trở về từ khu vực bị nhiễm bệnh đều không được về nhà mà sẽ bị cách li hơn nửa tháng. Một điều nhịn là chín điều lành, ông lệnh cho anh cứ ở lại kí túc, không có chuyện gì thì không được ra ngoài.”

Đúng là như vậy, ga tàu và sân bay đều là những nơi đông người, trong số đó rất có thể có người bị mắc bệnh, hiểm họa khôn lường. Ở trong kí túc xá một ngày khử trùng đến ba lần xem ra vẫn an toàn hơn.

“Chung Quốc, nhưng trường anh đã có trường hợp bị nhiễm bệnh, em cứ có cảm giác hiểm họa đang cận kề anh vậy.”

“Tô Nhất, em đừng quá lo lắng. Bắc Kinh có hơn mười triệu người đang sinh sống, trước mắt mới chỉ có hơn một trăm trường hợp bị nhiễm bệnh. Cho dù con số đó có tăng gấp mười lần thì cũng chỉ hơn mười nghìn. Xác suất một phần trăm, còn khó hơn cả trúng số xổ số đấy, làm gì có chuyện đến lượt anh. Mà cho dù anh có mắc bệnh thì tỉ lệ tử vong cũng không cao: Thanh niên trẻ trung khỏe mạnh như anh chắc chắn sẽ rất nhanh hồi phục.”

Chung Quốc đúng là trời sinh rất lạc quan. Những lời nói của cậu khiến Tô Nhất bớt lo hơn một chút. Ngày nào cũng gọi điện, nhắn tin cho Chung Quốc, điện thoại của Tô Nhất chẳng mấy mà đã hết tiền. Trước

tình hình bệnh dịch, ra ngoài trường nạp tiền điện thoại là một việc vô cùng phiền phức, nhà trường nhất định sẽ không cho phép. Điều này cũng có thể hiểu được vì bệnh truyền nhiễm không phải trò đùa, một khi đã mắc, rất có thể sẽ lây cho nhiều người.

Mặc dù thỉnh thoảng có thể mượn di động của Hứa Tổ Kiệt để nhắn tin cho Chung Quốc nhưng dù sao dùng đồ của người khác cũng không tiện như của mình. Hơn nữa, chẳng mấy ngày sau, điện thoại của Hứa Tổ Kiệt cũng báo hết tiền. Tô Nhất vốn quen liên lạc thường xuyên với Chung Quốc, giờ chỉ biết ngồi một chỗ lo lắng. Hứa Tổ Kiệt hiền kể. “Gọi một cú cho Đường Thi Vận, nhờ nó nạp tiền điện thoại hộ em.”

Đúng vậy! Mắt Tô Nhất sáng lên, vội tìm số điện thoại nhà Đường Thi Vận.

Cô mượn di động của một người bạn để gọi nhưng rất lâu cũng không thấy ai nghe máy. Đến tối mới có người trả lời, mẹ Đường Thi Vận nói bố cô đã đưa cô cùng ông bà ra căn nhà ở vùng ngoại ô. Không khí ở vùng nông thôn trong lành, an toàn hơn nhiều so với trong thành phố. Bà còn hỏi cô có muốn nhắn lại gì không.

Tô Nhất đương nhiên không muốn làm phiền mẹ Đường Thi Vận nên chỉ lịch sự chào rồi ngắt máy. Khi ấy cô không biết rằng cuộc đời Đường Thi Vận sẽ vì chuyến đi ra ngoại thành này mà phát sinh sự thay đổi lớn. Nhiều khi những chuyện nhỏ bé không đáng kể lại có thể thay đổi vận mệnh cả một đời người theo cách khó lường nhất.

Biện pháp duy nhất không thực hiện được, Tô Nhất quyết định liều một phen.

Dù nhà trường đã cấm sinh viên ra khỏi trường nhưng vẫn có vài nam sinh to gan lớn mật, thi thoảng lại trèo tường ra ngoài. Tô Nhất định bắt chước họ.

Chiều hôm đó, sau giờ học, cô ra chỗ bờ tường nơi có hàng rào sắt thử trèo ra xem sao.

Đây là một việc vô cùng mạo hiểm. Nếu bị nhà trường phát hiện thì chắc chắn sẽ bị phạt nặng, vì đang là thời điểm đặc biệt.

Tô Nhất biết rõ trên núi có hùm nhưng vẫn liều đi. Nhìn đông nhìn tây, không thấy bóng dáng bảo vệ, cô lập tức bám lấy chân song mà trèo lên, nhanh nhẹn đưa một chân sang trước. Khi đưa nốt chân kia sang, đột nhiên nghe thấy một tiếng “soạt”, là tiếng vải bị rách.

Tô Nhất khựng lại, cúi nhìn chiếc quần dài của mình, trên ống quần bên trái xuất hiện một lỗ rách hình tam giác to tướng, để lộ làn da trắng mịn. Cô luống cuống vì việc chưa thành đã đứt gánh giữa đường, chưa ra được khỏi trường thì quần đã rách. Bộ dạng này, cô làm sao đi nạp tiền điện thoại được đây?

Nghĩ ngợi một lúc, Tô Nhất xoay người, nhảy xuống, quay về trường. Chiếc quần rách khiến cô không dám đi thêm một bước, chỉ có thể nhanh chóng đi đến một bãi cỏ gần đó, ngồi xuống, giấu đi chỗ rách trên quần. Chờ trời tối mới dám về kí túc, nếu không cứ thế này mà đi trong trường, không biết sẽ bị bao nhiêu ánh mắt chú ý.

Tô Nhất ôm gối ngồi trên thảm cỏ, nhìn lên ánh tà dương màu vàng cam, thầm cầu mong trời mau tối. Nhưng hình như càng mong thì thời gian trôi càng chậm. Cô cảm thấy mình đã chờ rất lâu rồi mà mặt trời vẫn chưa lặn hẳn.

Đang mãi nhìn trời, Tô Nhất bỗng nghe thấy tiếng ai đó trèo tường vào.

Người đó hành động vô cùng nhanh nhẹn, chỉ nghe tiếng hai chân trèo lên chân song, sau đó mấy tiếng tiếp đất rất nhẹ. Cô quay lại thì thấy đó là một nam sinh.

Ồ, hóa ra là Trình Thực. Xem ra cậu ta không ở trong trường cả ngày hôm nay. Thật kì lạ, nếu không muốn ở lại trường, sao cậu ta không viết đơn xin về nhà nhỉ?

Tô Nhất nghe Trình Thực phải xin về nhà mới đúng, người có tiền thường sợ chết mà. Mặc dù không phải người Thành Đô nhưng nghe nói gia đình đã thuê cho cậu ta một căn hộ đầy đủ tiện nghi ở Thành Đô, cuối tuần nào cậu ta cũng về đó. Trong lúc nước sôi lửa bỏng này, có sẵn nơi lánh nạn, cậu ta còn ở lại trường làm gì?

Đã thế còn không chịu ngồi yên trong trường, lại trốn ra ngoài, thật là một con người khó hiểu.

Trình Thực vừa trèo vào đã nhìn thấy Tô Nhất ngồi một mình trên bãi cỏ thì hơi sững sờ. Thế nhưng cậu ta cũng chỉ liếc nhìn cô một cái rồi quay đầu đi thẳng, không nói một lời. Tô Nhất đương nhiên cũng chẳng thèm nói chuyện với cậu ta, chỉ liếc qua rồi lại tiếp tục ngắm mặt trời.

Được một lúc, cô nghe có tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên đầu dây. Lăn theo tiếng chuông, cô thấy giữa đám cỏ có ánh sáng màu vàng lấp lánh. Một chiếc điện thoại đang đổ chuông ngay tại nơi Trình Thực vừa nhảy xuống. Không lẽ đó là di động của cậu ta?

Tô Nhất lại gần, nhặt chiếc di động lên, màn hình hiển thị có tin nhắn mới.

Cô không mở ra xem mà chỉ cầm chiếc di động lên ngắm nghía. Đó là một chiếc di động rất đẹp, kiểu dáng hiện đại, chế tác tinh xảo, có vỏ ngoài bằng kim loại sáng lấp lánh, nhìn cũng đủ biết là hàng xịn. Nếu bạn này cô còn nghi ngờ thì giờ đã dám khẳng định một trăm phần trăm đó là di động của Trình Thực. Hẳn cậu ta đã làm rơi nó khi trèo vào, cỏ dưới chân lại mềm nên không nghe thấy tiếng đồ vật rơi.

Tô Nhất chợt nghĩ, cái loại “con nhà giàu mới nổi” như cậu ta hẳn phải có rất nhiều tiền trong di động. Dùng tiết kiệm, nhất định sẽ được rất lâu. Hay là tạm thời cô coi như không biết? Thứ nhất, tên Trình Thực này rất đáng ghét, cô sẽ giữ di động của hắn, cho hắn lo lắng một phen; thứ hai, hiện tại cô đang rất cần liên lạc thường xuyên với Chung Quốc. Chờ cô nạp được tiền điện thoại rồi sẽ trả lại đồ cho hắn.

Tô Nhất nghĩ là làm. Đang định gọi điện cho Chung Quốc thì như có linh cảm, cô ngẩng đầu lên thấy Trình Thực đang chạy về phía mình. Xem ra cậu ta đã phát hiện mình bị mất di động. Cô nhanh chóng nhét chiếc di động vào túi, tiện thể lấy chiếc di động của mình ra, vờ như đang nhắn tin cho ai đó. Tuy tỏ vẻ không thèm ngoái nhìn nhưng ánh mắt của cô thì luôn âm thầm theo dõi.

Trình Thực đương nhiên không thu hoạch được gì trên bãi cỏ. Cậu ta tìm kiếm ba bốn vòng quanh bờ tường, cuối cùng mới ngập ngừng bước đến trước mặt Tô Nhất, do dự một lúc rồi với nói: “Xin hỏi, vừa nãy cậu có nhặt được chiếc di động nào ở đây không?”

Lời nói rất khách khí, rất lịch sự, nhưng cứ nghĩ đến những hành động đáng ghét trước đây của cậu ta là Tô Nhất lại tức. Cô không thèm ngoái mắt lên mà bắt chước vẻ lạnh lùng của cậu ta, đáp: “Không thấy.”

Khi nói câu này, Tô Nhất thấy rất hả lòng hả dạ. Cô thầm nhủ: Chuyện đời khó đoán, Trình Thực, cũng có lúc cậu rơi vào tay tôi. Để xem lần này tôi xử cậu thế nào. Trình Thực ngập ngừng đứng đó một lúc rồi mới đi. Khi cậu ta đi được khoảng mười mét, chiếc điện thoại trong túi Tô Nhất lại vang lên tiếng chuông báo tin nhắn vui tai. Như đã nghe thấy, cậu ta dừng bước.

Tô Nhất chợt dạ. Vừa rồi nói với cậu ta là không thấy, nếu bị phát hiện thực ra chiếc di động đang ở trong túi cô thì... Cô có giải thích rằng chỉ muốn mượn vài hôm dùng tạm, e là cậu ta cũng chẳng tin, có khi còn bảo cô ăn cắp. Mặc dù chiếc di động là do cô nhặt được nhưng khi người bị mất đến tìm, cô vẫn cố tình nói là không thấy, tính chất sự việc đã hoàn toàn thay đổi. Chưa biết chừng cậu ta sẽ lại gọi luật sư kiện cô cũng nên.

Trong lòng Tô Nhất đầy lo lắng, sợ hãi nhưng tay thì vẫn nắm chiếc di động của mình. Thấy màn hình đang hiển thị phần chọn âm thanh, cô lập tức như gặp được cứu tinh, nhấn vào một lựa chọn. Tiếng nhạc chuông réo rất vang lên, lấn át hoàn toàn tiếng chuông báo tin nhắn khẩn trương kia.

Sau khi dừng vài giây, Trình Thực tiếp tục đi, đến đầu cũng chẳng buồn quay lại. Có lẽ cậu ta vẫn chưa phát hiện ra. Tô Nhất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô không nhìn thấy sắc mặt Trình Thực bỗng trở nên lạnh tanh, đôi môi mỏng mím lại thành một đường, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười khinh miệt...

29. Chương 7-5: Mùa Xuân Năm 2003 (5)

Trời tối, Tô Nhất tận dụng màn đêm lờ mờ về kí túc. Chu Hồng đang nằm trên giường đọc sách, Hứa Tổ Kiệt không ở trong phòng. Đạo này Hứa Tổ Kiệt dính lấy anh Chu như sam, một phút cũng không rời. Thời kì dịch SARS hoành hành, cuộc sống vốn yên ổn, thái bình giờ như sắp lâm vào cảnh loạn thế. Cái

chết như thanh gươm treo lơ lửng trên đầu, không ai biết khi nào nó sẽ rơi xuống. Mọi người chột hiều thì ra sinh mệnh yếu ớt đến mức có thể biến mất bất cứ lúc nào, do đó, nhân khi còn có thể nắm bắt, người ta muốn cố gắng yêu thương, gắn bó với những người thân yêu nhất của mình. Đặc biệt là những người đang yêu, những cặp tình nhân trẻ.

Chu Hồng ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ dạng của Tô Nhất, liền hỏi: “Cậu làm sao vậy? Quần bị rách một miếng to thế này.”

Tô Nhất chỉ kể lại với cô vụ vượt rào, không nhắc đến chuyện Trình Thực.

Sau đó, cô thay một chiếc quần dài khác, cầm di động của Trình Thực chạy xuống lầu gọi điện cho Chung Quốc.

Chung Quốc luôn nhìn số gọi đến trước khi nghe máy. Lần này thấy Tô Nhất gọi bằng một số lạ, cậu liền hỏi: “Tô Nhất, em mượn di động của ai vậy? Mượn di động của người khác gọi điện thoại đường dài có vẻ không ổn lắm.”

“Không sao, đây là di động của gã “con nhà giàu mới nổi” kia.” Tô Nhất kể lại câu chuyện chiếc di động cho Chung Quốc nghe. “Em mượn về dùng tạm, bao giờ nạp được tiền điện thoại, em sẽ trả hẳn.”

Chung Quốc nghe xong lập tức nói: “Tô Nhất, giờ em mang trả di động ngay. Anh đoán cậu ta đã biết em cầm nó. Nếu để cậu ta hành động trước thì em sẽ rơi vào hoàn cảnh hết sức bị động đấy.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Mau đi trả lại di động cho cậu ta, sau đó xin lỗi.”

Tô Nhất kêu lên: “Cái gì? Còn phải xin lỗi nữa ư? Hắn chưa bao giờ xin lỗi em cả.”

“Tô Nhất, hãy nghe lời anh. Em còn nhớ chuyện anh chàng Đặng Minh lần trước em kể cho anh không? Khi đó, anh ta chỉ muốn cho Trình Thực một trận, giúp cô gái anh ta thích hả lòng hả dạ, nhưng hành động lỗ mãng của anh ta lại vi phạm pháp luật. Đôi lúc, những chuyện em tưởng là nhỏ nhặt lại có thể trở thành chuyện lớn. Hơn nữa, trong chuyện này em đã sai. Nghe anh, lập tức mang di động đi trả và xin lỗi cậu ta đi.”

Nhắc đến Đặng Minh, Tô Nhất không còn gì để nói, đành nghe lời Chung Quốc, lập tức mang di động trả cho Trình Thực. Chung Quốc còn dặn dò cô lần sau không được tự ý trèo tường ra ngoài nữa, di động hết tiền rồi thì thôi, cậu chủ động gọi cho cô cũng được.

“Sau này, tới nào anh cũng sẽ gọi vào số ở kí túc cho em, báo cáo với em tình hình thường nhật. Anh đã nhờ Từ Văn Lượng nạp giùm hai trăm tệ, không bị hết tiền đâu. Em tuyệt đối đừng có ra khỏi trường đấy nhé. Em mà đi... anh cũng đi luôn.”

Là khu vực dịch SARS hoành hành mạnh nhất, các con đường ở Bắc Kinh nguy hiểm hơn ở Thành Đô rất nhiều. Tô Nhất chỉ còn nước đầu hàng, nói: “Em không đi nữa, không đi đâu nữa.”

“Được, giờ nghe lời anh, lập tức mang di động trả cho Trình Thực.”

Trường khá rộng, kí túc chia ra làm mấy khu. Từ kí túc xá nữ của Tô Nhất đi bộ đến kí túc xá nam của Trình Thực cũng phải mất đến bảy, tám phút. Từ lúc cô kết thúc cuộc chuyện trò với Chung Quốc, chiếc di động liên tục đổ chuông, màn hình hiển thị chỉ có một chữ đơn giản mà ấm áp: Family.

Là người nhà của cậu ta gọi đến. Không ai nhắc máy, chắc bố mẹ cậu ta đang rất lo. Tô Nhất thở dài, cho dù Chung Quốc không bắt cô trả lại di động, cô cũng sẽ vì sợ gia đình cậu ta lo lắng mà đem trả.

Mỗi một tòa lầu kí túc xá đều được nhà trường quản lí rất chặt, tất cả những người ở trong kí túc ra vào đều phải xuất trình giấy tờ, không phải người ở trong đó thì không được vào. Tô Nhất nhờ một nam sinh chuyển lời gọi Trình Thực xuống.

Khi Trình Thực bước ra từ tòa nhà, vẻ mặt cậu ta có phần khác lạ. Sâu trong ánh mắt là vẻ ngạc nhiên và dò xét.

Tô Nhất vào thẳng vấn đề, đưa chiếc di động cho cậu ta, nói: “Này, trả di động cho cậu. Tôi nhặt được chiều nay, ở chỗ bức tường.”

Trình Thực liếc nhìn chiếc di động trong tay cô. “Chẳng phải cậu nói không nhặt được sao? Sao giờ lại mang đến trả tôi?”

“Không chịu nổi nữa. Người nhà cậu cứ liên tục gọi đến, mới một lúc mà mấy chục cuộc rồi. Cậu xem, lại nữa rồi, vẫn là ở nhà gọi. Biết đâu họ có việc tìm cậu gấp, mau nghe đi.”

Trình Thực nhận lấy chiếc di động. “Mẹ... vừa nãy con đi tắm, không nghe máy... Chỉ là không nghe máy thôi mà, mẹ đừng quá lo lắng... Cái cô bị nghi là mắc bệnh đã được chẩn đoán không phải nhiễm SARS... Con không sao, mẹ yên tâm.”

Dăm ba câu xong cuộc điện thoại, Trình Thực ngẩng đầu, nhìn Tô Nhất còn đang đứng trước mặt. Có vẻ không cam lòng lắm nhưng cuối cùng cô vẫn nói với cậu ta: “Buổi chiều không nói với cậu là nhặt được, xin lỗi.”

Trình Thực sững người, hoàn toàn bị bất ngờ. Rồi cậu tự đột nhiên hỏi: “Sao khi đó bảo tôi là không thấy?”

Tô Nhất nói thẳng: “Một là vì nhìn cậu ngứa mắt, muốn cho cậu một vố.” Đáp án này hiển nhiên nằm trong dự liệu của Trình Thực. Cậu ta khẽ chau mày, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

“Hai là vì gì? Vì di động của tôi đáng tiền phải không?”

Tô Nhất lập tức hiểu ra ẩn ý của cậu ta, mắng lại một cách không khách khí: “Hứ, cậu tưởng tôi muốn lấy di động của cậu để làm đồ của mình chắc? Chẳng qua tôi chỉ muốn mượn vài ngày rồi trả.”

Trình Thực nhướn mày, hỏi lại: “Mượn?”

“Đúng vậy! Mượn! Di động của tôi hết tiền rồi, lại không có cách nào ra khỏi trường cả. Cậu biết vì sao chiều nay tôi lại ở đó không? Vì tôi muốn trốn ra ngoài nạp tiền điện thoại nhưng thất bại. Vừa khéo lại nhặt được di động của cậu, cho nên mới muốn mượn tạm. Vừa rồi tôi đã dùng máy của cậu gọi một cuộc đường dài đến Bắc Kinh, hết sáu phút bốn mươi tám giây, trả cậu mười tệ. Đừng tưởng tôi muốn lợi dụng nhé.”

Trình Thực nhìn Tô Nhất đưa mười tệ cho mình, nụ cười trên mặt có như không. “Khỏi cần, cậu nhặt được lại chịu trả cho tôi, để cậu gọi một cuộc đường dài cũng đáng.”

Tô Nhất cũng chẳng thêm năn nỉ. “Không lấy thì thôi, dù sao cậu cũng có lắm tiền.”

Nói xong, cô quay người bỏ đi nhưng được vài bước thì lại bị Trình Thực gọi giật lại: “Này, cậu không có cách nào nạp tiền điện thoại à? Nếu cần, tôi nhờ người nạp giúp cậu.”

Tô Nhất quay người lại, hỏi: “Thật không?”

Cô nhanh chóng chạy lại chỗ Trình Thực, nhất thời vứt bỏ toàn bộ hiềm khích trước kia, hoàn toàn quên mất gã “con nhà giàu mới nổi” này từng là kẻ cô cực kì căm ghét. Mặt mày hớn hở, cô hỏi lại một lần nữa: “Thật không?”

Trình Thực chứng thực chuyện này bằng một câu hỏi: “Số di động của cô là bao nhiêu?”

Tô Nhất vội vã đọc số di động của mình. Trình Thực gọi điện cho ai đó, nói: “Lập tức nạp hộ tôi năm trăm tệ vào số di động này.”

Năm trăm?! Tô Nhất xua tay. “Nhiều quá, không cần phải nạp nhiều như vậy đâu.”

Trình Thực như không nghe thấy, vẫn nói: “Vâng, năm trăm... Mười phút ra được chứ?... Ok, cảm ơn.”

Dập máy, cậu ta nói với Tô Nhất: “Mười phút nữa, cô có thể gọi điện.”

Tô Nhất vừa cảm kích lại vừa ái ngại. “Cảm ơn cậu. Nhưng nạp một lúc những năm trăm tệ, tôi lấy đâu ra chừng ấy tiền trả cho cậu? Giờ cũng chẳng ra ngoài trường rút tiền được.”

“Tôi tặng cậu số tiền này, coi như báo đáp việc cậu đã trả di động cho tôi. Người không ham của rơi cũng đáng được nhận thưởng.”

“VẬY không được, mười tệ tiền phí điện thoại đường dài, cậu không lấy đã đành. Năm trăm tệ kia tôi không thể nhận được. Thế này nhé, chờ khi nào dịch SARS qua đi, trường mở cửa, tôi sẽ đi rút tiền trả cậu. Tối nay, cậu đã giúp tôi một việc rất lớn, cảm ơn nhé.”

Tô Nhất không ngờ rằng trả lại di động cho Trình Thực lại khiến tình thế xoay chuyển như vậy. Để cảm ơn, cậu ta đã nhờ người giúp cô nạp tiền điện thoại, giờ cô lại có thể dùng di động. Tuyệt quá. Không kìm lòng được cô lấy di động của mình ra xem, chỉ một lát nữa thôi, cô lại có thể nhắn tin cho Chung Quốc.

Trình Thực liếc nhìn chiếc di động Siemens của cô, nhìn qua đã biết là đồ rẻ tiền nhưng ánh mắt Tô Nhất nhìn nó như thể đây là bảo bối quý giá nhất trên đời.

Chiếc di động này có ý nghĩa đặc biệt đối với cô. Cô mạo hiểm trốn ra khỏi trường đi nạp tiền, nhất định là để liên lạc với một người quan trọng. Cuộc điện thoại đường dài đến Bắc Kinh hồi này, người nghe máy có thể chính là người khiến cô phải liều một phen. Trong đầu Trình Thực bỗng thoáng qua rất nhiều phỏng đoán. Tô Nhất hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của cậu ta, cảm ơn lần nữa rồi tạm biệt. Vì đang vui nên bước chân của cô cứ tung tăng như múa.

Mái tóc đuôi ngựa hết đung đưa sang trái lại sang phải, khiến cảnh đêm cũng sinh động hẳn lên.

30. Chương 7-6: Mùa Xuân Năm 2003 (6)

Mùa xuân năm 2003, khi dịch SARS đang khiến người người hoang mang, ủy ban Olympic Bắc Kinh công khai tuyển chọn phương án thiết kế sân vận động quốc gia và đã có kết quả cuối cùng. Hai kiến trúc sư người Thụy Sĩ là Herzog và De Meuron hợp tác với Arupsport and China Architecture Design & Research Group đã được chọn làm đơn vị tư vấn thiết kế kiến trúc cho công trình này với cái tên trên đề án thiết kế là “tổ chim”. Theo những hình vẽ và mô hình thiết kế được đăng tải trên mạng và truyền thông, cái tên “Tổ chim” rất nhanh đã nổi tiếng.

SARS và Tổ chim là hai danh từ thu hút nhiều sự quan tâm nhất trong mùa xuân năm 2003.

Chỉ có điều, khi đó, Tô Nhất quan tâm đến dịch SARS nhiều hơn. Cô đặc biệt chú ý danh sách bệnh nhân mới mắc bệnh được công bố hằng ngày. Cô biết chuyện đề án sân vận động Tổ chim là do Chung Quốc nói khi chat với cô. Cậu còn gửi cả link ảnh cho cô xem.

“Thế nào? Có đẹp không? Thiết kế này quá tuyệt, có thể trở thành kiệt tác tiêu biểu mang tính đột phá trong lịch sử kiến trúc.”

“Có gì mà đẹp? Em thấy rất bình thường. Lộn xộn lộn xộn như một cái lồng chim. Cảm giác quá khép kín. Cái này tượng trưng cho tinh thần gì của thể dục thể thao?”

“Đây không phải là một cái lồng chim mà là một cái tổ. Tổ chim, nơi tượng trưng cho sự sinh sôi nảy nở, cho hi vọng. Ngụ ý quá hay.”

Chung Quốc nói vậy, Tô Nhất cũng thấy cái tổ chim này có ý nghĩa nhưng vẫn chẳng thấy nó đẹp ở đâu cả.

“Nhưng nhìn hơi kì quái.”

“Bởi vì thiết kế này quá đặc biệt nên nhất thời khiến người ta khó mà chấp nhận. Thật ra tháp Eiffel hay bảo tàng Louvre của Pháp, khi mới được xây dựng cũng từng phải nhận những lời tranh luận và phê phán kịch liệt, vậy mà sau này đều trở thành những kiệt tác kiến trúc của nhân loại. Tổ chim cũng sẽ được như vậy. Anh bình chọn nó với tư cách của một kiến trúc sư tương lai.”

Chung Quốc phát biểu quan điểm của mình với tư cách là một người trong nghề, kẻ ngoại đạo như Tô Nhất chỉ còn cách ủng hộ: “Anh thấy được thì em cũng thấy được.”

“Thế có được coi là phụ xướng phụ tùy1 không nhỉ?”

1. Ý nói theo quan niệm xưa, người vợ luôn tuân theo ý nguyện của chồng.

Chung Quốc nói, kèm theo icon mặt cười.

Tô Nhất trả lời cậu một câu: “Đồ quý.”

Tiếp theo lại là chuyện thường ngày, Tô Nhất hỏi Chung Quốc tình hình phòng chống dịch SARS. Chung Quốc bảo cô không cần quá lo lắng, theo số bệnh nhân được công bố hiện tại, việc khống chế SARS ở Bắc Kinh bước đầu đã có những chuyển biến tốt. Cậu nói rất lạc quan: “Rồi sẽ tốt lên thôi.”

“Thật không? Mà tốt nhất là nhanh nhanh lên. Ngày nào cũng bị nhốt trong trường thật bất tiện không thể chịu nổi. Anh biết hôm nay để có một chỗ ở phòng vi tính, em phải vất vả thế nào không? Vì trường đóng cửa nên phòng vi tính ngày nào cũng chật cứng, em phải xếp hàng từ sáng đấy.”

“Phòng vi tính trường anh cũng vậy, chật cứng người, ngày nào cũng là nơi khử trùng trọng điểm.”

“Thế cả thôi. Thật mong đến ngày được giải thoát.”

Về đến kí túc đã rất muộn, tầng dưới sắp đóng cửa.

Tô Nhất thấy phía trước có vài đôi tình nhân đang lưu luyến nhau, cứ tay cầm tay chẳng muốn rời. Cho đến khi cô quản lí kí túc người Sơn Đông gọi lớn: “Mau vào thôi, tôi đóng cửa đây này” và tiếng kéo cửa vang lên thì các đôi mới chịu buông tay, vẫy chào, thậm chí là tặng cho nhau những chiếc hôn tạm biệt. Đa số các cô gái đều đi một bước mà ngoái đầu lại đến ba lần.

Tô Nhất bỗng ngẩn ngơ, nhớ lại trước khi nhập học, sau khi đưa cô đến trường, cùng cô ăn bữa tối, Chung Quốc đã cùng cô đi dạo cho đến khi không thể không quay về kí túc. Họ cũng đứng nhìn nhau lưu luyến như vậy. Ở bên nhau có hai tháng nghỉ đông nhưng phải xa nhau những cả một học kì. Vài ngày sau mỗi lần từ biệt, cô đều cảm thấy rất khó thích nghi, đêm nào cũng thấy nhớ cậu đến mất ngủ. Tình yêu đã khiến Tô Nhất hiểu thế nào là “cảm giác cách xa nồng như rượu, khiến con người ta phải hao gầy”.

Chung Quốc vốn định nhân dịp nghỉ lễ Quốc tế lao động sẽ quay về thành Đô thăm cô, nhưng vì dịch SARS, bảy ngày nghỉ lễ cũng mất tiêu, đành chờ đến nghỉ hè mới được gặp.

Về đến kí túc, Tô Nhất thấy Chu Hồng đã ngủ, còn giường của Hứa Tô Kiệt vẫn trống không. Cô ấy chưa về sao? Lại cùng anh Chu diễn cảnh chàng chàng thiếp thiếp ở xó nào rồi. Sắp đến giờ đóng cửa kí túc, gần đây trường hay kiểm tra đột xuất, nhớ phát hiện cô ấy không có ở trong phòng thì gay to.

Tô Nhất lập tức gọi điện cho Hứa Tô Kiệt, vừa nhấn nút gọi thì nghe có tiếng nhạc chuông quen thuộc ngoài phòng, sau đó, Hứa Tô Kiệt đẩy cửa đi vào. Tô Nhất thở phào nhẹ nhõm. “Sao giờ chị mới về?”

Hứa Tô Kiệt quay đầu nhìn cô và cười. Dưới ánh đèn, đôi má cô ửng đỏ, ánh mắt long lanh, nụ cười trên môi mang vẻ ngọt ngào và đắm đuối. Gương mặt thường ngày bỗng trở nên đặc biệt dễ thương, khiến Tô Nhất không kìm được, hỏi: “Chị Hứa, hôm nay có chuyện gì vui sao?”

Hứa Tô Kiệt nhất định không chịu nói, chỉ cười rồi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Tô Nhất thầm đoán hẳn anh Chu đã nói gì đó khiến cô ấy rất vui.

Từ tối hôm đó, hầu như ngày nào cũng vậy, phải gần đến giờ kí túc đóng cửa, Hứa Tô Kiệt mới về. Đương nhiên là đi chơi với anh Chu của cô. Trong giai đoạn mẫn cảm này, Tô Nhất thực sự rất ngưỡng mộ Hứa Tô Kiệt vì ngày nào cũng có người yêu bên cạnh, cùng vượt qua cơn khủng hoảng này.

Trưa hôm đó, khi Tô Nhất và Hứa Tô Kiệt đang ăn cơm ở căn tin thì thấy Trình Thực ngồi ở một bàn cách đó không xa. Cô nhìn cậu ta, gật đầu cười chào. Cậu ta đã giúp cô, cô nợ cậu ta ân tình và tiền bạc, dù thế nào cũng nên niềm nở cười chào cậu ta một tiếng.

Cậu ta đáp lại nụ cười của cô bằng một nụ “cười mỉm” nhẹ đến mức gần như không ai biết cậu ta đã cười. May mà thị lực của Tô Nhất cũng khá tốt.

Hứa Tô Kiệt thấy Tô Nhất và Trình Thực gật đầu chào nhau liền trêu: “Trước đây ghét cậu ta như vậy, giờ lại “liếc mắt đưa tình” với nhau à? Tô Nhất, Chu Hồng thích cậu ta vì chiếc máy ảnh tám nghìn tệ, khi đó em còn phê bình nó vì tám nghìn tệ mà hiền cả trái tim. Giờ thì hay rồi, em vì năm trăm tệ mà bỏ qua thù hận với cậu ta.”

“Năm trăm tệ đó đối với em có ý nghĩa vô cùng lớn. Hơn nữa, bỏ qua thù hận thì có gì là không tốt? Bớt một kẻ thù là bớt một gánh nặng, thêm một người bạn là thêm một con đường.”

“Cũng có lí. Làm bạn với Trình Thực, em không chỉ có thêm một con đường mà sẽ là rất nhiều con đường. Hay là đá anh bạn Chung Quốc của em đi, dựa vào anh chàng này cũng được.” Hứa Tô Kiệt vừa nói vừa khúc khích cười.

Tô Nhất nghiêm nghị lắc đầu. “Không được, em phải kiên trì nguyên tắc “Chỉ có một Chung Quốc”, không thay đổi.”

Hứa Tô Kiệt phì cười, phun cả cơm trong miệng ra. Tiếng cười hơi lớn khiến những người ngồi ở mấy bàn gần đó đều quay lại nhìn hai người, Trình Thực cũng liếc nhìn một cái. Ánh mắt cậu ta ban đầu chỉ là thờ ơ, nhưng sau đó lại chuyển thành chăm chú.

Ăn xong, Hứa Tô Kiệt đi trước vì còn phải mang cơm cho anh Chu. Bát đĩa để lại cho Tô Nhất rửa.

Đang rửa bát ở máng nước bên ngoài căn tin, Tô Nhất thấy Trình Thực cũng mang bát ra rửa. Chẳng còn cách nào, cô bắt chuyện với cậu ta: “Ý, cậu mà cũng tự rửa bát à? Sao không thuê ai đó rửa hộ cho?”

Trình Thực nghĩ ngợi một hồi rồi mới đáp: “Tôi biết rửa bát từ thời còn tiểu học, khi đó tôi là tay rửa bát chính của cả nhà.”

Xem ra hồi nhỏ gia đình cậu không khá giả lắm. Từ bé đã biết làm việc nhà, chỉ có con nhà nghèo mới vậy. Chính sách cải cách mở cửa của Trung Quốc khiến một bộ phận người dân phát hân lên, gia đình Trình Thực hẳn là người được lợi trong cuộc cải cách đó, thực sự rất xứng với cái tên “con nhà giàu mới nổi”, nhưng Tô Nhất lại đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ khi dùng từ đó với gia đình cậu ta. Thực ra những người lẫn lộn trong xã hội để đi lên từ nghèo khó mới là những người đáng được nhận sự tôn trọng. Từ hai bàn tay trắng, vất vả phấn đấu tạo dựng nên giang sơn của mình, có doanh nhân thành đạt nào mà không từng đổ mồ hôi sôi nước mắt?

Tô Nhất quyết định sau này sẽ không gọi Trình Thực là “con nhà nhà giàu mới nổi” nữa. Đột nhiên Trình Thực hỏi cô một câu: “Cô bạn vừa ăn cơm với cậu là bạn học của cậu à?”

“Ừ, chúng tôi là bạn học, cũng là bạn cùng phòng. Chị ấy là bạn thân của tôi. Sao vậy?”

Trình Thực do dự một hồi rồi mới nói: “Tôi... vào buổi tối của hai hôm trước, tôi thấy cô ta ở kí túc xá của chúng tôi.”

Tô Nhất ngạc nhiên. “Cậu có nhầm không đấy? Nhà trường đâu có cho sinh viên tùy tiện vào túc học. Hứa Tô Kiệt sao có thể vào kí túc nam của các cậu được?”

“Nhưng đúng là tôi đã nhìn thấy cô ta. Kí túc xá nam gần đây rất loạn, nhiều người tìm cách đưa bạn gái vào. Bảo bạn cô cẩn thận một chút, tốt nhất đừng vào đó nữa, bị nhà trường phát hiện thì phiền đấy.”

Trình Thực nói xong thì bát cũng rửa xong, cậu ta xoay người bỏ đi. Tô Nhất đứng sững người một lúc, sau đó gọi điện hỏi Hứa Tô Kiệt.

Hứa Tô Kiệt cũng không giấu cô. “Ừ, gần đây tối nào chị cũng ở kí túc xá của anh Chu. Ba người bạn cùng phòng của anh ấy, hai người đã về nhà, một người thì tối nào cũng sang phòng bên cạnh chơi điện tử đến giờ tắt điện mới về. Phòng anh ấy giờ là thế giới riêng của bọn chị.”

Tô Nhất vô cùng kinh ngạc. “Chị Hứa, chẳng phải nhà trường đang cấm không được vào kí túc xá lung tung sao? Chị vào bằng cách nào?”

“Bọn chị có cách riêng của mình.”

Cũng đúng, có chính sách thì ắt sẽ có đối sách. Phòng quản lí kí túc nào cũng có lỗ hổng. Nhưng Tô Nhất vẫn vô cùng lo lắng. “Chị Hứa, em biết chị và anh Chu yêu nhau, nhưng như vậy thì... quá mạo hiểm. Đạo này ngày nào trường cũng kiểm tra, nếu các thầy cô biết chị vào trong kí túc xá nam, cả hai sẽ gặp phiền phức lớn. Tốt nhất đừng liều lĩnh như vậy.”

“Chị biết, lần nào chị cũng đi trước khi nhà trường kiểm tra mà, không sao đâu.”

Hứa Tổ Kiệt không chịu nghe lời khuyên của Tô Nhất. Nửa tháng tiếp theo, cô vẫn đi mãi đến tối mới về. Tô Nhất và Chu Hồng đều vô cùng lo lắng nhưng bản thân Hứa Tổ Kiệt lại không để ý đến chuyện đó, chỉ nói: “Không sao đâu, chị cẩn thận lắm mà.”

31. Chương 7-7: Mùa Xuân Năm 2003 (7)

Cuối tháng Năm, đầu tháng Sáu năm 2003, đại dịch SARS dần dần được khống chế. Trong bản tin hằng ngày, không còn thấy công bố số người bị nhiễm mới nữa. Nỗi lo sợ đại dịch SARS đã bắt đầu lắng xuống.

Cuộc sống dần trở lại với quỹ đạo của nó. Trường học đã mở cửa, học sinh, sinh viên bắt đầu lên lớp như bình thường. Những sinh viên nhà ở Thành Đô lần lượt kéo nhau trở lại trường, nhưng Đường Thi Vận thì vẫn chưa quay lại. Tô Nhất gọi điện đến nhà nhắn cô mau chóng quay lại trường, nhưng người nghe máy lại là mẹ của cô. Sau những lời cảm ơn đầy khách khí, bà nói vài hôm nữa sẽ đưa con gái về trường.

Nhưng vài ngày sau lại có tin Bố Đường Thi Vận nộp đơn xin nghỉ ốm cho cô, nói là cả học kì này cô sẽ không đến lớp.

Tô Nhất rất đổi kinh ngạc, hỏi các bạn: “Bệnh gì? Không phải bị SARS đấy chứ?”

Dĩ nhiên là không phải, do làm tốt công tác phòng tránh, Thành Đô không có trường hợp nào bị mắc bệnh. Lúc rời khỏi trường, Đường Thi Vận rất khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên ốm nặng đến mức phải nghỉ học dài ngày? Chu Hồng cũng cảm thấy khó hiểu. “Bố Đường Thi Vận nói cậu ấy bị thiếu máu nặng. Kì lạ thật, trước đây cậu ấy đúng là có bị thiếu máu, cũng thường xuyên thấy cậu ấy ăn những đồ bổ máu, nhưng sao đột nhiên lại trở nên nghiêm trọng như vậy?”

Tô Nhất rủ Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng tới nhà thăm Đường Thi Vận vào chủ nhật. Đương nhiên là họ không phản đối. Về việc Đường Thi Vận đột ngột nghỉ ốm, các cô đều cảm thấy rất khó hiểu.

Hứa Tổ Kiệt nói: “Phải là chị xin nghỉ ốm mới đúng. Gần đây, chẳng hiểu sao chị cứ thấy toàn thân mỏi mệt, chẳng muốn ăn gì cả.”

“Chị Hứa, cùng em ra phố ăn vặt sau trường ăn Mao huyết vương¹ đi. Đảm bảo chị sẽ thích.” Tô Nhất rủ. Mao huyết vương là món ăn nổi tiếng của Thành Đô, nguyên liệu chủ yếu là thịt thủ, xương, phổi và lòng già của heo, ướp với gừng, tiêu, rượu và một số gia vị, hầm thành canh, sau đó cho tiết canh đã hầm vào, ăn nóng, mùi vị khá độc đáo.

1. Một trong những món ăn của vùng Tứ Xuyên.

“Em nói vậy, chị cũng muốn đi. Đi thôi.” Hứa Tổ Kiệt đồng ý.

“Chu Hồng, cậu cũng đi nhé. Đừng có nằm ườn trên giường nữa, cậu sẽ mọc rễ ở đấy mất.” Tô Nhất lại nói.

Chu Hồng lắc đầu, đáp: “Hai người đi đi, em không muốn ăn.”

Tô Nhất lắc đầu bó tay, cùng Hứa Tổ Kiệt đi ăn Mao huyết vương. Đến trước cửa quán, ngửi mùi thơm của món canh, Tô Nhất đã muốn chảy nước miếng. Nhưng khuôn mặt Hứa Tổ Kiệt đột nhiên biến sắc, cô vội dựa vào một cái cây bên đường, nôn ọe.

Thấy vậy, Tô Nhất lo lắng hỏi: “Hứa Tổ Kiệt, chị sao thế? Ăn phải cái gì linh tinh rồi đúng không? Không đúng, chúng ta đã ăn gì đâu.”

Hứa Tổ Kiệt đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, khuôn mặt vốn đã trắng bệch của cô phút chốc càng trở nên nhợt nhạt. Cô hốt hoảng nói: “Tô Nhất, cùng chị ra hiệu thuốc đã nhé.”

“Ra hiệu thuốc chị bằng đi thẳng đến bệnh viện để bác sĩ khám cho chị. Còn hơn uống thuốc linh tinh.”

“Không, ra hiệu thuốc.”

Hôm đó, Tô Nhất không được ăn món Mao huyết vương. Gần trường có một hiệu thuốc nhỏ nhưng Hứa Tổ Kiệt khẳng khái đòi ngồi xe buýt qua vài trạm, đến một cửa hàng thuốc lớn ở xa trường.

Hứa Tổ Kiệt chỉ mua một thứ ở hiệu thuốc, chính là que thử thai. Khi thấy cô lấy từ trên kệ xuống hộp que thử thai, Tô Nhất sững người, hỏi nhỏ: “Chị Hứa, chị... không phải chứ?”

Hứa Tổ Kiệt thì thầm: “Ừ, chị đang nghi mình có thai rồi.”

Kết quả kiểm tra đã chứng minh nghi ngờ của Hứa Tổ Kiệt là đúng.

Sáng Chủ nhật, bọn Tô Nhất đi thăm Đường Thi Vận, cả anh Chu cũng đi cùng. Anh ta định đi thăm Đường Thi Vận xong sẽ đưa Hứa Tổ Kiệt đi mua thuốc phá thai.

Tô Nhất vừa nghe đã thấy vô cùng nguy hiểm. “Chị Hứa, chị thực sự muốn tự dùng thuốc phá thai sao? Nếu không ra hết mà bị băng huyết thì sẽ rất nguy hiểm. Báo chí trước đây đã nói có nhiều trường hợp như vậy mà.”

“Chị biết, chị cũng tìm hiểu rồi. Chị sẽ cẩn thận.”

Hứa Tổ Kiệt đã quyết, Tô Nhất cũng chẳng biết nói gì. Cô nhìn sang anh Chu, gương mặt đôn hậu của anh ta đầy vẻ lo lắng. Cô bĩu môi, nghĩ bụng: Không biết điều mà phòng tránh từ trước, giờ mới lo thì nói làm gì?

Chu Hồng thấy thái độ của Tô Nhất thì lén kéo tay cô, thì thầm: “Cậu trách anh Chu làm gì chứ, chị Hứa còn chẳng trách anh ta, làm gì đến lượt cậu.”

Đúng là như vậy. Sau khi đi mua que thử thai, Hứa Tổ Kiệt đã kể hết mọi chuyện cho cô nghe. Đến lúc đó cô mới biết buổi tối đầu tiên khi Hứa Tổ Kiệt về kí túc xá muộn, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, vì sao nét mặt cô lại tươi tỉnh đến lạ. Thì ra đêm đó, cô cùng anh Chu đã...

“Anh ấy muốn chị. Chị cũng đồng ý hiến dâng cho anh ấy. Trải nghiệm đó vô cùng hạnh phúc, chị không hối hận.” Hứa Tổ Kiệt đã nói như vậy với Tô Nhất.

Tô Nhất á khẩu hồi lâu. Mặc dù ở trường đại học, chuyện nam nữ quan hệ với nhau đã không còn mới mẻ, có đôi còn thuê hẳn một căn hộ ngoài trường để sống chung, nhưng khi chuyện đó xảy ra với chính người chị em thân thiết ở chung phòng, cô thực sự cảm thấy sốc.

Hứa Tổ Kiệt không còn là thiếu nữ nữa, lần đầu tiên của cô đã cho anh Chu.

Những tiểu thuyết tình yêu trong sáng nói với cô rằng lần đầu tiên của người con gái rất quý giá. Nó nên được giữ đến ngày tân hôn, hiến dâng cho người nguyện cùng mình trọn đời chung sống. Còn bây giờ, càng ngày càng có nhiều cô gái chấp nhận hiến dâng lần đầu tiên quý giá của mình. Chỉ cần giây phút ấy, tình yêu bùng cháy, họ sẽ lao vào như những con thiêu thân, dâng hiến cho người yêu của mình. Thời đại đã thay đổi, chẳng mấy người để ý giữ cái nghìn vàng trước hôn nhân. Nếu đều là những người đã trưởng thành, nếu đôi bên cùng tình nguyện thì người ta hoàn toàn có quyền quyết định trao thân cho ai.

Nhưng Tô Nhất vẫn cảm thấy giữ gìn tấm thân trong trắng đến đêm tân hôn thì tốt hơn. Đêm động phòng hoa chúc là một trong những dịp vui mừng trọng đại của đời người, cô hi vọng có thể để dành khoảnh khắc tuyệt vời ấy cho đêm hạnh phúc nhất đời mình.

Đến dưới nhà Đường Thi Vận, anh Chu ngồi ở dưới chờ, chỉ có bọn Tô Nhất đi lên. Bà Đường thấy các cô đến thì miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Các cháu đến thăm Thi Vận à? Cảm ơn các cháu đã quan tâm. Có điều nó ngủ rồi, không tiện gặp các cháu.”

“Cô, bọn cháu có thể chờ đến khi bạn ấy dậy.” Tô Nhất còn trẻ nên tính tình vẫn bộc trực, không để ý nhiều, chỉ nghĩ khó khăn lắm mới đến thăm bạn được một lần nên phải gặp rồi hẵng đi. Cô hoàn toàn không nhận ra ngụ ý từ chối trong lời nói của mẹ Đường Thi Vận.

“Nó mà ngủ thì phải đến vài tiếng, sợ mất thời gian của các cháu. Hay là các cháu cứ về đi, lần sau lại đến.”

Lời bà ta nói rõ ràng là có ý tiễn khách, bọn Tô Nhất quay sang nhìn nhau, chỉ còn cách đứng dậy chào tạm biệt: “Vây lần sau bọn cháu lại đến thăm.”

Cả ba đang định đi về thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn vang lên từ một căn phòng: “A... Buông tôi ra... Buông tôi ra...”

Tô Nhất thính tai, mới nghe đã biết là giọng của Đường Thi Vận. Cô lập tức khựng lại, Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng cũng vậy.

Trong phòng có tiếng người vội vàng an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, có bà ở đây.”

“Buông tôi ra...” Vẫn là tiếng la hét, kèm theo tiếng ném đồ vật loảng xoảng.

Rất nhanh sau đó, tiếng la hét biến thành nôn khan. Hứa Tổ Kiệt nghe mà mặt trắng bệch. Là một người phụ nữ ngày nào cũng bị ốm nghén hành hạ, cô quá rõ tiếng nôn ọe đó có ý nghĩa gì.

Nét mặt bà Đường sa sầm lại, bà ta gần như đuổi bọn Tô Nhất ra khỏi nhà, sau đó nhanh chóng đóng cửa. Cả ba đều ngẩn ngơ đứng nhìn cánh cửa, một lúc lâu sau mới sực tỉnh.

Chu Hồng là người đầu tiên lên tiếng: “Trời ạ, Đường Thi Vận sao thế? Có vẻ như tinh thần cô ấy có vấn đề.”

Tô Nhất gật đầu tán thành. “Hình như cô ấy đã gặp phải chuyện gì rất kích động.”

Hứa Tổ Kiệt hít một hơi dài, nói: “Hình như con bé... giống chị, có thai rồi.”

Tô Nhất và Chu Hồng tròn tròn mắt.

Nếu nói tin Hứa Tổ Kiệt có thai khiến Tô Nhất sửng sốt như nghe tiếng sấm rền thì tin Đường Thi Vận mang thai chẳng khác gì tiếng sét đánh giữa trời quang, làm cô thất kinh đến ngất người.

32. Chương 7-8: Mùa Xuân Năm 2003 (8)

Nếu một người phụ nữ mang thai thì tiền đề của việc đó đương nhiên là đã có quan hệ với một người đàn ông. Tô Nhất tin rằng trong chuyện quan hệ nam nữ này, Đường Thi Vận có quan điểm giống mình, trong sáng và bảo thủ, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Cô từng nói nhỏ với Tô Nhất rằng khi ở cạnh người bạn trai phi công của mình, hành động thân mật nhất cũng chỉ là thơm má.

“Anh ấy rất rất tôn trọng mình.” Đường Thi Vận đã nói vậy và cười rất tươi. Vậy tức là người khiến cô mang thai không thể là anh chàng phi công kia được. Vậy có thể là ai? Lại nghe đến tiếng la hét sợ hãi, hoảng loạn của Đường Thi Vận, Tô Nhất chợt thấy lạnh sống lưng, không lẽ... Cô không dám nghĩ tiếp, suy đoán đó quá khủng khiếp. Một cô gái dịu dàng yếu đuối như Đường Thi Vận, nếu như bị cưỡng ép thì thực là quá đáng sợ.

Từ nhà Đường Thi Vận xuống, bọn Tô Nhất đã thống nhất với nhau không để lộ bất cứ tin tức bất lợi nào cho Đường Thi Vận. Cô còn phải đi học, còn phải tiếp tục sống trên thế giới này. Cho dù thời đại ngày nay phóng khoáng đến cỡ nào thì đối với một cô gái, đó tuyệt đối là một sự sỉ nhục, đặc biệt là đối với một cô gái như Đường Thi Vận.

Hứa Tổ Kiệt và anh Chu đi cùng một đoạn, sau đó chia tay Tô Nhất và Chu Hồng, đến tiệm thuốc. Cô và Chu Hồng cùng về trường, không ngờ lại bắt gặp Khang Tử Cần đứng trước cửa kí túc xá nữ. Thấy hai người đi tới, anh ta do dự một hồi, sau đó cố ý tránh Tô Nhất mà hỏi Chu Hồng: “Nghe nói Đường Thi Vận xin nghỉ dài ngày, học kì này sẽ không đi học. Có phải cô ấy ốm nặng không?”

Hắn anh ta đã biết tin nên mới đến tìm bạn cùng phòng của Đường Thi Vận để dò hỏi tình hình cụ thể.

Chu Hồng nhìn Tô Nhất, trả lời qua loa: “Chúng tôi cũng không biết rõ lắm. Chỉ nghe nói là thiếu máu trầm trọng.”

Khang Tử Cần bỏ đi trong thất vọng. Tô Nhất nhìn theo bóng anh ta, nghĩ: Nếu biết chuyện không hay xảy ra với Đường Thi Vận, liệu anh ta còn thích cô ấy nữa không? Và cả anh bạn trai là phi công của Đường Thi Vận nữa, liệu có để ý đến những chuyện trong quá khứ?

Buổi tối, Tô Nhất gọi điện cho Chung Quốc, kể với cậu chuyện xảy ra với người bạn thân cùng phòng của mình. Nói về Hứa Tổ Kiệt, đối với chuyện cô ấy chưa kết hôn mà đã có thai, Chung Quốc không lấy làm ngạc nhiên. “Lớp anh có một anh chàng đã làm bạn gái của cậu ta phải đi phá thai hai lần rồi. Giờ lại mang thai lần thứ ba, hôm vừa rồi còn đến chỗ bọn anh vay tiền, chuẩn bị đưa bạn gái đi phẫu thuật lần nữa. Thật chẳng có trách nhiệm gì cả, cô gái kia không hiểu là còn muốn giữ sức khỏe cho mình nữa không. Bạn của em tốt nhất đừng qua lại với loại bạn trai như vậy.”

“Cái gì, ba lần phá thai? Sao cô gái kia vẫn chịu nhỉ?! Cô ấy là cục bột cho anh ta thích làm thế nào cũng được chắc?” Tô Nhất hết sức bất bình.

“Chu Du đánh Hoàng Cái, người muốn đánh, kẻ muốn ăn đòn.”

Tô Nhất chỉ còn cách lắc đầu ngán ngẩm rồi lại kể với Chung Quốc chuyện Đường Thi Vận. Lần này thì cậu rất kinh ngạc. “Là cô gái thường dùng bút lông viết thư cho bạn trai em vẫn kể với anh, cái cô thực nữ điển hình của khoa em ấy hả?”

“Đúng, là cô ấy.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài. Chung Quốc nói: “Tô Nhất, nếu mọi chuyện thực sự diễn ra như em nghe thì những gì cô ấy phải chịu đựng chắc chắn là vô cùng khủng khiếp.”

“Em cũng nghĩ vậy. Tình trạng của Đường Thi Vận khác hẳn so với Hứa Tổ Kiệt.”

Hứa Tổ Kiệt đánh mất tám thân trong trắng của mình nhưng ít ra đó là hiến thân, còn Đường Thi Vận, nếu bị mất đi sự trong sạch thì đó là thất thân. Hiến thân là cam tâm tình nguyện, thất thân là không chịu cam tâm, chỉ một chữ thôi mà khác nhau nhiều quá.

Tô Nhất bỗng nghĩ lại chuyện năm mười hai tuổi, cô tưởng đã bị Chung Quốc làm thất thân, sợ đến phát khóc. Với một cô gái, đây đúng là chuyện đáng sợ nhất, khó lòng mà chấp nhận.

“Cũng không biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì.”

Chung Quốc lập tức ra lệnh: “Tô Nhất, sau này ra ngoài em phải cẩn thận. Sau khi trời tối, tốt nhất không nên ra khỏi trường một mình. An ninh bây giờ không được đảm bảo lắm.”

“Em biết. Em sẽ không ra ngoài một mình vào buổi tối. Chung Quốc... nếu chẳng may... em cũng gặp chuyện giống như Đường Thi Vận, anh có còn thích em nữa không?” Tô Nhất do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn cất lời dò hỏi.

“Em nghĩ linh tinh cái gì vậy!” Chung Quốc mắng cô một câu rồi lại nói: “Sao anh lại không thích em được? Đây cũng chẳng phải là chuyện em muốn, cứ coi như là một lần vấp ngã. Mau chóng quên đi, anh sẽ cùng em vượt qua tất cả.”

Lời nói của Chung Quốc khiến Tô Nhất cảm thấy yên tâm. Mặc dù chỉ là giả dụ và những điều cậu nói vẫn chưa được chứng minh nhưng cũng khiến cô vô cùng nhẹ nhõm. Không giống như những chàng trai khác, nói những lời như: “Anh không quan tâm, anh không để ý”, khiến người ta có cảm giác như đang được ban ơn, và dường như cô bạn gái không còn trong trắng đã làm gì có lỗi với anh ta, Chung Quốc không có ý nghĩ đó.

“Chung Quốc, em càng ngày càng thấy anh là một người tốt.”

Chung Quốc cười, nói: “Biết trước kia em chê anh không đủ tốt, cho nên anh đã cố gắng rất nhiều. Thế nào, em hài lòng chứ?”

Tô Nhất cười tươi. “Cho chín mươi điểm. Còn mười điểm nữa là được một trăm, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng.”

“Còn phải cố gắng nhiều hơn nữa á? Em khó chiều thật đấy! Được rồi, anh cố vậy.”

Vẫn lo lắng cho Đường Thi Vận, Tô Nhất cứ vài ba ngày lại gọi điện đến nhà cô ấy hỏi thăm: “Đường Thi Vận thế nào rồi ạ? Bạn ấy ở nhà dưỡng bệnh có buồn không? Cháu với bạn ấy là bạn thân, để cháu đến thăm bạn ấy được không ạ? Để thanh niên chúng cháu nói chuyện với nhau, có lẽ bạn ấy sẽ thấy khá hơn.”

Tô Nhất nói khéo đầy hàm ý: Nếu Đường Thi Vận gặp phải vấn đề gì, có bạn cùng lứa đến hàn huyên, khuyên giải, chắc chắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Sau vài lần như vậy, mẹ Đường Thi Vận đành thở dài, nói: “Được rồi, Tô Nhất, cháu đến thăm nó thì cũng được. Nhưng chỉ một mình cháu thôi nhé, đừng gọi thêm ai cùng đến cả.”

“Cháu hiểu, cảm ơn cô. Vậy thì chiều nay cháu sẽ đến.”

Tiết học buổi chiều không quan trọng lắm, Tô Nhất quyết định bùng học. Ăn xong bữa trưa, cô chỉ nói với Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng là có việc ra ngoài, nhờ giáo viên có điểm danh thì nhờ bọn họ lên tiếng giúp cô. Sau đó, cô xách ba lô ra khỏi trường.

Ở cổng trường, Tô Nhất nhìn thấy Trình Thực. Cậu ta đang đứng ở bên đường, cạnh một chiếc xe con đen bóng. Từ chỗ ngồi phía tay lái, một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi bước xuống, khách khí nói chuyện với cậu ta.

Tô Nhất chợt nhớ ra cô còn nợ cậu ta năm trăm tệ.

Ban đầu đã nói chờ đến khi trường bỏ lệnh cấm ra ngoài, cô sẽ đi rút tiền trả cậu ta nhưng sau khi xảy ra chuyện của Hứa Tổ Kiệt, rồi cả Đường Thi Vận, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này. Cô lập tức chạy tới gọi cậu ta.

Trình Thực quay đầu lại, người đàn ông trung niên kia cũng nhìn theo, rõ ràng là có chút hiểu lầm khi nói: “Trình Thực, vậy tôi để lại xe cho cậu. Tôi đi đây, không làm phiền cậu nữa.”

Nghe giọng điệu của ông ta, chắc đã nghĩ là Trình Thực muốn đưa bạn gái đi chơi. Trình Thực nhướng mày, lạnh lùng đáp: “Cảm ơn chú, tài xế Trương. Cho cháu gửi lời cảm ơn chú Vương nữa. Chín giờ tối chú tới lấy xe nhé.”

Sau khi tài xế Trương đi rồi, Tô Nhất cười, tạ lỗi với Trình Thực: “Ngại quá, năm trăm tệ kia... tôi cứ quên chưa trả cậu. May mà hôm nay lại gặp cậu, lát nữa tới ngân hàng ở con phố phía trước, tôi sẽ rút tiền trả cậu.”

Trình Thực lạnh nhạt hỏi lại: “Cậu muốn trả thật à?”

Tô Nhất nhanh nhẹn trả lời: “Đương nhiên là thật.”

“Được, lên xe đi. Tôi đưa cậu đến ngân hàng.”

“Thế đi nhờ xe của cậu vậy?” Tô Nhất cũng không khách khí, đường nào cũng thuận đường, còn phải trả tiền cậu ta nữa.

Trước ba ô rút tiền ở ngân hàng đều có hai, ba người xếp hàng chờ sẵn. Tô Nhất đứng đại vào một hàng, nhẫn nại chờ. Đúng lúc đó, ở ô cửa bên cạnh, có một người phụ nữ trung niên đến gửi tiền. Bà ta rút từ trong túi ra một chiếc di động đang đổ chuông.

Giây phút bà ta rút chiếc điện thoại ra, Tô Nhất nhìn thấy hai tờ tiền mệnh giá một trăm tệ rơi ra, người phụ nữ đó vẫn mãi nghe điện thoại, không phát hiện ra.

“Tiền của cô rơi rồi.” Tô Nhất cất lời nhắc nhở người phụ nữ, nhưng vì đang mãi nghe điện thoại nên hình như bà ta không nghe thấy. Tuy nhiên, một người đàn ông tóc cắt cua đứng phía sau bà ta đã nghe thấy, cúi xuống nhìn hai tờ tiền rơi dưới sàn, sau đó vội vàng nhặt lên, không do dự, bỏ vào túi mình.

“Này, tiền đó không phải là của ông, của cô này làm rơi...”

Tô Nhất chưa dứt lời, gã kia đã trừng mắt lườm cô, hàm ý đừng có nhiều chuyện.

“Cô ơi, hai đồng một trăm tệ trong túi cô vừa bị rơi.”

Tô Nhất nhanh chóng chạy lại nói với người phụ nữ.

Đến lúc đó bà ta mới sực nhận ra, đưa tay sờ vào túi, sau đó cúi đầu ngó nghiêng, hỏi: “Rơi đâu rồi?”

“Rơi phía sau cô, nhưng lại bị ông ta nhặt mất rồi.”

Tô Nhất chỉ thẳng vào gã tóc cua đứng phía sau.

Gã kia tỏ vẻ khó chịu, quát: “Mày nói vớ vẩn cái gì thế? Mày nhìn thấy tao nhặt lúc nào?”

“Cả hai mắt tôi đều nhìn thấy.”

Hai bên tranh cãi khiến bảo vệ ngân hàng phải chạy tới hỏi có chuyện gì.

Tô Nhất kể lại chuyện, người bảo vệ lập tức nói: “Chuyện này dễ thôi, trong ngân hàng có camera, ông này rất cuộc có nhặt được tiền không, nhặt của ai, chỉ cần xem camera là biết.”

Gã kia không biết nói gì, đành hậm hực rút hai tờ một trăm tệ ra trả lại, sau đó cũng chẳng xếp hàng nữa mà quay người đi ra khỏi ngân hàng. Người phụ nữ trung niên kia cũng cảm ơn Tô Nhất rồi rời đi.

Tô Nhất rút tiền xong, vừa ra khỏi cửa được vài bước thì gã tóc cua kia đã đến chặn trước mặt cô. Cô giật thót mình, rõ ràng hẳn định trả thù cô.

“Mày có biết vừa rồi mày rất lảm chuyện không?”

Gã tóc cua tỏ rõ thái độ lỗ mãng, giờ nắm đấm lên uy hiếp cô. Hắn nắm mạnh đến mức các đốt ngón tay kêu răng rắc. Cửa ngân hàng khá đông người qua lại, bên trong còn có bảo vệ, hẳn chưa chắc đã dám đụng vào cô, có nhiều khả năng là trong cơn tức tối, hắn muốn dọa cô một phen.

Nhưng vừa nhìn thấy hai nắm đấm của hắn ta, Tô Nhất đã biết mình không địch lại nổi. Cô liền lùi lại một bước, đưa mắt về phía chiếc xe của Trình Thực ở vệ đường. Có nên gọi cậu ta đến giúp không? Ý nghĩ đó vừa nảy ra thì cô đã thấy Trình Thực xuống xe, tiến về phía này. Cậu ta đi rất nhanh, chỉ mấy giây sau đã tới nơi, kéo vai gã đầu cua quay người lại, trừng mắt nhìn thẳng vào mặt hắn ta, cất giọng lạnh lùng: “Ông muốn gì?”

Trình Thực chỉ cao ở mức trung bình, thân hình cũng không to béo lắm, thoát nhìn thì có vẻ yếu đuối, không có gì đáng sợ. Gã kia lên giọng vẻ khinh thường: “Nhóc con, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì hãy biết điều mà tự lượng...”

Chưa kịp nói hết câu, hắn đã bị Trình Thực cho một đấm, ngã lăn ra đất, phải một lúc sau mới bò dậy được, mồm miệng đầy máu, lắp bắp: “Thằng ranh này, mày... mày...”

Không nói hết câu, gã đã quay người bỏ chạy. Rõ ràng nắm đấm vừa rồi đã cho gã thấy mình không phải là đối thủ của Trình Thực. Tô Nhất tròn mắt nhìn cảnh tượng vừa diễn ra, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy võ công lợi hại của Trình Thực. Loại như gã đầu cua kia, một mình cậu ta chỉ cần một đấm là hạ gục.

33. Chương 7-9: Mùa Xuân Năm 2003 (9)

Sau khi trả lại năm trăm tệ cho Trình Thực, cậu ta hỏi cô: “Cậu đi đâu, tôi đưa đi?”

“Thôi khỏi cần, tôi đi xe buýt được rồi.”

Trình Thực mở cửa xe, vẫn khẳng khái giữ ý kiến: “Lên xe đi, chưa biết chừng lát nữa thôi gã kia sẽ dẫn người đến đây.”

Cũng có thể lắm chứ. Đi khỏi chỗ phiền phức này mới là thượng sách.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Chỗ đó khá xa đây, ngồi xe buýt phải đổi tuyến hai lần, cũng phải mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Có làm nhờ việc của cậu không?”

Trình Thực trả lời gọn lỏn: “Đọc địa chỉ đi.”

Dưới sự chỉ dẫn của Tô Nhất, Trình Thực lái xe đến cổng khu chung cư nơi Đường Thi Vận ở. “Nhà Đường Thi Vận ở trong này. Được rồi, cho tôi xuống đây, tôi tự đi vào. Cảm ơn cậu.”

Trình Thực đưa mắt nhìn một lượt, có chút nghi hoặc, nói: “Nơi này hình như đang có chuyện, sao nhiều người đi vào vậy?”

Nghe Trình Thực nói vậy, Tô Nhất mới để ý thấy đúng là có rất nhiều người đang đi vào tòa nhà, mặt mày ai nấy đều căng thẳng, không ngừng bàn luận chuyện gì đó. Cô đang nghi ngờ thì một chiếc xe tang chạy vào.

Trình Thực nhìn chiếc xe thì như đã hiểu ra, nói: “Xem ra có một cái chết không bình thường ở đây, đám người kia đến để hóng chuyện.”

Đầu óc Tô Nhất chợt choáng váng, mặt biến sắc, một dự cảm chẳng lành khiến toàn thân cô run rẩy. “Đường Thi Vận...”

Vì lo lắng, vì sợ hãi, giọng nói của cô cũng run theo. Trình Thực nghe không rõ, hỏi lại: “Cậu nói gì cơ?”

Tô Nhất như con cá mắc cạn, miệng hết há ra lại ngậm vào, sau đó, cô bỗng hét toáng lên: “Không, Đường Thi Vận...”

Cô cuống cuồng đẩy cửa xe, chạy vào trong khu chung cư. Trong cơn hoảng loạn, bước chân cô lảo đảo như sắp ngã. Trình Thực cũng người, lập tức xuống xe chạy theo cô. “Tô Nhất, cậu nghĩ Đường Thi Vận gặp phải chuyện chẳng lành sao?”

Tô Nhất không nghe thấy tiếng Trình Thực nói, chỉ biết cầm đầu chạy về phía nhà Đường Thi Vận. Chạy, chạy chạy. Qua mặt ngã rẽ, khu nhà đã ở ngay phía trước. Có rất nhiều người đang đứng dưới lầu, còn có mặt chiếc xe cảnh sát và cả chiếc xe tang vừa nãy nữa. Cô dừng bước, run rẩy nhìn đám người đó. Nhiều lời bàn luận bay vào tai cô: “Thật đáng tiếc, nghe nói cô gái còn đang học đại học, còn trẻ như vậy mà đã chết rồi.”

“Chẳng phải đang học đại học sao? Bỗng dưng lại nghĩ quẩn, nhảy lầu tự sát.”

“Nghe nói dạo này tinh thần cô ấy không ổn định, nhà hàng xóm ngày nào cũng nghe thấy tiếng cô ấy la hét. Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Tự kết liễu đời mình như vậy, một lúc khiến ba người trong nhà phải đi cấp cứu. Vừa rồi ông nội, bà nội cô ấy bị trúng gió, mẹ cô ấy cũng ngất xỉu rồi.”

Đó là những lời minh chứng cho phỏng đoán của Tô Nhất, mỗi từ đều như một nhát búa đập vào đầu cô, khiến cô bàng hoàng, sợ hãi và đau đớn đến mức hai hàm răng va vào nhau lập cập. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái chết, hơn nữa lại là của một người bạn thân thiết.

Run rẩy, Tô Nhất lê từng bước nặng nề về phía trước, được hai bước thì bị ai đó giữ lại. Cô thần thờ quay đầu, nhìn thấy gương mặt của Trình Thực. Cậu ta hẳn đã nghe được tất cả, nét mặt vô cùng u ám nhưng vẫn bình tĩnh hơn cô.

“Đừng tới đó, cậu sẽ không chịu được đâu,” cậu ta nói.

“Tôi đến là để thăm cậu ấy.” Hất mạnh tay Trình Thực ra, nước mắt giàn giụa, cô chạy về phía đám người, vừa chạy vừa nói: “Tôi đến để thăm cậu ấy...”

Trình Thực tại kéo cô lại, khấn khoản nói: “Tô Nhất, cậu không được đi xem. Cậu đã quá kích động rồi, nhìn cảnh đó không có lợi gì cho cậu cả.”

“Cậu buông tôi ra.”

Tô Nhất ra sức vùng thoát khỏi bàn tay của Trình Thực, đấm, đá, cắn, cào cậu ta, khóc lóc la hét như kẻ điên. Cậu ta cắn răng chịu, không né tránh, vẫn giữ chặt lấy cô không buông. Không lâu sau, đám đông

trước tòa nhà giãn ra, xe cảnh sát, rồi xe tang chuyển bánh, lần lượt đi lướt qua họ. Trên nền đất trắng xám trước tòa nhà chỉ còn lại một vũng máu đáng sợ.

Tô Nhất nhìn thấy vũng máu thì như bị một cái búa tạ giáng mạnh xuống đỉnh đầu, trước mắt bỗng tối sầm. May mà Trình Thực đỡ kịp, nếu không cô chắc chắn đã ngã ra đất. Toàn thân mất hết sức lực, cô tựa đầu vào vai cậu ta, khóc nức nở. Nước mắt của cô như thủy triều cuộn trào trên biển, chẳng mấy chốc đã làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của cậu ta.

Trình Thực im lặng mặc cho cô khóc, chỉ khẽ đặt một cánh tay lên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về, an ủi.

Cách đó không xa, nhân viên vệ sinh của chung cư đã mang tới một ống nước dài, phun lên nền đất loang lổ vết máu. Dấu vết cuối cùng mà Đường Thi Vận dùng tính mạng của mình để lưu lại đã bị những dòng nước kia xóa sạch.

Cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng sự thực là một sinh mệnh trẻ tuổi vừa mới biến mất khỏi thế gian này.

Vận mệnh đúng là kì quặc, đôi lúc không hề ưu đãi những con người ưu tú mà lại trút những điều tồi tệ nhất xuống đầu họ.

Thông tin về cái chết của Đường Thi Vận nhanh chóng lan truyền khắp trường. Vô số người bàn luận về nguyên nhân của cái chết đó.

Thoạt đầu, mọi người chỉ biết cô nhảy lầu tự sát, nhưng vì sao lại phải nhảy, không ai hiểu nguyên do từ đâu cả. Họ chỉ biết ngậm ngùi tiếc thương cô. “Vì sao cô ấy lại tự vẫn? Cô ấy có lí do để tự vẫn sao? Xinh đẹp như vậy, lại học giỏi, bạn trai cũng tuyệt vời. Vì sao lại tìm tới con đường chết?”

Có người nói đùa rằng: “Chắc là bị Trương Quốc Vinh gọi đi rồi.”

Mùng 1 tháng 4 năm 2003, tại khách sạn Mandarin, nghệ sĩ nổi tiếng Hồng Kông Trương Quốc Vinh nhảy lầu tự sát là tin tức nổi bật nhất làng giải trí năm đó. Khi tin này được loan ra, đa số mọi người không thể hiểu vì sao anh lại tự vẫn. Vì theo quan điểm của thế tục, với danh lợi và sự nổi tiếng hiện thời, anh chẳng có lí do gì lại không muốn sống.

Đường Thi Vận đột ngột ra đi khiến giáo viên và những người bạn học của cô vô cùng tiếc nuối. Từ lá đơn xin nghỉ học của cô, có người cho rằng vì mắc phải bệnh nan y mà cô tự vẫn.

Tô Nhất, Hứa Tổ Kiệt, Chu Hồng, ba người bạn thân kiêm bạn cùng phòng của Đường Thi Vận, đã bị rất nhiều người truy vấn. Hôm đó, sau khi Tô Nhất thất thần trở về kí túc, nức nở nói với Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng về chuyện Đường Thi Vận tự vẫn, cả ba đã ngồi khóc rất lâu. Khóc xong, họ cùng thề với nhau tuyệt đối không nói ra chuyện của Đường Thi Vận.

Nhưng cuối cùng chuyện vẫn bị lộ. Chuyện tốt ít người biết đến nhưng chuyện xấu thì lại truyền rất xa. Qua miệng người này người khác, các phiên bản đều na ná nhau, không giống như chuyện tầm phào bịa đặt. Bọn Tô Nhất tổng hợp lại những lời đồn thổi, từ đó đại khái đoán ra nguyên nhân của sự việc.

Khởi đầu của bi kịch là bố Đường Thi Vận đưa cô cùng ông bà nội đến nhà ông trẻ ở ngoại thành ở một thời gian. Đứa cháu nội của nhà ông trẻ cô vừa tròn mười sáu tuổi, có lẽ vì sự kích động của tuổi dậy thì, một đêm nọ, đã to gan lên vào phòng Đường Thi Vận... Và bi kịch đã xảy ra.

“Mấy lời đồn đó có đáng tin không?” Tô Nhất hỏi.

Hứa Tổ Kiệt nói nhỏ: “Nghe nói sau khi biết con gái đã chết, có lẽ là do quá kích động, mẹ của Đường Thi Vận cứ khóc lóc om sòm ở bệnh viện rồi tự nói ra lúc nào không biết. Bác sĩ và y tá ở đó nghe xong đều không ngớt thở dài.”

Thì ra sau khi chứng kiến cảnh con gái nhảy lầu, mẹ của Đường Thi Vận đã hôn mê bất tỉnh, được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Do tinh thần quá kích động, nhất thời chưa thể hồi phục được, cả ngày bà cứ nước mắt lưng tròng, lầm bầm như thím Tường Lâm nào là tự trách mình không nên đưa cô đến nhà ông chú, nào là nghiêng nể nghiêng lợi chửi mắng thằng cháu mười sáu tuổi là súc sinh, dám làm chuyện đó với chị họ.

1. Trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn.

Tô Nhất thấy lạnh cả sống lưng. Đôi khi, người thân quen bên cạnh lại nguy hiểm hơn cả người ngoài, bởi vì bạn không bao giờ nghĩ đến việc đề phòng họ.

Những đồ vật Đường Thi Vận để lại trường đều do anh bạn trai phi công của cô đến thu dọn. Người quân nhân trẻ tuổi ấy đã xin nghỉ phép để về chịu tang cô bạn gái thanh mai trúc mã. Ngoài đời, trông anh ta còn phong độ, đẹp trai hơn trong ảnh. Nếu Đường Thi Vận còn sống, hai người đó chắc chắn là một cặp trời sinh.

Nhưng... nào ai biết vận mệnh đã an bài một kết cục đau thương đến vậy.

Nhìn dáng vẻ trầm lặng, u sầu và đôi mắt sưng đỏ ấy, rõ ràng chàng trai cứng rắn không dễ rơi nước mắt đó đã thầm khóc rất nhiều. Sau khi lặng lẽ thu dọn di vật của Đường Thi Vận xong, anh ta trân trân nhìn chiếc giường trống rất lâu, cuối cùng vẫn không tìm được nước mắt.

Bọn Tô Nhất cũng không tìm được mà thút thít.

Người quân nhân trẻ lặng lẽ rời đi, mang theo tất cả di vật của Đường Thi Vận. Chiếc giường của cô, bàn của cô, tủ của cô đều trống không...

Sự ra đi đột ngột của Đường Thi Vận khiến tâm trạng Tô Nhất vô cùng suy sụp. Khi thông báo chuyện này cho Chung Quốc, giọng của cô cứ nghẹn lại.

Vốn không phải người dễ rơi nước mắt nhưng chuyện này khiến cô không cầm lòng được.

“Đường Thi Vận đã chết như vậy đấy, thật không đáng. Đó là cô gái ưu tú, giỏi giang nhất lớp em, lại có một người bạn trai rất tuyệt vời. Trước đây, em đã từng rất ngưỡng mộ cô ấy, cảm thấy cô ấy thật tốt số. Nào ngờ số phận của cô ấy bại bi thảm thế này, chốc lát đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Em thật sự... cảm thấy... quá đột ngột.”

Lần đầu tiên, Tô Nhất được thấy sự vô thường của nhân thế.

“Tô Nhất, cuộc đời luôn là như vậy, không ai đoán trước được chuyện gì.

Vận mệnh tương lai của chúng ta cũng không biết sẽ biến đổi thế nào. Chúng ta đều phải chuẩn bị sự kiên cường và nghị lực để đối diện, nếu không sẽ bị đánh bại giống như Đường Thi Vận.”

“Em sẽ kiên cường hơn Đường Thi Vận. Thực ra cô ấy cũng không phải là không đủ kiên cường, chỉ có điều cô ấy quá trong sáng. Những chuyện như vậy đều là sự đả kích lớn đối với bất kì cô gái nào, cho nên cô ấy lại càng không chịu nổi, đã... Nói cho cùng thì cũng tại cậu em họ của cô ấy. Anh nói sao trên đời này lại có loại cảm thú như vậy chứ? Chuyện mà hắn cũng dám làm. Đáng bị đem ra phanh thây lắm!”

Nhắc đến kẻ gây ra chuyện đó, Tô Nhất cứ nghiêng răng nghiêng lợi. So với cô, những lời của Chung Quốc khách quan hơn: “Con trai mười lăm, mười sáu tuổi đang trong giai đoạn dậy thì rất dễ bị kích động. Nếu như không biết kiềm chế, nhất thời hồ đồ, rất dễ làm chuyện sai trái. Nếu không sao lại có nhiều vụ án mà tội phạm là trẻ vị thành niên đến thế.”

Tô Nhất sững người. “Anh... cũng từng bị kích động như vậy sao?”

“Anh...” Chung Quốc cứng họng, đánh trống lảng: “Đang yên đang lành, sao tự nhiên lại nhắc đến anh?”

“Em hỏi vậy thôi, chắc chắn anh không giống tên khốn đó.”

Chung Quốc ngập ngừng một lát rồi thành thật nói: “Tô Nhất, đàn ông đều giống nhau cả thôi. Anh cũng từng trải qua sự kích động của tuổi dậy thì, hơn nữa có lúc còn vô cùng ham muốn. Chỉ khác là khả năng tự chủ của anh khá tốt nên mới không gây ra chuyện gì xấu. Em còn nhớ năm bọn mình học lớp chín, trong lớp có một bạn nam tên là Mã Hải Minh không? Khi đó, cậu ta đã cùng một bạn nữ... làm chuyện đó, chỉ có điều là cả hai đều tự nguyện, bạn gái kia chính là Thiệu Vi Vi, người bạn thân của em lúc bấy giờ đấy.”

“Mã Hải Minh và Thiệu Vi Vi, em nhớ họ chứ, khi đó họ đúng là đã làm náo động cả trường.”

“Đúng vậy, mới mười lăm tuổi đã ở chung. Trước kia, Mã Hải Minh từng nói với anh rằng khi xem những cuốn sách và bộ phim đó, cậu ta rất rất muốn tìm một bạn gái để thử. Anh chỉ nghe cậu ta nói đùa, ai ngờ cậu ta đã cùng Thiệu Vi Vi làm thật.”

“Những cuốn sách và phim ảnh đó,” Chung Quốc không nói rõ nhưng Tô Nhất lại lập tức nhớ ra. “Em biết, lúc đó các anh đã truyền tay nhau một cuốn truyện kiếm hiệp đồi trụy.”

Chung Quốc sững người. “Sao em biết?”

Tô Nhất lờ lờ, nhất thời không biết nói tiếp thế nào. Chung Quốc có vẻ đã đoán ra, hỏi: “Không phải em đã đọc nó đấy chứ?”

Tô Nhất chỉ còn cách thú nhận: “Đúng vậy... Mấy hôm bọn anh truyền sách dưới ngăn bàn, em đều thấy, chờ cả lớp xuống sân học thể dục, em đã đọc trộm nó.”

Đương nhiên, Chung Quốc biết cô không đơn giản chỉ là liếc qua cuốn sách.

“Trời ạ, em dám ra bàn anh đọc trộm sách. Đó là lần đầu em xem loại sách đó à?”

Tô Nhất có chút thẹn thùng đáp: “Vâng.”

“Anh cũng thế.”

Tô Nhất ngạc nhiên, không ngờ cuốn sách vỡ lòng về giới tính của cô và Chung Quốc lại là cùng một cuốn.

“Tại con trai bọn anh vớ vẩn, mang cả sách cấm đi đọc trong giờ học.”

“Đại tiểu thư Tô, bọn anh đọc là việc của bọn anh, đâu có mời em đọc trộm.”

Tô Nhất cãi cùn: “Lúc mở ra, em đâu biết đó là sách cấm.”

“Được, được, được. Đều là lỗi của anh, được chưa? Cứ phạt anh lần sau từ Bắc Kinh về phải mua thật nhiều đồ ăn vặt cho em nhé. Sắp được nghỉ rồi, có nhớ anh không?”

“Nhớ, chưa bao giờ nhớ đến vậy. Thời gian dịch SARS, em đã rất lo lắng cho anh, may mà anh bình an vô sự.”

“Anh làm sao mà gặp chuyện được chứ. Anh là người tốt được trời phù hộ, làm việc gì cũng gặp dữ hóa lành. Hai tuần nữa là được đứng trước mặt em rồi, đến ga tàu, anh sẽ tặng em mặt cái ôm thật lớn, được không?”

Tô Nhất cuối cùng cũng mỉm cười. “Được. Đến khi đó anh đừng có xấu hổ đấy.”

Sau khi nói chuyện với Chung Quốc, tâm trạng của Tô Nhất đã khá hơn nhiều, giống như một người đang khổ cực đi giữa sa mạc, bỗng nhiên tìm thấy một ốc đảo, những mệt mỏi tích tụ bao ngày rốt cuộc cũng được trút bỏ.

Cái chết bất ngờ của Đường Thi Vận vừa qua thì lại xảy ra chuyện với Hứa Tổ Kiệt.

Hai tuần sau khi uống thuốc phá thai, cô vẫn bị chảy máu. Hôm đó, máu chảy ra rất nhiều, khuôn mặt cô còn trắng hơn cả tờ giấy. Một tuần nữa là thi cuối kì, cứ như vậy, làm sao cô có thể đi thi được? Tô Nhất bảo cô đừng chần chừ nữa, hãy đến bệnh viện khám, đồng thời còn cho cô xem một bài viết trên tạp chí. “Chị xem này, ở đây người ta viết nếu thai không ra hết thì phải nhanh chóng áp dụng biện pháp khác, nếu không sẽ gây ra viêm niêm mạc tử cung hoặc những chứng bệnh viêm nhiễm phụ khoa khác. Vì sức khỏe của bản thân mình, không thể chủ quan được.”

Hứa Tổ Kiệt lẩm bẩm như tự nói với mình: “Làm phụ nữ thật là phiền phức!”

“Mau gọi điện bảo anh Chu đưa chị đến bệnh viện đi.”

Nhận được điện thoại, anh Chu lập tức đến ngay, mặt mày lo lắng đứng đợi ở dưới lầu. Tô Nhất không yên tâm để Hứa Tổ Kiệt đi xuống một mình, mấy hôm nay cô bị mất rất nhiều máu, nhờ bị ngắt trên cầu thang thì khổ. Bởi vậy, cô đưa Hứa Tổ Kiệt xuống, nói với anh Chu: “Anh đưa chị ấy đi bệnh viện kiểm tra cho kĩ, sức khỏe của chị ấy không phải chuyện đùa đâu.”

Anh Chu gật đầu lia lịa. “Anh biết rồi, anh biết rồi.”

Kết quả kiểm tra của Hứa Tổ Kiệt cho thấy đúng là cô phá thai bằng thuốc không sạch hết, lại phải làm phẫu thuật nạo tử cung. Từ bệnh viện trở về, mặt cô cứ trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Cô nằm trên giường suốt ba ngày, không ngừng nói với Tô Nhất: “Đau quá, đúng là rất đau. Đau như đứt từng khúc ruột.”

“Đứt từng khúc ruột”, bốn chữ rất hình tượng này khiến Tô Nhất hiểu được Hứa Tổ Kiệt đã đau đớn thế nào khi phải làm phẫu thuật nạo tử cung.

Năm ngày sau phẫu thuật, kì thi cuối kì đã bắt đầu. Hứa Tổ Kiệt cố lết tấm thân yếu ớt đến phòng thi, kết quả thi đương nhiên là không tốt. Trượt hai môn, kì sau phải nộp tiền thi lại. Vậy mà cô vẫn lạc quan nói: “Vẫn may, chỉ bị trượt hai môn.”

Năm thứ hai đại học kết thúc, những năm tháng thanh xuân trong sáng của Tô Nhất đã bị vạch nét bút xám xịt đầu tiên...

Kì nghỉ hè đến, sinh viên lũ lượt thu xếp về nhà. Một buổi sáng, Hứa Tổ Kiệt bị anh Chu đưa lên chuyến tàu về Nam Xương. Chu Hồng mua được vé về ngay buổi chiều hôm đó, cùng Tô Nhất đến ga Thành Đô. Đi gần đến cổng trường, phía sau họ có tiếng ô tô đi tới, kèm theo đó là tiếng còi inh ỏi yêu cầu nhường đường.

Tô Nhất quay đầu lại, thấy một chiếc xe màu đen khá quen mắt. Đang nghĩ xem đó là xe của ai thì chiếc xe đã từ từ dừng lại cạnh chỗ họ. Trình Thực từ bên ghế lái phụ bước xuống, nhìn Tô Nhất rồi nhìn sang Chu Hồng, hỏi: “Đi đâu vậy? Tôi đưa các cậu đi.”

Ngày hôm đó, dưới nhà Đường Thi Vận, Tô Nhất đã dựa vào Trình Thực mà khóc rất lâu. Khi cái chết, mùi máu tanh, sự hoảng sợ và đau thương... cứ như một cơn sóng lớn ập đến, bờ vai của chàng trai trầm tĩnh này chính là chỗ dựa duy nhất mà cô có. Sau hôm đó, cô đã coi cậu ta là một người bạn thực thụ. Mặc dù sau khi trở về trường, họ ít khi liên lạc vì khác khoa, khác lớp nhưng thỉnh thoảng gặp mặt, cô luôn gật đầu chào cậu ta, và cậu ta cũng vậy.

Tô Nhất vui lòng để cậu ta đưa đi, nhưng nhìn Chu Hồng, cô lại dè dặt hỏi:

“Chu Hồng, hay là chúng mình ngồi xe của Trình Thực ra ga nhé?”

Chu Hồng ngạc nhiên không nói được nửa lời, rõ ràng cô không ngờ Trình Thực lại đề nghị đưa họ đi. Một hồi lâu sau mới định từ lại được, cô quay phắt đầu đi thẳng.

Tô Nhất lắc đầu, nói nhỏ với Trình Thực: “Trước đây cậu hơi quá đáng với cô ấy, giờ đến lượt cậu bị “bơ” rồi đây.”

Trình Thực im lặng vài giây rồi chạy đi chặn Chu Hồng lại. Vẫn là nét mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt cậu ta thì rất chân thành. “Chuyện trước đây... cho tôi xin lỗi.”

Chu Hồng tròn mắt nhìn cậu ta một lúc với vẻ khó tin. Cuối cùng, mắt hoe đỏ, cô lên xe cùng Tô Nhất. Trình Thực bảo tài xế đưa họ đến ga Thành Đô trước rồi đưa cậu ta đến sân bay.

Tô Nhất hiếu kì hỏi: “Từ Thành Đô đến Ôn Châu, đi máy bay mất bao lâu nhỉ?”

“Hơn hai tiếng.”

“Ngồi máy bay đã hết hơn hai tiếng đồng hồ, Ôn Châu cách Thành Đô xa như vậy ư?”

“Khoảng hơn một nghìn bảy trăm kilômét.”

“Xa vậy á?! Thế chắc vé máy bay đắt lắm nhỉ?”

Tô Nhất hỏi luôn miệng, Trình Thực vẫn nhẫn nại trả lời: “Không đắt lắm, vé VIP có hơn hai nghìn tệ thôi.”

Hơn hai nghìn tệ mà còn “không đắt lắm”, Tô Nhất thè lưỡi, không nói nữa.

Chu Hồng thì từ đầu chí cuối không nói một lời, mắt hoe đỏ, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến ga Thành Đô, Tô Nhất cùng Chu Hồng xuống xe, cảm ơn Trình Thực rồi đi vào ga. Nhìn theo chiếc xe xa dần, Chu Hồng đột nhiên hỏi: “Tô Nhất, cậu nói xem vì sao hôm nay cậu ta lại đến xin lỗi mình?”

“Có lẽ cậu ta đã cảm thấy có lỗi với cậu từ lâu, chỉ có điều ngại không dám nói, hôm nay mới có cơ hội. Con người Trình Thực thật ra cũng không tồi, chỉ có điều hơi lạnh lùng. Giờ không còn lạnh lùng nữa chẳng phải rất tốt sao? Cuối cùng cậu ta cũng nói lời xin lỗi cậu.”

Tô Nhất nói đỡ cho Trình Thực là điều nằm ngoài suy đoán của Chu Hồng.

“Tô Nhất, hình như cậu đã thay đổi cách nhìn với cậu ta.”

Từ khi Chu Hồng bị Trình Thực làm tổn thương, cả phòng không dám nhắc đến cái tên Trình Thực trước mặt cô nữa, thế nên Tô Nhất cũng chưa bao giờ nhắc đến tình bạn giữa mình và Trình Thực. Cô nghe giờ vẫn chưa phải là lúc nói điều đó nên chỉ trả lời qua quýt: “Cũng có thay đổi một chút. Chỉ riêng chuyện cậu ta xin lỗi cậu cũng đủ để cộng điểm rồi phải không?”

Mắt Chu Hồng vẫn đỏ hoe, khóe miệng hơi mỉm cười, cô lặng lẽ, chậm chậm đi theo Tô Nhất vào ga.

Chuyến tàu của Chung Quốc vào ga muộn nửa tiếng. Tô Nhất đứng chờ mà lòng như có lửa đốt. Cho dù cậu đã liên tục nhắn tin cho cô, bảo cô đừng sốt ruột nhưng sao cô có thể không sốt ruột được? Chờ mãi mới thấy tàu vào ga, vừa thấy Chung Quốc xuống, cô lập tức chạy về phía cậu. Cậu dang rộng cánh tay ôm chặt cô vào lòng.

Thế giới rộng mênh mông nhưng cô chỉ muốn được ở trong lòng cậu, đặc biệt là sau khi trải qua dịch bệnh, rồi đối mặt với cái chết. Hiểu được sự vô thường của nhân gian, ta càng phải trân trọng người trước mặt. Đường như cũng hiểu được nỗi lòng của cô, Chung Quốc ôm cô thật chặt, nói: “Tô Nhất, chúng mình sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Trên chuyến tàu kéo dài hai tiếng đồng hồ từ Thành Đô về Nam Sung, Chung Quốc nắm chặt tay Tô Nhất không rời. Tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay to và ấm áp của cậu, chỉ cảm thấy vô cùng yên bình.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời, Sống bên nhau mãi đến hồi già nua². Tô Nhất đột nhiên nghe đến hai câu thơ, trong lòng thấy ngọt ngào như có một chú tằm nhỏ đang nhả kén, từng sợi tơ mỏng manh, dài vô tận, nhẹ nhàng ôm trọn trái tim cô...

2. Hai câu thơ trong bài Kịch cổ 4 của Khổng Tử. Nguyên văn: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

34. Chương 8-1: Thân Khanh Ái Khanh (1)

Thoạt đầu, Tô Nhất vẫn giả vờ trốn mắt lên nhìn cậu nhưng rất nhanh, khóe mắt cô đã rạng rỡ một nụ cười. Cô lao đến, cúi xuống khễ hôn lên môi cậu.

1

Mùa hè luôn là mùa mà Tô Nhất thích nhất.

Cô thích thời tiết của mùa hè. Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời như những sợi kim tuyến, từng đám mây trắng bạc. Những ngày đẹp trời luôn khiến tâm trạng cô thoải mái.

Cô thích các loại trái cây mùa hè. Dưa hấu ngọt mát, nho chua chua ngọt ngọt, lê ngọt lịm như đường, dưa chuột thanh thanh, cà chua đỏ hồng, rau muống xanh mướt. Trái cây như vậy, rau quả cũng thế, thứ nào cũng có hương vị tươi mát.

Cô thích trang phục của mùa hè, áo mỏng, váy mềm, dưới những tia nắng vàng buổi sớm, mỗi bước đi đều như những vũ điệu nhẹ nhàng.

Cô thích hoàng hôn của mùa hè, tia nắng cuối chiều vẫn đang le lói, bầu trời phía đông đã hiện lên ánh bạc của mặt trăng. Tia nắng cuối cùng và ánh trăng hòa quyện, kéo dài buổi hoàng hôn. Những cơn gió chiều hôm nhẹ nhõm thổi, dịu dàng như những chiếc hôn dài.

Tuy vậy, điều mà cô thích nhất vẫn là được đi bơi. Đi cùng với Chung Quốc như “uyên ương tương đối dục hồng y”¹.

1. Câu thơ cuối trong bài Tàn an quận hậu trì của nhà thơ Đỗ Mục thời Đường.

Tô Nhất giờ đã không chỉ thích đến bể bơi vùng vẫy nữa, cô đến sông Gia Lăng bơi thử một lần. Chung Quốc đưa cô đến đoạn sông dưới chân cầu Bạch Tháp, nơi người Nam Sung thích đến bơi lội nhất. Núi Hạc Minh ở bên cạnh, Bạch Tháp đời Tống đang hướng nhìn, cùng với con sông Gia Lăng xanh biếc tạo nên một khung cảnh huy hoàng.

Để an toàn, Chung Quốc không cho cô bơi xa mà chỉ được bơi ở ven bờ. Sông Gia Lăng trong mát, lặn tẩn chảy. Cô bơi được một lúc đã thấy mệt, Chung Quốc liền công cô bơi tiếp. Cô bám vào tấm lưng rắn chắc và đen bóng của cậu với cảm giác thích thú, thân mật và hạnh phúc. Dòng nước hiền hòa ôm trọn cả hai người...

Kí ức của Tô Nhất về tình yêu sẽ mãi gắn liền với dòng nước trong mát của mùa hè năm đó. Dù là bể bơi lung linh màu xanh ngọc hay dòng sông mát rượi trong xanh thì nước mềm mại bao nhiêu, tình yêu cũng tha thiết bấy nhiêu. Tình yêu trong sáng của hai người đã được khắc ghi lên dòng nước, được nước sông âm thầm lưu giữ lại.

Một hình thức lưu giữ khác thường, không nhờ giấy bút.

Tô Nhất cho rằng sau mấy tháng ở Bắc Kinh, môn thư pháp mà Chung Quốc cùng cô trong đợt nghỉ đông sẽ thành phí công vô ích. Bỗng một hôm nổi hứng, cô đòi cậu “trả bài”, viết thử vài chữ. Kết quả, chữ đầu tiên vừa mới viết xong, cô liền kinh ngạc thốt lên: “Woa, Chung Quốc, anh đúng là tiến bộ thần tốc đấy.

Ở Bắc Kinh, ngày nào anh cũng tập viết à?”

“Đương nhiên rồi. Ngày nào anh cũng luyện nhưng chỉ viết ba chữ thôi.”

Tô Nhất tò mò hỏi: “Ba chữ gì vậy?”

Vừa nãy Chung Quốc viết chữ “Anh”, giờ cậu mới nhắc bút viết tiếp hai chữ “yêu em”.

“Chính là ba chữ này. Không chỉ có chữ Khải, anh còn luyện viết cả chữ Lệ, Triện, Hành, Thảo². Em thấy chữ anh viết thế nào?”

2. Các kiểu chữ trong nghệ thuật thư pháp Trung Quốc.

Trên nền giấy tuyền trắng như tuyết, Chung Quốc cầm bút lông, chấm mực tàu, viết ra ba chữ “Anh yêu em” bằng đủ các kiểu chữ. Có thể thấy cậu đã thực sự khổ công luyện tập, bút pháp uyển chuyển và sắc nét, khá đẹp.

Tô Nhất nở nụ cười ngọt ngào nhưng miệng thì lại nói: “Anh chỉ luyện viết có ba chữ này sao, em ra mực đích học thư pháp của anh không trong sáng chút nào.”

Chung Quốc cười, thừa nhận: “Anh học thư pháp chẳng qua vì “yêu người yêu cả dáng đi”, cho nên chỉ khổ luyện được ba chữ này để thể hiện tình yêu với em thôi.”

Tô Nhất không nhịn được cười, nói: “Được, nể tấm chân tình của anh. Em sẽ trọng thưởng.”

“Thưởng gì?”

“Một con cá. Được không?”

Chung Quốc tỏ vẻ thèm thuồng, nói: “Tuyệt vời, giờ đi ăn ngay nhé?”

Tô Nhất cười một cách bí ẩn, nói: “Không, đợi em thu xếp đã.”

Chung Quốc rất thích ăn cá. Chỉ cần là cá, dù là cá bỏ lò, cá hấp, hay cá rán chua ngọt, cậu đều thích. Nhưng cá hấp là món cậu thích nhất, vì cách nấu đó khiến người ăn có thể thưởng thức vị ngon vốn có của

cá. Tô Nhất từng trêu cậu là đầu thai từ kiếp con mèo, nhưng gần nhau lâu, dần dần cô cũng thích ăn cá giống Chung Quốc. Hai người giống như hai con mèo chuyển kiếp, ngày nào cũng vậy, sau khi đi bơi ở sông Gia Lăng về, bữa khuya của họ toàn là cá.

Nhà hàng cá Diêu Giang ở phố Đại Bắc vừa rẻ lại ngon; lẩu đầu cá ở Đường Bắc Hồ tuyệt vời với hương vị tê cay, cá nướng ở đại lộ Tân Giang thơm mà không cay, giòn tan trong miệng... Tô Nhất và Chung Quốc đã ghé vào tất cả các nhà hàng nổi tiếng về món cá ở Nam Sung.

Những buổi tối mùa hè, khi màn đêm tĩnh mịch dần buông xuống là lúc chợ đêm ẩm thực người xe không ngớt, tấp nập, ồn ào như ong vỡ tổ. Tô Nhất và Chung Quốc ngồi dưới ánh đèn, thưởng thức món canh cá đậm đà, nhìn nhau cười. Nụ cười rạng rỡ và thanh thản. Cũng rạng rỡ không kém là ánh trăng trên trời. Trăng non, trăng tròn, rồi trăng khuyết, theo bước chân họ cả mùa hè.

Trước kia, Tô Nhất không hay ăn cá, nhất là loại cá Diếc có nhiều xương dăm, lần nào không cẩn thận là bị hóc xương. Bình thường, chỉ cần nhấp chút dấm hoặc nuốt một miếng cơm to thì xương cá sẽ mềm đi và trôi xuống, thế nhưng có một lần, dù cô có uống bao nhiêu dấm, ăn bao nhiêu cơm, mảnh xương vẫn không trôi được, có lẽ là vì chiếc xương hơi to. Sáng sớm ngày hôm sau, Chung Quốc đưa cô đến bệnh viện, tốn mất năm mươi tệ để bác sĩ làm thủ thuật giúp cô gắp chiếc xương cá ra. Thủ thuật rất đơn giản, không khó chịu và cũng chẳng đau, chỉ là bơm chút thuốc tê vào khoang miệng, năm phút sau bác sĩ đưa một cái panh cong chín mươi độ vào, nháy mắt đã gắp được chiếc xương ngoan cố ra.

Sau sự cố “trong họng có gai”, Tô Nhất vừa thích lại vừa sợ ăn cá vì cảm giác hóc xương rất khó chịu. Chung Quốc cười, trêu cô: “Chưa thấy ai dốt như em, ăn cá mà cũng bị hóc xương, đến nỗi phải đi bệnh viện. Thật đúng là vô tích sự, gốc không chịu được.”

Tuy nói vậy nhưng mỗi lần đưa cô đi ăn cá, Chung Quốc đều tỏ ra hết sức cẩn thận. Mỗi con cá được đặt lên bàn, cậu đều giành hai miếng ở bụng cá cho cô. Đây là phần ngon nhất của con cá, ít xương và thịt cũng mềm nhất. Cậu nhường hết phần ngon cho cô, còn mình chỉ ăn đầu, đuôi và lưng cá. Đôi lúc, cậu còn tỉ mỉ gỡ hết xương trên lưng cá rồi để phần thịt vào bát của cô. “Này, cho em, con heo nhỏ gốc nghếch.”

Tô Nhất chậm chậm thưởng thức từng miếng cá, mềm trong miệng, ngọt vào tận tim. Tình yêu là gì? Tình yêu là hoa hồng, là kim cương, là cả miếng cá đã được cẩn thận gỡ hết xương - một tình yêu mộc mạc chẳng xa hoa.

Tô Nhất bắt đầu học nấu ăn với mẹ. Vừa bắt đầu, cô đã muốn học làm một món ăn tương đối khó: cá hấp. Các cô gái đang yêu đều như vậy sao? Vì người mình yêu mà lăn vào bếp.

Mẹ cô chỉ lắc đầu, thở dài, nói: “Nuôi con hai mươi năm, chưa thấy con nấu một bát mì cho mẹ. Giờ lại vì Chung Quốc mà đòi học làm món cá hấp. Đúng là nuôi con gái là nuôi hộ người.”

Tô Nhất nhẹ nhàng nịnh mẹ: “Mẹ, ngày mai con sẽ nấu mì mời mẹ ăn, hôm nay mẹ dạy con làm món cá hấp nhé.”

Hai mẹ con cùng đi chợ, mua một con cá diếc tươi còn đang quẫy loạn xạ, nhờ người bán mổ rồi xách về.

Bà Tô bảo con gái rửa sạch cá, dùng dao rạch chéo mấy đường trên mình cá, ướp đều muối tinh. Sau đó, bà lại chỉ cô cách chuẩn bị rau gia vị: hành bóc vỏ, rửa sạch rồi cắt thành trung đoạn; gừng gọt vỏ, rửa sạch, thái sợi; tỏi bóc vỏ, rửa sạch, thái lát...

Trong bếp lách cách tiếng dao thớt. Lần đầu tiên cầm dao, chân tay Tô Nhất cứ lóng ngóng ngượng nghịu. Thái gừng không thành sợi, cắt tỏi không thành lát, đem so sánh thì chỉ có thái hành lá là đạt yêu cầu.

Tay chân tay còn vụng về nhưng trong lòng cô thấy rất mãn nguyện, đủ để bù đắp cho tất cả vất vả. Được mẹ tận tâm chỉ bảo, cuối cùng Tô Nhất đã làm được món cá hấp rất thơm ngon. Ngửi mùi cũng đủ biết hương vị nhất định không tồi. Cô nâng niu đĩa cá, mang sang nhà họ Chung, bưng nó đến trước mặt Chung Quốc, nói: “Chung Quốc, đây là cá mà em thưởng cho anh.”

Chung Quốc sững sờ, nhưng phút chốc, đôi mắt cậu đã trở nên long lanh, tràn đầy cảm kích. “Em làm hả?”

Tô Nhất hãnh diện gật đầu. “Đương nhiên rồi. Đây là “tác phẩm đầu tay” của em đây, coi như anh có phúc ăn uống, mau nếm thử xem mùi vị thế nào.”

Chung Quốc cười rạng rỡ nhưng vẫn trêu cô: “Tác phẩm đầu tay” của em á?

Tô tiểu thư, món ăn đầu tiên mà em làm liệu có ăn được không? Không biết ăn vào thì còn sống nổi không, nếu còn sống thì có còn lành lặn không.”

“Lắm chuyện! Anh không ăn nữa thì thôi.”

Tô Nhất quay người định bỏ về, Chung Quốc vội giữ đĩa cá lại. “Ăn, ăn, ăn, đương nhiên là ăn rồi, chết cũng phải ăn.” Nói rồi, cậu nhón lấy một miếng, đưa vào miệng, hoan hỉ nói: “Ngon, ngon. Ngon lắm!”

Hai người cùng vui vẻ thưởng thức món cá hấp.

Chung Quốc nói đây là món cá ngon nhất mà cậu từng được ăn. Lần đầu tiên Tô Nhất vào bếp, tuy không thể so sánh với các đầu bếp của những tiệm ăn bên ngoài nhưng Chung Quốc vẫn quả quyết nói: “Đây chính là món cá ngon nhất anh từng được ăn.”

Đúng là như vậy, cô gái mình yêu thương vào bếp tự tay làm cho mình món cá hấp, trên thế giới chỉ có đúng một suất mà thôi. Dù có là đầu bếp nổi tiếng cũng không thể so sánh được.

Tô Nhất nhìn Chung Quốc ăn hết sạch con cá, không còn một sợi thịt, cả nước canh cũng uống sạch thì cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Còn gì có thể khiến một cô gái vui sướng hơn là nhìn thấy người yêu ăn hết món ăn tự tay mình nấu?

35. Chương 8-2: Thân Khanh Ái Khanh (2)

Sự đời thời gian bên nhau thì ngắn mà li biệt thì dài, Tô Nhất đặc biệt trân trọng thời gian được ở cùng Chung Quốc. Chung Quốc cũng vậy, bận bịu hẹn gặp thì lần nữa, chỉ muốn hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người.

Một hôm, Dương Cương tìm đến, nặng nề đòi Chung Quốc giúp cậu ta đá một trận bóng vào buổi chiều. Dương Cương theo học một trường cao đẳng nghề tại thành phố Nam Sung, cậu ta cùng một nhóm fan cuồng bóng đá trong trường thành lập một đội bóng nghiệp dư, đã thi đấu khắp lượt với các trường đại học trong thành phố. Mùa hè là sôi nổi nhất, cứ ba đến năm ngày lại tìm được một đội bóng nghiệp dư nào đó để thi đấu. Tuy đó chỉ đơn thuần là tự giải trí, không hề có giải thưởng nhưng đối với những người yêu bóng đá như họ, được tung hoành trên sân cỏ là điều tuyệt vời nhất. Lần này, một cầu thủ chủ lực của đội bận việc riêng không tham gia được, Dương Cương vội tìm Chung Quốc nhờ giúp đỡ. Hồi học phổ thông, cả hai đều là những “danh tướng” ăn ý với nhau trên sân cỏ.

Một trận bóng đá kéo dài chín mươi phút, nếu bất phân thắng bại sẽ phải đá thêm nửa tiếng. Chung Quốc biết Tô Nhất không có hứng thú với bóng đá, sẽ không đủ kiên nhẫn để ngồi xem lâu như vậy. Vừa hay, Tống Dĩnh gọi điện rủ cô đi dạo phố. Thế là có thể chia quân làm hai hướng, Chung Quốc cùng Dương Cương đi đá bóng, còn Tô Nhất đi cùng Tống Dĩnh.

Tô Nhất và Tống Dĩnh dạo phố cả một buổi chiều, mua được một cái váy yếm, vài cái kẹp tóc nhỏ xinh xinh. Cô còn mua hai cái móc di động hình chú heo giống hệt nhau, không phải ở trong cửa hàng đồ lưu niệm cho giới trẻ mà là một cửa hàng đá quý.

Thực ra ban đầu Tô Nhất không có ý định mua móc điện thoại, chỉ là khi đi qua cửa tiệm, cô bị thu hút bởi cách bài trí tao nhã và cổ kính nên mới tiện thể ghé vào.

Xem được một lúc, những sản phẩm đá quý tinh xảo đã thu hút sự chú ý của Tô Nhất. Chủ cửa hàng không bỏ qua cơ hội giới thiệu sản phẩm, rằng những sản phẩm đá quý trong tiệm không chỉ có chất lượng tốt mà còn có tác dụng tâm linh, trừ tà và hộ thân. Lời giới thiệu này thật giả thế nào còn chưa được kiểm chứng nhưng gặp khách hàng có ý định mua thì nhất định họ sẽ tin. Chủ tiệm còn nói có thể làm theo yêu cầu của khách hàng, khắc tên, ngày tháng năm sinh hoặc những câu thơ lãng mạn lên miếng ngọc, đảm bảo khách hàng sẽ vừa lòng.

Tô Nhất tỉ mỉ chọn lựa một hồi lâu, cuối cùng chọn được cái móc treo điện thoại hình chú heo bằng ngọc phi thủy.

Những sợi dây đỏ kết thành hình hoa văn tinh xảo, bên dưới là viên đá nhỏ màu xanh ngọc khắc hình chú heo thật dễ thương, dưới cùng là hai sợi dây tua rua, mỗi sợi xâu một hạt ngọc xanh. Một cái móc treo di động rất truyền thống, cái giá bốn mươi tám tệ cũng không phải quá đắt, cô lập tức mua ngay hai cái, yêu cầu khắc tên của hai người: “Chung Quốc” và “Tô Nhất”.

Tổng Dĩnh cười, trêu: “Tô Nhất, cậu tính làm gì đấy? Tín vật tình yêu à?”

“Cái gì mà tín vật tình yêu?! Một đôi móc treo di động thôi mà. Cậu đừng đoán già đoán non nữa được không?”

Tô Nhất vừa nói vừa lấy con heo nhỏ có khắc tên “Chung Quốc” treo vào di động của mình. Chiếc điện thoại màu vàng chanh phối với sợi dây màu đỏ bắt mắt, cộng thêm miếng ngọc màu xanh trong veo, ba màu đỏ vàng xanh, một sự phối hợp rất nổi bật...

Tổng Dĩnh lại nói: “Ồ, con heo có khắc tên “Chung Quốc” được treo vào di động của cậu, con khắc tên cậu lại treo vào di động của Chung Quốc, nghĩa là “trong anh có em, trong em có anh” phải không?”

Tâm tư nho nhỏ của Tô Nhất như tấm kính dưới ánh mặt trời, bị cô bạn tinh ranh Tổng Dĩnh đoán ra.

Cô cười nói: “Tổng Dĩnh, tớ thật muốn nhét thứ gì đó vào miệng cậu.”

“Nhét đi, nhét đi. Phố Nghi Phụng ở rất gần đây, cậu lấy một bát mì lạnh Xuyên Bắc lấp miệng mình được đấy”, Tổng Dĩnh rất hùng hồn đáp trả, hết cách, Tô Nhất đành phải bỏ tiền ra mời bạn.

Ăn xong món mì lạnh Xuyên Bắc, khi đi qua đầu phố, Tô Nhất thấy trong quầy bán báo bên đường, ở vị trí dễ nhìn thấy nhất, có bày Tuần báo thể thao số mới ra.

Chợt nhớ ra đây là tờ báo mà Chung Quốc thường đọc, cô lập tức mua hộ cậu một tờ rồi gửi tin nhắn cho cậu: “Đá bóng xong chưa? Em mua cho anh Tuần báo thể thao hôm nay rồi đấy, anh đừng mua nữa nhé.”

Theo thường lệ, tin nhắn gửi đi chưa đến một phút là được trả lời. Chung Quốc đã từng nói: “Anh ở đâu là mang theo di động đến đó, sợ em tìm mà anh lại không biết. Ngay cả lúc đi tắm, anh cũng cho nó vào hai nilon rồi treo ở chỗ gần vòi nước.”

Tô Nhất cũng vậy, luôn mang di động theo người. Đối với cô, chiếc di động như miếng ngọc bội của Giả Bảo Ngọc, như chiếc khóa vàng của Tiết Bảo Thoa - không tách rời, không vứt bỏ, không để mất, cũng chẳng thể quên.

Chỉ có người đang yêu mới coi trọng điện thoại di động đến như vậy. Luôn mang theo người như một phần của thân thể mình, suốt hai mươi tư giờ không tắt máy, bởi vì điện thoại di động luôn sẵn sàng truyền tải hơi thở và giọng nói của người họ yêu.

Thế nhưng lần này, tin nhắn gửi đi đã ba phút, rồi năm phút mà vẫn chưa được trả lời. Nghĩ rằng di động của mình bị hỏng, Tô Nhất liền xem lại mấy lần, tất cả đều bình thường.

“Thưa tiểu thư, người ta đang đá bóng cơ mà, sao có thể đeo điện thoại di động trên người được.”

Lời của Tổng Dĩnh rất có lí. Tô Nhất lại gửi tiếp một tin: “Lúc nào đá xong, anh nhớ trả lời em ngay nhé. Em đợi tin của anh.”

Đã nửa tiếng trôi qua, điện thoại di động của Tô Nhất vẫn im lặng. Cô xem giờ, dù phải đá hiệp phụ thì cũng phải xong rồi mới đứng. Bỗng nhiên cô cảm thấy bất an, liền gọi thẳng cho Chung Quốc. Một giọng nữ lễ phép trả lời, nói rằng chủ thuê bao đã tắt máy.

Chuyện gì vậy? Tắt máy ư? Xưa nay Chung Quốc không tắt máy bao giờ. Tô Nhất lo lắng bất an, chẳng còn tâm trí nào mà dạo phố nữa, vội chạy đi tìm Chung Quốc. Cô biết cậu đá ở sân bóng của trường Dương Cương, đi xe buýt qua vài bến là tới. Tổng Dĩnh đành phải đi cùng cô. Dạo phố vẫn chưa đủ, giữa đường lại đổi thành đi tìm người, Tổng Dĩnh chép miệng thở dài, nói: “Tô Nhất, chỉ là tắt máy thôi mà, cậu làm gì mà lo lắng thế? Những cô gái đang yêu quả nhiên không được bình thường lắm.”

“Cậu không có bạn trai thì làm sao hiểu được?” Tô Nhất không biết phải giải thích thế nào. Người chưa từng yêu sẽ không thể hiểu được cảm giác bồn khoăn, lo lắng vì yêu. Tống Dĩnh đang học ở Trùng Khánh, tuy đã có vài anh chàng theo đuổi nhưng cô vẫn chưa ưng ai, đều chỉ coi họ là bạn bình thường. Cô ấy không thể hiểu được tâm trạng lúc này của Tô Nhất.

Khi Tô Nhất chạy đến sân bóng, ở đó đã không còn một ai. Hỏi vài người đi qua, họ đều lắc đầu không biết chiều nay có người đến đá bóng. Cuối cùng, cô cũng tìm được một người biết chuyện. Người đó nói: “Đội bóng của Dương Cương hả? Đúng, chiều nay có đá, đá xong thì về hết rồi.”

“Họ đi đâu vậy?”

“Có lẽ là đi ăn mừng. Chiều nay đội bóng của họ thắng lớn. Sau mỗi trận thắng, họ đều đi uống rượu ăn mừng.”

“Anh biết họ ăn mừng ở đâu không?”

“Tôi cũng không biết nữa.”

Không tìm thấy Chung Quốc, không biết cậu đã cùng Dương Cương đi đâu, lại không có số điện thoại của Dương Cương, Tô Nhất không khỏi rầu rĩ. Tống Dĩnh thì lại chẳng hề có vẻ lo lắng: “Không có chuyện gì xảy ra với Chung Quốc đâu, chỉ là đi ăn mừng cùng với Dương Cương thôi mà. Cậu không cần vội tìm làm gì, ăn mừng xong cậu ấy sẽ về thôi.”

“Nhưng tại sao lại tắt máy? Chung Quốc chưa làm như vậy bao giờ.”

Tống Dĩnh thản nhiên nói: “Cho mình xin đi, đám con trai tụ tập với nhau, không muốn bị con gái làm phiền, tắt máy là chuyện bình thường. Cậu đừng nghĩ mãi đến chuyện đó như vậy.”

Trước giờ, dù ở đâu, lúc nào, chỉ cần Tô Nhất muốn, gọi điện là có thể nghe thấy giọng nói của Chung Quốc. Cậu như một cánh diều, dù ở xa tận Bắc Kinh thì vẫn có chiếc di động luôn là sợi dây diều mà cô nắm chặt trong tay. Đây là lần đầu tiên cô không biết tin tức gì của cậu, như chiếc diều đứt dây không biết ở nơi nào. Tuy chỉ là một buổi chiều ngắn ngủi nhưng trong lòng cô bỗng có một cảm giác cô đơn không thể tưởng tượng được...

Từ trong một cửa hàng nào đó vọng ra tiếng nhạc buồn: Không có anh, ngày dài sống ra sao? Trái tim em tan nát, việc của em ai làm...

Thật đúng tâm trạng, Tô Nhất đứng đó, lặng người nghe. Một lát sau, như bị thôi miên, cô đi về phía có tiếng nhạc, cuối cùng bước vào một hàng bán loa.

“Chào ông chủ, xin hỏi loa đang phát bài gì vậy?” Ông chủ cửa hàng nói với cô đó là Nếu không có anh, bài hát đã từng làm mưa làm gió bên Thượng Hải trong những năm ba mươi của thế kỷ trước. Lâu lắm rồi nhưng nghe vẫn rất hay.

Cả album đều là những bài hát thời đó, ông chủ khuyên cô nên mua một đĩa về nghe.

Tô Nhất không nghĩ ngợi gì liền mua một đĩa. Những bài hát kinh điển của thế kỷ trước, đã cách một khoảng thời gian dài nhưng tiếng hát vẫn khiến người nghe rung động. Sức sống của những bài hát hay luôn trường tồn, không hề phai nhạt, giống như bình rượu càng lâu năm thì hương vị càng nồng, men say càng đậm.

Tạm biệt Tống Dĩnh, Tô Nhất đi về nhà, bỏ đĩa nhạc vừa mua vào đầu đĩa.

Không có anh, ngày dài sống ra sao? Trái tim em tan nát, việc của em ai làm... Tiếng ca da diết lay động trái tim, như dòng nước ghen ngào tràn ngập cả căn phòng yên tĩnh. Tô Nhất bỏ dép, nằm lên xô pha, lắng nghe, chốc chốc lại gọi cho Chung Quốc. Vẫn là lời báo khách hàng đã tắt máy của nhân viên tổng đài.

Thế nào là cảm giác đợi chờ, Tô Nhất cứ nghĩ mình đã hiểu. Ở ga Thành Đô, cô đã nhiều lần chờ Chung Quốc. Sự mong đợi thiết tha và cháy bỏng nhưng chắc chắn và yên tâm, bởi cô biết chuyến tàu chở cậu sẽ về ga sau vài phút nữa.

Thỉnh thoảng sai giờ, Chung Quốc sẽ gửi tin nhắn an ủi để cô đừng sốt ruột.

Nhưng hôm nay, cảm giác hoàn toàn không giống như lúc đợi ở ga tàu. Cô không biết cậu đi đâu, không có tin tức gì của cậu, chờ đợi một cách bị động.

Cô mong mỗi tiếng chuông điện thoại biết chừng nào, mong đợi giọng nói thân quen cùng tiếng cười vang vọng bên tai.

Mỗi tiếng chân bước lên cầu thang đều khiến cô nín thở lắng nghe.

Là anh ấy phải không? Không phải.

Là anh ấy phải không? Vẫn không đúng.

Trái tim cứ nhảy lên thon thót... Đây là buổi chiều dài nhất mà Tô Nhất từng trải qua. Từng giây từng phút, cô chăm chú nhìn những chiếc kim đồng hồ treo trên tường nhích từng vạch.

Cho đến khi bố mẹ hai nhà đều đi làm về, Chung Quốc vẫn chưa về đến nhà.

Bố cậu chạy sang nhà cô, hỏi: “Tô Nhất, Chung Quốc đâu? Còn chưa chịu về nhà ăn cơm, lại đòi ăn chực ở nhà cháu à?”

Tô Nhất tỏ vẻ oan ức nói: “Anh ấy có ở nhà cháu đâu, cả buổi chiều cháu tìm mà không thấy. Cháu cũng không biết anh ấy cùng Dương Cương chạy đi đâu nữa.”

Trời dần tối, bầu trời trong xanh từ từ chuyển thành màu xám. Tâm tư Tô Nhất càng mờ mịt. Cô chạy ra ban công ngóng xuống, những lo lắng bất an đã dần biến thành oán giận: Chung Quốc, sau bữa tối mà anh vẫn chưa có tin tức gì, em sẽ không thêm để ý đến anh ít nhất một tuần. Ai bảo anh đi chơi với Dương Cương là quên em ngay được!

Đang buồn bực, bỗng cô nhìn thấy một chiếc taxi dừng lại dưới lầu, trái tim lại giật thót: Là anh ấy?

Cửa xe mở, Dương Cương bước xuống, xem ra đúng là bọn Chung Quốc. Tô Nhất mừng rỡ. Nhưng cũng rất nhanh, sự mừng rỡ của cô như ngọn lửa bị dội một gáo nước. Cô nhìn thấy Dương Cương công Chung Quốc người mềm nhũn xuống xe.

“Chung Quốc!” Tô Nhất gọi, tiếng gọi như muốn xé tan màn đêm tĩnh lặng.

36. Chương 8-3: Thân Khanh Ái Khanh (3)

Đi đá bóng, đương nhiên phải trang bị nhẹ nhàng. Cả đội đều đưa ví tiền và điện thoại di động cho cầu thủ dự bị trông hộ, Chung Quốc cũng không ngoại lệ.

Dương Cương nhân lúc không ai chú ý đã tắt điện thoại của cậu. Cậu ta rất hiểu người anh em của mình, đang đá bóng mà nghe thấy chuông điện thoại, nhất định Chung Quốc sẽ bị phân tâm.

Trận này, họ thắng nhẹ nhàng với tỉ số 1:0. Theo lệ cũ, cả đội góp tiền đi nhà hàng ăn mừng. Chung Quốc vừa ra khỏi sân liền đi tìm điện thoại di động nhưng Dương Cương đã nhanh tay cướp lấy, nói: “Chung Quốc, đi ăn lễ cùng bọn mình đã. Rồi mình sẽ trả di động cho cậu.”

“Để mình nhắn tin cho Tô Nhất đã.”

“Không được, mình lại không hiểu cậu ư? Một khi tin nhắn được gửi, nhờ cô ấy “triệu tập” thì nhất định cậu sẽ bỏ đi. Người anh em, cậu trọng sắc khinh bạn quá đấy nhé! Hôm nay đã đi với mình, lại còn giúp mình giành chiến thắng, bất luận thế nào cậu cũng phải đi ăn cùng bọn mình mới được. Phải để mình cảm ơn cậu chứ.”

Các cầu thủ khác cũng xúm vào lôi kéo Chung Quốc, bởi hôm nay cậu đá rất hay, góp nhiều công sức trong trận thắng, họ nhất định phải khao cậu một bữa.

Lời mời thịnh tình khó khước từ, Chung Quốc chẳng còn cách nào khác ngoài đi theo họ. Đến nhà hàng lẩu đầu cá mà bọn Dương Cương thường lui tới, món ăn đã chọn đủ. Theo lệ cũ, người phục vụ mang đến một két bia với hai chai Nhị cô đầu.

Chung Quốc giật mình hỏi: “Dương Cương, cậu thường uống cả rượu trắng sao?”

“Mình không uống, hai cậu kia uống.” Dương Cương chỉ tay vào hai hậu vệ của đội bóng. “Hai cậu này là bạn học của mình, một quê Sơn Tây, một quê Sơn Đông, uống rượu, như uống nước lã.”

Bia và rượu trắng đều được mở, rót đầy chiếc li trước mặt mỗi người. Chung Quốc từ chối: “Cho tớ một lon Coca lạnh.”

Chung Quốc thích uống Coca, đặc biệt là Coca lạnh vào mùa hè. Vì thế, Tô Nhất đã mua hai chiếc khay để làm những viên đá hình vuông nhỏ nhỏ. Cô còn mua một cái li thủy tinh miệng rộng, thân cao, trông rất đẹp. Những lúc ở nhà xem ti vi cùng cậu, cô thường lấy một li đá đầy, thêm hai lát chanh tươi, cắm thêm một chiếc ống hút, sau đó rót Coca vào. Các viên đá tan dần, hai lát chanh tươi nửa chìm nửa nổi, cảm giác mát lạnh thật khó tả. Chung Quốc thích thú khen: “Bạn gái anh thật là giỏi, không cần ra quán cũng được uống Coca chanh đá. Thưởng cho em một cái hôn này.”

Trong miệng hai người đều có vị chua của chanh tươi và vị ngọt của Coca. Chua chua ngọt ngọt, đó chính là hương vị tuyệt vời của tình yêu.

Ngồi giữa quán lẩu chật ních người, gọi một lon Coca lạnh, Chung Quốc bỗng thấy trên môi mình có chút vị chua chua ngọt ngọt, khóe miệng bất giác nhếch lên. Đang định đòi lại di động để nhắn tin cho Tô Nhất thì cậu nghe thấy người bạn quê Sơn Tây của Dương Cương nói lớn: “Cái gì? Cậu uống Coca á? Không được, cả bàn đều uống rượu; cậu không thể uống Coca một mình.”

“Xin lỗi, mình không uống được rượu, không tin cậu cứ hỏi Dương Cương.” Chung Quốc đáp.

“Đàn ông là phải uống rượu, không uống rượu làm sao gọi là đàn ông. Không được, hôm nay dù thế nào đi nữa cậu cũng phải uống ít nhất hai li.” Nói rồi, anh bạn đó rót cho cậu một cốc bia. Dương Cương cũng hòa theo, nói: “Chung Quốc, thôi cậu uống hai li bia vậy, mọi người đều uống, chỉ một mình cậu không uống thì không được. Uống bia không sao đâu. Bị dị ứng thì về uống hai viên Clorpheniramin maleat là được.”

Chung Quốc vẫn không chịu. “Nhưng Tô Nhất không thích mình uống rượu.”

Dương Cương đập tay xuống bàn, than thở: “Trời ơi, Chung Quốc, cậu cứ như con ngựa bị Tô Nhất nhốt trong chuồng ấy.”

Có người nghe được, nói: “Bị bạn gái xích à? Làm mất mặt đàn ông bọn mình quá.”

Người bạn quê Sơn Đông bực bội nói to: “Hảo hán thân cao ba thước sao lại để bạn gái quản được? Dương Cương, không trả di động cho cậu ấy, trừ phi cậu ấy tự phạt ba li.”

Cả đám con trai ồ lên tán thưởng, nhất định đòi phạt rượu Chung Quốc, đặc biệt là anh bạn Sơn Đông vốn theo chủ nghĩa đại nam nhi. Trong văn hóa uống rượu của người Trung Quốc, đàn ông vào bàn mà không uống rượu thì là tội nhân, huống hồ lại là tội nhân “trọng sắc khinh bạn.” Chung Quốc một vì không thể địch lại bầy, tám cái miệng, vả lại cũng muốn nhanh chóng lấy lại điện thoại để còn liên lạc với Tô Nhất nên chỉ có cách đầu hàng cho yên chuyện.

“Được rồi, mình uống, mình uống. Uống hết ba li là thôi nhé.”

Ba li bia, mới chiếc li thủy tinh cao ba tấc, cũng phải tương đương một chai bia. Tuy tửu lượng rất kém nhưng Chung Quốc vẫn nghĩ rằng một chai cũng chẳng đáng là bao, chỉ có điều uống xong, da cậu chắc chắn sẽ nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy điên cuồng.

Vừa uống hết li thứ nhất, lông mày Chung Quốc đã co rúm lại. Không hiểu đây là loại bia gì mà lại cay và nóng thế. Chưa kịp nghĩ ngợi thêm, anh bạn Sơn Đông đã nhanh tay kê li khác miệng cậu, nói: “Uống nhanh, uống nhanh, còn hai li nữa.”

Sau khi đổ cả ba li bia vào bụng, Chung Quốc lập tức thấy văng vắt. Thức ăn được mang lên, Dương Cương gấp cho cậu vài món cậu thích để giải rượu. Cậu gắng gượng ăn vài miếng nhưng nhanh chóng buông đũa

vì đầu óc ngày càng choáng váng, ngồi trên ghế mà toàn thân mềm nhũn. “Dương Cương, bia gì mà nặng thế?” Cậu khó nhọc hỏi.

Anh bạn Sơn Đông cười lớn, nói: “Ba li bia của cậu là quả bom dưới nước sâu đấy.”

Chung Quốc không hiểu, có người giải thích: “Mỗi li bia thêm vào một ly rượu thì gọi là quả bom dưới nước sâu. Ba li bia của cậu đã thêm ba chén Nhị cô đầu.”

Chung Quốc choáng váng. Nhị cô đầu nặng năm mươi sáu độ, vậy mà họ thêm vào bia, lừa cậu phải uống liền ba chén. Bia pha rượu uống càng dễ say, huống hồ tử lượng của cậu vô cùng kém. Chung Quốc biết lần này mình chết chắc. Đầu óc ngày càng quay cuồng, dạ dày quặn lại, buồn nôn mà không sao nôn được.

Dương Cương hốt hoảng quẳng đĩa, nhảy dựng lên, nói: “Chết tiệt, ai bảo cậu cho thêm rượu trắng? Bình thường bạn tôi không uống một giọt rượu, thế mà cậu bắt người ta uống cả rượu lẫn bia, như vậy chẳng phải là hại người ta sao?”

Cầu gắt cũng không cứu vãn được tình thế, Chung Quốc đã say lướt khướt.

Đau đầu, khó chịu, nôn ọe... các triệu chứng dồn dập kéo đến, cậu thấy khó chịu không sao tả nổi. Dương Cương sợ hãi, anh bạn Sơn Đông trùm xỏ cũng lo lắng không kém, hai người vội vàng đưa Chung Quốc đến bệnh viện.

37. Chương 8-4: Thân Khanh Ái Khanh (4)

“Không sao, không sao. Tô Nhất và cô chú yên tâm, Chung Quốc không sao. Chỉ là say rượu, say rượu thôi! Không bị làm sao cả.”

Dương Cương đưa Chung Quốc về nhà, vừa thấy Tô Nhất mặt tái xanh, chân đất chạy từ trên lầu xuống, liền vội vàng giải thích. Cậu ta biết cô đang lo sợ, nếu không thì đã chẳng có chuyện đến dép cũng chưa kịp xỏ mà đã chạy xuống thế này.

Cùng xuống với Tô Nhất là bố mẹ của Chung Quốc, còn có cả bố mẹ Tô Nhất. Họ đều nghe thấy tiếng kêu của Tô Nhất, nghe rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện nên cũng vội vã theo cô xuống. Chạy được nửa đường, thấy Dương Cương đang đi lên, nghe lời cậu ta nói, mọi người mới bình tâm trở lại.

Dương Cương đưa Chung Quốc về phòng, tỏ vẻ ân hận giải thích tường tận với ông bà Chung và Tô Nhất.

Vừa nghe nói Chung Quốc bị lừa uống bia pha rượu trắng, say đến mức phải đưa đến bệnh viện, Tô Nhất liền giận đến mức trợn mắt lên, xông đến đẩy mạnh làm Dương Cương lùi xa mấy mét. “Dương Cương, cậu thật là quá đáng! Cậu biết Chung Quốc không uống được rượu mà vẫn để cho lũ bạn của mình chuốc anh ấy say đến mức này.” Tô Nhất tức giận quát.

Nếu phía sau Dương Cương không có một bức tường, có lẽ cậu ta đã bị Tô Nhất đẩy ngã chổng vó lên trời. Cậu ta biết Tô Nhất đang vô cùng tức giận, trong lòng cũng có chút hổ thẹn, không dám nổi đóa mà chỉ hạ giọng phân trần: “Mình cũng không biết họ đã cho thêm rượu vào bia. Sau đó mình đã mắng cho họ một trận, lát nữa về mắng thêm trận nữa.”

Trước khi quay về mắng đám bạn thì Dương Cương đã bị Tô Nhất mắng cho một trận tơi tả, chỉ còn cách cúi đầu chịu trận. May là Tô Nhất cũng không nói nhiều, hả giận rồi thì đi vào phòng chăm sóc Chung Quốc. Nhân cơ hội đó, Dương Cương định chuẩn, trước khi đi lại nhớ ra một việc, nói: “Tô Nhất, di động của Chung Quốc ở chỗ mình.”

Tô Nhất lại trợn mắt, hỏi: “Sao di động của anh ấy lại ở chỗ cậu?”

Dương Cương biết nếu khai thật chắc chắn sẽ lại bị ăn mắng nên không nói gì, chỉ cười trừ rồi để điện thoại lên tủ đầu giường. “Chuyện này... có gì nói sau nhé, mình về đây.”

Nhìn dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cậu ta, Tô Nhất biết chắc chắn cậu ta không làm được việc gì tốt đẹp.

Cầm chiếc di động lên xem, quả nhiên thấy màn hình tối thui. Thì ra là Dương Cương đã tắt máy, chẳng trách cô không thể liên lạc được với Chung Quốc. Cô biết Chung Quốc tuyệt đối không bao giờ tắt máy. Những giận hờn sau một buổi chiều nóng lòng chờ đợi phút chốc như khói tỏa mây tan.

Đưa mắt nhìn Chung Quốc đang ngủ mê mết, mặt đỏ phừng phừng, đôi mày nhíu lại, đầu hết quay bên này lại nghiêng sang bên nọ, chốc chốc lại rên lên khe khẽ, có vẻ cậu đang rất khó chịu.

Tô Nhất biết cảm giác khi say rượu rất khó chịu, với một người chưa từng uống rượu như Chung Quốc thì phản ứng lại càng nghiêm trọng. Dương Cương nói, trong bệnh viện, Chung Quốc đã được tiêm thuốc và truyền hết hai chai dịch mới hồi lại. Cô nhìn cậu mà trái tim quặn thắt, đau như bị ai dùng một cây kim dài đâm từ đỉnh tim xuống đáy tim. Vết đâm nhỏ mà sâu, đau dài một vết.

Lần này, Chung Quốc say rượu rất nghiêm trọng, mãi đến chiều hôm sau là dần tỉnh, tuy nhiên cảm giác mệt mỏi lại kéo dài mấy ngày liền. Trong mấy ngày đó, cậu chẳng ăn uống được gì, đến món thích ăn nhất là cá hấp cũng không thể giúp cậu cải thiện khẩu vị. Ăn gì cũng thấy buồn nôn nhưng lại không nôn được, khó chịu vô cùng.

Mà điều khiến cậu khó chịu nhất là khắp người đều phát ban. Trước ngực, sau lưng, thậm chí ở đùi đều có những nốt đỏ nhỏ li ti, dày đặc như những hạt vừng đỏ, vừa nóng lại vừa ngứa. Bà Chung đến phòng khám xin bác sĩ kê cho mấy loại thuốc điều trị dị ứng, nhưng hiệu quả của thuốc rất chậm, chẳng có cách nào ngoài đợi nó từ từ thuyên giảm.

Cứ nhắc đến Dương Cương là Tô Nhất lại nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Sau này anh đừng có đi đâu với cậu ta nữa, xem lần này cậu ta hành anh như thế nào.”

Chung Quốc nằm trên giường, dáng vẻ mệt mỏi, mặt xanh như tàu lá, đôi môi nhợt nhạt như vừa trải qua một trận ốm nặng. Đúng là cậu bị hành không nhẹ nhưng vẫn nói đỡ cho Dương Cương: “Không liên quan đến cậu ấy. Tại bạn cậu ấy đã lén pha rượu vào.”

“Không quan tâm. Em chỉ biết là cậu ta đã gọi anh đi. Rồi làm anh ra nông nỗi này.”

Dương Cương đã khiến cho Chung Quốc “khi đi trai tráng, khi về bưng beo”, Tô Nhất có thể không trách cậu ta sao? Chung Quốc biết cô đang rất bức mình nên cũng không muốn tranh cãi về vấn đề này nữa. Cậu lảng sang chuyện khác: “Anh ngứa quá!”

Nói rồi, cậu không chịu nổi mà đưa tay lên gãi. Tô Nhất ngăn lại: “Không được gãi, càng gãi càng ngứa.”

“Không gãi thì ngứa không chịu được.”

“Nhà em có Hoa Lộ Thủy, chờ em về lấy cho anh thoa, chắc sẽ dễ chịu hơn.”

Khi chạy về nhà lấy Hoa Lộ Thủy, Tô Nhất chợt nhớ ra cái móc di động cô mua cho Chung Quốc, vội vàng mở ba lô. Bên trong vẫn còn tờ Tuần báo Thể thao, cô cầm luôn sang cho cậu.

Tô Nhất giơ tờ báo ra trước mặt Chung Quốc, cậu vừa bắt ngờ lại vừa thích thú, cười một cách khó nhọc, nói: “Em mua báo hộ anh à? Anh vừa nhớ ra chưa được đọc Tuần báo Thể thao ra hôm thứ Tư, cứ tưởng bị lỡ mất một số.”

Dù mưa bão cũng không thể ngăn được Chung Quốc đi mua Tuần báo thể thao. Đó là thói quen nhiều năm nay của cậu, bỏ sót một số cũng thấy vô cùng luyến tiếc. Giờ sự luyến tiếc này đã tiêu tan nhanh chóng.

“Hôm nay là thứ Sáu, có số mới, chiều em đi mua cho anh nhé.” Tô Nhất dịu dàng nói.

Chung Quốc thở dài mãn nguyện. “Đúng là có bạn gái có khác.”

“Em còn mua cho anh một thứ nữa. Anh nhìn này.” Tô Nhất khua khua cái móc treo di động hình con heo màu xanh ngọc rồi giơ chiếc di động đã được treo chiếc móc của mình cho cậu xem. “Em mua một đôi móc di động bằng ngọc, em một cái, anh một cái, treo vào điện thoại của chúng mình. Ngọc đã được khai quang, có tác dụng tránh tà hộ thân, còn khắc tên của hai đứa mình nữa đây. Anh có thích không?”

Chung Quốc nhận món quà, lật đi lật lại xem rất kĩ, thấy trên móc có khắc hai cái tên, khuôn mặt xanh xao của cậu nở nụ cười thích thú. “Thích, rất thích.

Anh vốn nghĩ điện thoại của đàn ông thì cần gì mấy thứ đồ trang sức này, nhưng nếu là đồ mà bạn gái tặng thì phải treo, nhất định phải treo.”

Chung Quốc vừa nói vừa với lấy chiếc điện thoại của mình, gắn chiếc móc treo vào đó. Sau đó, cậu nhìn con heo nhỏ màu xanh ngực có khắc chữ Tô Nhất, nói: “Con heo nhỏ Tô Nhất, sau này em ở cùng với đại ca này nhé.”

Tô Nhất không chịu kém phần, cũng giơ di động của mình lên, nói: “Con heo nhỏ Chung Quốc, sau này chị cả sẽ chăm sóc em.” Rồi cô lè lưỡi, nói: “Khẩu khí của hai đứa mình sao giống xã hội đen thế!”

Chung Quốc cười vui vẻ nhưng chưa được mấy giây đã cau mày, không tìm được đưa tay lên người gái. “Ngứa quá đi mất!”

“Mau cởi áo ra để em bôi Hoa Lộ Thủy cho.”

Chung Quốc cởi áo may ô ra. Tô Nhất nhìn rồi thở thật dài một cái, người cậu chẳng khác gì bức tranh “Non sông cả nước mắt màu hồng”, chẳng trách cậu ngứa đến vậy. Tô Nhất xịt Hoa Lộ Thủy lên ngực và lưng của Chung Quốc rồi xoa thật đều. Những nốt mẩn cứ sần lên, đỏ mọng, nếu chúng mọc trên cơ thể người khác, cô quả thực chứng dám chạm tay vào. Cô vừa xoa vừa hỏi: “Thế nào rồi? Có dễ chịu hơn không?”

“Thật dễ chịu. Nhờ em xoa nên anh không thấy ngứa nữa rồi.” Chung Quốc đáp rồi hít một hơi sâu, có vẻ khoan khoái...

“Em giúp anh xoa thêm một lúc nữa.”

Tô Nhất phun thêm Hoa Lộ Thủy lên người Chung Quốc, lòng bàn tay mềm mại lại có lực, xoa trên những vết mẩn đỏ trên người cậu, cẩn thận, nhẹ nhàng như bà mẹ chăm con.

Chung Quốc nằm sấp trên giường, cảm nhận sự mềm mại từ đôi tay của Tô Nhất. Một cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào thấm qua da thịt, ngấm vào mạch máu, truyền đến từng tế bào trong cơ thể. Cậu bỗng nhiên cảm thấy lần say rượu này thật may mắn, tuy rất khổ sở nhưng cũng thật hạnh phúc, vì có sự chăm sóc dịu dàng của Tô Nhất.

38. Chương 8-5: Thân Khanh Ái Khanh (5)

Sau khoảng một tuần, những vết ban đỏ trên người Chung Quốc mới dần dần biến mất, khẩu vị cũng từ từ hồi phục. Ăn uống được, sức khỏe của cậu hồi phục rất nhanh, khuôn mặt không còn xanh xao nữa.

Ngày nào Tô Nhất cũng ở bên cạnh chăm sóc, làm thật nhiều món ngon cho cậu, giúp cậu xoa Hoa Lộ Thủy lên những vết ban đỏ trên người. Cô còn mang đĩa nhạc mới mua đến để cậu nghe nữa. “Là bài hát cũ nhưng hay lắm, để xem anh có biết thưởng thức không,” cô nói.

Bản tình ca cũ của Thượng Hải vừa vang lên, Chung Quốc liền cười, nói: “Tô Nhất, em đang hoài cổ hả? Lại đi nghe bài hát cũ rích của bến Thượng Hải.”

“Em thấy rất hay! Những bài hát xưa có ý nghĩa hơn mấy bài hát đang thịnh hành. Anh nghe hết đi rồi cho em biết anh thích nhất bài nào.”

Tô Nhất chạy đi chạy lại giữa bếp và phòng của Chung Quốc. Sáng nay, bà Chung đi chợ mua mấy con cá diếc nhỏ, dùng nấu canh rất giàu dinh dưỡng. Bà làm thịt cá cho vào nồi nấu rồi vội vã đi làm, trước khi đi còn dặn dò Tô Nhất giúp bà canh lửa: “Đun nhỏ lửa và lâu một chút. Ninh đến khi nước canh đặc sánh, dinh dưỡng và chất bổ của thịt cá sẽ tan hết vào canh. Cháu nêm chút muối rồi mang cho Chung Quốc ăn nhé.”

“Cháu biết rồi, cô Ưông, cô cứ yên tâm giao cho cháu.” Tô Nhất chăm chú cả buổi sáng, cuối cùng cũng nấu được một nồi canh cá đặc sánh như sữa. Cô nêm thử, nước canh có vị ngọt nhẹ, rất ngon. Cô mang một bát cho Chung Quốc.

Chung Quốc chỉ ngửi thấy mùi thơm của canh cá là đã muốn ăn. Theo thói quen, cậu gấp phần thịt ở bụng cá cho Tô Nhất. Cô lắc đầu, nói: “Đây là khẩu phần dưỡng bệnh của anh, để anh bổ sung dinh dưỡng. Anh ăn hết cho em, không được để sót con nào.”

Chung Quốc phản đối: “Khẩu phần dưỡng bệnh gì chứ? Anh đâu có ốm đau gì.”

“Chẳng phải thường xuyên phải tiêm với uống thuốc sao, anh bị như vậy có khác gì ốm. Anh đừng nhiều lời nữa, mau ăn hết chỗ cá này cho em, không được để thừa chút canh nào đấy.”

Dáng vẻ của Tô Nhất hung dữ như sư tử Hà Đông, ánh mắt Chung Quốc lại như cười, nụ cười như hiểu “đánh đập là thân thiết, chửi mắng là yêu thương”.

Cậu chậm rãi ăn từng thìa canh một, thưởng thức món ăn mà mẹ và bạn gái đã ‘hợp tác sản xuất’.

Ăn hết canh cá, Tô Nhất thu dọn bát đĩa, rửa sạch nồi xoong. Đĩa nhạc trong phòng khách đã dần đến phần kết.

“Chung Quốc, anh thích bài hát nào?” Tô Nhất ở trong bếp lớn tiếng hỏi.

Chung Quốc không trả lời mà hỏi lại: “Em thì sao?”

“Em thích bài Phượng hoàng bay nhất.”

Phượng hoàng bay là tác phẩm của Châu Toàn, nữ hoàng ca nhạc của Thượng Hải thời bấy giờ. Mặc dù ban đầu, Tô Nhất mua chiếc đĩa vì bị giai điệu da diết của bài. Nếu không có anh thu hút, nhưng Chung Quốc vừa về thì những u sầu, oán giận trong lòng cô đều tan biến, sự lạc quan của tuổi trẻ lại trở dậy. Cô chuyển sang thích bài Phượng hoàng bay với những lời ca nhẹ nhàng và trong sáng.

Sánh đôi tốt hơn phân li, càng trân trọng tuổi thanh xuân này... phải giống như chim phượng hoàng bay luôn, phượng hoàng bay tới mây cao...

Thời khắc này, lời bài hát ấy rất hợp với tâm tình của cô.

“Còn anh, anh thích bài nào?” Tô Nhất rửa tay sạch sẽ vừa vẩy nước đọng trên tay vừa đi vào trong phòng, hỏi Chung Quốc. Cậu cười đầy thâm ý, dài giọng đáp: “Anh... Anh thích bài Cho anh một nụ hôn.”

Cho anh một nụ hôn là ca khúc thịnh hành nhất Thượng Hải trong thập niên ba mươi, là phiên bản của bài hát tiếng Anh Seven lonely day, do Trương Lộ, ca sĩ được hâm mộ nhất thời bấy giờ hát. Giai điệu nhanh và những ca từ mạnh bạo, trong thời đại âm nhạc vẫn còn bảo thủ đó, đã dẫn đến rất nhiều tranh luận.

Tô Nhất cười, cốc vào trán cậu mấy cái, nói: “Sở thích này của anh là có dụng ý khác phải không?”

Chung Quốc vừa tránh né vừa cười, nói: “Làm gì có dụng ý khác! Anh thích bài hát này thật mà.”

“Còn chưa chịu nhận, đợi đấy, em sẽ xử lí anh.”

Dứt lời, Tô Nhất dùng cả hai tay cù vào mạng sườn Chung Quốc. Cậu co quắp, lăn lộn trên giường, cười không ngớt. “Tha cho anh! Anh không thích nữa... Anh không thích nữa... Anh không thích nữa, được chưa nào?”

Tô Nhất dừng tay, Chung Quốc nằm trên giường, thở dốc. Hai tay vắt sau gáy, cậu bỗng cất tiếng hát: “Hãy hôn anh một lần, có được không? Hôn lên mặt anh, lưu lại kí ức của tình yêu. Hãy hôn anh một lần, có được không? Hôn lên trái tim anh, để anh luôn nhớ em.”

Cậu hát đi hát lại mấy lần liền rồi nhìn Tô Nhất, cười dịu dàng. “Anh thực sự thích ca khúc này nhất. Em xem đây anh vừa nghe đã thuộc hai câu này.”

Thoạt đầu, Tô Nhất vẫn giả vờ trợn mắt lên nhìn cậu nhưng rất nhanh, khóe mắt cô đã rạn rở một nụ cười. Cô lao đến, cúi xuống khẽ hôn lên môi cậu.

Chung Quốc ôm chặt lấy cô, khiến cho nụ hôn này càng sâu. Hai cơ thể căng tràn tuổi xuân áp chặt vào nhau, chỉ cách một lớp quần áo mỏng. Cậu có thể cảm nhận rõ bộ ngực căng tròn, mềm mại của Tô Nhất. Toàn thân cậu bỗng chốc nóng bừng, hơi thở dồn dập. Ghì mạnh cánh tay, cậu kéo cô lên giường, xoay người, đè lên cơ thể nhỏ bé, mềm mại của cô.

Tô Nhất khẽ run rẩy nhưng không hề phản kháng, để mặc Chung Quốc ôm và tặng cho mình những chiếc hôn nóng bỏng. Cô chỉ nhắm mắt, mặt đỏ bừng.

Đôi môi của cậu như một viên than hồng nóng rực, khiến toàn thân cô nóng bừng lên.

Cơ thể cô toát lên một mùi hương dễ chịu chỉ có ở thiếu nữ. Nó như một liều thuốc mê khiến Chung Quốc ngất ngây, say đắm. Bất giác, từ phía sau, một tay cậu luồn vào áo của cô. Bàn tay rơm rớm mồ hôi, run run tìm kiếm, khám phá nơi thâm kín của người thiếu nữ.

Những nơi bàn tay đó chạm phải đều nóng bừng lên. Tim cậu đập thành thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Tô Nhất run lên vì hồi hộp. Khi bàn tay cậu do dự một hồi rồi quyết đoán luồn thẳng vào áo ngực, cô rên lên một tiếng, toàn thân như có một dòng điện chạy qua. “Chung Quốc...” Cô run run gọi.

Chung Quốc thở thở như mất giọng: “Đừng sợ, anh không làm gì đâu.”

Đôi tay của cậu run rẩy tháo móc áo ngực của cô. Lóng ngóng một hồi lâu, cậu có phần sốt ruột, hỏi: “Sao không mở được vậy?”

Tô Nhất mặt ửng hồng, tuy ngượng ngùng nhưng vẫn mỉm cười, nói: “Không mở được thì thôi.”

“Không.”

Cuối cùng, Chung Quốc cũng làm được. Bầu ngực căng đầy của người thiếu nữ trượt vào lòng bàn tay, cảm giác tuyệt vời đến khó tả. Không kìm được, cậu vùi đầu mình vào ngực cô, cảm thấy như được trở về thời thơ ấu...

Đôi má Tô Nhất nóng bừng, sự vuốt ve của Chung Quốc khiến cô run rẩy và có chút sợ hãi, tay run run bám vào lưng cậu. Cả tấm lưng ướt đầm mồ hôi, trơn đến mức cô gần như không bám nổi. Cô chỉ biết bám chặt những ngón tay xuống, móng tay gần như cào rách da thịt cậu.

Giữa những cái ôm hôn và vuốt ve thân mật, cả hai cảm thấy hơi thở của đối phương ngày càng gấp, tim đập ngày càng nhanh, cơ thể cũng trở nên ngày càng nóng... Chung Quốc đột nhiên siết chặt lấy Tô Nhất, mạnh đến nỗi như muốn khắc cô vào tận xương cốt mình...

Cả hai không ăn vụng trái cấm nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ làm họ hạnh phúc đến điên cuồng. Khi đã bình tĩnh lại, Chung Quốc vẫn ôm Tô Nhất trong lòng, những đôi má ửng đỏ là dấu vết của tình yêu cuồng nhiệt. Hai gương mặt thanh xuân tuổi trẻ cũng thẹn thùng, nhìn nhau cười hạnh phúc...

Đó là lần đầu tiên Tô Nhất tiếp xúc thân mật với Chung Quốc. Suốt một thời gian dài sau đó, mỗi lần mặc áo lót cô lại nhớ đến cảnh cậu lóng ngóng cởi mãi không được, mặt lại ửng hồng, tằm tằm cười.

Những vết mẩn đỏ đã lặn hết, tinh thần sảng khoái, Chung Quốc lập tức khỏe lại. Chuỗi ngày đi bơi bị gián đoạn giờ lại tiếp tục. Cậu lại đưa Tô Nhất đến sông Gia Lăng.

Hôm đó, không đợi đến lúc mặt trời xế bóng, hai người đã đi. Hai người thường đi chung một chiếc xe đạp, Chung Quốc thích Tô Nhất ngồi sau ôm chặt lấy mình và Tô Nhất cũng vậy. Cô thường áp má vào tấm lưng rắn chắc của cậu, cảm nhận sự ấm áp và mùi hương cơ thể cậu. Đó là một cảm giác thoải mái khó diễn tả thành lời.

Cũng có lúc hai người dắt nhau đi xe buýt, ngồi hàng ghế cao nhất ở cuối xe, đi vòng vèo không mục đích khắp thành phố Nam Sung, thấy nơi nào bán đồ ăn ngon hay thú vị thì xuống.

Hôm nay, họ cũng đi xe buýt. Hành khách không đông lắm, lác đác vẫn còn ghế trống, chỉ có điều là không ở cạnh nhau. Chung Quốc để Tô Nhất ngồi ở một ghế đơn gần cửa sổ, còn cậu đứng bên cạnh nắm tay cô.

“Hay là anh ngồi ở chỗ kia.” Tô Nhất chỉ tay vào một ghế trống ở phía sau.

Chung Quốc lắc đầu. “Không cần, anh đứng đây là được rồi.”

Cậu không muốn buông tay cô để ngồi một mình ở phía sau mà chấp nhận đứng ở cạnh cô. Tô Nhất tươi cười, ngồi dịch vào trong, nói: “Chúng mình ngồi chung vậy.”

“Ghế đơn mà ngồi hai người thì không thoải mái, em ngồi một mình đi.”

Tô Nhất thì thầm: “Hay anh ngồi xuống trước, rồi em ngồi trên đùi anh có được không?”

Những lúc xem ti vi ở nhà, Tô Nhất thường ngồi trên đùi Chung Quốc. Cậu thường cười và nói rằng: “Em nặng quá đấy!” nhưng lần nào cũng lôi cô đến ngồi trên đùi mình.

Chung Quốc lắc đầu quầy quậy, nói nhỏ: “Không được, ở nơi công cộng cần giữ ý, không nên để người khác nói ra nói vào. Về nhà rồi anh sẽ ôm em.”

Tô Nhất nhìn Chung Quốc, thích thú với vẻ ngượng ngịu của cậu. Hai khuôn mặt rạng rỡ, ngọt ngào, đôi mắt long lanh đầy tình ý.

Bơi xong lên bờ thì trời đã sẩm tối, đám mây cuối chân trời đã chuyển sang màu xanh tím. Những cột đèn đường màu vàng trên đại lộ Tân Giang đã bật, soi sáng một đêm hè tuyệt đẹp. Chung Quốc và Tô Nhất tìm một nơi ăn tối rồi cùng nhau đi xem phim. Ở rạp đang chiếu một bộ phim về Chiến tranh thế giới thứ hai, tiếng súng vang rền, khói lửa mù mịt, Tô Nhất đưa đầu vào vai Chung Quốc rồi ngủ quên từ lúc nào chẳng hay. Đến khi bình tĩnh dậy, bộ phim đã kết thúc.

Hơn một tiếng đồng hồ làm gối dựa cho cô, vai của Chung Quốc đã trở nên tê cứng.

“Sao anh không gọi em?”

“Việc gì phải gọi em? Nếu em ngủ say quá, anh còn định chờ hết phim sẽ công em về nhà đấy.”

“Xa như vậy, anh có thể công em về được sao?”

“Đưa em ra khỏi rạp, anh sẽ gọi taxi đưa chúng mình về dưới nhà, sau đó công em lên lầu năm là được chứ gì. Em không tin anh có thể công em về nhà à, hay là mình thử một lần đi?”

Tô Nhất cười, nói nhỏ: “Trong rạp có nhiều người như vậy, anh có ngại khi công em không?”

“Trong rạp thì không tính, để lát nữa về đến nhà, anh công em thẳng lên lầu năm nhé.”

Hôm đó, Chung Quốc quả nhiên đã công Tô Nhất đi thẳng một mạch lên lầu năm. Nói là lầu năm nhưng vì lầu một là kho chứa đồ nên nó chính là lầu sáu.

Cậu công cô vững vàng đi từng bước, lên cầu thang mà như đi trên đất bằng.

Tuy còn trẻ nhưng đôi vai vạm vỡ và cơ bắp rắn chắc khiến Chung Quốc có vẻ ngoài rất đàn ông. Tô Nhất ngồi trên lưng cậu, cảm thấy vô cùng an toàn và đáng tin cậy, cô vòng hai cánh tay ôm cổ cậu, càng áp chặt vào lưng cậu. Đột nhiên nhớ lại chuyện hôm trước ở phòng của Chung Quốc, mặt cô lại đỏ ửng.

“Tô Nhất, em nhẹ quá. Sau này phải ăn nhiều một chút, tuyệt đối không được giảm béo đấy.”

Tô Nhất hờn dỗi. “Này, lúc thì anh nói em nhẹ, lúc lại bảo em nặng, cuối cùng là nhẹ hay nặng vậy?”

Chung Quốc cười, đáp: “Đương nhiên là nhẹ rồi, nói em nặng là trêu em đấy.”

Chẳng mấy chốc đã lên hết lầu ba, Chung Quốc bỗng đặt Tô Nhất xuống. Cô có chút bất ngờ, hỏi: “Sao vậy? Anh không công nổi nữa à?”

“Công em thì quá dễ. Chỉ còn ba tầng nữa thôi, hay là để anh bế em lên nhé.”

Chưa dứt lời, Chung Quốc đã cười và bế cô lên đi tiếp. Cô dựa vào lòng cậu, cảm nhận vòng tay trẻ trung đầy nhiệt huyết và lồng ngực ấm áp như ánh mặt trời. Không kìm được, cô áp chặt má vào người cậu, ngửi mùi mồ hôi thoang thoảng như mùi cỏ sau mưa dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ. Tô Nhất nhắm mắt lại, hít thật sâu mùi hương đó. Đôi môi chợt truyền đến cảm giác nóng bỏng, hóa ra Chung Quốc đang hôn cô. Trái tim cô ngây ngất trong hương vị tình yêu ngọt ngào...

39. Chương 8-6: Thân Khanh Ái Khanh (6)

Ngày đầu tiên của tháng Tám năm 2003, trên báo có một thông tin khiến Chung Quốc vô cùng phấn chấn.

“Tô Nhất, tối ngày kia tại công viên Thiên Đàn, Ban tổ chức Olympic Bắc Kinh sẽ chính thức công bố biểu tượng của Thế vận hội. Lễ ra phải công bố từ tháng Năm rồi nhưng vì chưa đạt tiêu chuẩn nên không thể không kéo dài, vậy là sắp được nhìn thấy rồi.”

Vì yêu thích thể thao, quan tâm đến Thế vận hội Olympic, Chung Quốc rất chú ý và biết rõ những tiến triển của Ban tổ chức Thế vận hội.

“Công bố biểu tượng quan trọng đến thế sao?”

Tô Nhất là điển hình của một người “ngoại đạo” hay thích nói những lời “ngoại đạo”, Chung Quốc nở nụ cười méo mó, nói: “Biểu tượng của Olympic là tiêu chí chủ đề của một lần tổ chức Thế vận hội. Lễ công bố biểu tượng, chuyển giao ngọn lửa truyền thông cùng với lễ khai mạc là ba sự kiện lớn của Olympic, em nói xem có quan trọng không?”

“Vậy sao, nghe rồi mới biết là quan trọng. Nghi thức công bố được cử hành ở công viên Thiên Đàn, vậy nếu như anh ở Bắc Kinh thì tức là sẽ được xem tận mắt?”

“Một nghi thức quan trọng đến như vậy, em nghĩ ai cũng có thể vào xem chắc? Từ buổi chiều, công viên Thiên Đàn đã đóng cửa, không tiếp nhận khách du lịch nữa. Tổng cộng có 2008 nhân sĩ ưu tú thuộc các tầng lớp của xã hội được mời đến làm khách dự đại hội. Giờ anh còn chưa đủ tư cách làm khách mời, chắc phải phần đầu thêm hai mươi năm nữa.” Chung Quốc nửa thật nửa đùa nói.

“Hai mươi năm nữa anh nhất định sẽ được mời, em tin là như vậy. Đến lúc đó, nếu có lễ hội long trọng như thế này anh nhất định phải cho em đi theo đấy.”

“Chuyện nhỏ, anh chắc chắn sẽ đưa em đi theo. Có anh thì sẽ có em mà.”

Những chuyện chưa thể nào dự đoán của hai mươi năm sau, cậu đã trả lời chắc như đinh đóng cột với khẩu khí chỉ có ở một chàng trai trẻ. Tô Nhất cười thích chí. “Anh nói đấy nhé! Có anh là có em. Ngoắc tay thề một trăm năm không đổi.”

Ngoắc tay thề một trăm năm không đổi - Trò hên ước của thời trẻ con, trái tim tuổi trẻ vẫn muốn tin. Hai đầu ngón tay nhỏ ngoắc vào nhau, hướng về một tương lai xa xôi.

Tối ngày mùng Ba tháng Tám, Chung Quốc cùng Tô Nhất ngồi trước màn hình tivi từ rất sớm. Trước điện tử Thiên Đàn ở Bắc Kinh, Ban tổ chức Olympic Bắc Kinh long trọng tiến hành nghi thức công bố biểu tượng Olympic lần thứ 29. Công bố biểu tượng, chuyển giao ngọn đuốc truyền thông và nghi lễ khai mạc là ba sự kiện trọng đại của Olympic. Bây giờ, sự kiện trọng đại đầu tiên đã được mở màn, hơn hai năm sau khi thành công giành quyền tổ chức Olympic năm 2008. Biểu tượng chính của Olympic Bắc Kinh sẽ được truyền hình trực tiếp ra toàn thế giới thông qua màn ảnh nhỏ.

Sau khi chính thức công bố vào tối ngày mùng Ba, ngày mùng Bốn tháng Tám, lô ấn lưu niệm Olympic Bắc Kinh 2008 đã được bày bán hạn chế ở một số siêu thị và sân bay của thủ đô Bắc Kinh.

Chung Quốc lập tức gọi cho Từ Văn Lượng, nhờ cậu ta đi mua giúp vào sáng hôm sau: “Cậu nhớ dậy sớm nhé! Nếu đi muộn là không mua được đâu.”

Trong số đồ lưu niệm nhất định sẽ có kỉ niệm chương, cậu mua giúp mình hai cái nhé. Mình và bạn gái mỗi người một cái.”

Trưa hôm sau, Từ Văn Lượng gọi tới, thông báo không hoàn thành sứ mệnh.

“Chung Quốc, cậu không ở Bắc Kinh, không nhìn thấy đồ lưu niệm của biểu tượng Olympic bán đắt như tôm tươi, đi mua mà cứ như tranh cướp ấy. Từ bảy giờ sáng đã có rất nhiều người đến tòa nhà bách hóa Vương Phủ Tỉnh và siêu thị Yên Sa xếp hàng. Cửa hàng vừa mở chưa đến hai tiếng, kỉ niệm chương bán

chạy nhất đều đã bị mua sạch. Ở những điểm bán kỉ niệm chương bằng kim loại quý, nghe nói loại bằng vàng hoặc bạc cũng chỉ bán trong nửa tiếng là hết sạch. Thực sự rất khó mua.”

Chung Quốc hét om sòm vào điện thoại: “Từ Văn Lượng, chẳng phải mình đã bảo cậu phải đi sớm sao? Sao cậu không đi sớm một chút để xếp hàng?”

“Có chứ, chưa đến tám giờ mình đã đến xếp hàng ở Yến Sa. Xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ, nhưng số lượng đồ lưu niệm bán ra chỉ có hạn, mỗi người chỉ được mua một cái, mình không thể một lúc mua đến ba cái được. Mình chỉ mua được một cái cho mình. Sau đó mình lại chạy đến tòa nhà bách hóa xem có thể mua hộ cậu một cái được không. Vừa đến nơi thì... mẹ ơi, người ta đã xếp hàng dài đến sáu, bảy mươi mét, hơn mười nhân viên bảo vệ đứng ở hiện trường duy trì trật tự. Dưới cái nóng ba mươi lăm độ, mình đã xếp hàng hơn một giờ đồng hồ nữa nhưng kết quả vẫn không mua được kỉ niệm chương. Người anh em à, cuối cùng mình chỉ có thể giúp cậu mua được một cái mũ và một cái móc treo chìa khóa. Cậu và Tô Nhất mỗi người một cái giữ làm kỉ niệm. Cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi. Nếu cậu muốn mua kỉ niệm chương thì nghe nói sau tháng Chín sẽ có đợt bán thứ hai. Lúc đó cậu cũng ở Bắc Kinh, mình sẽ cùng cậu đi xếp hàng từ sớm, nhất định sẽ mua được một đôi. Cậu thấy thế nào?”

Đành phải vậy thôi, đồ lưu niệm biểu tượng Olympic đợt đầu chỉ bán với số lượng có hạn, có còn hơn không. Chung Quốc bảo Từ Văn Lượng mau chóng gửi những thứ mua được cho mình, ba ngày sau gói quà đã đến.

Mũ và móc treo chìa khóa đều rất đẹp, Chung Quốc đưa cho Tô Nhất xem, hỏi cô thích cái nào. Cô chọn móc chìa khóa. Cậu vừa giúp cô móc từng chiếc chìa khóa vào móc vừa nói: “Tô Nhất, đợt đồ lưu niệm được bán đợt hai, anh nhất định sẽ mua được một đôi kỉ niệm chương. Em một cái, anh một cái.”

“Sao cứ nhất định phải mua kỉ niệm chương?”

“Bởi vì trong tất cả đồ lưu niệm, kỉ niệm chương là có ý nghĩa nhất!”

Tô Nhất như hiểu ra, nói: “Vốn vì đây là lần đầu tiên Trung Quốc tổ chức Olympic, cho nên kỉ niệm chương này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Nó là một dấu mốc lịch sử phải vậy không?”

Chung Quốc cúi nhìn Tô Nhất, cười và chậm rãi nói: “Đúng rồi, nó là một dấu mốc lịch sử. Có điều, đối với anh nó còn là cột mốc của tình yêu. Em còn nhớ chúng mình đã làm lành với nhau thế nào không?”

Tô Nhất sực nhớ ra, cười rạng rỡ. “Đúng thế, giành được quyền tổ chức Olympic, chúng mình mới hóa giải ân oán. Đúng, có ý nghĩa, rất có ý nghĩa. Olympic lần này đúng là rất có ý nghĩa với chúng mình, nhất định phải mua được đôi kỉ niệm chương này.”

Đồ lưu niệm biểu tượng Olympic được bán đợt thứ hai vào Quốc Khánh năm đó. Chung Quốc đã mua được hai huy hiệu kỉ niệm chương. Giá chỉ mười lăm tệ một chiếc, không hề đắt nhưng ý nghĩa thì không tiền bạc nào sánh nổi.

40. Chương 9-1

“Thích ư? Trình Thực hít thật sâu, cậu còn có thể thích một cô gái ư? Lục tìm kí ức, Trình Thực cơ hồ gặp lại hình ảnh của chính mình thời niên thiếu. Ngồi một mình trên cánh đồng tĩnh mịch không bóng người, những ngôi sao trên trời lấp lánh, cuối cùng hóa thành một khoảng không mông lung. Đó là nước mắt của cậu, chậm chậm, chậm chậm tuôn rơi lặng lẽ, che mờ thị giác...”

1

Năm thứ ba đại học bắt đầu chưa được bao lâu, Chung Quốc đã đến thực tập tại một công ty thiết kế kiến trúc ở Bắc Kinh. Cậu vay bố năm nghìn tệ, mua một dàn máy vi tính xịn để phục vụ học tập và công việc.

“Bố, con sẽ cố gắng trả lại bố trong vòng nửa năm, nhiều nhất cũng không quá một năm.”

Khẩu khí đầy tự tin của Chung Quốc khiến bố cậu rất hài lòng. Ông Chung định sẽ chu cấp cho con trai đến khi tốt nghiệp đại học, sau đó để cậu hoàn toàn tự lập, không ngờ ý thức tự lập của con trai ông rất cao, những khoản chi tiêu ngoài học phí đều được cậu dùng dưới danh nghĩa “vay mượn”, còn nghiêm túc hẹn ngày trả nợ. Ông Chung rất vui, nói riêng với vợ: “Con trai chúng ta rất tự lập, sau này nhất định sẽ có ngày thành đạt.”

Tô Nhất cũng bắt đầu ra ngoài học hỏi kinh nghiệm. Sinh viên năm thứ ba, thứ tư, không thể cứ ngày ngày nhốt mình trong trường đọc sách thánh hiền được, cần chủ động tham gia những công việc thực tế ngoài xã hội, chăm chỉ học hỏi và giao lưu với mọi người, học cách đối nhân xử thế. Điều đó có tác dụng rất lớn sau khi tốt nghiệp.

Tô Nhất tìm được một công việc gia sư. Hằng ngày, vào buổi tối, cô thường ngồi xe buýt qua bảy, tám trạm đến dạy thêm hai tiếng đồng hồ cho một cô bé học lớp chín, thù lao hai mươi tệ một buổi. Tiền công không nhiều, trừ tiền vé xe hai chiều thì thu nhập tính ra càng ít, thế nhưng cô vẫn kiên trì, coi như để rèn luyện bản thân.

Ngoài làm gia sư, cô còn thử gửi bài đến tòa soạn báo và tạp chí. Nữ sinh Trung văn làm về chữ nghĩa cũng giống như anh đầu bếp chế biến những món ăn, bật bếp lên, đảo qua đảo lại, nêm thêm mắm muối là có ngay một món ngon. Bài viết của cô bắt đầu được xuất hiện trên một số báo và tạp chí, tuy chỉ là những đoạn văn ngắn, nhuận bút không nhiều nhưng nhìn thấy tác phẩm của mình được trở thành bản in, lòng cô tràn ngập niềm tự hào. Kể cho Chung Quốc, cậu cũng vui thay cho cô, còn chạy đi mua một cuốn tạp chí có đăng bài của cô, đem khoe với các bạn học rằng bạn gái cậu xinh đẹp, tài năng như thế nào.

Ngày học trên lớp, tối làm gia sư, lúc rảnh rỗi thì viết bản thảo, ngày nào Tô Nhất cũng bận rộn. Gọi cho Chung Quốc, cậu cũng bận chẳng kém gì, phải vẽ bản thiết kế, phải làm mô hình, còn phải thường xuyên đến công trường vào buổi tối. “Không chăm đến công trường, chỉ vui đùa vào bản vẽ thì chẳng khác gì đóng cửa chế tạo xe,” cậu nói như vậy.

Tuy cả hai người đều bận nhưng điện thoại và tin nhắn vẫn không vì vậy mà giảm bớt, trái lại càng nhiều hơn. Họ kể cho nhau nghe cảm giác từng bước hòa nhập vào xã hội, đồng thời cũng động viên lẫn nhau nỗ lực, cố gắng, làm thật tốt.

Lần nào cũng vậy, trước khi tắt điện thoại, Chung Quốc đều nói khê một câu: “Tô Nhất, anh rất rất... nhớ em.”

Tô Nhất hiểu hai chữ “nhớ em” mà cậu nhấn mạnh ấy có ý nghĩa gì, mặt lập tức ửng hồng còn tim thì đập mạnh.

Dù bận rộn nhưng Tô Nhất vẫn nhớ sắp đến sinh nhật của Chung Quốc. Hai mươi tuổi là dấu mốc lớn của cuộc đời nhất định phải tặng cậu một thứ gì thật ý nghĩa làm kỉ niệm. Nhưng cô vẫn chưa biết nên tặng gì.

Trước giờ học, Tô Nhất tranh thủ thời gian hỏi ý kiến của Hứa Tổ Kiệt. Hứa Tổ Kiệt hiện không ở trong kí túc, cô và anh Chu thuê một phòng bên ngoài trường làm thế giới riêng của hai người. Giờ muốn nói chuyện với cô ấy, chỉ còn cách tranh thủ lúc giáo sư chưa đến.

“Tối qua em đã hỏi Chu Hồng, cô ấy góp ý mấy loại như thắt lưng, cà vạt, ví, dao cạo râu... chẳng có gì mới mẻ cả. Chị Hứa, chị nghĩ giúp em.”

Tô Nhất vừa năn nỉ vừa lắc cánh tay Hứa Tổ Kiệt, trông chừng như sẽ lắc ra một đáp án vừa ý. Hứa Tổ Kiệt cười, nói: “Chị cũng chẳng nghĩ ra được gì mới. Chị nghĩ hay là em đan cho cậu ấy cái áo len. Trò này tuy rất xưa rồi nhưng chiếc áo ấm do chính tay bạn gái đan cho, chàng nào nhận được cũng sẽ vui. Quà tặng quan trọng không ở ý tưởng mà ở tấm lòng. Em bảo có đúng không?”

Hứa Tổ Kiệt nói rất đúng, Tô Nhất vừa nghe hai mắt đã sáng rực lên, có ý áp dụng nhưng rồi lại chần chừ. “Chị Hứa, nhưng mà em không biết đan len.”

“Không biết đan thì học.”

“Không kịp rồi, ngày mừng chín tháng sau đã là sinh nhật Chung Quốc rồi, chỉ còn nửa tháng nữa, em làm sao đan kịp đây?” Tô Nhất biết rõ mình chân tay hậu đậu nên không tự tin lắm.

“Vây đan khăn len đi. Khăn quàng đơn giản lại dễ đan, hơn nữa cũng có ý nghĩa lắm. Hàm ý là trói buộc. Vây đi, đan một cái khăn quàng trói chặt cậu ta lại.” Hứa Tổ Kiệt vừa nói vừa đập tay lên bàn như đã quyết định. Sau khi tan học, Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt đi mua len, quyết định đan cho Chung Quốc một cái khăn quàng vào sinh nhật tuổi hai mươi của cậu. Chọn đi chọn lại cả một dãy dài, cuối cùng Tô Nhất lấy len lông cừu màu xanh lam.

Màu xanh lam ấy xanh như nước sông Gia Lăng chiều mùa hạ.

Cuộc sống của Tô Nhất trở nên bận rộn chưa từng có, phải lên lớp, dạy thêm, chiếm phần lớn thời gian ban ngày và buổi tối. Việc đan khăn, Tô Nhất chỉ có thể làm ngoài giờ học, đi dạy và trước khi đi ngủ. Những lúc ở trong kí túc xá, có thể nói là kim len chẳng rời tay. Chu Hồng thường trêu chọc: “Ôi, đây là nàng Chức Nữ giáng trần đó sao?”

Học kì này, Chu Hồng đã hoạt bát trở lại. Tô Nhất biết chuyện này phần lớn có liên quan đến việc nhận lỗi của Trình Thực ở cuối học kì trước. Đúng là cở chuông vẫn phải cần người buộc chuông.

Lần đầu cầm kim đan, Tô Nhất cứ ôm đống kim, len mà không biết đan lát thế nào. Hứa Tổ Kiệt phải ngủ lại kí túc xá một đêm, cầm tay cô dạy cách đan đơn giản nhất, tiếp đó là cô phải tự đan. Nhưng cô hầu như chẳng có năng khiếu trong việc này càng đan càng sai. Chỗ đan sai chỉ còn cách tháo ra đan lại. Cứ như vậy, đan rồi lại tháo, tháo rồi lại đan, phí không ít thời gian, công sức.

Ngày qua ngày, chiếc khăn mới đan được một đoạn ngắn ngủn. Tô Nhất cuống cả lên, tận dụng tất cả thời gian có thể để đan. Các buổi tối đi làm gia sư, đi về cũng mất hơn nửa tiếng, cô tranh thủ hướng ra cửa sổ xe buýt nơi có những ánh đèn đường lúc sáng lúc tối mà đan khăn. Ánh sáng không đủ, rất khó nhìn và vất vả, Tô Nhất phải căng mắt ra, chăm chú nhìn kim đan và sợi len trong tay, tỉ mỉ đan từng mũi, từng mũi một, miệng lầm bầm: “Lên, xuống, lên, xuống...”

Nếu như cô không cẩn thận nhắm từng đường kim để tự nhắc nhở mình thì dưới ánh sáng yếu ớt như vậy rất dễ đan sai.

Có lần đi dạy, một đầu kim đan Tô Nhất nhét trong túi lộ ra ngoài, bị phụ huynh học sinh nhìn thấy. Bà ta lập tức tỏ ra khó chịu, nói: “Này Tiểu Tô, cô mời cháu đến dạy thêm cho con gái cô, cháu còn mang cả len đến đan à?”

Tô Nhất vội vàng giải thích, nét mặt bà ta mới dần tươi tỉnh trở lại. Từ đó Tô Nhất đã hiểu rằng phải chú ý đến những điều nhỏ nhặt, trong giờ làm việc, những đồ vật không liên quan đến công việc phải được cất kĩ tránh xảy ra những hiểu lầm đáng tiếc.

Đan trong thời gian nghỉ giữa giờ học, trên xe buýt, trước khi đi ngủ... Giờ đi ngủ của Tô Nhất ngày càng muộn, sau khi kí túc xá tắt đèn, cô lại thấp nền để tiếp tục chiến đấu. Có đêm, cô đan đến tận ba giờ sáng. Đó là đêm trước sinh nhật Chung Quốc ba ngày. Cuối cùng cô cũng đan được một chiếc khăn quàng dài bằng len lông cừu màu xanh lam. Tuy mũi kim còn chưa nhuần nhuyễn, đan chưa đều nhưng cô đã dốc sức hoàn thành.

Cầm chiếc khăn trên tay, cảm giác thật mềm mại, nhẹ nhàng. Nếu quàng trên cổ Chung Quốc vào những ngày đông, liệu có đem lại cảm giác ấm áp của ngày xuân?

Sau khi mang khăn quàng đến bưu điện gửi chuyển phát nhanh cho Chung Quốc, sáng sớm ngày mừng chín tháng Mười, như thường lệ Tô Nhất gọi điện, gửi đến cậu lời chúc mừng sớm nhất. Cậu cười và hỏi cô: “Lại gửi cho anh một cái thiệp thế nào đây?”

Năm ngoái, vào ngày sinh nhật cậu, Tô Nhất đã gửi cho cậu một tấm thiệp do cô tự tay làm, thế nên năm nay cậu mới hỏi như vậy.

Tô nhất cười khúc khích, nói: “Đến lúc đó rồi anh sẽ biết.”

Cô giữ bí mật về việc đã tự đan khăn, muốn dành cho cậu một niềm vui bất ngờ. Nói chuyện một hồi, đến giờ lên lớp, cô muốn tắt điện thoại nhưng Chung Quốc không muốn, nói: “Em vẫn chưa hát chúc mừng sinh nhật anh.”

Tô Nhất ngẩn người một lát mới nhớ ra, nhưng cô vẫn giả vờ không biết, nói: “Bài hát chúc mừng sinh nhật à, được, hát ngay đây. Mừng ngày sinh nhật của anh, mừng ngày sinh nhật của anh...”

Chung Quốc vội kêu lên: “Không phải bài này, hát bài mà năm ngoái em hát cho anh nghe ấy. Anh muốn nghe bài đó.”

“Năm ngoái đã nghe rồi, năm nay còn muốn nghe nữa à?”

“Đương nhiên rồi, năm nào anh cũng muốn nghe, năm nào em cũng phải hát đấy.”

“Năm nào cũng muốn”, bốn chữ thôi mà ngọt ngào như mật, khiến Tô Nhất thấy trong lòng ngây ngất.

Nhưng ngoài miệng cô vẫn nói: “Năm nào cũng bắt em hát, anh không sợ nghe đến phát chán sao?”

“Không chán, mãi mãi không chán. Năm nào em cũng phải hát, ngay cả khi già đến nỗi răng rụng hết cũng phải hát, không được lười biếng.”

Khẩu khí của Chung Quốc mạnh mẽ như đang ra lệnh, Tô Nhất cũng ngoan ngoãn nghe lời, mặt mày rạng rỡ, hát khe khẽ vào loa:

“Hôm nay là ngày sinh nhật anh, Chung Quốc của em.

Sáng sớm, em thả đàn chim câu trắng. Mang đến cho anh một cành lá cọ. Chim câu bay qua núi non trùng điệp. Em muốn chúc mừng sinh nhật anh, Chung Quốc của em, mong anh mãi mãi không u buồn, mãi mãi vui vẻ.

Em muốn chúc mừng sinh nhật anh, Chung Quốc của em, đây là lời nói yêu thương của em từ phương xa.”

Nghe xong bài hát mừng sinh nhật đặc biệt của Tô Nhất, Chung Quốc mới hài lòng tắt máy. Cả buổi sáng hôm đó, trong đầu Tô Nhất luôn hỏi: Khi nào anh ấy mới nhận được quà? Khi quà đến tay, anh ấy sẽ tỏ mò ra sao? Giấy phút mở quà, khi chiếc khăn len lông cừu màu xanh trải dài trên tay anh ấy, anh ấy sẽ bắt ngờ đến thế nào?

Tưởng tượng, suy đoán, Tô Nhất bắt giác mỉm cười.

Tiết học buổi sáng, cô chẳng có tâm trí nào mà nghe, chốc chốc lại liếc nhìn di động, chờ đợi cuộc điện thoại bất ngờ.

Đến trưa, Tô Nhất đang trên đường đến căn tin thì Chung Quốc gọi. Qua giọng nói, có thể thấy cậu vui sướng điên cuồng. “Tô Nhất, em đan khăn cho anh. Em đã đan cho anh một chiếc khăn. Em tuyệt quá, anh thấy hạnh phúc quá...”

Có lẽ người trúng giải xổ số năm triệu nhân dân tệ cũng không mừng rỡ, kích động được như cậu. Nghe thấy giọng nói vui đến phát cuồng trong di động, đôi mắt gấu mèo của Tô Nhất mở to, cô cười ngọt ngào. Những vát vát khi đan chiếc khăn đều như tan biến. Niềm hạnh phúc của cậu chính là sự đền đáp tốt nhất đối với cô.

Chỉ là một chiếc khăn len tự đan bình thường nhưng người đan nó đã dốc cả tâm trí và người nhận thì vui đến phát cuồng. Vật chất có giá, tình cảm vô giá.

Có những thứ mà giá trị không tiền nào sánh được, nói thẳng ra là có tiền cũng không thể mua được.

41. Chương 9-2

Việc Tô Nhất ngày đêm đan khăn cho kịp sinh nhật của Chung Quốc khiến Chu Hồng cũng động lòng theo, bám lấy Hứa Tổ Kiệt nhờ đưa đi mua len về làm Chúc Nữ. Cô còn đòi Hứa Tổ Kiệt dạy kiểu đan họa tiết phức tạp nhưng đẹp hơn rất nhiều.

“Em gái cầu vòng ơi, bảo chị dạy thì được nhưng em phải nói cho chị biết em đan cái này cho ai vậy. Đã là Chức Nữ thì kiểu gì cũng phải có một Ngưu Lang.” Hứa Tổ Kiệt trêu chọc.

Tô Nhất ngồi bên phụ họa: “Đúng, đúng, mau khai ngay, chính sách của chúng tớ là thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị.”

Chu Hồng không chịu nói nửa lời. Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt hỏi mãi không được, phải công nhận rằng nếu đây là thời chiến thì Chu Hồng nhất định sẽ là đảng viên ngầm số một.

Chu Hồng không vội như Tô Nhất mà đan rất từ từ, tỉ mỉ. Chậm mà chắc, câu nói này thật không sai chút nào, nửa tháng trôi qua, cô mới đan chưa đến một mét khăn. Nhưng phần đã đan xong thì hoa văn tinh xảo, mũi đan chặt và đều, nhìn thế nào cũng không thấy lỗi.

“Ồ, cậu đan đẹp hơn tớ nhiều. Anh chàng nào có phúc nhận được chiếc khăn này nhất định ngủ cũng sẽ mỉm cười. Chu Hồng, cậu đan cho ai vậy?” Tô Nhất rất hiếu kỳ, không biết anh chàng nào đã lay động được trái tim Chu Hồng.

Chu Hồng vẫn không chịu tiết lộ, chỉ cười trừ. Điện thoại của kí túc xá bỗng đổ chuông, Tô Nhất không nhắc máy mà nói: “Nhất định là tìm cậu.”

Đường Thi Vận không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt đã chuyển đi, giờ trong phòng chỉ còn hai người họ. Tô Nhất có di động, ai tìm cô đều gọi thẳng vào số đó nên gọi vào máy bàn chỉ có thể là tìm Chu Hồng, vì cô vẫn chưa có điện thoại di động.

“A lô, Giám đốc Vu ạ! Chào chú... Ngày mai... cháu rảnh... Được ạ, cháu nhất định sẽ tới trước chín giờ.”

Tô Nhất nghe qua đã đoán được là chuyện gì. “Lại có việc làm rồi à?”

“Ừ, một cửa hàng vừa khai trương.”

Ngoài giờ học, Chu Hồng cũng tranh thủ đi làm thêm. Nhờ thân hình cao ráo, mảnh mai, cô được nhận làm nhân viên phục vụ theo ca cho một công ty chuyên tổ chức sự kiện, thù lao một buổi khoảng năm mươi đến một trăm tệ, nhiều hơn công việc làm gia sư của Tô Nhất. Đương nhiên không phải ngày nào cũng có cơ hội được làm công việc này nên cô còn làm thêm việc tiếp thị rượu trắng. Cứ có thời gian là cô đến các khách sạn ở Thành Đô để tiếp thị, lương cơ bản là ba trăm tệ, sau đó sẽ có chiết khấu tính theo số rượu bán được, đãi ngộ tương đương với công sức bỏ ra. Xét về thời gian, hai việc làm thêm của Chu Hồng đều linh hoạt hơn công việc gia sư của Tô Nhất, tiền kiếm được cũng nhiều hơn. Tô Nhất thường nửa đùa nửa thật cất lời ngưỡng mộ: “Cao ráo như cậu thật là có lợi thế để kiếm việc làm. Sao mình lại chỉ có một mét sáu nhỉ.”

Công việc phục vụ sự kiện của Chu Hồng không nhất thiết yêu cầu thân hình cao ráo, ngay đến việc tiếp thị rượu, công ty cũng chỉ yêu cầu cao trên một mét sáu mươi lăm. Đối với yêu cầu chiều cao này, Tô Nhất cảm thấy rất bức xúc.

Nếu như tất cả các công ty đều tuyển chọn nhân viên như vậy thì chẳng phải người có thân hình thấp bé như cô sẽ chết đói cả sao?

Chu Hồng mỉm cười, nói: “Công việc này không tốt đẹp như cậu nghĩ đâu, chẳng qua chỉ là một cái bình hoa nên mới yêu cầu nhiều như vậy. Đổ cho cậu làm, bị mấy gã đàn ông háo sắc nhìn chòng chọc, chắc chắn cậu sẽ không chịu nổi mà bỏ chạy.”

Vậy sao? Tô Nhất bán tín bán nghi đi theo Chu Hồng một ngày. Sau khi được tận mắt chứng kiến, quả nhiên cô không còn suy nghĩ ngưỡng mộ nữa.

Hôm đó là lễ kỉ niệm ngày thành lập của một khách sạn, Chu Hồng và hơn mười cô gái xinh đẹp, thân hình thon thả, cao ráo, mặc xường xám đứng xếp hàng ở cửa ra vào. Chiếc xường xám màu đỏ trên người cô xẻ cao đến tận đùi, y hệt hình ảnh miêu tả những cô gái nhảy ở các chốn vui chơi trong những bộ phim cũ về Thượng Hải. Đám đông qua đường hiếu kỳ vây quanh, ngắm từ đầu đến chân mà bình phẩm, cô nào đẹp nhất, cô nào cao nhất, cô nào có cặp đùi trắng nhất... Tô Nhất nghe vài câu đã đỏ mặt tía tai, quay lưng bỏ đi. Là Chu Hồng có thể chịu đựng được. Khi Tô Nhất hỏi, mặt Chu Hồng đỏ bừng nhưng cô vẫn cố làm

ra vẻ bất cần, nói: “Chẳng qua là cho người ta nhìn một chút thôi mà, ở bể bơi có khi còn bị lộ nhiều hơn, cứ coi đó là mắt của những con cá chết là được.”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Chu Hồng, Tô Nhất hiểu rằng mình đụng chạm đến một vấn đề tế nhị, sau này cũng biết ý không nhắc đến nữa.

Sau bữa tối, Tô Nhất và Chu Hồng cùng ra ngoài. Chu Hồng đến khách sạn tiếp thị rượu còn cô thì đi dạy thêm.

Đường đi hôm nay không thuận lắm, xe buýt bỗng nhiên bị hỏng, toàn bộ hành khách đành phải xuống xe đợi chuyển sau. Tô Nhất sốt ruột ngóng ra đường, mãi chẳng thấy chuyển xe sau đâu. Mẹ của học sinh này rất khó tính, đến muộn một cái là mặt nặng mày nhẹ. Có một lần cô đến muộn năm phút, bà ta liền sưng mặt lên, nói: “Tiểu Tô này, tối từ bảy đến chín giờ là thời gian phụ đạo, sau chín giờ Ni Ni nhà tôi phải lên giường đi ngủ rồi. Đây là thời gian biểu chúng tôi sắp xếp theo khoa học, kết hợp học tập - nghỉ ngơi hợp lý và chính xác, cháu không được làm rối loạn trật tự học tập và nghỉ ngơi của nó.”

Tô Nhất ngượng ngập đáp: “Cháu biết rồi ạ, sau này cháu sẽ không đến muộn nữa.”

Đến muộn năm phút đã bị lên dây cót như vậy, khiến Tô Nhất rất không thoải mái. Nhưng không thể phủ nhận phụ huynh đó nói đúng.

Nếu xe không tới ngay thì tối nay chắc chắn cô sẽ bị muộn. Tô Nhất cắn răng vẫy một chiếc taxi, nói với tài xế cho xe chạy nhanh để khỏi bị muộn.

Taxi chạy như bay đến nhà học sinh, đồng hồ tính phí hiển thị hơn tám tệ.

Ngồi mấy đồng xu loại một tệ để đi xe buýt ra, Tô Nhất chỉ mang theo một tờ năm mươi tệ. Cô đưa cho tài xế tờ tiền, ông ta lật đi lật lại cái ví hồi lâu mới lấy được một nắm tiền lẻ đưa cho cô. Tô Nhất vội quá, cầm nắm tiền mà chẳng kịp kiểm tra, co giò chạy lên lầu.

Gấp gáp như vậy mà vẫn bị muộn hai phút, vừa vào cửa, Tô Nhất liền xin lỗi: “Cháu xin lỗi cô, xe buýt hỏng giữa đường, cháu vội bắt taxi đến ngay. Lần sau cháu nhất định sẽ chú ý.”

Nét mặt bà chủ nhà sa sầm như trời có cơn giông, bà ta nói: “Tiểu Tô à, lần sau cháu không cần đến nữa, giờ cô sẽ thanh toán hết tiền công cho cháu.”

Tô Nhất sững người, một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Cô ơi là vì... vì cháu đến muộn ạ?”

“Hôm nay đã có kết quả thi của Ni Ni, cháu phụ đạo cho con bé lâu như vậy mà điểm thi vẫn thấp như cũ. Cháu dạy nó những gì vậy? Hoàn toàn không hiệu quả. Cháu bảo tôi còn muốn bỏ tiền mời cháu nữa hay sao?”

Nói rồi, mẹ Ni Ni chìa ra hai bài thi không đạt của cô bé. “Cháu hãy tự xem đi.”

Tô Nhất nhìn hai bài thi, mím chặt môi, không nói nên lời. Cô đã sớm biết học sinh này sẽ làm bài không tốt vì gần như tối nào cũng vậy, dù cô có giảng giải đến khô cả cổ họng, cô bé đều không để ý, nhìn là biết chẳng để tâm vào chuyện học hành. Chưa kể, sau lần mẹ Ni Ni phát hiện cô mang theo đồ đàn, cô bé thường xuyên hỏi cô: “Chị Tô, chị đàn cho bạn trai của chị à?”

“Chị Tô, sao chị lại thích bạn trai của chị?”

“Chị Tô, tình cảm của chị và bạn trai có tốt không?”

“Chị Tô, chị và bạn trai không được ở gần nhau, chị nhớ anh ấy không?”

Hỏi đi hỏi lại đều là mấy chuyện yêu đương, Tô Nhất đại khái đã đoán ra cô nữ sinh trung học mười lăm, mười sáu tuổi này đang yêu sớm. Chuyện cô bé không để tâm vào học hành cũng nằm trong dự liệu của cô. Dù đã cố gắng giúp cô bé nâng cao thành tích học tập nhưng như con trâu không muốn uống nước, có ấn đầu nó xuống sông cũng chẳng tác dụng gì. Học trò không phối hợp, giáo viên dù có tận tâm tận lực thế nào cũng uống công.

Những chuyện thế này không thể giải thích rõ ràng với phụ huynh, Tô Nhất chỉ biết im lặng cùng bà ta tính toán tiền công. Cô đến làm gia sư từ cuối tháng Chín, đã thống nhất đến tháng Mười sẽ tính luôn một thể,

tổng cộng là ba mươi sáu ngày, mỗi ngày hai mươi tệ, tổng cộng là bảy trăm hai mươi tệ. Nhưng mẹ Ni Ni lại lạnh lùng trừ một nửa số tiền với lý do: “Cháu phụ đạo hoàn toàn không hiệu quả. Tôi nghĩ cháu hoàn toàn không chuyên tâm dạy cho Ni Ni. Giờ tôi trả cho cháu một nửa, thế đã là khách khí lắm rồi. Đây là bốn trăm tệ, trả lại tôi bốn mươi tệ.”

Tô Nhất hít một hơi thật sâu, tự nhắc mình phải nhẫn nhịn rồi đưa tay nhận khoản tiền tự kiếm được đầu tiên trong đời. Không có chút cảm giác vui mừng, trong lòng trái lại đầy uất ức, cô móc đủ bốn mươi tệ mà tài xế vừa trả đặt lên bàn, sau đó quay người đi thẳng. Còn chưa ra đến cửa, đột nhiên nghe thấy mẹ Ni Ni hét lớn phía sau: “Trời ạ, cô dùng tiền giả trả lại cho tôi à? Người như cô mà cũng được làm sinh viên đại học sao?”

Tiền giả! Tô Nhất dừng bước, quay người chạy đến giật lại nắm tiền trong tay bà ta. Đúng là trong bốn tờ mười tệ thì có hai tờ là giả. Nhớ lại dáng vẻ lập cập trả lại tiền của tài xế taxi, cô chợt hiểu rõ nguyên nhân.

Mẹ Ni Ni gầm lên như sấm: “Sinh viên đại học mà như vậy sao, dám dùng tiền giả để lừa tôi! Tôi đúng là có mắt như mù nên mới chọn cô đến dạy thêm cho Ni Ni nhà tôi, cô đừng có làm hư con gái tôi. Cô trả tiền thật lại cho tôi rồi lập tức rút khỏi đây.”

Tô Nhất ban đầu còn muốn nhẹ nhàng giải thích với bà ta, nhưng những lời chửi mắng liên tục trút xuống như mưa rào khiến nỗi uất ức trong lòng cô cứ như quả bóng đầy hơi. Lần đầu tiên bước vào vòng quay của xã hội, vẫn chưa được rèn luyện đến mức mình đồng da sắt, bách độc bất xâm, vẻ mặt khó coi, lời lẽ khó nghe chốc lát đã khiến cô cảm thấy tức điên người.

Cô rút một trong bốn tờ một trăm tệ, dùng hết sức mình ném thẳng vào cái miệng đang nói liên thoảng kia, nghẹn ngào thét lên: “Tôi không biết đó là tiền giả. Đó là tiền mà lái xe taxi trả lại tôi. Tôi không có đủ tiền lẻ, một trăm tệ này tôi trả cho bà, không cần trả lại.”

Tô Nhất nói xong lập tức xô cửa chạy ra ngoài, sau lưng cô im ắng lạ thường.

42. Chương 9-2

Việc Tô Nhất ngày đêm đan khăn cho kịp sinh nhật của Chung Quốc khiến Chu Hồng cũng động lòng theo, bấm lầy Hứa Tổ Kiệt nhờ đưa đi mua len về làm Chúc Nữ. Cô còn đòi Hứa Tổ Kiệt dạy kiểu đan họa tiết phức tạp nhưng đẹp hơn rất nhiều.

“Em gái cầu vòng ơi, bảo chị dạy thì được nhưng em phải nói cho chị biết em đan cái này cho ai vậy. Đã là Chúc Nữ thì kiểu gì cũng phải có một Ngưu Lang.” Hứa Tổ Kiệt trêu chọc.

Tô Nhất ngồi bên phụ họa: “Đúng, đúng, mau khai ngay, chính sách của chúng tớ là thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị.”

Chu Hồng không chịu nói nửa lời. Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt hỏi mãi không được, phải công nhận rằng nếu đây là thời chiến thì Chu Hồng nhất định sẽ là đảng viên ngầm số một.

Chu Hồng không vội như Tô Nhất mà đan rất từ từ, tỉ mỉ. Chậm mà chắc, câu nói này thật không sai chút nào, nửa tháng trôi qua, cô mới đan chưa đến một mét khăn. Nhưng phần đã đan xong thì hoa văn tinh xảo, mũi đan chặt và đều, nhìn thế nào cũng không thấy lỗi.

“Ồ, cậu đan đẹp hơn tớ nhiều. Anh chàng nào có phúc nhận được chiếc khăn này nhất định ngủ cũng sẽ mỉm cười. Chu Hồng, cậu đan cho ai vậy?” Tô Nhất rất hiếu kỳ, không biết anh chàng nào đã lay động được trái tim Chu Hồng.

Chu Hồng vẫn không chịu tiết lộ, chỉ cười trừ. Điện thoại của kí túc xá bỗng đổ chuông, Tô Nhất không nhắc máy mà nói: “Nhất định là tìm cậu.”

Đường Thi Vận không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt đã chuyển đi, giờ trong phòng chỉ còn hai người họ. Tô Nhất có di động, ai tìm cô đều gọi thẳng vào số đó nên gọi vào máy bàn chỉ có thể là tìm Chu Hồng, vì cô vẫn chưa có điện thoại di động.

“A lô, Giám đốc Vu ạ! Chào chú... Ngày mai... cháu rảnh... Được ạ, cháu nhất định sẽ tới trước chín giờ.”

Tô Nhất nghe qua đã đoán được là chuyện gì. “Lại có việc làm rồi à?”

“Ừ, một cửa hàng vừa khai trương.”

Ngoài giờ học, Chu Hồng cũng tranh thủ đi làm thêm. Nhờ thân hình cao ráo, mảnh mai, cô được nhận làm nhân viên phục vụ theo ca cho một công ty chuyên tổ chức sự kiện, thù lao một buổi khoảng năm mươi đến một trăm tệ, nhiều hơn công việc làm gia sư của Tô Nhất. Đương nhiên không phải ngày nào cũng có cơ hội được làm công việc này nên cô còn làm thêm việc tiếp thị rượu trắng. Cứ có thời gian là cô đến các khách sạn ở Thành Đô để tiếp thị, lương cơ bản là ba trăm tệ, sau đó sẽ có chiết khấu tính theo số rượu bán được, đãi ngộ tương đương với công sức bỏ ra. Xét về thời gian, hai việc làm thêm của Chu Hồng đều linh hoạt hơn công việc gia sư của Tô Nhất, tiền kiếm được cũng nhiều hơn. Tô Nhất thường nửa đùa nửa thật cất lời ngưỡng mộ: “Cao ráo như cậu thật là có lợi thế để kiếm việc làm. Sao mình lại chỉ có một mét sáu nhỉ.”

Công việc phục vụ sự kiện của Chu Hồng không nhất thiết yêu cầu thân hình cao ráo, ngay đến việc tiếp thị rượu, công ty cũng chỉ yêu cầu cao trên một mét sáu mươi lăm. Đối với yêu cầu chiều cao này, Tô Nhất cảm thấy rất bức xúc.

Nếu như tất cả các công ty đều tuyển chọn nhân viên như vậy thì chẳng phải người có thân hình thấp bé như cô sẽ chết đói cả sao?

Chu Hồng mỉm cười, nói: “Công việc này không tốt đẹp như cậu nghĩ đâu, chẳng qua chỉ là một cái bình hoa nên mới yêu cầu nhiều như vậy. Đối cho cậu làm, bị mấy gã đàn ông háo sắc nhìn chòng chọc, chắc chắn cậu sẽ không chịu nổi mà bỏ chạy.”

Vậy sao? Tô Nhất bán tín bán nghi đi theo Chu Hồng một ngày. Sau khi được tận mắt chứng kiến, quả nhiên cô không còn suy nghĩ ngưỡng mộ nữa.

Hôm đó là lễ kỉ niệm ngày thành lập của một khách sạn, Chu Hồng và hơn mười cô gái xinh đẹp, thân hình thon thả, cao ráo, mặc xường xám đứng xếp hàng ở cửa ra vào. Chiếc xường xám màu đỏ trên người cô xẻ cao đến tận đùi, y hệt hình ảnh miêu tả những cô gái nhảy ở các chốn vui chơi trong những bộ phim cũ về Thượng Hải. Đám đông qua đường hiếu kì vây quanh, ngắm từ đầu đến chân mà bình phẩm, cô nào đẹp nhất, cô nào cao nhất, cô nào có cặp đùi trắng nhất... Tô Nhất nghe vài câu đã đỏ mặt tía tai, quay lưng bỏ đi. Là Chu Hồng có thể chịu đựng được. Khi Tô Nhất hỏi, mặt Chu Hồng đỏ bừng nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ bất cần, nói: “Chẳng qua là cho người ta nhìn một chút thôi mà, ở bể bơi có khi còn bị lộ nhiều hơn, cứ coi đó là mắt của những con cá chết là được.”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Chu Hồng, Tô Nhất hiểu rằng mình đụng chạm đến một vấn đề tế nhị, sau này cũng biết ý không nhắc đến nữa.

Sau bữa tối, Tô Nhất và Chu Hồng cùng ra ngoài. Chu Hồng đến khách sạn tiếp thị rượu còn cô thì đi dạy thêm.

Đường đi hôm nay không thuận lắm, xe buýt bỗng nhiên bị hỏng, toàn bộ hành khách đành phải xuống xe đợi chuyển sau. Tô Nhất sốt ruột ngóng ra đường, mãi chẳng thấy chuyển xe sau đâu. Mẹ của học sinh này rất khó tính, đến muộn một cái là mặt nặng mày nhẹ. Có một lần cô đến muộn năm phút, bà ta liền sưng mặt lên, nói: “Tiểu Tô này, tối từ bảy đến chín giờ là thời gian phụ đạo, sau chín giờ Ni Ni nhà tôi phải lên giường đi ngủ rồi. Đây là thời gian biểu chúng tôi sắp xếp theo khoa học, kết hợp học tập - nghỉ ngơi hợp lí và chính xác, cháu không được làm rối loạn trật tự học tập và nghỉ ngơi của nó.”

Tô Nhất ngượng ngập đáp: “Cháu biết rồi ạ, sau này cháu sẽ không đến muộn nữa.”

Đến muộn năm phút đã bị lên dây cót như vậy, khiến Tô Nhất rất không thoải mái. Nhưng không thể phủ nhận phụ huynh đó nói đúng.

Nếu xe không tới ngay thì tôi nay chắc chắn cô sẽ bị muộn. Tô Nhất cẩn rằng vậy một chiếc taxi, nói với tài xế cho xe chạy nhanh để khỏi bị muộn.

Taxi chạy như bay đến nhà học sinh, đồng hồ tính phí hiển thị hơn tám tệ.

Ngồi mấy đồng xu loại một tệ để đi xe buýt ra, Tô Nhất chỉ mang theo một tờ năm mươi tệ. Cô đưa cho tài xế tờ tiền, ông ta lật đi lật lại cái ví hồi lâu mới lấy được một nắm tiền lẻ đưa cho cô. Tô Nhất vội quá, cầm nắm tiền mà chẳng kịp kiểm tra, co giò chạy lên lầu.

Gấp gáp như vậy mà vẫn bị muộn hai phút, vừa vào cửa, Tô Nhất liền xin lỗi: “Cháu xin lỗi cô, xe buýt hỏng giữa đường, cháu vội bắt taxi đến ngay. Lần sau cháu nhất định sẽ chú ý.”

Nét mặt bà chủ nhà sa sầm như trời có cơn giông, bà ta nói: “Tiểu Tô à, lần sau cháu không cần đến nữa, giờ cô sẽ thanh toán hết tiền công cho cháu.”

Tô Nhất sững người, một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Cô ơi là vì... vì cháu đến muộn ạ?”

“Hôm nay đã có kết quả thi của Ni Ni, cháu phụ đạo cho con bé lâu như vậy mà điểm thi vẫn thấp như cũ. Cháu dạy nó những gì vậy? Hoàn toàn không hiệu quả. Cháu bảo tôi còn muốn bỏ tiền mời cháu nữa hay sao?”

Nói rồi, mẹ Ni Ni chìa ra hai bài thi không đạt của cô bé. “Cháu hãy tự xem đi.”

Tô Nhất nhìn hai bài thi, mím chặt môi, không nói nên lời. Cô đã sớm biết học sinh này sẽ làm bài không tốt vì gần như tối nào cũng vậy, dù cô có giảng giải đến khô cả cổ họng, cô bé đều không để ý, nhìn là biết chẳng để tâm vào chuyện học hành. Chưa kể, sau lần mẹ Ni Ni phát hiện cô mang theo đồ đàn, cô bé thường xuyên hỏi cô: “Chị Tô, chị đàn cho bạn trai của chị à?”

“Chị Tô, sao chị lại thích bạn trai của chị?”

“Chị Tô, tình cảm của chị và bạn trai có tốt không?”

“Chị Tô, chị và bạn trai không được ở gần nhau, chị nhớ anh ấy không?”

Hỏi đi hỏi lại đều là mấy chuyện yêu đương, Tô Nhất đại khái đã đoán ra cô nữ sinh trung học mười lăm, mười sáu tuổi này đang yêu sớm. Chuyện cô bé không để tâm vào học hành cũng nằm trong dự liệu của cô. Dù đã cố gắng giúp cô bé nâng cao thành tích học tập nhưng như con trâu không muốn uống nước, có ấn đầu nó xuống sông cũng chẳng tác dụng gì. Học trò không phối hợp, giáo viên dù có tận tâm tận lực thế nào cũng uống công.

Những chuyện thế này không thể giải thích rõ ràng với phụ huynh, Tô Nhất chỉ biết im lặng cùng bà ta tính toán tiền công. Cô đến làm gia sư từ cuối tháng Chín, đã thống nhất đến tháng Mười sẽ tính luôn một thể, tổng cộng là ba mươi sáu ngày, mỗi ngày hai mươi tệ, tổng cộng là bảy trăm hai mươi tệ. Nhưng mẹ Ni Ni lại lạnh lùng trừ một nửa số tiền với lý do: “Cháu phụ đạo hoàn toàn không hiệu quả. Tôi nghĩ cháu hoàn toàn không chuyên tâm dạy cho Ni Ni. Giờ tôi trả cho cháu một nửa, thể đã là khách khí lắm rồi. Đây là bốn trăm tệ, trả lại tôi bốn mươi tệ.”

Tô Nhất hít một hơi thật sâu, tự nhắc mình phải nhẫn nhịn rồi đưa tay nhận khoản tiền tự kiếm được đầu tiên trong đời. Không có chút cảm giác vui mừng, trong lòng trái lại đầy uất ức, cô móc đủ bốn mươi tệ mà tài xế vừa trả đặt lên bàn, sau đó quay người đi thẳng. Còn chưa ra đến cửa, đột nhiên nghe thấy mẹ Ni Ni hét lớn phía sau: “Trời ạ, cô dùng tiền giả trả lại cho tôi à? Người như cô mà cũng được làm sinh viên đại học sao?”

Tiền giả! Tô Nhất dừng bước, quay người chạy đến giật lại nắm tiền trong tay bà ta. Đúng là trong bốn tờ mười tệ thì có hai tờ là giả. Nhớ lại dáng vẻ lập cập trả lại tiền của tài xế taxi, cô chợt hiểu rõ nguyên nhân.

Mẹ Ni Ni gầm lên như sấm: “Sinh viên đại học mà như vậy sao, dám dùng tiền giả để lừa tôi! Tôi đúng là có mắt như mù nên mới chọn cô đến dạy thêm cho Ni Ni nhà tôi, cô đừng có làm hư con gái tôi. Cô trả tiền thật lại cho tôi rồi lập tức cút khỏi đây.”

Tô Nhất ban đầu còn muốn nhẹ nhàng giải thích với bà ta, nhưng những lời chửi mắng liên tục trút xuống như mưa rào khiến nổi uất ức trong lòng cô cứ như quả bóng đầy hơi. Lần đầu tiên bước vào vòng quay của

xã hội, vẫn chưa được rèn luyện đến mức mình đồng da sắt, bách độc bất xâm, vẻ mặt khó coi, lời lẽ khó nghe chốc lát đã khiến cô cảm thấy tức điên người.

Cô rút một trong bốn tờ một trăm tệ, dùng hết sức mình ném thẳng vào cái miệng đang nói liến thoắng kia, nghen ngào thét lên: “Tôi không biết đó là tiền giả. Đó là tiền mà lái xe taxi trả lại tôi. Tôi không có đủ tiền lẻ, một trăm tệ này tôi trả cho bà, không cần trả lại.”

Tô Nhất nói xong lập tức xô cửa chạy ra ngoài, sau lưng cô im ắng lạ thường.

43. Chương 9-3

Ra khỏi nhà của học sinh, nước mắt Tô Nhất lập tức tuôn trào.

Lớn bằng ngần này nhưng Tô Nhất chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến như vậy. Tuy không phải là “cành vàng lá ngọc” nhưng cô cũng là con gái độc nhất của một gia đình thành thị, lớn lên trong vòng tay ấm áp của mẹ cha, là bảo bối độc nhất vô nhị trong mắt họ. Vậy mà vừa rồi, cô chỉ như cọng cỏ dại ven đường, bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Vừa đi xuống Tô Nhất vừa gọi cho Chung Quốc.

Có chuyện vui hay gặp chuyện buồn, cô đều kể cho cậu nghe, để cậu chia sẻ cùng cô. Việc đó đã trở thành thói quen của cô.

Tiếng động cơ máy móc ầm ầm vọng ra từ điện thoại. Chung Quốc đang ở công trường. Cậu nói to: “Giờ nghe không rõ, lát nữa rời khỏi công trường, anh sẽ gọi lại cho em.”

Tô Nhất cũng nói thật to vào điện thoại: “Ở công trường, anh phải cẩn thận một chút nhé.”

Nói đi nói lại đến vài lần, cậu mới nghe ra. “Anh biết rồi, anh tắt máy đây.”

Khi tắt máy, Tô Nhất đã đi tới con đường có mái vòm dưới khu nhà. Gạt nước mắt trên má, cô buồn bã đi tiếp, bỗng sau lưng có ai đó gọi tên cô.

Mang theo chút ngạc nhiên, Tô Nhất quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc quần bò, áo sơ mi trắng đang bước tới từ đầu kia của con đường. Thoạt đầu, Tô Nhất không nhìn rõ người đó là ai, cho đến khi cậu ta đi đến chỗ ngọn đèn đường.

Tô Nhất rất ngạc nhiên, hỏi: “Trình Thực, sao cậu lại ở đây?”

Trình Thực chỉ vào một tòa nhà phía sau, nói: “Mình định thuê nhà, vừa xem một căn hộ khép kín ở khu này. Sao cậu lại ở đây?”

Tòa nhà mà cậu ta chỉ nằm ngay cạnh tòa nhà nơi học sinh của Tô Nhất ở.

Tô Nhất cũng chỉ cho cậu ta, nói: “Mình làm gia sư cho một gia đình ở tòa chung cư kia, nhưng từ hôm nay không dạy nữa.”

“Ồ.” Trình Thực liếc nhìn cô, hỏi: “Vì chuyện này mà cậu khóc sao?”

Tô Nhất sưng người. “Sao cậu biết là mình khóc?”

“Cậu vừa đi xuống, mình đã nhìn thấy cậu lau nước mắt, cứ tưởng nhìn nhầm, nào ngờ lại gần vẫn thấy tròng mắt cậu hoe đỏ.”

“Mình vừa xuống lầu cậu đã nhìn thấy sao?” Tô Nhất cảm thấy rất ngạc nhiên. Trời tối, khu nhà lại không sáng lắm, chỉ khi đứng dưới ánh đèn đường mới nhận ra người quen, chẳng lẽ mắt Trình Thực có tia hồng ngoại?

“Thực ra, khi cậu đi xuống, mình đã nghe thấy tiếng cậu nói chuyện điện thoại, thế nên mới chú ý đến cậu.”
Trình Thực giải thích.

Thì ra là vậy, Tô Nhất nhớ ra vừa nãy đã nói rất to, không ngờ tiếng cô lại vọng sang cả tòa nhà bên cạnh, khiến Trình Thực nhận ra. Thật là trùng hợp.

Đúng vậy, đời người có rất nhiều chuyện trùng hợp, từ rất nhiều những chi tiết nhỏ móc nối lại mà nên. Nếu như Tô Nhất không gọi điện cho Chung Quốc, nếu như Chung Quốc không ở công trường thì sẽ không nói to như vậy và cũng sẽ không bị Trình Thực nghe thấy. Như vậy, tối nay cô sẽ không gặp Trình Thực.

“Chẳng trách, mình cứ thắc mắc trong bóng tối như vậy, cậu làm sao nhận ra mình được. Cuộc điện thoại hồi nãy của mình, tại đầu bên kia ồn quá nên phải nói to một chút.” Tô Nhất ngượng ngùng giải thích.

Trình Thực đã nghe thấy tất cả, người nói chuyện điện thoại với cô đang ở công trường, cô dặn dò anh ta phải cẩn thận mấy lần liền. Dặn đi dặn lại như thế, chắc chắn người đó phải là bạn trai của cô. Nghe đến đây, trong lòng Trình Thực chợt có một chấn động nhỏ mà ngay cả bản thân cậu cũng không lí giải được...

Định thần lại, cậu ta hỏi: “Tại sao cậu khóc? Cậu có phải là một cô gái mít ướt đâu.”

Tính cách của Tô Nhất thế nào, Trình Thực đương nhiên hiểu rõ, dù sao thì cũng đã đối đầu nhau mấy lần. Bởi vậy trong mắt cậu, cô khóc lóc là việc rất hiếm gặp. Cậu đã hai lần nhìn thấy cô rơi lệ, cả hai lần đều khiến cậu cảm thấy rất khó chịu. Đây là lần thứ ba, và cậu cũng có cảm giác khó chịu như hai lần trước.

Tô Nhất thở dài, nói: “Vừa rồi... bị mẹ của học sinh đuổi việc, nói vì mình đã không dạy con gái bà ấy tới nơi tới chốn.”

Cô nói rất ngắn gọn nhưng Trình Thực biết sự thực tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chắc cô đã phải nghe rất nhiều điều khó nghe, oan ức đến nỗi phải bật khóc. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết làm thế nào, Trình Thực nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Còn nhớ hồi tiểu học, có thời gian ngày nào mình cũng giúp cậu bạn cùng bàn chép bài tập về nhà trên bảng. Hồi đó giáo viên Toán và Ngữ văn đều thích viết bài tập lên bảng. Mình chép xong cho mình, rồi chép cho cậu ấy, mỏi rã cả tay mà vẫn phải cố. Bởi vì sau khi chép xong, cậu ấy sẽ cho mình mượn ô tô đồ chơi chạy bằng pin chơi đến mười.”

Trình Thực đột nhiên kể chuyện thời thơ ấu khiến Tô Nhất chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. “Chơi đến mười nghĩa là sao?”

“Là cậu ấy sẽ đưa đồ chơi cho mình rồi ngồi bên cạnh đếm, đếm đến mười là mình phải trả lại đồ chơi.”

Lần đầu tiên Tô Nhất nghe thấy cách tính thời gian như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Đếm đến mười là cậu phải trả đồ chơi cho cậu ấy. Vậy nếu cậu ta đếm thật nhanh thì chắc cậu chưa chơi được đến mười giây mất.”

Trình Thực điềm tĩnh đáp: “Nhưng lúc đó, được chơi đến mười như vậy cũng đủ làm mình vui rồi. Chiếc ô tô đồ chơi đó do bố cậu ấy mang từ Thượng Hải về, có cả điều khiển từ xa nữa. Trước đó mình còn chưa được nhìn thấy bao giờ.”

Tô Nhất ngạc nhiên, Trình Thực nổi tiếng cả trường là một ông chủ nhỏ ở Ôn Châu, ai cũng biết gia đình cậu ta rất giàu. Ai có thể tưởng tượng cậu ta lại có một tuổi thơ giúp bạn học chép bài đến rã cả tay chỉ vì mười giây được chơi một chiếc ô tô đồ chơi.

Ngập ngừng giây lát, Trình Thực lại nói tiếp: “Sau đó, cậu ấy không cần mình chép bài tập hộ nữa, bảo rằng mình viết chữ xấu, cô giáo chỉ toàn cho “khá”, không được “giỏi”. Không được điểm “giỏi”, bố mẹ sẽ không mua đồ chơi mới cho cậu ấy nữa. Cậu ấy tìm một người bạn viết đẹp hơn và cũng không cho mình mượn ô tô chơi nữa.” Trình Thực quay sang nhìn Tô Nhất bằng đôi mắt sâu thẳm. “Hồi đó, mình đã rất cố gắng chép bài tập về nhà cho cậu ấy, bởi vì mình rất muốn chơi chiếc ô tô kia. Thế nhưng những cố gắng của mình vẫn không được cậu ấy công nhận, mình nghĩ đó cũng chẳng phải là lỗi của mình.”

“Đương nhiên là không phải rồi. Mình tin rằng cậu đã rất cố gắng. Cậu ấy đã không nhận ra thì đó là việc của cậu ấy, tuyệt đối không phải lỗi của cậu.”

“Đúng rồi, chỉ cần cố gắng, không được người khác công nhận cũng không sao. Bởi vậy, Tô Nhất, cho dù mẹ của học sinh kia nói gì, cậu cũng đừng quá để ý.”

Đến lúc này Tô Nhất mới hiểu Trình Thực đột nhiên kể chuyện hồi nhỏ của mình là để an ủi cô. Cô cảm động nói: “Mình biết rồi. Những lời không đáng nghe, mình sẽ coi như chưa hề nghe thấy.”

Trình Thực gật đầu. “Vậy mới đúng chứ. Giờ cậu muốn đi đâu?”

“Mình về trường. Còn cậu?”

“Mình cũng muốn về trường.”

Tô Nhất nhanh nhẹn nói: “Thuận đường, chúng mình cùng đi nhé. Bến xe buýt cách đầu phố không xa.”

Trình Thực nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: “Được.”

Tô Nhất và Trình Thực sánh vai đi dưới con đường có mái vòm. Khu chung cư này khá cao cấp, khuôn viên được thiết kế rất đẹp. Hai bên đường là hai hàng cây cao, xanh mướt, những tán lá san sát nhau, dày đặc như muốn nuốt chửng cả bầu trời đêm. Ánh trăng rọi qua kẽ lá tạo nên vô số đốm sáng màu trắng bạc, như hàng hà sa số những vì sao.

“Môi trường sống ở đây tốt thật, chẳng trách cậu lại chạy đến tận đây thuê nhà. Phải rồi, cậu ưng ý căn hộ vừa xem chứ?”

“Vẫn chưa ưng ý lắm, phải cân nhắc lại đã.”

“Chẳng phải cậu đã thuê một căn hộ rồi sao? Tại sao lại phải đi thuê nữa?”

“Không muốn ở căn hộ đó nữa, muốn đổi sang chỗ khác.”

“Tại sao cậu nhất định phải thuê nhà? Ở trong trường không tốt sao?”

Tô Nhất hỏi rất nhiều nhưng Trình Thực lại không hề tỏ ra khó chịu. “Bình thường ở trong kí túc xá cũng được nhưng cuối tuần mình muốn có không gian riêng để nghỉ ngơi.”

“Một tuần chỉ ở có hai ngày, một tháng chỉ ở có tám ngày mà cũng đi thuê nhà? Trình Thực, cậu thật là lãng phí!”

Trình Thực thừa nhận: “Đúng, có những lúc mình vô cùng lãng phí.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc hai người đã ra khỏi khu chung cư, đi đến bến xe buýt. Tô Nhất hỏi đùa: “Phải rồi, hôm nay cậu đi bộ ra ngoài thật sao, không trưng dụng xe của Giám đốc Vương à?”

Trình Thực bồng ấp a ấp úng đáp: “Mình... đôi khi cũng đi xe buýt.”

Tô Nhất lấy trong túi ra mấy đồng tiền xu, cười khúc khích, nói với Trình Thực: “Chắc cậu không có tiền lẻ nhỉ, trước đây mình đã đi nhờ xe của cậu, tối nay mình sẽ trả tiền. Cậu mời mình đi xe nhỏ, mình mời cậu đi xe Mercedes hai mươi tư chỗ, tính theo thể tích thì cậu rõ ràng được lời nhé.”

Trình Thực nhìn ánh mắt trong sáng của cô, mỉm cười, nói: “Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi.”

Thời tiết cuối tháng Mười đã có chút se lạnh của mùa Thu, đặc biệt là khi gió đêm thổi tới. Tô Nhất mặc một chiếc váy liền dài tay kẻ cao đen trắng, đi vội quá nên quên mang theo áo khoác. Vừa có một cơn gió thổi qua, cô đã cảm thấy lạnh lạnh, bất giác co người lại, tay ôm chặt lấy vai. Trình Thực liếc sang, hỏi:

“Lạnh à? Hay là dừng đợi nữa, chúng mình bắt taxi.”

“Đi taxi đắt lắm. Từ đây về trường phải mười mấy tệ đấy.” Nhà Tô Nhất không đến nỗi nào, bố mẹ đều làm việc trong cơ quan nhà nước, trước đây cô tiêu tiền cũng rất vô tư, thể nhưng sau hơn một tháng đi làm gia sư, cô đã hiểu rõ kiếm tiền không phải chuyện dễ dàng và bắt đầu tiết kiệm chi tiêu, cái gì không đáng sẽ không bỏ tiền.

“Tiền taxi mình sẽ trả, tối nay để mình mời cậu đi xe nhỏ, hôm khác cậu lại mời mình đi xe to.”

Trình Thực vừa nói vừa giơ tay gọi một chiếc taxi nhưng lập tức bị Tô Nhất kéo lại. Cô chỉ tay về phía đầu phố, nói: “Xe đến rồi, xe đến rồi.”

Mua vé xong, Tô Nhất đi thẳng đến hàng ghế cuối cùng và ngồi xuống.

Hàng ghế sau cùng luôn là vị trí cao nhất. Chung Quốc thích ngồi ở chỗ này, Tô Nhất cũng thích theo và giờ, với cô, nó đã trở thành một thói quen.

Thành Thực theo cô đi qua rất nhiều hàng ghế trống, ngồi xuống hàng ghế sau cùng. Cậu đoán đây là chỗ ngồi ưa thích của cô, không biết tại sao nhưng cũng không hỏi vì cậu vốn là người ít nói. Cậu bắt giác nhìn xuống cánh tay của mình. Vừa rồi Tô Nhất đã kéo tay cậu, tuy cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn còn dấu vết của những ngón tay thon thon hằn trên đó. Bất giác, tim cậu như ngừng đập...

44. Chương 9-3

Ra khỏi nhà của học sinh, nước mắt Tô Nhất lập tức tuôn trào.

Lớn bằng ngần này nhưng Tô Nhất chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến như vậy. Tuy không phải là “cành vàng lá ngọc” nhưng cô cũng là con gái độc nhất của một gia đình thành thị, lớn lên trong vòng tay ấm áp của mẹ cha, là bảo bối độc nhất vô nhị trong mắt họ. Vậy mà vừa rồi, cô chỉ như cọng cỏ dại ven đường, bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Vừa đi xuống Tô Nhất vừa gọi cho Chung Quốc.

Có chuyện vui hay gặp chuyện buồn, cô đều kể cho cậu nghe, để cậu chia sẻ cùng cô. Việc đó đã trở thành thói quen của cô.

Tiếng động cơ máy móc ầm ầm vọng ra từ điện thoại. Chung Quốc đang ở công trường. Cậu nói to: “Giờ nghe không rõ, lát nữa rời khỏi công trường, anh sẽ gọi lại cho em.”

Tô Nhất cũng nói thật to vào điện thoại: “Ở công trường, anh phải cẩn thận một chút nhé.”

Nói đi nói lại đến vài lần, cậu mới nghe ra. “Anh biết rồi, anh tắt máy đây.”

Khi tắt máy, Tô Nhất đã đi tới con đường có mái vòm dưới khu nhà. Gạt nước mắt trên má, cô buồn bã đi tiếp, bỗng sau lưng có ai đó gọi tên cô.

Mang theo chút ngạc nhiên, Tô Nhất quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc quần bò, áo sơ mi trắng đang bước tới từ đầu kia của con đường. Thoạt đầu, Tô Nhất không nhìn rõ người đó là ai, cho đến khi cậu ta đi đến chỗ ngọn đèn đường.

Tô Nhất rất ngạc nhiên, hỏi: “Trình Thực, sao cậu lại ở đây?”

Trình Thực chỉ vào một tòa nhà phía sau, nói: “Mình định thuê nhà, vừa xem một căn hộ khép kín ở khu này. Sao cậu lại ở đây?”

Tòa nhà mà cậu ta chỉ nằm ngay cạnh tòa nhà nơi học sinh của Tô Nhất ở.

Tô Nhất cũng chỉ cho cậu ta, nói: “Mình làm gia sư cho một gia đình ở tòa chung cư kia, nhưng từ hôm nay không dạy nữa.”

“Ồ.” Trình Thực liếc nhìn cô, hỏi: “Vì chuyện này mà cậu khóc sao?”

Tô Nhất sững người. “Sao cậu biết là mình khóc?”

“Cậu vừa đi xuống, mình đã nhìn thấy cậu lau nước mắt, cứ tưởng nhìn nhầm, nào ngờ lại gần vẫn thấy trông mắt cậu hoe đỏ.”

“Mình vừa xuống lầu cậu đã nhìn thấy sao?” Tô Nhất cảm thấy rất ngạc nhiên. Trời tối, khu nhà lại không sáng lắm, chỉ khi đứng dưới ánh đèn đường mới nhận ra người quen, chẳng lẽ mắt Trình Thực có tia hồng ngoại?

“Thực ra, khi cậu đi xuống, mình đã nghe thấy tiếng cậu nói chuyện điện thoại, thế nên mới chú ý đến cậu.” Trình Thực giải thích.

Thì ra là vậy, Tô Nhất nhớ ra vừa nãy đã nói rất to, không ngờ tiếng cô lại vọng sang cả tòa nhà bên cạnh, khiến Trình Thực nhận ra. Thật là trùng hợp.

Đúng vậy, đời người có rất nhiều chuyện trùng hợp, từ rất nhiều những chi tiết nhỏ móc nối lại mà nên. Nếu như Tô Nhất không gọi điện cho Chung Quốc, nếu như Chung Quốc không ở công trường thì sẽ không nói to như vậy và cũng sẽ không bị Trình Thực nghe thấy. Như vậy, tối nay cô sẽ không gặp Trình Thực.

“Chẳng trách, mình cứ thắc mắc trong bóng tối như vậy, cậu làm sao nhận ra mình được. Cuộc điện thoại hồi nãy của mình, tại đầu bên kia ồn quá nên phải nói to một chút.” Tô Nhất ngưng ngừng giải thích.

Trình Thực đã nghe thấy tất cả, người nói chuyện điện thoại với cô đang ở công trường, cô dặn dò anh ta phải cẩn thận mấy lần liền. Dặn đi dặn lại như thế, chắc chắn người đó phải là bạn trai của cô. Nghe đến đây, trong lòng Trình Thực chợt có một chấn động nhỏ mà ngay cả bản thân cậu cũng không lí giải được...

Định thần lại, cậu ta hỏi: “Tại sao cậu khóc? Cậu có phải là một cô gái mít ướt đâu.”

Tính cách của Tô Nhất thế nào, Trình Thực đương nhiên hiểu rõ, dù sao thì cũng đã đối đầu nhau mấy lần. Bởi vậy trong mắt cậu, cô khóc lóc là việc rất hiếm gặp. Cậu đã hai lần nhìn thấy cô rơi lệ, cả hai lần đều khiến cậu cảm thấy rất khó chịu. Đây là lần thứ ba, và cậu cũng có cảm giác khó chịu như hai lần trước.

Tô Nhất thở dài, nói: “Vừa rồi... bị mẹ của học sinh đuổi việc, nói vì mình đã không dạy con gái bà ấy tới nơi tới chốn.”

Cô nói rất ngắn gọn nhưng Trình Thực biết sự thực tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chắc cô đã phải nghe rất nhiều điều khó nghe, oan ức đến nỗi phải bật khóc. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết làm thế nào, Trình Thực nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Còn nhớ hồi tiểu học, có thời gian ngày nào mình cũng giúp cậu bạn cùng bàn chép bài tập về nhà trên bảng. Hồi đó giáo viên Toán và Ngữ văn đều thích viết bài tập lên bảng. Mình chép xong cho mình, rồi chép cho cậu ấy, mỗi rã cả tay mà vẫn phải cố. Bởi vì sau khi chép xong, cậu ấy sẽ cho mình mượn ô tô đồ chơi chạy bằng pin chơi đến mười.”

Trình Thực đột nhiên kể chuyện thời thơ ấu khiến Tô Nhất chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. “Chơi đến mười nghĩa là sao?”

“Là cậu ấy sẽ đưa đồ chơi cho mình rồi ngồi bên cạnh đếm, đếm đến mười là mình phải trả lại đồ chơi.”

Lần đầu tiên Tô Nhất nghe thấy cách tính thời gian như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Đếm đến mười là cậu phải trả đồ chơi cho cậu ấy. Vậy nếu cậu ta đếm thật nhanh thì chắc cậu chưa chơi được đến mười giây mất.”

Trình Thực điềm tĩnh đáp: “Nhưng lúc đó, được chơi đến mười như vậy cũng đủ làm mình vui rồi. Chiếc ô tô đồ chơi đó do bố cậu ấy mang từ Thượng Hải về, có cả điều khiển từ xa nữa. Trước đó mình còn chưa được nhìn thấy bao giờ.”

Tô Nhất ngạc nhiên, Trình Thực nổi tiếng cả trường là một ông chủ nhỏ ở Ôn Châu, ai cũng biết gia đình cậu ta rất giàu. Ai có thể tưởng tượng cậu ta lại có một tuổi thơ giúp bạn học chép bài đến rã cả tay chỉ vì mười giây được chơi một chiếc ô tô đồ chơi.

Ngập ngừng giây lát, Trình Thực lại nói tiếp: “Sau đó, cậu ấy không cần mình chép bài tập hộ nữa, bảo rằng mình viết chữ xấu, cô giáo chỉ toàn cho “khá”, không được “giỏi”. Không được điểm “giỏi”, bố mẹ sẽ không mua đồ chơi mới cho cậu ấy nữa. Cậu ấy tìm một người bạn viết đẹp hơn và cũng không cho mình mượn ô tô chơi nữa.” Trình Thực quay sang nhìn Tô Nhất bằng đôi mắt sâu thẳm. “Hồi đó, mình đã rất cố gắng chép bài tập về nhà cho cậu ấy, bởi vì mình rất muốn chơi chiếc ô tô kia. Thế nhưng những cố gắng của mình vẫn không được cậu ấy công nhận, mình nghĩ đó cũng chẳng phải là lỗi của mình.”

“Đương nhiên là không phải rồi. Mình tin rằng cậu đã rất cố gắng. Cậu ấy đã không nhận ra thì đó là việc của cậu ấy, tuyệt đối không phải lỗi của cậu.”

“Đúng rồi, chỉ cần cố gắng, không được người khác công nhận cũng không sao. Bởi vậy, Tô Nhất, cho dù mẹ của học sinh kia nói gì, cậu cũng đừng quá để ý.”

Đến lúc này Tô Nhất mới hiểu Trình Thực đột nhiên kể chuyện hồi nhỏ của mình là để an ủi cô. Cô cảm động nói: “Mình biết rồi. Những lời không đáng nghe, mình sẽ coi như chưa hề nghe thấy.”

Trình Thực gật đầu. “Vây mới đúng chứ. Giờ cậu muốn đi đâu?”

“Mình về trường. Còn cậu?”

“Mình cũng muốn về trường.”

Tô Nhất nhanh nhẹn nói: “Thuận đường, chúng mình cùng đi nhé. Bến xe buýt cách đầu phố không xa.”

Trình Thực nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: “Được.”

Tô Nhất và Trình Thực sánh vai đi dưới con đường có mái vòm. Khu chung cư này khá cao cấp, khuôn viên được thiết kế rất đẹp. Hai bên đường là hai hàng cây cao, xanh mướt, những tán lá san sát nhau, dày đặc như muốn nuốt chửng cả bầu trời đêm. Ánh trăng rọi qua kẽ lá tạo nên vô số đốm sáng màu trắng bạc, như hàng hà sa số những vì sao.

“Môi trường sống ở đây tốt thật, chẳng trách cậu lại chạy đến tận đây thuê nhà. Phải rồi, cậu ưng ý căn hộ vừa xem chứ?”

“Vẫn chưa ưng ý lắm, phải cân nhắc lại đã.”

“Chẳng phải cậu đã thuê một căn hộ rồi sao? Tại sao lại phải đi thuê nữa?”

“Không muốn ở căn hộ đó nữa, muốn đổi sang chỗ khác.”

“Tại sao cậu nhất định phải thuê nhà? Ở trong trường không tốt sao?”

Tô Nhất hỏi rất nhiều nhưng Trình Thực lại không hề tỏ ra khó chịu. “Bình thường ở trong kí túc xá cũng được nhưng cuối tuần mình muốn có không gian riêng để nghỉ ngơi.”

“Một tuần chỉ ở có hai ngày, một tháng chỉ ở có tám ngày mà cũng đi thuê nhà? Trình Thực, cậu thật là lãng phí!”

Trình Thực thừa nhận: “Đúng, có những lúc mình vô cùng lãng phí.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc hai người đã ra khỏi khu chung cư, đi đến bến xe buýt. Tô Nhất hỏi đùa: “Phải rồi, hôm nay cậu đi bộ ra ngoài thật sao, không trưng dụng xe của Giám đốc Vương à?”

Trình Thực bồng ập a ập ứng đáp: “Mình... đôi khi cũng đi xe buýt.”

Tô Nhất lấy trong túi ra mấy đồng tiền xu, cười khúc khích, nói với Trình Thực: “Chắc cậu không có tiền lẻ nhỉ, trước đây mình đã đi nhờ xe của cậu, tối nay mình sẽ trả tiền. Cậu mời mình đi xe nhỏ, mình mời cậu đi xe Mercedes hai mươi tư chỗ, tính theo thể tích thì cậu rõ ràng được lời nhé.”

Trình Thực nhìn ánh mắt trong sáng của cô, mỉm cười, nói: “Vây thì phải cảm ơn cậu rồi.”

Thời tiết cuối tháng Mười đã có chút se lạnh của mùa Thu, đặc biệt là khi gió đêm thổi tới. Tô Nhất mặc một chiếc váy liền dài tay kẻ cao đen trắng, đi vội quá nên quên mang theo áo khoác. Vừa có một cơn gió thổi qua, cô đã cảm thấy lạnh lạnh, bất giác co người lại, tay ôm chặt lấy vai. Trình Thực liếc sang, hỏi:

“Lạnh à? Hay là dừng đợi nữa, chúng mình bắt taxi.”

“Đi taxi đắt lắm. Từ đây về trường phải mười mấy tệ đấy.” Nhà Tô Nhất không đến nỗi nào, bố mẹ đều làm việc trong cơ quan nhà nước, trước đây cô tiêu tiền cũng rất vô tư, thế nhưng sau hơn một tháng đi làm gia sư, cô đã hiểu rõ kiếm tiền không phải chuyện dễ dàng và bắt đầu tiết kiệm chi tiêu, cái gì không đáng sẽ không bỏ tiền.

“Tiền taxi mình sẽ trả, tối nay để mình mời cậu đi xe nhỏ, hôm khác cậu lại mời mình đi xe to.”

Trình Thực vừa nói vừa giơ tay gọi một chiếc taxi nhưng lập tức bị Tô Nhất kéo lại. Cô chỉ tay về phía đầu phố, nói: “Xe đến rồi, xe đến rồi.”

Mua vé xong, Tô Nhất đi thẳng đến hàng ghế cuối cùng và ngồi xuống.

Hàng ghế sau cùng luôn là vị trí cao nhất. Chung Quốc thích ngồi ở chỗ này, Tô Nhất cũng thích theo và giờ, với cô, nó đã trở thành một thói quen.

Thành Thực theo cô đi qua rất nhiều hàng ghế trống, ngồi xuống hàng ghế sau cùng. Cậu đoán đây là chỗ ngồi ưa thích của cô, không biết tại sao nhưng cũng không hỏi vì cậu vốn là người ít nói. Cậu bắt giác nhìn xuống cánh tay của mình. Vừa rồi Tô Nhất đã kéo tay cậu, tuy cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn còn dấu vết của những ngón tay thon thon hằn trên đó. Bất giác, tim cậu như ngừng đập...

45. Chương 9-4

Trình Thực tiễn Tô Nhất đến dưới kí túc xá nữ, ngược nhìn tòa nhà, ra về vu vơ hỏi: “Cậu ở phòng nào đấy?”

“Tầng năm, phía ngoài cùng.”

Tô Nhất chỉ lên một ô cửa sổ tối thui, nhìn là biết không có ai trong phòng.

“Không có ai ở trong phòng à?”

“Đúng vậy, phòng của bọn mình giờ rất vắng vẻ. Đường Thi Vận... cô ấy không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt cũng chuyển đi rồi, Chu Hồng tối tối phải làm đến gần mười một giờ mới về nên nhiều khi phòng chẳng có người.”

Giọng Tô Nhất có vẻ buồn, nhớ lại lúc mới vào đại học, bốn cô gái ngày nào cũng nói cười sôi nổi, cảm xúc của cô lại ùa về.

Hứa Tổ Kiệt chỉ chuyển ra ngoài ở, hai người vẫn thường gặp nhau trong trường, nhưng Đường Thi Vận thì đã rời khỏi thế giới này, họ mãi mãi không gặp được nhau nữa. Tô Nhất và mọi người không bao giờ tùy tiện để hành lí và vật dụng lên giường và bàn của cô. Không giống như nhiều căn phòng khác, bàn trống, giường trống thường trở thành nơi chất đồ vật của cả phòng, ở căn phòng này, bàn trống, giường trống trong lòng các cô mãi mãi thuộc về Đường Thi Vận.

Trình Thực liếc nhìn cô, cất giọng ôn hòa: “Đừng nghĩ đến chuyện của Đường Thi Vận nữa, có nhiều chuyện quên đi sẽ tốt hơn là nhớ tới.”

Không phải là Tô Nhất không biết điều này, nhưng có những việc biết là một lẽ, làm được lại là một lẽ khác. Cô gượng cười, nói: “Thôi, mình lên phòng đây. Tạm biệt.”

Bóng Tô Nhất dần mất hút trong tòa nhà, Trình Thực vẫn đứng đó cho đến khi nhìn thấy cửa sổ phòng cô hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt mới quay người sải bước.

Cậu đi rất chậm, nét mặt đầy suy tư. Đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, cậu dừng lại gọi điện cho tài xế Trương. Trình Thực nhờ tài xế Trương đến khu chung cư kia lấy xe về. Thực ra cậu đã lái xe của Giám đốc Vương đến đó để xem phòng nhưng khi Tô Nhất rủ về cùng, cậu lại quyết định đi xe buýt cùng cô, mặc kệ chiếc xe còn đang đậu ở dưới sân.

Tại sao lại làm như vậy? Trình Thực đứng sững một chỗ tự hỏi mình. Cậu nghe thấy lời thì thầm khe khẽ của trái tim: Hình như cậu đã thích cô ấy rồi.

Thích ư? Trình Thực hít thật sâu, cậu còn có thể thích một cô gái ư? Lục tìm kí ức, Trình Thực cơ hồ gặp lại hình ảnh của chính mình thời niên thiếu. Ngồi một mình trên cánh đồng tĩnh mịch không bóng người, những ngôi sao trên trời lấp lánh, cuối cùng hóa thành một khoảng không mông lung. Đó là nước mắt của cậu, chậm chậm, chậm chậm tuôn rơi lặng lẽ, che mờ thị giác...

Tô Nhất về đến kí túc xá không lâu thì Chu Hồng cũng về. Hôm nay, Chu Hồng về sớm hơn mọi ngày rất nhiều, mặt đỏ bừng bừng như những cánh hoa đào. Mấy hôm nay, ngày nào Chu Hồng cũng về kí túc trong trạng thái ngà ngà say. Cô nói để khách hàng chịu mua rượu, cô cũng phải cùng họ uống một li.

Tô Nhất cảm thấy không ổn lắm, nói: “Cậu uống rượu cùng khách hàng ư? Như vậy nguy hiểm lắm, nhớ người ta cổ tình chuốc say cậu rồi giờ trò bậy bạ thì sao?”

Nhớ lại chuyện của Đường Thi Vận, Tô Nhất thực sự rất lo lắng, sợ Chu Hồng sợ sẩy lại sa vào vết xe đổ ấy. Chu Hồng trái lại chỉ bình tĩnh nói: “Cậu yên tâm, mình không dễ bị lừa đâu. Tửu lượng của mình cũng không tốt, một li tuyệt đối không say được. Dù họ bảo uống nữa mình cũng sẽ không uống.”

“Chu Hồng, cậu nhất định phải làm việc này sao? Hay là đổi việc khác đi.”

Chu Hồng im lặng trong giây lát mới nói: “Việc này thu nhập tương đối cao, mình cần tiền. Nhà máy quốc doanh nơi bố mẹ mình làm đã phá sản. Công nhân ở độ tuổi của họ là khó khăn nhất, không về hưu được mà cũng rất khó tìm được việc làm mới. Bây giờ tiền trong nhà chỉ có chi chứ chẳng có thu, nếu mình không cố gắng kiếm chút tiền, miệng ăn núi lở, chỉ sợ đến tiền học phí cũng thành vấn đề đấy.”

Tô Nhất im lặng, bỗng chốc thấy lời mình vừa nói thật nực cười. Nếu có cách khác, Chu Hồng cũng không muốn làm những công việc hạ lưu cho dù có kiếm được nhiều tiền. Tô Nhất biết trong trường có một số nữ sinh còn làm những công việc tệ hại hơn cả Chu Hồng, ở các quán bar, sàn nhảy, thậm chí làm gái gọi ở hộp đêm. “Nhân viên phục vụ” là nữ sinh viên giờ đã trở thành tấm biển hot ở nhiều tụ điểm ăn chơi.

“Chu Hồng, sao hôm nay cậu về sớm thế? Lại uống rượu rồi, nhìn mặt cậu đỏ bừng lên kìa.”

“Mình không uống rượu. Hôm nay gặp được một ông khách hào phóng, không yêu cầu gì cả, mua một lều năm chai rượu. Chưa đến tám giờ đã hoàn thành vượt mức chỉ tiêu, mặc kệ mấy lão chỉ thích nhìn người không nhìn rượu, mình về sớm còn hơn.”

“Không uống rượu thì sao mặt cậu lại đỏ thế? Gặp chuyện vui gì à?”

Chu Hồng cười, nói luôn: “Đúng thế, mình đã gặp một người ở dưới lầu.”

“Ai thế?”

Chu Hồng chỉ cười mà không nói, Tô Nhất đã đoán ra. “Mình biết rồi, là người mà cậu đan khăn cho phải không? Rốt cuộc anh ta là ai? Chỉ gặp trên đường đã khiến cậu hạnh phúc như vậy rồi, xem ra cậu có vẻ thích anh chàng này hơn Trình Thực.”

Chu Hồng từng thích Trình Thực và cũng từng bị cậu ta làm tổn thương nặng nề. Từ đó, cô không nói đến chuyện yêu đương nữa, giờ không biết chàng trai nào có bản lĩnh làm cô lại rung động.

Chu Hồng vẫn nhất định không nói mà leo lên giường, lấy cuộn len ra, lại tỉ mỉ đan từng mũi một, khoe môi khê nở một nụ cười.

Tô Nhất muốn tìm một công việc gia sư khác nhưng không thuận lợi chút nào. Đầu tháng Chín, khai giảng năm học là thời điểm nóng nhất của thị trường gia sư, sang tháng Mười nhu cầu này giảm chỉ còn một nửa, và đến tháng Mười một thì lại càng ít. Cô đành tìm một vài việc phát tờ rơi lật vặt.

Thời gian làm gia sư, Tô Nhất thấy đó là một công việc rất vất vả, đến khi đi phát tờ rơi, cô càng thấm thía kiếm tiền thật không dễ dàng. Đứng ở đầu phố mỉm cười với những người xa lạ rồi lễ phép đưa tờ quảng cáo.

Đại đa số người qua đường nhận lấy mà không có chút biểu cảm gì, chỉ liếc nhìn cô một cái; một vài người nhận lấy xem lướt qua rồi vứt ngay xuống đất; một số không thèm nhìn cô mà gạt tay đi thẳng; thậm chí còn có người tỏ vẻ khó chịu, nói: “Không cần, đi đi.”

Phải mất cả buổi chiều, mấy trăm tờ rơi mới được phát hết. Tô Nhất gọi điện tâm sự với Chung Quốc: “Em vừa phát hiện kiếm tiền quả thực chẳng dễ dàng.”

Chung Quốc nói: “Đúng vậy, trước đây cứ vung tay tiêu tiền của bố mẹ, giờ mới thấy không nên một chút nào.”

Sau khi nói một hồi về chuyện kiếm việc làm không đơn giản, Chung Quốc nói với Tô Nhất: “Ngày mai anh được lĩnh lương tháng đầu tiên đấy, tổng cộng chín trăm tệ. Đây là khoản tiền đầu tiên anh kiếm được trong đời, định sẽ giữ lại một trăm tệ, gửi bốn trăm tệ cho bố mẹ và bốn trăm tệ cho em.”

“Còn gửi cho em nữa á? Không cần đâu. Anh giữ lại đi. Em không thiếu tiền tiêu mà.” Tô Nhất miệng nói mà ánh mắt long lanh, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Bố mẹ anh cũng không thiếu tiền tiêu, nhưng khoản tiền này vô cùng ý nghĩa. Bởi vậy sau khi giữ lại một trăm tệ, anh sẽ chia đều thành hai phần, em một phần và bố mẹ một phần, để mọi người dùng tiền mà anh kiếm được. Tô Nhất, em thích gì thì cứ lấy tiền đó mà mua, coi như anh tặng quà cho em.”

Sự mệt mỏi sau một buổi đi phát tờ rơi của Tô Nhất lập tức tan biến trong giây lát. Cô cười vui vẻ, nói: “Vay ba trăm tệ kiếm được khi làm gia sư em cũng gửi cho anh, để anh cũng dùng tiền mà em kiếm được.”

Chung Quốc từ chối: “Không cần, anh là đàn ông, sao có thể dùng tiền của phụ nữ. Em tiêu tiền của anh là bình thường, nhưng nếu anh tiêu tiền của em thì thật chẳng ra làm sao cả.”

“Anh thật là gia trưởng!” Tô Nhất mắng yêu.

Chung Quốc cười khúc khích, hỏi: “Em không thích á?”

“Em không thích.” Tô Nhất dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Em không làm thế được.”

Chung Quốc nhanh chóng gửi khoản tiền đầu tiên kiếm được trong đời cho Tô Nhất, không thông qua tài khoản ngân hàng mà theo phương thức gửi bảo đảm, tiền được để trong một chiếc phong bì dày màu vàng, bốn tờ tiền mệnh giá một trăm tệ mới cứng, cùng một sê ri. Trong phong bì còn có một mảnh giấy với lời nhắn của cậu: “Tô Nhất đây là những đồng tiền tự tay anh đi lĩnh rồi gửi cho em. Em thích gì thì cứ đi mua nhé.”

Chung Quốc suy nghĩ rất chu đáo, gửi qua ngân hàng thì sẽ không còn là tiền mà cậu đã tự tay lĩnh nữa. Bốn tờ tiền này rất có ý nghĩa, Tô Nhất chẳng dám tiêu, cất cẩn thận chiếc phong bì và cả tờ giấy nhắn.

Bất chước Chung Quốc, Tô Nhất dùng ba trăm tệ tiền công dạy thêm để mua quà cho bố mẹ. Cô chọn cho mỗi người một bộ quần áo giữ nhiệt trong mùa đông rồi gửi về nhà. Bố mẹ cô mừng lắm. Bà Tô gọi điện nói với con gái: “Thế là bố mẹ đã không uổng công thương con gái, kiếm được tiền là mua đồ gửi về báo hiếu.”

Ông Tô lại cười khà khà, bảo: “Tô Nhất! Hai bộ đồ con mua, bố mẹ mặc vào thấy rất ấm.”

Con gái dùng khoản tiền đầu tiên kiếm được mua tặng quần áo giữ nhiệt, bố mẹ mặc vào đương nhiên là cảm thấy rất ấm áp, bởi vì trong đó còn có cả sự ấm áp của tấm lòng con cái.

Sự vui mừng của bố mẹ khiến mắt Tô Nhất cũng rưng rưng. Hai mươi năm nay, cô không nhớ đã tiêu biết bao nhiêu tiền của bố mẹ, giờ cô mới tiêu tiền vì họ có một lần mà họ đã vui vẻ đến vậy rồi...

46. Chương 9-3

Ra khỏi nhà của học sinh, nước mắt Tô Nhất lập tức tuôn trào.

Lớn bằng ngần này nhưng Tô Nhất chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến như vậy. Tuy không phải là “cành vàng lá ngọc” nhưng cô cũng là con gái độc nhất của một gia đình thành thị, lớn lên trong vòng tay ấm áp của mẹ cha, là bảo bối độc nhất vô nhị trong mắt họ. Vậy mà vừa rồi, cô chỉ như cọng cỏ dại ven đường, bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Vừa đi xuống Tô Nhất vừa gọi cho Chung Quốc.

Có chuyện vui hay gặp chuyện buồn, cô đều kể cho cậu nghe, để cậu chia sẻ cùng cô. Việc đó đã trở thành thói quen của cô.

Tiếng động cơ máy móc ầm ầm vọng ra từ điện thoại. Chung Quốc đang ở công trường. Cậu nói to: “Giờ nghe không rõ, lát nữa rời khỏi công trường, anh sẽ gọi lại cho em.”

Tô Nhất cũng nói thật to vào điện thoại: “Ở công trường, anh phải cẩn thận một chút nhé.”

Nói đi nói lại đến vài lần, cậu mới nghe ra. “Anh biết rồi, anh tắt máy đây.”

Khi tắt máy, Tô Nhất đã đi tới con đường có mái vòm dưới khu nhà. Gạt nước mắt trên má, cô buồn bã đi tiếp, bỗng sau lưng có ai đó gọi tên cô.

Mang theo chút ngạc nhiên, Tô Nhất quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc quần bò, áo sơ mi trắng đang bước tới từ đầu kia của con đường. Thoạt đầu, Tô Nhất không nhìn rõ người đó là ai, cho đến khi cậu ta đi đến chỗ ngọn đèn đường.

Tô Nhất rất ngạc nhiên, hỏi: “Trình Thực, sao cậu lại ở đây?”

Trình Thực chỉ vào một tòa nhà phía sau, nói: “Mình định thuê nhà, vừa xem một căn hộ khép kín ở khu này. Sao cậu lại ở đây?”

Tòa nhà mà cậu ta chỉ nằm ngay cạnh tòa nhà nơi học sinh của Tô Nhất ở.

Tô Nhất cũng chỉ cho cậu ta, nói: “Mình làm gia sư cho một gia đình ở tòa chung cư kia, nhưng từ hôm nay không dạy nữa.”

“Ồ.” Trình Thực liếc nhìn cô, hỏi: “Vì chuyện này mà cậu khóc sao?”

Tô Nhất sững người. “Sao cậu biết là mình khóc?”

“Cậu vừa đi xuống, mình đã nhìn thấy cậu lau nước mắt, cứ tưởng nhìn nhầm, nào ngờ lại gần vẫn thấy tròng mắt cậu hoe đỏ.”

“Mình vừa xuống lầu cậu đã nhìn thấy sao?” Tô Nhất cảm thấy rất ngạc nhiên. Trời tối, khu nhà lại không sáng lắm, chỉ khi đứng dưới ánh đèn đường mới nhận ra người quen, chẳng lẽ mắt Trình Thực có tia hồng ngoại?

“Thực ra, khi cậu đi xuống, mình đã nghe thấy tiếng cậu nói chuyện điện thoại, thế nên mới chú ý đến cậu.” Trình Thực giải thích.

Thì ra là vậy, Tô Nhất nhớ ra vừa nãy đã nói rất to, không ngờ tiếng cô lại vọng sang cả tòa nhà bên cạnh, khiến Trình Thực nhận ra. Thật là trùng hợp.

Đúng vậy, đời người có rất nhiều chuyện trùng hợp, từ rất nhiều những chi tiết nhỏ móc nối lại mà nên. Nếu như Tô Nhất không gọi điện cho Chung Quốc, nếu như Chung Quốc không ở công trường thì sẽ không nói to như vậy và cũng sẽ không bị Trình Thực nghe thấy. Như vậy, tối nay cô sẽ không gặp Trình Thực.

“Chẳng trách, mình cứ thắc mắc trong bóng tối như vậy, cậu làm sao nhận ra mình được. Cuộc điện thoại hồi nãy của mình, tại đầu bên kia ồn quá nên phải nói to một chút.” Tô Nhất ngượng ngùng giải thích.

Trình Thực đã nghe thấy tất cả, người nói chuyện điện thoại với cô đang ở công trường, cô dặn dò anh ta phải cẩn thận mấy lần liền. Dặn đi dặn lại như thế, chắc chắn người đó phải là bạn trai của cô. Nghe đến đây, trong lòng Trình Thực chợt có một chấn động nhỏ mà ngay cả bản thân cậu cũng không lí giải được...

Định thần lại, cậu ta hỏi: “Tại sao cậu khóc? Cậu có phải là một cô gái mít ướt đâu.”

Tính cách của Tô Nhất thế nào, Trình Thực đương nhiên hiểu rõ, dù sao thì cũng đã đối đầu nhau mấy lần. Bởi vậy trong mắt cậu, cô khóc lóc là việc rất hiếm gặp. Cậu đã hai lần nhìn thấy cô rơi lệ, cả hai lần đều khiến cậu cảm thấy rất khó chịu. Đây là lần thứ ba, và cậu cũng có cảm giác khó chịu như hai lần trước.

Tô Nhất thở dài, nói: “Vừa rồi... bị mẹ của học sinh đuổi việc, nói vì mình đã không dạy con gái bà ấy tới nơi tới chốn.”

Cô nói rất ngắn gọn nhưng Trình Thực biết sự thực tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chắc cô đã phải nghe rất nhiều điều khó nghe, oan ức đến nỗi phải bật khóc. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết làm thế nào, Trình Thực nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Còn nhớ hồi tiểu học, có thời gian ngày nào mình cũng giúp cậu bạn cùng bàn chép bài tập về nhà trên bảng. Hồi đó giáo viên Toán và Ngữ văn đều thích viết bài tập lên bảng. Mình chép xong cho mình, rồi chép cho cậu ấy, mỏi rã cả tay mà vẫn phải cố. Bởi vì sau khi chép xong, cậu ấy sẽ cho mình mượn ô tô đồ chơi chạy bằng pin chơi đến mười.”

Trình Thực đột nhiên kể chuyện thời thơ ấu khiến Tô Nhất chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. “Chơi đến mười nghìn là sao?”

“Là cậu ấy sẽ đưa đồ chơi cho mình rồi ngồi bên cạnh đếm, đếm đến mười là mình phải trả lại đồ chơi.”

Lần đầu tiên Tô Nhất nghe thấy cách tính thời gian như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Đếm đến mười là cậu phải trả đồ chơi cho cậu ấy. Vậy nếu cậu ta đếm thật nhanh thì chắc cậu chưa chơi được đến mười giây mất.”

Trình Thực điềm tĩnh đáp: “Nhưng lúc đó, được chơi đến mười như vậy cũng đủ làm mình vui rồi. Chiếc ô tô đồ chơi đó do bố cậu ấy mang từ Thượng Hải về, có cả điều khiển từ xa nữa. Trước đó mình còn chưa được nhìn thấy bao giờ.”

Tô Nhất ngạc nhiên, Trình Thực nổi tiếng cả trường là một ông chủ nhỏ ở Ôn Châu, ai cũng biết gia đình cậu ta rất giàu. Ai có thể tưởng tượng cậu ta lại có một tuổi thơ giúp bạn học chép bài đến rã cả tay chỉ vì mười giây được chơi một chiếc ô tô đồ chơi.

Ngập ngừng giây lát, Trình Thực lại nói tiếp: “Sau đó, cậu ấy không cần mình chép bài tập hộ nữa, bảo rằng mình viết chữ xấu, cô giáo chỉ toàn cho “khá”, không được “giỏi”. Không được điểm “giỏi”, bố mẹ sẽ không mua đồ chơi mới cho cậu ấy nữa. Cậu ấy tìm một người bạn viết đẹp hơn và cũng không cho mình mượn ô tô chơi nữa.” Trình Thực quay sang nhìn Tô Nhất bằng đôi mắt sâu thẳm. “Hồi đó, mình đã rất cố gắng chép bài tập về nhà cho cậu ấy, bởi vì mình rất muốn chơi chiếc ô tô kia. Thế nhưng những cố gắng của mình vẫn không được cậu ấy công nhận, mình nghĩ đó cũng chẳng phải là lỗi của mình.”

“Đương nhiên là không phải rồi. Mình tin rằng cậu đã rất cố gắng. Cậu ấy đã không nhận ra thì đó là việc của cậu ấy, tuyệt đối không phải lỗi của cậu.”

“Đúng rồi, chỉ cần cố gắng, không được người khác công nhận cũng không sao. Bởi vậy, Tô Nhất, cho dù mẹ của học sinh kia nói gì, cậu cũng đừng quá để ý.”

Đến lúc này Tô Nhất mới hiểu Trình Thực đột nhiên kể chuyện hồi nhỏ của mình là để an ủi cô. Cô cảm động nói: “Mình biết rồi. Những lời không đáng nghe, mình sẽ coi như chưa hề nghe thấy.”

Trình Thực gật đầu. “Vậy mới đúng chứ. Giờ cậu muốn đi đâu?”

“Mình về trường. Còn cậu?”

“Mình cũng muốn về trường.”

Tô Nhất nhanh nhẹn nói: “Thuận đường, chúng mình cùng đi nhé. Bến xe buýt cách đầu phố không xa.”

Trình Thực nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: “Được.”

Tô Nhất và Trình Thực sánh vai đi dưới con đường có mái vòm. Khu chung cư này khá cao cấp, khuôn viên được thiết kế rất đẹp. Hai bên đường là hai hàng cây cao, xanh mướt, những tán lá san sát nhau, dày đặc như muốn nuốt chửng cả bầu trời đêm. Ánh trăng rọi qua kẽ lá tạo nên vô số đốm sáng màu trắng bạc, như hằng hà sa số những vì sao.

“Môi trường sống ở đây tốt thật, chẳng trách cậu lại chạy đến tận đây thuê nhà. Phải rồi, cậu ưng ý căn hộ vừa xem chứ?”

“Vẫn chưa ưng ý lắm, phải cân nhắc lại đã.”

“Chẳng phải cậu đã thuê một căn hộ rồi sao? Tại sao lại phải đi thuê nữa?”

“Không muốn ở căn hộ đó nữa, muốn đổi sang chỗ khác.”

“Tại sao cậu nhất định phải thuê nhà? Ở trong trường không tốt sao?”

Tô Nhất hỏi rất nhiều nhưng Trình Thực lại không hề tỏ ra khó chịu. “Bình thường ở trong kí túc xá cũng được nhưng cuối tuần mình muốn có không gian riêng để nghỉ ngơi.”

“Một tuần chỉ ở có hai ngày, một tháng chỉ ở có tám ngày mà cũng đi thuê nhà? Trình Thực, cậu thật là lãng phí!”

Trình Thực thừa nhận: “Đúng, có những lúc mình vô cùng lãng phí.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc hai người đã ra khỏi khu chung cư, đi đến bến xe buýt. Tô Nhất hỏi đùa: “Phải rồi, hôm nay cậu đi bộ ra ngoài thật sao, không trưng dụng xe của Giám đốc Vương à?”

Trình Thực bồng ập a ập ứng đáp: “Mình... đôi khi cũng đi xe buýt.”

Tô Nhất lấy trong túi ra mấy đồng tiền xu, cười khúc khích, nói với Trình Thực: “Chắc cậu không có tiền lẻ nhỉ, trước đây mình đã đi nhờ xe của cậu, tối nay mình sẽ trả tiền. Cậu mời mình đi xe nhỏ, mình mời cậu đi xe Mercedes hai mươi tư chỗ, tính theo thể tích thì cậu rõ ràng được lời nhé.”

Trình Thực nhìn ánh mắt trong sáng của cô, mỉm cười, nói: “Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi.”

Thời tiết cuối tháng Mười đã có chút se lạnh của mùa Thu, đặc biệt là khi gió đêm thổi tới. Tô Nhất mặc một chiếc váy liền dài tay kẻ cao đen trắng, đi vội quá nên quên mang theo áo khoác. Vừa có một cơn gió thổi qua, cô đã cảm thấy lạnh lạnh, bất giác co người lại, tay ôm chặt lấy vai. Trình Thực liếc sang, hỏi:

“Lạnh à? Hay là dừng đợi nữa, chúng mình bắt taxi.”

“Đi taxi đắt lắm. Từ đây về trường phải mười mấy tệ đấy.” Nhà Tô Nhất không đến nỗi nào, bố mẹ đều làm việc trong cơ quan nhà nước, trước đây cô tiêu tiền cũng rất vô tư, thế nhưng sau hơn một tháng đi làm gia sư, cô đã hiểu rõ kiếm tiền không phải chuyện dễ dàng và bắt đầu tiết kiệm chi tiêu, cái gì không đáng sẽ không bỏ tiền.

“Tiền taxi mình sẽ trả, tối nay để mình mời cậu đi xe nhỏ, hôm khác cậu lại mời mình đi xe to.”

Trình Thực vừa nói vừa giơ tay gọi một chiếc taxi nhưng lập tức bị Tô Nhất kéo lại. Cô chỉ tay về phía đầu phố, nói: “Xe đến rồi, xe đến rồi.”

Mua vé xong, Tô Nhất đi thẳng đến hàng ghế cuối cùng và ngồi xuống.

Hàng ghế sau cùng luôn là vị trí cao nhất. Chung Quốc thích ngồi ở chỗ này, Tô Nhất cũng thích theo và giờ, với cô, nó đã trở thành một thói quen.

Thành Thực theo cô đi qua rất nhiều hàng ghế trống, ngồi xuống hàng ghế sau cùng. Cậu đoán đây là chỗ ngồi ưa thích của cô, không biết tại sao nhưng cũng không hỏi vì cậu vốn là người ít nói. Cậu bất giác nhìn xuống cánh tay của mình. Vừa rồi Tô Nhất đã kéo tay cậu, tuy cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn còn dấu vết của những ngón tay thon thon hằn trên đó. Bất giác, tim cậu như ngừng đập...

47. Chương 9-5

Trời ngày càng lạnh, trong không khí bắt đầu có cái rét của mùa đông.

Chung Quốc gọi đến nói Bắc Kinh đã có tuyết, giờ ngày nào ra ngoài cậu cũng quàng chiếc khăn mà Tô Nhất đan cho.

“Quàng nó, anh cảm thấy rất ấm, cho nên cứ tiếc chưa muốn giặt.”

Chiều hôm đó, Tô Nhất đợi mưa đến cửa hàng bán len. Cô lại mua một ít len lông cừu màu xanh đậm, định bụng đan cho cậu một chiếc khăn nữa, thêm một đôi găng tay cho đủ bộ. Bắc Kinh lạnh như vậy, cô muốn cậu được ấm áp hơn.

Trời đã trở lạnh, lại không tìm được công việc gia sư phù hợp, Tô Nhất không đi phát tờ rơi nữa, chỉ tiếp tục viết bài kiểm tiền nhuận bút. Giờ cô có nhiều thời gian hơn để đan khăn cho Chung Quốc. Cô còn mua một quyển Kỹ thuật đan len, tối nào cũng ngồi lì trong phòng, tay kim tay len học đan theo sách.

Tối tối, Chu Hồng vẫn đi tiếp thị rượu trắng. Suốt một thời gian dài, trong phòng kí túc chỉ có Tô Nhất cùng chiếc bóng của mình.

Tối nay, Tô Hứa Kiệt bất ngờ quay về kí túc. Cô đẩy mạnh cánh cửa làm Tô Nhất thót cả tim, ngạc nhiên hỏi: “Chị Hứa, sao chị lại về đây?”

Hứa Tổ Kiệt thất thểu đáp: “Chị không được về đây nữa à?”

“Đương nhiên không phải như vậy, chị quay về em nhiệt liệt hoan nghênh. Có điều, nhìn chị có vẻ không vui, có chuyện gì à? Lại cãi nhau với anh Chu à?”

“Đừng nhắc đến anh ta với chị, nhắc đến chị lại thấy đau đầu.”

Hứa Tổ Kiệt bực bội phẩy tay, leo lên giường của mình rồi nằm xuống, thẫn thờ ngấm trần nhà. Nhìn bộ dạng của cô, Tô Nhất biết mình đã đoán đúng. Quả nhiên, một lúc sau, Hứa Tổ Kiệt bắt đầu than thở: “Tô Nhất, em và Chung Quốc có bao giờ cãi nhau không?”

“Hồi nhỏ hai đứa em ngày nào cũng cãi nhau. Chắc những chuyện cần cãi nhau, bọn em đều đã nói hết vào lúc đó rồi, giờ chẳng có chuyện gì để cãi nhau nữa.”

“Yêu nhau làm gì có chuyện không cãi vã. Đó là vì thời gian các em ở bên nhau không nhiều, đến lúc được gặp thì chỉ nghĩ đến chuyện ở gần nhau nên mới không có thời gian cãi nhau.”

Thật vậy ư? Tô Nhất nghiêng đầu nghĩ ngợi, cũng có lí.

Điện thoại của Hứa Tổ Kiệt bỗng đổ chuông, cô liếc nhìn rồi lập tức tắt máy.

Lát sau chuông lại đổ, cô liền tắt nguồn. Rất nhanh, điện thoại bàn trong phòng đổ chuông. Hứa Tổ Kiệt gắt lên: “Chắc chắn là cái tên đầu heo ấy! Tô Nhất, em đừng nhắc máy!”

Tô Nhất quần xắn ngồi đan khăn, cũng không muốn xuống nghe điện thoại.

Tiếng chuông không ngừng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, rất lâu sau mới thôi.

Hứa Tổ Kiệt buồn bực, trầm tư rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm nói với Tô Nhất: “Tô Nhất, Chủ nhật em cùng chị đi bệnh viện nhé?”

Tô Nhất giật mình hỏi: “Chị bị làm sao à?”

Hứa Tổ Kiệt ỉu xiu trả lời: “Chị lại có thai rồi.”

“Cái gì?” Tô Nhất như muốn nhảy dựng lên. “Sao chị bất cẩn thế!”

Hứa Tổ Kiệt cũng vô cùng bực bội, kể hết mọi chuyện: “Không phải là chị không cẩn thận, chỉ tại cái tên đầu heo kia! Hết bao cao su, chị bắt hẩn đi mua, hẩn lại nghĩ ra trò xuất ngoài...” Chợt nhận ra không nên nói với Tô Nhất những chuyện này, Hứa Tổ Kiệt nuốt những lời sắp ra khỏi miệng xuống bụng, thở dài, tiếp: “Nói cho cùng vẫn tại số chị quá đen.”

Tô Nhất nghe mà ù ù cạc cạc, nhưng cô biết không nên hỏi quá nhiều về vấn đề tế nhị này, liền lảng sang chuyện khác: “Sao không bảo anh Chu đưa chị đi? Anh ấy nên đưa chị đi mới phải.”

“Đừng nhắc đến hẩn nữa!”

Thấy Hứa Tổ Kiệt bực bội như vậy, Tô Nhất không nói thêm nữa. Hứa Tổ Kiệt trần trọc trên giường một lúc lâu sau đó đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa vào, Tô Nhất liền nghe thấy một tiếng kêu thất thanh, sau đó là tiếng cơ thể tiếp xúc với sàn nhà. Tô Nhất giật mình, khiến kim đan đâm cả vào tay, hốt hoảng hỏi: “Chị sao vậy?”

Cô vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến nhà vệ sinh, thấy Hứa Tổ Kiệt nằm trên sàn nhà, toàn thân rúm ró, mặt mũi nhợt nhạt. Hứa Tổ Kiệt khó nhọc hỏi: “Sao trong toilet toàn là nước thế này?”

“Hai ngày trước có một cái ống nước bị hỏng, nước rỉ ra cả ngày, quản lí vẫn chưa cho người đến sửa.”

Tô Nhất cố gắng vực Hứa Tổ Kiệt dậy, diu về phòng, để cô ngồi trên ghế rồi hỏi: “Chị ngã thế nào? Có sao không?”

Hứa Tổ Kiệt xoa bụng dưới, chau mày, sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng nói: “Tô Nhất, chị đau bụng quá.”

Đó chính là điều mà Tô Nhất lo sợ. Hứa Tổ Kiệt đang có thai, nếu bị ngã sẽ rất nguy hiểm. Dường như sợ điều gì điều đó lại càng mau đến, Hứa Tổ Kiệt đột nhiên túm chặt tay cô bằng những ngón tay lạnh buốt, thều thào: “Chị... chị bị chảy máu.”

Tô Nhất sợ hãi nói: “Vây... vậy chị phải đến bệnh viện ngay, không thể chờ đến Chủ nhật nữa rồi, giờ em sẽ gọi anh Chu đến.”

Mặc kệ Hứa Tổ Kiệt có đồng ý hay không, Tô Nhất lập tức gọi điện cho anh Chu. Hứa Tổ Kiệt không phản đối giận thì giận nhưng vào những thời điểm quan trọng như thế này, người con gái nào cũng hi vọng có bạn trai ở bên cạnh.

Thế nhưng di động của anh Chu lại tắt máy. Tô Nhất gọi đi gọi lại mấy lần, vẫn không liên lạc được. Làm thế nào đây? Một mình cô không thể đưa Hứa Tổ Kiệt đến bệnh viện được. Xe taxi không được phép đi vào trường, họ chỉ có thể ra cổng trường bắt xe. Khuôn viên trường lại lớn, đi bộ từ kí túc xá đến cổng trường mất ít nhất hai mươi phút, trong tình trạng này, Hứa Tổ Kiệt sao có thể đi xa như vậy? Còn nếu gọi xe cấp cứu thì chuyện cái thai sẽ bị lộ, nhà trường chắc chắn sẽ đuổi học Hứa Tổ Kiệt. Không đi bệnh viện không được mà ở lại kí túc xá thì giấy làm sao gói được lửa?

Hứa Tổ Kiệt tủi thân khóc, lúc quan trọng thì không tìm được người, cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tô Nhất định hỏi Hứa Tổ Kiệt xem nên làm thế nào, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô ấy, cô nghĩ dù có hỏi cũng uổng công, cô đành phải tự nghĩ cách. Giờ cô cần tìm một người đàn ông giúp đưa Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện, mà nhất định phải là một người kín tiếng.

Tô Nhất chợt nghĩ đến một người, trong lúc cấp bách mới trách mình chưa bao giờ hỏi số của cậu ta. Dẫn dõ Hứa Tổ Kiệt ngồi đợi trong phòng xong, Tô Nhất chạy như bay ra khỏi kí túc xá, giống như vội đi cứu hỏa, chạy vào một tòa nhà trong kí túc xá nam, tìm đến một căn phòng, đập cửa rầm rầm. Cửa vừa mới mở, cô đã thò đầu vào hỏi: “Trình Thực có ở đây không?”

Tô Nhất nghĩ Trình Thực là người thích hợp nhất, cậu ta kín tiếng ít nói, không lo sẽ đưa chuyện lung tung. Mà quan trọng nhất là cậu ta có thể mang một chiếc xe vào trường đón Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện.

Anh chàng béo, người mở cửa cho cô, liếc nhìn với vẻ hoài nghi. “Cô lại đến làm phiền cậu ấy à? Cậu ấy không có ở trong phòng đâu.”

Trong lòng Tô Nhất tràn ngập một sự thất vọng khó tả. Cô lại hỏi: “Anh biết cậu ấy đi đâu không?”

“Không biết.”

“Vây anh biết số điện thoại của cậu ấy chứ?”

“Biết thì có biết, nhưng...”

“Anh biết thì nói cho em với.” Giọng Tô Nhất lạnh lạnh ngắt lời anh chàng béo. Anh ta có chút ngạc nhiên nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn đọc số cho cô. Tô Nhất tìm một góc khuất, gọi cho Trình Thực.

Chuông mới vang lên hai hồi đã có người bắt máy. Có lẽ thấy số điện thoại lạ nên giọng của Trình Thực có chút ngạc nhiên: “A lô...”

“Trình Thực, mình là Tô Nhất đây.”

Tô Nhất tóm tắt đại khái sự việc cho Trình Thực nghe. Nghe xong, cậu ta chỉ trả lời cô bằng sáu từ ngắn gọn: “Cậu chờ nhé, mình đến ngay.”

Mười phút sau, Trình Thực lái một chiếc xe màu đen đến dưới kí túc xá của Tô Nhất. Hứa Tổ Kiệt nén đau cổ thay một chiếc váy dài màu đen, che những vết máu dưới chân. Sau đó, Tô Nhất dìu cô xuống lầu, vừa xuống đến nơi là ngồi vào xe và được Trình Thực đưa thẳng đến bệnh viện.

Hứa Tổ Kiệt được chẩn đoán là sảy thai ngoài ý muốn, phải nạo tử cung.

Tuy chỉ là thủ thuật nhỏ nhưng cũng phải đăng kí. Vì Trình Thực là người đàn ông duy nhất xuất hiện tại đó nên y tá đưa phiếu làm thủ thuật cho cậu ta. Cậu ta sưng người một lát, mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Tô Nhất vội vàng giúp cậu ta thanh minh: “Chị nhầm rồi, cậu ấy chỉ giúp đưa bọn em đến bệnh viện thôi.”

Hứa Tổ Kiệt gắng gượng nhồm người dậy, nói: “Chị y tá, em tự kí tên.”

Kí xong, Hứa Tổ Kiệt được đưa vào phòng phẫu thuật, Tô Nhất và Trình Thực ngồi đợi bên ngoài. Tô Nhất luôn miệng cảm ơn, nói: “Hôm nay may mà tìm được cậu đến giúp, nếu không mình chẳng biết phải làm sao nữa.”

Trình Thực lưỡng lự hỏi: “Việc riêng tư như vậy... sao cậu lại nghĩ đến mình?”

“Chính vì đây là việc rất riêng tư nên mới nghĩ đến cậu. Cậu là người ít nói, mình tin cậu sẽ giữ mồm giữ miệng, không đưa chuyện lung tung.”

Mắt Trình Thực sáng lên, cậu ta nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của cậu.”

“Lúc mình gọi, cậu đang ở đâu? Sao lái xe đến nhanh vậy?”

“Mình đang lái xe đi dạo.”

“Chẳng trách đến nhanh thế. Cậu thường xuyên lái xe đi dạo à?”

Trình Thực gật đầu. “Nhất là vào buổi tối, tìm mấy đoạn đường ít xe cộ qua lại rồi phóng thật nhanh, cảm giác đó rất tuyệt.”

“Lái xe nhanh à? Cậu nên cẩn thận.”

“Cảm ơn cậu, mình sẽ cẩn thận.”

Đang nói chuyện thì di động trong túi áo khoác của Trình Thực đổ chuông.

Cậu ta đi ra một góc khuất nghe máy. Thì ra là mẹ cậu ta gọi đến, bảo rằng cuối cùng bố cậu ta đã đồng ý cho cậu ta tự chọn một chiếc xe làm quà sinh nhật hai mươi tuổi.

“Mẹ, làm thế nào mà mẹ thuyết phục được bố vậy?” Trình Thực hỏi.

Trình Thực thích ô tô và luôn muốn có một chiếc xe riêng, thế nhưng bố cậu ta không đồng ý, nói rằng dù gia đình có tiền thì cũng không được tiêu pha lãng phí như vậy, sinh viên chưa cần dùng đến xe.

“Cái thời bố con hai mươi tuổi, ông ấy nằm mơ cũng chỉ mong có một chiếc xe đạp. Mẹ đã dùng nó thuyết phục ông ấy. Người trẻ tuổi đều mong muốn có thứ gì đó của riêng mình. Trước đây, ước muốn của bố con không thể trở thành hiện thực, giờ ước muốn của con trai ông ấy có thể thành hiện thực, sao lại không đồng ý chứ?”

“Mẹ, mẹ thật khéo bắt mạch bốc thuốc.”

Giọng của mẹ Trình Thực bỗng tràn đầy tình cảm: “Con trai, mẹ vẫn nhớ hồi nhỏ con rất thích ô tô đồ chơi. Mỗi lần ra phố, nhìn thấy những chiếc ô tô đồ chơi, con cứ ngắm mãi chẳng muốn rời. Lúc đó, mẹ không có tiền mua cho con, giờ mẹ hi vọng có thể bù đắp cho tuổi thơ thiếu thốn của con.”

Trình Thực không ngờ mẹ vẫn nhớ tới ước mơ có một chiếc ô tô đồ chơi thời thơ ấu của cậu ta, cảm động đến mức run run nói: “Con cảm ơn mẹ.”

48. Chương 9-3

Ra khỏi nhà của học sinh, nước mắt Tô Nhất lập tức tuôn trào.

Lớn bằng ngần này nhưng Tô Nhất chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề đến như vậy. Tuy không phải là “cành vàng lá ngọc” nhưng cô cũng là con gái độc nhất của một gia đình thành thị, lớn lên trong vòng tay ấm áp của mẹ cha, là bảo bối độc nhất vô nhị trong mắt họ. Vậy mà vừa rồi, cô chỉ như cọng cỏ dại ven đường, bị người ta chà đạp không thương tiếc.

Vừa đi xuống Tô Nhất vừa gọi cho Chung Quốc.

Có chuyện vui hay gặp chuyện buồn, cô đều kể cho cậu nghe, để cậu chia sẻ cùng cô. Việc đó đã trở thành thói quen của cô.

Tiếng động cơ máy móc ầm ầm vọng ra từ điện thoại. Chung Quốc đang ở công trường. Cậu nói to: “Giờ nghe không rõ, lát nữa rời khỏi công trường, anh sẽ gọi lại cho em.”

Tô Nhất cũng nói thật to vào điện thoại: “Ở công trường, anh phải cẩn thận một chút nhé.”

Nói đi nói lại đến vài lần, cậu mới nghe ra. “Anh biết rồi, anh tắt máy đây.”

Khi tắt máy, Tô Nhất đã đi tới con đường có mái vòm dưới khu nhà. Gạt nước mắt trên má, cô buồn bã đi tiếp, bỗng sau lưng có ai đó gọi tên cô.

Mang theo chút ngạc nhiên, Tô Nhất quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc quần bò, áo sơ mi trắng đang bước tới từ đầu kia của con đường. Thoạt đầu, Tô Nhất không nhìn rõ người đó là ai, cho đến khi cậu ta đi đến chỗ ngọn đèn đường.

Tô Nhất rất ngạc nhiên, hỏi: “Trình Thực, sao cậu lại ở đây?”

Trình Thực chỉ vào một tòa nhà phía sau, nói: “Mình định thuê nhà, vừa xem một căn hộ khép kín ở khu này. Sao cậu lại ở đây?”

Tòa nhà mà cậu ta chỉ nằm ngay cạnh tòa nhà nơi học sinh của Tô Nhất ở.

Tô Nhất cũng chỉ cho cậu ta, nói: “Mình làm gia sư cho một gia đình ở tòa chung cư kia, nhưng từ hôm nay không dạy nữa.”

“Ồ.” Trình Thực liếc nhìn cô, hỏi: “Vì chuyện này mà cậu khóc sao?”

Tô Nhất sững người. “Sao cậu biết là mình khóc?”

“Cậu vừa đi xuống, mình đã nhìn thấy cậu lau nước mắt, cứ tưởng nhìn nhầm, nào ngờ lại gần vẫn thấy trông mắt cậu hoe đỏ.”

“Mình vừa xuống lầu cậu đã nhìn thấy sao?” Tô Nhất cảm thấy rất ngạc nhiên. Trời tối, khu nhà lại không sáng lắm, chỉ khi đứng dưới ánh đèn đường mới nhận ra người quen, chẳng lẽ mắt Trình Thực có tia hồng ngoại?

“Thực ra, khi cậu đi xuống, mình đã nghe thấy tiếng cậu nói chuyện điện thoại, thế nên mới chú ý đến cậu.” Trình Thực giải thích.

Thì ra là vậy, Tô Nhất nhớ ra vừa nãy đã nói rất to, không ngờ tiếng cô lại vọng sang cả tòa nhà bên cạnh, khiến Trình Thực nhận ra. Thật là trùng hợp.

Đúng vậy, đời người có rất nhiều chuyện trùng hợp, từ rất nhiều những chi tiết nhỏ móc nối lại mà nên. Nếu như Tô Nhất không gọi điện cho Chung Quốc, nếu như Chung Quốc không ở công trường thì sẽ không nói to như vậy và cũng sẽ không bị Trình Thực nghe thấy. Như vậy, tối nay cô sẽ không gặp Trình Thực.

“Chẳng trách, mình cứ thắc mắc trong bóng tối như vậy, cậu làm sao nhận ra mình được. Cuộc điện thoại hồi nãy của mình, tại đầu bên kia ồn quá nên phải nói to một chút.” Tô Nhất ngượng ngùng giải thích.

Trình Thực đã nghe thấy tất cả, người nói chuyện điện thoại với cô đang ở công trường, cô dặn dò anh ta phải cẩn thận mấy lần liền. Dặn đi dặn lại như thế, chắc chắn người đó phải là bạn trai của cô. Nghe đến đây, trong lòng Trình Thực chợt có một chấn động nhỏ mà ngay cả bản thân cậu cũng không lí giải được...

Định thần lại, cậu ta hỏi: “Tại sao cậu khóc? Cậu có phải là một cô gái mít ướt đâu.”

Tính cách của Tô Nhất thế nào, Trình Thực đương nhiên hiểu rõ, dù sao thì cũng đã đối đầu nhau mấy lần. Bởi vậy trong mắt cậu, cô khóc lóc là việc rất hiếm gặp. Cậu đã hai lần nhìn thấy cô rơi lệ, cả hai lần đều khiến cậu cảm thấy rất khó chịu. Đây là lần thứ ba, và cậu cũng có cảm giác khó chịu như hai lần trước.

Tô Nhất thở dài, nói: “Vừa rồi... bị mẹ của học sinh đuổi việc, nói vì mình đã không dạy con gái bà ấy tới nơi tới chốn.”

Cô nói rất ngắn gọn nhưng Trình Thực biết sự thực tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chắc cô đã phải nghe rất nhiều điều khó nghe, oan ức đến nỗi phải bật khóc. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết làm thế nào, Trình Thực nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Còn nhớ hồi tiểu học, có thời gian ngày nào mình cũng giúp cậu bạn cùng bàn chép bài tập về nhà trên bảng. Hồi đó giáo viên Toán và Ngữ văn đều thích viết bài tập lên bảng. Mình chép xong cho mình, rồi chép cho cậu ấy, mỏi rã cả tay mà vẫn phải cố. Bởi vì sau khi chép xong, cậu ấy sẽ cho mình mượn ô tô đồ chơi chạy bằng pin chơi đến mười.”

Trình Thực đột nhiên kể chuyện thời thơ ấu khiến Tô Nhất chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. “Chơi đến mười nghĩa là sao?”

“Là cậu ấy sẽ đưa đồ chơi cho mình rồi ngồi bên cạnh đếm, đếm đến mười là mình phải trả lại đồ chơi.”

Lần đầu tiên Tô Nhất nghe thấy cách tính thời gian như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Đếm đến mười là cậu phải trả đồ chơi cho cậu ấy. Vậy nếu cậu ta đếm thật nhanh thì chắc cậu chưa chơi được đến mười giây mất.”

Trình Thực điềm tĩnh đáp: “Nhưng lúc đó, được chơi đến mười như vậy cũng đủ làm mình vui rồi. Chiếc ô tô đồ chơi đó do bố cậu ấy mang từ Thượng Hải về, có cả điều khiển từ xa nữa. Trước đó mình còn chưa được nhìn thấy bao giờ.”

Tô Nhất ngạc nhiên, Trình Thực nổi tiếng cả trường là một ông chủ nhỏ ở Ôn Châu, ai cũng biết gia đình cậu ta rất giàu. Ai có thể tưởng tượng cậu ta lại có một tuổi thơ giúp bạn học chép bài đến rã cả tay chỉ vì mười giây được chơi một chiếc ô tô đồ chơi.

Ngập ngừng giây lát, Trình Thực lại nói tiếp: “Sau đó, cậu ấy không cần mình chép bài tập hộ nữa, bảo rằng mình viết chữ xấu, cô giáo chỉ toàn cho “khá”, không được “giỏi”. Không được điểm “giỏi”, bố mẹ sẽ không mua đồ chơi mới cho cậu ấy nữa. Cậu ấy tìm một người bạn viết đẹp hơn và cũng không cho mình mượn ô tô chơi nữa.” Trình Thực quay sang nhìn Tô Nhất bằng đôi mắt sâu thẳm. “Hồi đó, mình đã rất cố gắng chép bài tập về nhà cho cậu ấy, bởi vì mình rất muốn chơi chiếc ô tô kia. Thế nhưng những cố gắng của mình vẫn không được cậu ấy công nhận, mình nghĩ đó cũng chẳng phải là lỗi của mình.”

“Đương nhiên là không phải rồi. Mình tin rằng cậu đã rất cố gắng. Cậu ấy đã không nhận ra thì đó là việc của cậu ấy, tuyệt đối không phải lỗi của cậu.”

“Đúng rồi, chỉ cần cố gắng, không được người khác công nhận cũng không sao. Bởi vậy, Tô Nhất, cho dù mẹ của học sinh kia nói gì, cậu cũng đừng quá để ý.”

Đến lúc này Tô Nhất mới hiểu Trình Thực đột nhiên kể chuyện hồi nhỏ của mình là để an ủi cô. Cô cảm động nói: “Mình biết rồi. Những lời không đáng nghe, mình sẽ coi như chưa hề nghe thấy.”

Trình Thực gật đầu. “Vậy mới đúng chứ. Giờ cậu muốn đi đâu?”

“Mình về trường. Còn cậu?”

“Mình cũng muốn về trường.”

Tô Nhất nhanh nhẹn nói: “Thuận đường, chúng mình cùng đi nhé. Bến xe buýt cách đầu phố không xa.”

Trình Thực nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: “Được.”

Tô Nhất và Trình Thực sánh vai đi dưới con đường có mái vòm. Khu chung cư này khá cao cấp, khuôn viên được thiết kế rất đẹp. Hai bên đường là hai hàng cây cao, xanh mướt, những tán lá san sát nhau, dày đặc như muốn nuốt chửng cả bầu trời đêm. Ánh trăng rọi qua kẽ lá tạo nên vô số đốm sáng màu trắng bạc, như hằng hà sa số những vì sao.

“Môi trường sống ở đây tốt thật, chẳng trách cậu lại chạy đến tận đây thuê nhà. Phải rồi, cậu ưng ý căn hộ vừa xem chứ?”

“Vẫn chưa ưng ý lắm, phải cân nhắc lại đã.”

“Chẳng phải cậu đã thuê một căn hộ rồi sao? Tại sao lại phải đi thuê nữa?”

“Không muốn ở căn hộ đó nữa, muốn đổi sang chỗ khác.”

“Tại sao cậu nhất định phải thuê nhà? Ở trong trường không tốt sao?”

Tô Nhất hỏi rất nhiều nhưng Trình Thực lại không hề tỏ ra khó chịu. “Bình thường ở trong kí túc xá cũng được nhưng cuối tuần mình muốn có không gian riêng để nghỉ ngơi.”

“Một tuần chỉ ở có hai ngày, một tháng chỉ ở có tám ngày mà cũng đi thuê nhà? Trình Thực, cậu thật là lãng phí!”

Trình Thực thừa nhận: “Đúng, có những lúc mình vô cùng lãng phí.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc hai người đã ra khỏi khu chung cư, đi đến bến xe buýt. Tô Nhất hỏi đùa: “Phải rồi, hôm nay cậu đi bộ ra ngoài thật sao, không trưng dụng xe của Giám đốc Vương à?”

Trình Thực bồng ập a ập ứng đáp: “Mình... đôi khi cũng đi xe buýt.”

Tô Nhất lấy trong túi ra mấy đồng tiền xu, cười khúc khích, nói với Trình Thực: “Chắc cậu không có tiền lẻ nhỉ, trước đây mình đã đi nhờ xe của cậu, tối nay mình sẽ trả tiền. Cậu mời mình đi xe nhỏ, mình mời cậu đi xe Mercedes hai mươi tư chỗ, tính theo thể tích thì cậu rõ ràng được lời nhé.”

Trình Thực nhìn ánh mắt trong sáng của cô, mỉm cười, nói: “Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi.”

Thời tiết cuối tháng Mười đã có chút se lạnh của mùa Thu, đặc biệt là khi gió đêm thổi tới. Tô Nhất mặc một chiếc váy liền dài tay kẻ sọc đen trắng, đi vội quá nên quên mang theo áo khoác. Vừa có một cơn gió thổi qua, cô đã cảm thấy lạnh lạnh, bất giác co người lại, tay ôm chặt lấy vai. Trình Thực liếc sang, hỏi:

“Lạnh à? Hay là dừng đợi nữa, chúng mình bắt taxi.”

“Đi taxi đắt lắm. Từ đây về trường phải mười mấy tệ đấy.” Nhà Tô Nhất không đến nỗi nào, bố mẹ đều làm việc trong cơ quan nhà nước, trước đây cô tiêu tiền cũng rất vô tư, thế nhưng sau hơn một tháng đi làm gia sư, cô đã hiểu rõ kiếm tiền không phải chuyện dễ dàng và bắt đầu tiết kiệm chi tiêu, cái gì không đáng sẽ không bỏ tiền.

“Tiền taxi mình sẽ trả, tối nay để mình mời cậu đi xe nhỏ, hôm khác cậu lại mời mình đi xe to.”

Trình Thực vừa nói vừa giơ tay gọi một chiếc taxi nhưng lập tức bị Tô Nhất kéo lại. Cô chỉ tay về phía đầu phố, nói: “Xe đến rồi, xe đến rồi.”

Mua vé xong, Tô Nhất đi thẳng đến hàng ghế cuối cùng và ngồi xuống.

Hàng ghế sau cùng luôn là vị trí cao nhất. Chung Quốc thích ngồi ở chỗ này, Tô Nhất cũng thích theo và giờ, với cô, nó đã trở thành một thói quen.

Thành Thực theo cô đi qua rất nhiều hàng ghế trống, ngồi xuống hàng ghế sau cùng. Cậu đoán đây là chỗ ngồi ưa thích của cô, không biết tại sao nhưng cũng không hỏi vì cậu vốn là người ít nói. Cậu bất giác nhìn xuống cánh tay của mình. Vừa rồi Tô Nhất đã kéo tay cậu, tuy cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn còn dấu vết của những ngón tay thon thon hằn trên đó. Bất giác, tim cậu như ngừng đập...

49. Chương 9-6

Ca phẫu thuật của Hứa Tổ Kiệt đã kết thúc thành công nhưng cô vẫn phải ở lại bệnh viện để theo dõi hai tiếng đồng hồ, nếu không có vấn đề gì mới được về. Bây giờ đã là hơn một giờ sáng, kí túc xá đã đóng cửa từ lâu, về muộn phải đưa thẻ sinh viên cho nhân viên quản lí để đăng ký, đồng thời phải nói rõ lí do về muộn mới được vào. Vì đi quá vội nên Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt không mang theo thẻ sinh viên, hơn nữa nhân viên quản lí mới khá khó tính, Tô Nhất không biết làm thế nào, quay sang hỏi Hứa Tổ Kiệt có muốn về căn nhà cô ấy đã thuê cùng anh Chu hay không. Hứa Tổ Kiệt lắc đầu, yếu ớt nói: “Chị không muốn nhìn thấy anh ta.”

Trình Thực im lặng hồi lâu rồi đưa ra ý kiến: “Nếu như các cậu không phản đối thì đến nhà mình ở một đêm đi. Ở chỗ của mình tiện hơn.”

Tô Nhất nhìn Hứa Tổ Kiệt, chờ đợi ý kiến của cô.

Hứa Tổ Kiệt nói với vẻ cảm kích: “Trình Thực, như vậy có làm phiền cậu không? Tôi nay đã làm phiền cậu nhiều rồi.”

Nghe ý tứ trong câu nói là biết cô không phản đối. Trình Thực không nói gì thêm, chỉ mở cửa xe cho hai người.

Hứa Tổ Kiệt nhìn thấy trên chiếc ghế bọc da màu xám có một vết máu lớn cảm thấy vô cùng áy náy. Trình Thực thì lại tỏ vẻ như không nhìn thấy vết bẩn đó, giục: “Lên xe nhanh nào, gió đêm lạnh lắm.”

Nhà Trình Thực ở rất gần trường, đó là một căn hộ nhỏ với hai phòng ngủ và một phòng khách, bài trí đẹp mắt, đồ đạc đầy đủ. Vừa vào nhà, cậu ta liền đi đun nước rồi vào toilet bật bình nóng lạnh. “Ba phút là có nước nóng uống ngay, nếu muốn tắm thì mở vòi hoa sen là được, mình đã chỉnh nhiệt độ nước rồi.”

Hứa Tổ Kiệt tuy còn yếu nhưng vẫn muốn tắm qua một lượt vì trên người cô đầy mùi tanh của máu. Tuy nhiên, cô không mang theo quần áo để thay và cũng không có thứ quan trọng nhất: băng vệ sinh. Cô ngượng ngùng gọi Tô Nhất ra thì thăm một lúc lâu. Tô Nhất nghe xong liền đến hỏi Trình Thực: “Gần đây có siêu thị không? Mình muốn... đi mua ít đồ.”

Vừa vào nhà lại muốn đi mua đồ, Trình Thực có phần ngỡ ngàng nhưng ngay sau đó đã hiểu ra, mặt đỏ ửng.

Cậu không hỏi cô muốn mua gì mà lập tức đi lấy chìa khóa xe, nói: “Siêu thị gần đây đóng cửa rồi. Mình sẽ đưa cậu đến một siêu thị 24 giờ ở trung tâm thành phố.”

“Phiền cậu quá. Hứa Tổ Kiệt, chị đi tắm trước đi.” Tô Nhất nói.

Trình Thực đưa Tô Nhất đến trước cửa siêu thị, cô bảo cậu ta đợi bên ngoài rồi chạy vào siêu thị, lấy hai gói băng vệ sinh, một cái quần lót, một cái quần ngủ đem ra thanh toán, sau đó nhét tất cả những thứ vừa mua vào ba lô. Trên đường về nhà, Trình Thực không hỏi một câu nào.

Được tắm nước nóng, Hứa Tổ Kiệt đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nằm xuống chiếc giường êm ái trong căn phòng giành cho khách. Tô Nhất mang cho cô một li sữa nóng.

“Sữa ở đâu thế?” Hứa Tổ Kiệt hỏi.

“Trong tủ lạnh của Trình Thực có nhiều lắm, chỉ cần đổ ra cốc rồi cho vào lò vi sóng hâm nóng lên là xong.”

Hứa Tổ Kiệt thở dài, nói: “Tối nay may mà có cậu ấy giúp.”

“Đúng vậy, những việc cậu ấy giúp còn nằm ngoài sức tưởng tượng của em.”

“Tô Nhất, vậy mà trước đây bọn mình đã rất ghét cậu ấy.”

Tô Nhất cũng thấy áy náy. “Hồi đó ít tiếp xúc, còn chưa hiểu nhau, chỉ nhìn bề ngoài đã nghĩ xấu về cậu ấy rồi. Đúng là không nên như vậy.”

“Pride and Prejudice¹ phiên bản thể kỷ hai mốt.”

1. Tiểu thuyết nổi tiếng của nhà văn Anh Jane Austen (1775-1817), được xuất bản tại Việt Nam dưới cái tên Kiêu hãnh và định kiến.

Hứa Tổ Kiệt kết luận đúng, Tô Nhất nghĩ ngợi một hồi rồi cũng phải công nhận, gật đầu cười. Không sai, ban đầu cô ghét Trình Thực cũng giống như Elizabeth ghét Darcy vậy.

Hứa Tổ Kiệt uống hết cốc sữa rồi đi ngủ. Tô Nhất mang cốc đi rửa sạch sẽ, chuẩn bị đi tắm rồi mới ngủ, lúc đó đã gần hai giờ sáng. Trình Thực đưa cho cô một cái bàn chải đánh răng và một cái khăn mặt mới, nói: “Đồ mới đây.”

“Cảm ơn cậu.” Nói rồi, cô ngáp ngừng giây lát nói tiếp: “Trình Thực, hồi mới quen cậu, mình đã có ấn tượng rất xấu về cậu. Nhưng bây giờ, càng ngày mình càng thấy con người cậu rất tốt.”

Trình Thực nhớ ra điều gì đó, nói: “Lần đầu tiên chúng ta nói chuyện là vì một chiếc lông thiên nga. Lần đó, cậu đã nổi giận đùng đùng.”

“Đúng vậy, giờ nhắc lại mình vẫn thấy bức. Tại sao cậu lại ăn thịt thiên nga chứ? Loài chim đó rất đẹp đẻ và quý hiếm, dù có tiền thì cũng không nên tiêu vào những việc như vậy. Cậu không thấy là mình đang phá hoại môi trường sao?”

Trình Thực chậm rãi nói: “Thực ra... lần ăn thịt thiên nga đó là bố mình mời cơm một vị lãnh đạo. Ông ta nói muốn ăn thịt thú hoang đã đặc biệt cho mới lạ, thế là bố mình liền bỏ ra năm mươi nghìn để mua con thiên nga đó, mời ông ta thưởng thức. Cậu biết không, bây giờ làm kinh tế, thương trường luôn phải gắn liền với quan trường.”

Tô Nhất ngẩn người trong giây lát, chợt hiểu việc săn bắn và ăn thịt động vật hoang dã tại sao đã cấm rất nhiều mà không hiệu quả.

“Nhà mình chẳng bao giờ dám bỏ ra số tiền lớn như vậy để ăn cơm cả. Dù nhà có tiền nhưng một bữa cơm những năm mươi nghìn tệ thì quả là quá lãng phí. Tiền của bố mình cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Tuy nhiên cũng có lúc không chi không được.” Trình Thực lại nói.

Tô Nhất chợt nhớ tới một câu nói của nhân vật Phượng Ốc trong Hồng Lâu Mộng²: “Người giàu cũng có cái khó của người giàu.”

2. Một trong tứ đại kì thư của Trung Quốc, tác giả là Tào Tuyết Cần.

“Có điều mình cũng muốn được ném thử, xem thịt thiên nga có vị ra làm sao.” Nói đến đây, Trình Thực có chút suy tư nhưng rất nhanh hồi tỉnh lại, nhìn lên đồng hồ ở trên tường. “Muộn lắm rồi, cậu đánh răng rửa mặt rồi ngủ đi. Sáng mai có tiết học không?”

“Có, nhưng không quan trọng lắm. Tình hình này Hứa Tổ Kiệt chắc chắn không thể lên lớp. Cậu không phiền nếu chị ấy ở đây thêm một lúc chứ?”

“Không sao, sáng mai mình sẽ gọi giúp việc theo giờ làm chút thức ăn bổ dưỡng cho cậu ấy.”

Tô Nhất cảm động nói: “Trình Thực, lần này cậu giúp đỡ bọn mình nhiều quá, không biết phải cảm ơn cậu thế nào đây.”

“Không cần cảm ơn, cậu tin tưởng mình như vậy, mình rất vui. Thôi, đi ngủ đi, hơn hai giờ rồi.”

Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt ở lại căn hộ nhỏ của Trình Thực một đêm. Hôm sau, mới sáng sớm, người giúp việc đã đến, làm một nồi canh gà ác đầy dinh dưỡng. Canh gà thơm phức, hương vị tuyệt vời. Hứa Tổ Kiệt ăn liền hai bát, sắc mặt hơi tỉnh hơn nhiều. Sau đó, Trình Thực lái xe đưa họ về trường.

Trong vòng nửa năm, hai lần đến bệnh viện phá thai, Hứa Tổ Kiệt tổn thương sâu sắc cả về thể xác lẫn tinh thần. Cô chuyển về kí túc xá ở và quyết định chia tay với anh Chu, vì anh ta đã không ở bên cô trong những giờ phút quan trọng nhất.

Anh Chu luôn miệng kêu oan, nói tối hôm đó anh ta không cố ý tắt máy, bỏ rơi cô mà là vì lúc trước anh ta gọi cho cô nhiều đến nỗi di động hết sạch pin.

Cô nhất định không chịu nghe điện thoại, khiến anh ta buồn bực đi uống rượu giải sầu. Nếu biết cô gặp chuyện chẳng lành, anh ta nhất định không ngồi yên một chỗ. Anh ta không phải là người đàn ông vô trách nhiệm.

Thế nhưng mặc anh ta giải thích thế nào, Hứa Tổ Kiệt cũng không chịu bỏ qua.

Anh Chu tìm đến Tô Nhất nhờ giúp đỡ. “Sang năm là anh tốt nghiệp rồi, định sẽ ở lại Thành Đô. Để tìm được nơi làm việc lí tưởng, ngày nào anh cũng chạy xuôi chạy ngược nên đôi lúc cũng có phần lạnh nhạt với cô ấy. Cô ấy không vui là cấu gắt với anh. Tìm việc khó khăn nên có lúc anh không có đủ kiên nhẫn để dỗ dành cô ấy. Hơn nữa, anh lại vô tình làm cô ấy có thai, cho nên mâu thuẫn ngày càng lớn. Cô ấy cho rằng anh không chịu trách nhiệm. Đúng, anh thừa nhận là anh sai, nhưng anh thật tình cũng không muốn xảy ra chuyện này. Tô Nhất, em giúp anh khuyên cô ấy với.”

“Anh Chu, em sẽ thử. Nhưng chị Hứa giờ vẫn đang tức giận, e rằng chị ấy không chịu nghe.”

Hứa Tổ Kiệt quả nhiên không muốn nghe, Tô Nhất còn chưa mở miệng nói đã bị cô chặn lời: “Trước mặt chị đừng có nhắc đến anh ta. Đau đầu!”

Tô Nhất thì thầm với Chu Hồng: “Cậu nói xem chị Hứa và anh Chu sẽ chia tay như vậy thật sao?”

Chu Hồng không trả lời mà lại hỏi: “Tối qua, sao cậu lại nghĩ đến việc đi tìm Trình Thực?”

Nét mặt Chu Hồng có vẻ khác thường nhưng Tô Nhất không chú ý. Cô đang học đan gắng tay nên cứ cúi gằm mặt xuống, chăm chú với công việc của mình.

Cô chậm rãi nói: “Bởi vì cậu ấy ít nói, tìm cậu ấy đến giúp sẽ không sợ bị lộ chuyện, chuyện này mà bị nhà trường phát hiện thì phiền to. Chu Hồng tối qua cậu mà có ở kí túc thì tốt biết mấy, cậu có sổ di động của Trình Thực, mình sẽ không phải chạy đến tận kí túc xá nam tìm cậu ấy.”

Tô Nhất nói chuyện rất tự nhiên, nghe đến đoạn cô không có sổ di động của Trình Thực, vẻ mặt của Chu Hồng mới trở lại bình thường. Cô nói: “Tối qua, giá như mình về sớm một chút.”

Tô Nhất không để ý đến câu nói đó vì chiếc găng tay vừa bị đan lỗi một mũi, cô đang tập trung tháo ra đan lại. Chu Hồng không nói gì thêm, cầm chiếc khăn mới đan được một nửa lên đan tiếp.

Sau một thời gian nghỉ ngơi, sức khỏe của Hứa Tổ Kiệt đã hồi phục. Cô chạy sang tận khoa Kinh tế, tìm người quen để hỏi về sở thích của Trình Thực, muốn mua chút quà để cảm ơn cậu.

Trở về, Hứa Tổ Kiệt đi tìm Tô Nhất cùng bàn bạc: “Tô Nhất, lần này Trình Thực đã giúp chị rất nhiều, chị muốn mua chút quà để cảm ơn. Vừa khéo sang tuần là sinh nhật lần thứ hai mươi của cậu ấy, em bảo tặng gì bây giờ nhỉ?” “Tuần sau là sinh nhật của cậu ấy à? Thứ mấy?”

“Thứ Ba tuần sau, ngày Chín tháng Mười hai.”

Tô Nhất ngạc nhiên. “Trùng hợp vậy, sinh nhật em cũng vào thứ Ba tuần sau.”

“Thật không?” Hứa Tổ Kiệt dường như chợt nhớ ra.

“Đúng rồi, em cũng sinh vào cuối năm, không ngờ hai người lại sinh cùng một ngày. Cùng ngày sinh nhật rất có thể là số vợ chồng đấy.”

Tô Nhất phì cười trước lời trêu chọc của Hứa Tổ Kiệt, nói: “Chị Hứa, Chung Quốc mà nghe thấy câu này chắc sẽ tức đến xì khói mắt.”

“Ừ nhỉ, em đã có chân mệnh thiên tử của mình rồi. Thôi, không nói linh tinh nữa, giúp chị nghĩ xem nên tặng Trình Thực món quà gì đi.”

“Tặng gì mà chẳng được. Chẳng phải chị bảo với em là chỉ cần tấm lòng là đủ sao?”

“Nói thì như vậy thôi. Mà mua đồ cho cậu ấy thật không dễ chút nào. Cậu ấy có thiếu gì đâu.”

Hứa Tổ Kiệt không nghĩ ra nên tặng gì, Tô Nhất cũng nghe mãi không ra.

Thế là buổi tối, hai người đi khắp các cửa hàng, xem xem có gì phù hợp làm quà tặng không. Vô tình đi qua quầy bán đồ chơi, trong đầu Tô Nhất chợt lóe lên một ý tưởng. “Chị Hứa, em biết nên tặng cậu ấy cái gì rồi.”

50. Chương 9-4

Trình Thực tiễn Tô Nhất đến dưới kí túc xá nữ, ngược nhìn tòa nhà, ra vẻ vu vơ hỏi: “Cậu ở phòng nào đấy?”

“Tầng năm, phía ngoài cùng.”

Tô Nhất chỉ lên một ô cửa sổ tối thui, nhìn là biết không có ai trong phòng.

“Không có ai ở trong phòng à?”

“Đúng vậy, phòng của bọn mình giờ rất vắng vẻ. Đường Thi Vận... cô ấy không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt cũng chuyển đi rồi, Chu Hồng tối tối phải làm đến gần mười một giờ mới về nên nhiều khi phòng chẳng có người.”

Giọng Tô Nhất có vẻ buồn, nhớ lại lúc mới vào đại học, bốn cô gái ngày nào cũng nói cười sôi nổi, cảm xúc của cô lại ùa về.

Hứa Tổ Kiệt chỉ chuyển ra ngoài ở, hai người vẫn thường gặp nhau trong trường, nhưng Đường Thi Vận thì đã rời khỏi thế giới này, họ mãi mãi không gặp được nhau nữa. Tô Nhất và mọi người không bao giờ tùy tiện để hành lý và vật dụng lên giường và bàn của cô. Không giống như nhiều căn phòng khác, bàn trống, giường trống thường trở thành nơi chất đồ vật của cả phòng, ở căn phòng này, bàn trống, giường trống trong lòng các cô mãi mãi thuộc về Đường Thi Vận.

Trình Thực liếc nhìn cô, cất giọng ôn hòa: “Đừng nghĩ đến chuyện của Đường Thi Vận nữa, có nhiều chuyện quên đi sẽ tốt hơn là nhớ tới.”

Không phải là Tô Nhất không biết điều này, nhưng có những việc biết là một lẽ, làm được lại là một lẽ khác. Cô gượng cười, nói: “Thôi, mình lên phòng đây. Tạm biệt.”

Bóng Tô Nhất dần mất hút trong tòa nhà, Trình Thực vẫn đứng đó cho đến khi nhìn thấy cửa sổ phòng cô hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt mới quay người rời bước.

Cậu đi rất chậm, nét mặt đầy suy tư. Đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, cậu dừng lại gọi điện cho tài xế Trương. Trình Thực nhờ tài xế Trương đến khu chung cư kia lấy xe về. Thực ra cậu đã lái xe của Giám đốc Vương đến đó để xem phòng nhưng khi Tô Nhất rủ về cùng, cậu lại quyết định đi xe buýt cùng cô, mặc kệ chiếc xe còn đang đậu ở dưới sân.

Tại sao lại làm như vậy? Trình Thực đứng sững một chỗ tự hỏi mình. Cậu nghe thấy lời thì thầm khe khẽ của trái tim: Hình như cậu đã thích cô ấy rồi.

Thích ư? Trình Thực hít thật sâu, cậu còn có thể thích một cô gái ư? Lục tìm kí ức, Trình Thực cơ hồ gặp lại hình ảnh của chính mình thời niên thiếu. Ngồi một mình trên cánh đồng tĩnh mịch không bóng người, những ngôi sao trên trời lấp lánh, cuối cùng hóa thành một khoảng không mông lung. Đó là nước mắt của cậu, chậm chậm, chậm chậm tuôn rơi lặng lẽ, che mờ thị giác...

Tô Nhất về đến kí túc xá không lâu thì Chu Hồng cũng về. Hôm nay, Chu Hồng về sớm hơn mọi ngày rất nhiều, mặt đỏ bừng bừng như những cánh hoa đào. Mấy hôm nay, ngày nào Chu Hồng cũng về kí túc trong trạng thái ngà ngà say. Cô nói để khách hàng chịu mua rượu, cô cũng phải cùng họ uống một li.

Tô Nhất cảm thấy không ổn lắm, nói: “Cậu uống rượu cùng khách hàng ư? Như vậy nguy hiểm lắm, nhớ người ta cổ tình chúc say cậu rồi giờ trò bày bạ thì sao?”

Nhớ lại chuyện của Đường Thi Vận, Tô Nhất thực sự rất lo lắng, sợ Chu Hồng sơ sẩy lại sa vào vết xe đổ ấy. Chu Hồng trái lại chỉ bình tĩnh nói: “Cậu yên tâm, mình không dễ bị lừa đâu. Tửu lượng của mình cũng không tốt, một li tuyệt đối không say được. Dù họ bảo uống nữa mình cũng sẽ không uống.”

“Chu Hồng, cậu nhất định phải làm việc này sao? Hay là đổi việc khác đi.”

Chu Hồng im lặng trong giây lát mới nói: “Việc này thu nhập tương đối cao, mình cần tiền. Nhà máy quốc doanh nơi bố mẹ mình làm đã phá sản. Công nhân ở độ tuổi của họ là khó khăn nhất, không về hưu được mà cũng rất khó tìm được việc làm mới. Bây giờ tiền trong nhà chỉ có chi chứ chẳng có thu, nếu mình không cố gắng kiếm chút tiền, miệng ăn núi lở, chỉ sợ đến tiền học phí cũng thành vấn đề đấy.”

Tô Nhất im lặng, bỗng chốc thấy lời mình vừa nói thật nực cười. Nếu có cách khác, Chu Hồng cũng không muốn làm những công việc hạ lưu cho dù có kiếm được nhiều tiền. Tô Nhất biết trong trường có một số nữ sinh còn làm những công việc tệ hại hơn cả Chu Hồng, ở các quán bar, sàn nhảy, thậm chí làm gái gọi ở hộp đêm. “Nhân viên phục vụ” là nữ sinh viên giờ đã trở thành tấm biển hot ở nhiều tụ điểm ăn chơi.

“Chu Hồng, sao hôm nay cậu về sớm thế? Lại uống rượu rồi, nhìn mặt cậu đỏ bừng lên kìa.”

“Mình không uống rượu. Hôm nay gặp được một ông khách hào phóng, không yêu cầu gì cả, mua một lều năm chai rượu. Chưa đến tám giờ đã hoàn thành vượt mức chỉ tiêu, mặc kệ mấy lão chỉ thích nhìn người không nhìn rượu, mình về sớm còn hơn.”

“Không uống rượu thì sao mặt cậu lại đỏ thế? Gặp chuyện vui gì à?”

Chu Hồng cười, nói luôn: “Đúng thế, mình đã gặp một người ở dưới lầu.”

“Ai thế?”

Chu Hồng chỉ cười mà không nói, Tô Nhất đã đoán ra. “Mình biết rồi, là người mà cậu đan khăn cho phải không? Rốt cuộc anh ta là ai? Chỉ gặp trên đường đã khiến cậu hạnh phúc như vậy rồi, xem ra cậu có vẻ thích anh chàng này hơn Trình Thực.”

Chu Hồng từng thích Trình Thực và cũng từng bị cậu ta làm tổn thương nặng nề. Từ đó, cô không nói đến chuyện yêu đương nữa, giờ không biết chàng trai nào có bản lĩnh làm cô lại rung động.

Chu Hồng vẫn nhất định không nói mà leo lên giường, lấy cuộn len ra, lại tỉ mỉ đan từng mũi một, khoe môi khê nở một nụ cười.

Tô Nhất muốn tìm một công việc gia sư khác nhưng không thuận lợi chút nào. Đầu tháng Chín, khai giảng năm học là thời điểm nóng nhất của thị trường gia sư, sang tháng Mười nhu cầu này giảm chỉ còn một nửa, và đến tháng Mười một thì lại càng ít. Cô đành tìm một vài việc phát tờ rơi lật vặt.

Thời gian làm gia sư, Tô Nhất thấy đó là một công việc rất vất vả, đến khi đi phát tờ rơi, cô càng thấm thía kiếm tiền thật không dễ dàng. Đứng ở đầu phố mỉm cười với những người xa lạ rồi lễ phép đưa tờ quảng cáo.

Đại đa số người qua đường nhận lấy mà không có chút biểu cảm gì, chỉ liếc nhìn cô một cái; một vài người nhận lấy xem lướt qua rồi vứt ngay xuống đất; một số không thèm nhìn cô mà gạt tay đi thẳng; thậm chí còn có người tỏ vẻ khó chịu, nói: “Không cần, đi đi.”

Phải mất cả buổi chiều, mấy trăm tờ rơi mới được phát hết. Tô Nhất gọi điện tâm sự với Chung Quốc: “Em vừa phát hiện kiếm tiền quả thực chẳng dễ dàng.”

Chung Quốc nói: “Đúng vậy, trước đây cứ vung tay tiêu tiền của bố mẹ, giờ mới thấy không nên một chút nào.”

Sau khi nói một hồi về chuyện kiếm việc làm không đơn giản, Chung Quốc nói với Tô Nhất: “Ngày mai anh được lĩnh lương tháng đầu tiên đấy, tổng cộng chín trăm tệ. Đây là khoản tiền đầu tiên anh kiếm được trong đời, định sẽ giữ lại một trăm tệ, gửi bốn trăm tệ cho bố mẹ và bốn trăm tệ cho em.”

“Còn gửi cho em nữa á? Không cần đâu. Anh giữ lại đi. Em không thiếu tiền tiêu mà.” Tô Nhất miệng nói mà ánh mắt long lanh, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Bố mẹ anh cũng không thiếu tiền tiêu, nhưng khoản tiền này vô cùng ý nghĩa. Bởi vậy sau khi giữ lại một trăm tệ, anh sẽ chia đều thành hai phần, em một phần và bố mẹ một phần, để mọi người dùng tiền mà anh kiếm được. Tô Nhất, em thích gì thì cứ lấy tiền đó mà mua, coi như anh tặng quà cho em.”

Sự mệt mỏi sau một buổi đi phát tờ rơi của Tô Nhất lập tức tan biến trong giây lát. Cô cười vui vẻ, nói: “Vậy ba trăm tệ kiếm được khi làm gia sư em cũng gửi cho anh, để anh cũng dùng tiền mà em kiếm được.”

Chung Quốc từ chối: “Không cần, anh là đàn ông, sao có thể dùng tiền của phụ nữ. Em tiêu tiền của anh là bình thường, nhưng nếu anh tiêu tiền của em thì thật chẳng ra làm sao cả.”

“Anh thật là gia trưởng!” Tô Nhất mắng yêu.

Chung Quốc cười khúc khích, hỏi: “Em không thích à?”

“Em không thích.” Tô Nhất dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Em không làm thế được.”

Chung Quốc nhanh chóng gửi khoản tiền đầu tiên kiếm được trong đời cho Tô Nhất, không thông qua tài khoản ngân hàng mà theo phương thức gửi bảo đảm, tiền được để trong một chiếc phong bì dày màu vàng, bốn tờ tiền mệnh giá một trăm tệ mới cứng, cùng một sê ri. Trong phong bì còn có một mảnh giấy với lời nhắn của cậu: “Tô Nhất đây là những đồng tiền tự tay anh đi lĩnh rồi gửi cho em. Em thích gì thì cứ đi mua nhé.”

Chung Quốc suy nghĩ rất chu đáo, gửi qua ngân hàng thì sẽ không còn là tiền mà cậu đã tự tay lĩnh nữa. Bốn tờ tiền này rất có ý nghĩa, Tô Nhất chẳng dám tiêu, cất cẩn thận chiếc phong bì và cả tờ giấy nhấn.

Bất chước Chung Quốc, Tô Nhất dùng ba trăm tệ tiền công dạy thêm để mua quà cho bố mẹ. Cô chọn cho mỗi người một bộ quần áo giữ nhiệt trong mùa đông rồi gửi về nhà. Bố mẹ cô mừng lắm. Bà Tô gọi điện nói với con gái: “Thế là bố mẹ đã không uổng công thương con gái, kiếm được tiền là mua đồ gửi về báo hiếu.”

Ông Tô lại cười khà khà, bảo: “Tô Nhất! Hai bộ đồ con mua, bố mẹ mặc vào thấy rất ấm.”

Con gái dùng khoản tiền đầu tiên kiếm được mua tặng quần áo giữ nhiệt, bố mẹ mặc vào đương nhiên là cảm thấy rất ấm áp, bởi vì trong đó còn có cả sự ấm áp của tấm lòng con cái.

Sự vui mừng của bố mẹ khiến mắt Tô Nhất cũng rưng rưng. Hai mươi năm nay, cô không nhớ đã tiêu biết bao nhiêu tiền của bố mẹ, giờ cô mới tiêu tiền vì họ có một lần mà họ đã vui vẻ đến vậy rồi...

51. Chương 9-7

Trước sinh nhật Trình Thực một ngày đã có rất nhiều người tặng quà cho cậu, hầu như đều là con gái, và hầu như toàn canh lúc cậu không có trong phòng để gửi tặng vì chỉ có vậy mới không bị cậu từ chối trước mặt.

“Trình Thực, quà tặng sẽ chia cho mấy anh em chúng tớ theo quy định cũ chứ?” Anh chàng béo nhìn đồng quà long lanh xếp trên bàn, cười thích chí.

“Theo quy định cũ.” Trình Thực xưa nay không quan tâm đến những món quà mà các nữ sinh gửi tặng, thậm chí còn không thèm liếc qua, lần nào cũng để cho mấy anh bạn trong phòng chia nhau, nếu bên trong có kèm thư thì họ sẽ đưa lại cho cậu. Cậu sẽ chất thư thành đống rồi mang đốt.

Năm nào cũng có thu nhập lớn ngoài dự kiến, ba anh bạn cùng phòng mặt mày hớn hở mở quà. Bỗng có người kinh ngạc nói: “Sao còn có người tặng ô tô đồ chơi thế này? Trình Thực, đây khác nào coi cậu là trẻ con.”

Trình Thực đang vui đùa trên mạng bỗng sững người, ngẩng đầu nhìn hộp ô tô đồ chơi nằm trên tay anh bạn cùng phòng, lập tức nói: “Đưa cho mình.”

Trình Thực tự tay mở chiếc hộp một cách cẩn thận. Một chiếc ô tô đồ chơi điều khiển từ xa loại đắt tiền hiện ra trước mắt cậu. Vỏ xe màu đỏ tươi, đặt trên tay nhìn như một đốm lửa, khiến lòng cậu cũng ấm dần lên.

Trong hộp còn có một tấm thiệp với những dòng cảm ơn của Hứa Tổ Kiệt.

Trình Thực nhìn lướt qua rồi quăng sang một bên, chỉ lật đi lật lại, ngắm nghía chiếc xe đồ chơi trên tay. Cậu biết món quà mà Hứa Tổ Kiệt tặng nhất định là có nhờ sự tư vấn của Tô Nhất.

Lấy di động ra, ngần ngừ một lúc, cuối cùng Trình Thực cũng quyết định gửi cho Tô Nhất một tin nhắn không đầu không cuối: “Ô tô đồ chơi là do cậu chọn giúp à?”

Rất nhanh đã có tin nhắn lại: “Đúng rồi! Mình và Hứa Tổ Kiệt loanh quanh ở quầy bán đồ chơi khá lâu, cuối cùng cũng chọn được cái này. Cậu có thích không? Nếu không thích có thể đổi sang xe mô hình.”

Trình Thực lập tức nhắn trả lời: “Cảm ơn cậu, mình rất thích!” Đang định gửi đi thì cậu lại nghĩ ngợi một lúc rồi xóa đi, viết lại rằng: “Có cả xe mô hình nữa á, có thể đưa mình đi xem không?”

“Được thôi, đằng nào buổi trưa mình cũng có việc phải ra ngoài. Mười hai giờ trưa gặp nhau ở bến xe buýt nhé?”

“Ok.” Trình Thực trả lời.

Sáng hôm đó, Tô Nhất nhận được giấy báo nhận bưu phẩm từ Bắc Kinh gửi tới, không biết Chung Quốc tặng quà sinh nhật gì cho cô. Cậu bắt chước Tô Nhất giữ bí mật đến cùng, hỏi thế nào cũng không chịu nói, chỉ cười, nói: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Cái kiểu thần thần bí bí đó khiến Tô Nhất cứ thấp tha thấp thỏm, ngồi trong lớp mà cứ đoán già đoán non về món quà Chung Quốc gửi tặng. Đúng mười hai giờ trưa, cô đi vội ra cổng trường, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Trình Thực.

Vừa thấy cô, cậu lập tức mỉm cười.

Vào đông, bầu trời lúc nào cũng u ám, mặt trời bị che khuất bởi tầng tầng lớp lớp những đám mây màu xám. Thật trùng hợp, vào giây phút Trình Thực cười, có một tia nắng xuyên qua kẽ mây, chiếu xuống khiến khuôn mặt cậu như bừng sáng và nụ cười thêm phần rạng rỡ. Tô Nhất cũng đáp trả bằng một nụ cười.

Thấy cậu đi người không, cô liền hỏi: “Sao cậu không mang chiếc ô tô kia đi? Muốn đổi thì phải mang đi chứ.”

Trình Thực ngáp ngừng giây lát rồi nói: “À... Mình quên mất.”

“Còn không mau về lấy đi.”

“Thôi khỏi, để xem thế nào đã, thích thì mình mua thêm cũng được.”

Nói cũng phải, tiền mua một chiếc ô tô đồ chơi với cậu ta có đáng gì. Đúng lúc đó thì xe buýt đến, Tô Nhất nói: “Hôm nay thật may mắn, vừa ra cổng đã có xe ngay. Chắc là vì sinh nhật nên ông trời chiếu cố. Phải rồi, Trình Thực chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn cậu.” Trình Thực vừa nói vừa chen lên trước trả tiền xe buýt cho hai người. Theo thói quen, Tô Nhất đi đến chỗ trống ở hàng ghế cuối xe, nhìn Trình Thực rồi cười tươi, nói: “Cậu cũng phải chúc mừng sinh nhật mình đây.”

Trình Thực ngó người, hỏi: “Trùng hợp vậy à?”

“Ừ, thật là trùng hợp. Không ngờ bọn mình cùng sinh một ngày. Cậu cũng sinh ngày Mười sáu tháng Mười Một âm lịch à?”

Trình Thực lại ngơ ngác. “Không phải, mình sinh mừng Sáu tháng Mười Một âm lịch, nhưng từ trước đến giờ, mình thường tổ chức sinh nhật ngày dương lịch. Theo lịch dương, mình sinh ngày mừng Chín tháng Mười Hai.”

“Thì ra là như vậy! Mình lại hay lấy theo ngày âm lịch, năm nay đổi sang lịch dương vừa khéo đúng vào ngày mừng Chín tháng Mười Hai. Mình cứ ngỡ là trùng hợp thật chứ.”

“Thế cũng là trùng hợp rồi, một người tính lịch âm, một người tính lịch dương mà lại thành ra chung một ngày sinh nhật.” Trình Thực nói với vẻ suy tư.

Xe buýt đi qua khu thương mại có gian hàng bán xe đồ chơi trước, Tô Nhất đưa Trình Thực đi xem chiếc xe mô hình. Cậu ngắm nghía kẻ chiếc xe bằng con mắt của một chuyên gia rồi lắc đầu chê: “Cái này chưa phải là xe mô hình xịn, chỉ lừa được bọn trẻ con thôi.”

“Thật sao? Nhưng nhìn cũng giống đấy chứ.”

“Chỉ ngoại hình bên ngoài thôi chưa đủ, xe mô hình xịn là phải y hệt như xe thật, không được thiếu một linh kiện nào. Chiếc này chưa đạt đến mức đó.”

“Cầu kì vậy. Mình chẳng hiểu biết gì về xe mô hình cả.”

Trình Thực liếc nhìn cô, đột nhiên nói: “Mình đưa cậu đi xem xe thật nhé.”

Tô Nhất không hứng thú lắm với ô tô, hơn nữa còn vội đến bưu điện nhận quà nên cười trừ, tỏ vẻ vô cùng áy náy. “Để hôm khác nhé, mình còn phải đến bưu điện nhận đồ. E là không có đủ thời gian.”

Lúc này Trình Thực mới nhớ ra trong tin nhắn cô đã nói là cũng có việc phải ra ngoài, vừa rồi mãi nói chuyện sinh nhật, cậu quên mất không hỏi cô đi đâu, thì ra là đến bưu điện. Nét mặt cậu thoáng chút thất vọng nhưng vẫn cố nài nỉ:

“Từ đây đến khu Hồng Bài rất thuận tiện. Bắt taxi qua xem một tí, không mất nhiều thời gian đâu mà.”

Tô Nhất nhớ lại khi cô cầu xin sự giúp đỡ của Trình Thực, cậu vừa nghe xong đã đến ngay, giờ người ta muốn đi xem mấy chiếc xe mô hình, nếu cô lại lắc đầu từ chối thì hình như không phải lắm. Thế là cô nói: “Rất tiện à? Vậy đi xem cũng được.”

Trình Thực nghe xong tươi tỉnh hẳn lên.

Đến khu Hồng Bài, Tô Nhất không khỏi hoa mắt vì đủ các kiểu xe mô hình thu nhỏ với đủ màu sắc được trưng bày la liệt trên kệ. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều xe như vậy. Phần lớn đều là xe trong nước hoặc liên doanh, xe nhập khẩu chiếm tỉ lệ tương đối nhỏ nhưng rất đẹp: Nhiều loại xe nổi tiếng thế giới như Mercedes Benz, BMW, Volvo, Saab, OPEL... khiến không ít người phải dừng chân chiêm ngưỡng.

“Cậu thấy mấy chiếc xe của các hãng nổi tiếng này thế nào?” Trình Thực hỏi.

Tô Nhất vốn là kẻ ngoại đạo, thành thực nói: “Nhìn cái nào cũng như nhau, mình chẳng biết xe của các hãng nổi tiếng và xe thường khác nhau ở chỗ nào.”

Trình Thực bật cười. “Như nhau? Mình đang định mời cậu làm cố vấn, xem ra cậu khó có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

“Mời mình làm cố vấn, cậu định mua xe à?”

“Ừ, bố mình cho phép chọn một chiếc xe làm quà sinh nhật.”

Tô Nhất tròn mắt kinh ngạc. Trời đất, món quà sinh nhật này thật là đắt giá! Đúng là con nhà giàu có khác.

Trình Thực đưa cô đi xem một chiếc xe GOLF liên doanh giữa hai hãng FAW3 và Volkswagen mà cậu thích. Chiếc xe này vốn là kiểu xe điển hình của Volkswagen, năm 2003 mới chính thức được bán trong nước. Nhìn thoáng qua hai người đã biết là sinh viên nên lúc đầu chẳng có ai đến mời chào, chỉ coi như khách đến ngắm xe. Mãi một lúc sau mới có một cô nhân viên sành sỏi có lẽ là nhận ra bộ đồ hàng hiệu trên người Trình Thực, liền niềm nở đi tới mời chào sản phẩm: “Chiếc xe này đang rất được giới trẻ yêu thích, cũng là loại xe tốt nhất cho người mới lái xe, anh có thích không?”

3. Một trong năm hãng sản xuất xe hơi lớn nhất Trung Quốc.

“Có thể lái thử không?”

“Được, nhưng phải có người của cửa hàng chúng tôi đi cùng.”

Trình Thực lái thử một chiếc GOLF màu đen, sau đó dù biết Tô Nhất là kẻ ngoại đạo nhưng vẫn hỏi ý kiến của cô: “Cậu thấy thế nào?”

“Mình á?” Tô Nhất nhìn ngó một hồi, cuối cùng chỉ tay vào chiếc GOLF màu đỏ ngay bên cạnh. “Mình không rõ lắm nhưng thấy chiếc này đẹp hơn.”

Con gái mua hàng đều thiên về cảm tính, thường dễ có cảm tình với những thứ có bề ngoài bắt mắt. Cô nhân viên bán hàng không để mất thời cơ, nói thêm:

“Chiếc GOLF đỏ này đúng là rất đẹp, vừa hợp mắt lại bắt mắt, rất phù hợp với những người trẻ tuổi.”

Trình Thực nhìn đi nhìn lại chiếc xe màu đỏ, nếu để cậu chọn màu thì tuyệt đối sẽ không lấy màu này vì cậu thích những màu trầm hơn, ví dụ như đen, trắng, ghi, bạc...

Lượn một vòng quanh chiếc GOLF đỏ, bàn tay cậu khẽ lướt qua thân xe. Màu đỏ của nhiệt huyết dâng trào dưới những ngón tay cậu như tạo nên một luồng hơi ấm, khiến cậu bỗng nhớ đến chiếc xe đồ chơi màu đỏ mà Tô Nhất đã chọn cho mình. Xem ra cô thích màu đỏ. Trình Thực dứt khoát quyết định: “Được, lấy chiếc này.”

Vào ngày Trình Thực tròn hai mươi tuổi, cậu đã nhận được hai chiếc ô tô: Một chiếc GOLF thật và một chiếc ô tô đồ chơi nhỏ có điều khiển từ xa. Cả hai đều có màu đỏ rực, sáng bóng và sinh động, tượng trưng cho nhiệt huyết, cho sức sống tràn trề và hạnh phúc.

52. Chương 9-4

Trình Thực tiễn Tô Nhất đến dưới kí túc xá nữ, ngược nhìn tòa nhà, ra về vu vơ hỏi: “Cậu ở phòng nào đấy?”

“Tầng năm, phía ngoài cùng.”

Tô Nhất chỉ lên một ô cửa sổ tối thui, nhìn là biết không có ai trong phòng.

“Không có ai ở trong phòng à?”

“Đúng vậy, phòng của bọn mình giờ rất vắng vẻ. Đường Thi Vận... cô ấy không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt cũng chuyển đi rồi, Chu Hồng tối tối phải làm đến gần mười một giờ mới về nên nhiều khi phòng chẳng có người.”

Giọng Tô Nhất có vẻ buồn, nhớ lại lúc mới vào đại học, bốn cô gái ngày nào cũng nói cười sôi nổi, cảm xúc của cô lại ùa về.

Hứa Tổ Kiệt chỉ chuyển ra ngoài ở, hai người vẫn thường gặp nhau trong trường, nhưng Đường Thi Vận thì đã rời khỏi thế giới này, họ mãi mãi không gặp được nhau nữa. Tô Nhất và mọi người không bao giờ tùy tiện để hành lí và vật dụng lên giường và bàn của cô. Không giống như nhiều căn phòng khác, bàn trống, giường trống thường trở thành nơi chất đồ vật của cả phòng, ở căn phòng này, bàn trống, giường trống trong lòng các cô mãi mãi thuộc về Đường Thi Vận.

Trình Thực liếc nhìn cô, cất giọng ôn hòa: “Đừng nghĩ đến chuyện của Đường Thi Vận nữa, có nhiều chuyện quên đi sẽ tốt hơn là nhớ tới.”

Không phải là Tô Nhất không biết điều này, nhưng có những việc biết là một lẽ, làm được lại là một lẽ khác. Cô gượng cười, nói: “Thôi, mình lên phòng đây. Tạm biệt.”

Bóng Tô Nhất dần mất hút trong tòa nhà, Trình Thực vẫn đứng đó cho đến khi nhìn thấy cửa sổ phòng cô hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt mới quay người sải bước.

Cậu đi rất chậm, nét mặt đầy suy tư. Đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, cậu dừng lại gọi điện cho tài xế Trương. Trình Thực nhờ tài xế Trương đến khu chung cư kia lấy xe về. Thực ra cậu đã lái xe của Giám đốc Vương đến đó để xem phòng nhưng khi Tô Nhất rủ về cùng, cậu lại quyết định đi xe buýt cùng cô, mặc kệ chiếc xe còn đang đậu ở dưới sân.

Tại sao lại làm như vậy? Trình Thực đứng sững một chỗ tự hỏi mình. Cậu nghe thấy lời thì thầm khe khẽ của trái tim: Hình như cậu đã thích cô ấy rồi.

Thích ư? Trình Thực hít thật sâu, cậu còn có thể thích một cô gái ư? Lục tìm kí ức, Trình Thực cơ hồ gặp lại hình ảnh của chính mình thời niên thiếu. Ngồi một mình trên cánh đồng tĩnh mịch không bóng người, những ngôi sao trên trời lấp lánh, cuối cùng hóa thành một khoảng không mông lung. Đó là nước mắt của cậu, chậm chậm, chậm chậm tuôn rơi lặng lẽ, che mờ thị giác...

Tô Nhất về đến kí túc xá không lâu thì Chu Hồng cũng về. Hôm nay, Chu Hồng về sớm hơn mọi ngày rất nhiều, mặt đỏ bừng bừng như những cánh hoa đào. Mấy hôm nay, ngày nào Chu Hồng cũng về kí túc trong trạng thái ngà ngà say. Cô nói để khách hàng chịu mua rượu, cô cũng phải cùng họ uống một li.

Tô Nhất cảm thấy không ổn lắm, nói: “Cậu uống rượu cùng khách hàng ư? Như vậy nguy hiểm lắm, nhớ người ta cổ tình chuốc say cậu rồi giờ trò bậy bạ thì sao?”

Nhớ lại chuyện của Đường Thi Vận, Tô Nhất thực sự rất lo lắng, sợ Chu Hồng sợ sẩy lại sa vào vết xe đổ ấy. Chu Hồng trái lại chỉ bình tĩnh nói: “Cậu yên tâm, mình không dễ bị lừa đâu. Tửu lượng của mình cũng không tốt, một li tuyệt đối không say được. Dù họ bảo uống nữa mình cũng sẽ không uống.”

“Chu Hồng, cậu nhất định phải làm việc này sao? Hay là đổi việc khác đi.”

Chu Hồng im lặng trong giây lát mới nói: “Việc này thu nhập tương đối cao, mình cần tiền. Nhà máy quốc doanh nơi bố mẹ mình làm đã phá sản. Công nhân ở độ tuổi của họ là khó khăn nhất, không về hưu được mà cũng rất khó tìm được việc làm mới. Bây giờ tiền trong nhà chỉ có chi chứ chẳng có thu, nếu mình không cố gắng kiếm chút tiền, miệng ăn núi lở, chỉ sợ đến tiền học phí cũng thành vấn đề đấy.”

Tô Nhất im lặng, bỗng chốc thấy lời mình vừa nói thật nực cười. Nếu có cách khác, Chu Hồng cũng không muốn làm những công việc hạ lưu cho dù có kiếm được nhiều tiền. Tô Nhất biết trong trường có một số nữ sinh còn làm những công việc tệ hại hơn cả Chu Hồng, ở các quán bar, sàn nhảy, thậm chí làm gái gọi ở hộp đêm. “Nhân viên phục vụ” là nữ sinh viên giờ đã trở thành tấm biển hot ở nhiều tụ điểm ăn chơi.

“Chu Hồng, sao hôm nay cậu về sớm thế? Lại uống rượu rồi, nhìn mặt cậu đỏ bừng lên kìa.”

“Mình không uống rượu. Hôm nay gặp được một ông khách hào phóng, không yêu cầu gì cả, mua một lều năm chai rượu. Chưa đến tám giờ đã hoàn thành vượt mức chỉ tiêu, mặc kệ mấy lão chỉ thích nhìn người không nhìn rượu, mình về sớm còn hơn.”

“Không uống rượu thì sao mặt cậu lại đỏ thế? Gặp chuyện vui gì à?”

Chu Hồng cười, nói luôn: “Đúng thế, mình đã gặp một người ở dưới lầu.”

“Ai thế?”

Chu Hồng chỉ cười mà không nói, Tô Nhất đã đoán ra. “Mình biết rồi, là người mà cậu đan khăn cho phải không? Rốt cuộc anh ta là ai? Chỉ gặp trên đường đã khiến cậu hạnh phúc như vậy rồi, xem ra cậu có vẻ thích anh chàng này hơn Trình Thực.”

Chu Hồng từng thích Trình Thực và cũng từng bị cậu ta làm tổn thương nặng nề. Từ đó, cô không nói đến chuyện yêu đương nữa, giờ không biết chàng trai nào có bản lĩnh làm cô lại rung động.

Chu Hồng vẫn nhất định không nói mà leo lên giường, lấy cuộn len ra, lại tỉ mỉ đan từng mũi một, khoe môi khê nở một nụ cười.

Tô Nhất muốn tìm một công việc gia sư khác nhưng không thuận lợi chút nào. Đầu tháng Chín, khai giảng năm học là thời điểm nóng nhất của thị trường gia sư, sang tháng Mười nhu cầu này giảm chỉ còn một nửa, và đến tháng Mười một thì lại càng ít. Cô đành tìm một vài việc phát tờ rơi lật vặt.

Thời gian làm gia sư, Tô Nhất thấy đó là một công việc rất vất vả, đến khi đi phát tờ rơi, cô càng thấm thía kiếm tiền thật không dễ dàng. Đứng ở đầu phố mỉm cười với những người xa lạ rồi lễ phép đưa tờ quảng cáo.

Đại đa số người qua đường nhận lấy mà không có chút biểu cảm gì, chỉ liếc nhìn cô một cái; một vài người nhận lấy xem lướt qua rồi vứt ngay xuống đất; một số không thèm nhìn cô mà gạt tay đi thẳng; thậm chí còn có người tỏ vẻ khó chịu, nói: “Không cần, đi đi.”

Phải mất cả buổi chiều, mấy trăm tờ rơi mới được phát hết. Tô Nhất gọi điện tâm sự với Chung Quốc: “Em vừa phát hiện kiếm tiền quả thực chẳng dễ dàng.”

Chung Quốc nói: “Đúng vậy, trước đây cứ vung tay tiêu tiền của bố mẹ, giờ mới thấy không nên một chút nào.”

Sau khi nói một hồi về chuyện kiếm việc làm không đơn giản, Chung Quốc nói với Tô Nhất: “Ngày mai anh được lĩnh lương tháng đầu tiên đấy, tổng cộng chín trăm tệ. Đây là khoản tiền đầu tiên anh kiếm được trong đời, định sẽ giữ lại một trăm tệ, gửi bốn trăm tệ cho bố mẹ và bốn trăm tệ cho em.”

“Còn gửi cho em nữa á? Không cần đâu. Anh giữ lại đi. Em không thiếu tiền tiêu mà.” Tô Nhất miệng nói mà ánh mắt long lanh, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Bố mẹ anh cũng không thiếu tiền tiêu, nhưng khoản tiền này vô cùng ý nghĩa. Bởi vậy sau khi giữ lại một trăm tệ, anh sẽ chia đều thành hai phần, em một phần và bố mẹ một phần, để mọi người dùng tiền mà anh kiếm được. Tô Nhất, em thích gì thì cứ lấy tiền đó mà mua, coi như anh tặng quà cho em.”

Sự mệt mỏi sau một buổi đi phát tờ rơi của Tô Nhất lập tức tan biến trong giây lát. Cô cười vui vẻ, nói: “Vay ba trăm tệ kiếm được khi làm gia sư em cũng gửi cho anh, để anh cũng dùng tiền mà em kiếm được.”

Chung Quốc từ chối: “Không cần, anh là đàn ông, sao có thể dùng tiền của phụ nữ. Em tiêu tiền của anh là bình thường, nhưng nếu anh tiêu tiền của em thì thật chẳng ra làm sao cả.”

“Anh thật là gia trưởng!” Tô Nhất mắng yêu.

Chung Quốc cười khúc khích, hỏi: “Em không thích à?”

“Em không thích.” Tô Nhất dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Em không làm thế được.”

Chung Quốc nhanh chóng gửi khoản tiền đầu tiên kiếm được trong đời cho Tô Nhất, không thông qua tài khoản ngân hàng mà theo phương thức gửi bảo đảm, tiền được để trong một chiếc phong bì dày màu vàng, bốn tờ tiền mệnh giá một trăm tệ mới cứng, cùng một sê ri. Trong phong bì còn có một mảnh giấy với lời nhắn của cậu: “Tô Nhất đây là những đồng tiền tự tay anh đi lĩnh rồi gửi cho em. Em thích gì thì cứ đi mua nhé.”

Chung Quốc suy nghĩ rất chu đáo, gửi qua ngân hàng thì sẽ không còn là tiền mà cậu đã tự tay lĩnh nữa. Bốn tờ tiền này rất có ý nghĩa, Tô Nhất chẳng dám tiêu, cất cẩn thận chiếc phong bì và cả tờ giấy nhắn.

Bất chước Chung Quốc, Tô Nhất dùng ba trăm tệ tiền công dạy thêm để mua quà cho bố mẹ. Cô chọn cho mỗi người một bộ quần áo giữ nhiệt trong mùa đông rồi gửi về nhà. Bố mẹ cô mừng lắm. Bà Tô gọi điện nói với con gái: “Thế là bố mẹ đã không uổng công thương con gái, kiếm được tiền là mua đồ gửi về báo hiếu.”

Ông Tô lại cười khà khà, bảo: “Tô Nhất! Hai bộ đồ con mua, bố mẹ mặc vào thấy rất ấm.”

Con gái dùng khoản tiền đầu tiên kiếm được mua tặng quần áo giữ nhiệt, bố mẹ mặc vào đương nhiên là cảm thấy rất ấm áp, bởi vì trong đó còn có cả sự ấm áp của tấm lòng con cái.

Sự vui mừng của bố mẹ khiến mắt Tô Nhất cũng rưng rưng. Hai mươi năm nay, cô không nhớ đã tiêu biết bao nhiêu tiền của bố mẹ, giờ cô mới tiêu tiền vì họ có một lần mà họ đã vui vẻ đến vậy rồi...

53. Chương 9-8

Trình Thực gọi điện nhờ Giám đốc Vương cho người tới làm các thủ tục cần thiết để mua xe rồi lập tức đưa Tô Nhất đến bưu điện. Thời gian không còn nhiều, nếu không đi ngay thì cô sẽ bị lỡ tiết học chiều.

Trước quyết định chớp nhoáng của cậu, Tô Nhất cảm thấy rất kinh ngạc.

“Một chiếc xe đáng giá cả triệu tệ, cậu lượn vài vòng buổi trưa mà đã mua ngay ư? Mình mua một chiếc áo mà còn phải đi mấy cửa hàng đấy.”

Trình Thực gơ tay vẫy một chiếc taxi, nói: “Thích thì mua thôi, cần gì phải đi hàng khác nữa. Hơn nữa, xe cùng một thương hiệu thì giá cả và chất lượng đều như nhau. Phải rồi, cậu đi bưu điện nào?”

Lúc Tô Nhất nói địa chỉ bưu điện cho tài xế, Trình Thực chợt nhớ ra hôm nay là một ngày đặc biệt, bưu phẩm mà cô sắp nhận phải chăng chính là quà sinh nhật?

Quả nhiên là như vậy, trên hộp giấy được gói kín, ngoài tên và địa chỉ của Tô Nhất được viết bằng nét bút lông phóng khoáng, còn có bốn chữ “chúc mừng sinh nhật” rất to. Trình Thực liếc nhìn địa chỉ người gửi

thấy tên một trường đại học ở Bắc Kinh thì lập tức liên tưởng đến lần Tô Nhất mượn di động của mình để gọi đường dài đến đó.

Hộp quà có hình chữ nhật, dài khoảng hai thước, rộng hơn nửa thước. Những loại hộp có kích thước thế này thường được dùng để những vật dài. Tô Nhất chợt nghĩ đến những hộp đàn, hộp kiếm của thời xưa, nhưng cầm trên tay thì thấy không nặng lắm nên chắc không phải là hai thứ này. Cô ngẩng ngửa chiếc hộp, vừa tò mò lại vừa thích thú, nghĩ không ra bên trong chứa vật gì. Cô rất muốn mở ra xem ngay nhưng nghe thế nào lại thôi, để mang về kí túc xá rồi nghiên cứu.

Trình Thực giả vờ hỏi băng quơ: “Ai gửi quà sinh nhật cho cậu phải không?”

Tô Nhất ôm chiếc hộp giống như bảo bối, ngoảnh đầu cười, trả lời cậu một cách rất vô tư: “Bạn trai mình.”

Mặc dù đã đoán được từ trước nhưng khi nghe thấy câu trả lời của cô, lòng Trình Thực vẫn trở nên nặng trĩu như chiếc thuyền đang chìm xuống biển băng... Tuy không muốn đối diện với tâm tư thực sự của mình nhưng nơi thất vọng sâu sắc trong giây phút này đã khiến Trình Thực hiểu ra cậu thích Tô Nhất mất rồi.

Quà sinh nhật mà Chung Quốc gửi cho Tô Nhất được mở ra dưới sự “giám sát” của Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng. Tô Nhất cũng nóng lòng muốn biết món quà là gì nên vô cùng háo hức. Bên trong chiếc hộp là một chiếc hộp gấm rất đẹp. Cả chiếc hộp được bọc một lớp gấm màu xanh với những hoa văn thêu chìm tinh xảo. Mở chiếc hộp ra, bên trong là một cuộn giấy dài. Lẽ nào Chung Quốc tặng cô một bức thư họa?

Sắc mặt của Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng đều lộ vẻ kinh ngạc, món quà này quả là hiếm thấy. Chu Hồng đột nhiên buột miệng nói: “Món quà đậm chất hương xưa sắc cổ kiểu này, nếu Đường Thi Vận nhìn thấy nhất định sẽ rất thích.”

Vừa nói xong, cả ba đồng loạt nhìn sang chiếc giường trống. Sau vài phút im lặng, Hứa Tổ Kiệt chuyển chủ đề: “Tô Nhất, mau mở ra xem thư họa gì?”

Cuộn giấy dài được buộc chặt bằng sợi dây màu đỏ, đầu sợi dây gắn với một cái triện, kỉ niệm chương của Olympic. Tô Nhất cởi cái triện ra, lưu luyến nắm chặt nó trong tay. Đây là triện của cô, còn một chiếc do Chung Quốc giữ. Khi mua được đôi kỉ niệm chương này, Chung Quốc đã gọi cho cô, nói đùa rằng mỗi người phải giữ một cái, sau này ngộ nhớ thất lạc nhau thì sẽ dựa vào nó mà nhận diện.

Tô Nhất trân trọng cất chiếc kỉ niệm chương vào túi áo rồi tiếp tục cởi sợi dây màu đỏ. Cuộn giấy từ từ được mở ra, một bức thư pháp được làm rất cẩn thận hiện ra trước mắt cô. Cả cuộn giấy dài phải đến hai mét, trên nền giấy tuyền màu trắng tuyết là những nét chữ rắn rỏi, vuông vức và thẳng hàng. Nội dung đơn giản chỉ có ba chữ: Anh yêu em, nhưng được viết bằng các kiểu Hành, Khải, Lệ, Thảo, Triện... Tô Nhất nhìn đến mức ngẩn ngơ.

Hứa Tổ Kiệt và Chu Hồng đều trở mắt nhìn, trầm trồ thán phục: “Cậu ấy viết bao nhiêu chữ “Anh yêu em” vậy nhỉ? Tô Nhất, là Chung Quốc tự tay viết à? Cậu ấy viết thư pháp đẹp đấy chứ!”

Tô Nhất bỗng nhiên nhớ lại đợt nghỉ hè, khi viết ba chữ này cho cô xem, Chung Quốc đã nói: “Ngày nào anh cũng luyện nhưng chỉ luyện viết ba chữ thôi... Không chỉ luyện viết kiểu chữ Khải, anh còn luyện viết cả chữ Lệ, Triện, Hành, Thảo... Chỉ khổ luyện được ba chữ này để thể hiện tình yêu với em.”

Thì ra cậu đã chuẩn bị quà sinh nhật cho cô từ lúc đó, trong khi cô thì cứ ngỡ nghech chẳng nhận ra.

Chu Hồng tò mò đếm: “Mỗi cột năm câu “Anh yêu em”, tổng cộng...”

Hứa Tổ Kiệt cùng đếm theo: “Năm, mười, mười lăm, hai mươi... tổng cộng có một trăm linh tư hàng. Năm nhân một trăm linh tư... Ồ, cậu ấy đã viết năm trăm hai mươi bốn câu “Anh yêu em”. Một con số thật ý nghĩa! Tô Nhất, vì món quà sinh nhật này của em, Chung Quốc hẳn đã mất rất nhiều công sức.”

4. Trong tiếng Trung, 520 có cách phát âm gần giống câu “Anh yêu em”.

Năm trăm hai mươi câu “Anh yêu em”, Tô Nhất như mở cờ trong bụng, nét mặt tươi cười rạng rỡ. Khi Tô Nhất gọi điện thoại cho Chung Quốc, chuông chỉ kêu một hồi cậu đã vội vàng nghe. “Thế nào? Có thích món quà không?”

Tô Nhất tuy rất vui nhưng miệng vẫn nói: “Bình thường thôi, nhưng nể tình anh đã viết nhiều chữ như vậy, không có công cũng là có sức, em sẽ tặng anh mấy lời khen. Món quà không tệ lắm, em hài lòng ở mức trung bình.”

Chung Quốc kêu lên: “Cái gì? Món quà anh dày công chuẩn bị suốt nửa năm, vậy mà em chỉ hài lòng trung bình thôi sao?! Đau lòng quá!”

“Được rồi, em rất hài lòng, thế đã được chưa?”

“Thế rốt cuộc là hài lòng ở mức trung bình hay là rất hài lòng?”

“Đồ ngốc, thế mà cũng phải hỏi!”

“Ừ, anh là đồ ngốc. Đồ ngốc như anh mà vẫn có người thích đấy, em nói người đó có ngốc hơn anh không?”

Tô Nhất phì cười. “Anh thật biết rào trước đón sau, rào đi rào lại rồi lại đổ hết cho em. Em hỏi anh, anh bắt đầu viết cái này từ khi nào?”

“Từ đầu học kì trước, đợt dịch SARS, này nào cũng chôn chân trong kí túc, chẳng có việc gì làm nên anh lấy giấy bút ra tập viết. Rồi anh chợt nghĩ đang không biết nên chuẩn bị quà gì mừng sinh nhật em hai mươi tuổi, hay là tặng em một bức tranh chữ để tỏ tình. Thế là anh chạy thẳng đến Lưu Ly tưởng chọn giấy tuyên về tập viết, ban đầu còn viết hỏng mất mấy chục tờ. Một trang giấy viết mấy trăm chữ, chỉ cần có một chữ viết sai là hỏng cả tờ, phải viết lại từ đầu. Tô Nhất, anh viết đến sưng hết cả tay rồi!”

Tô Nhất nghe mà thấy xót xa. “Đồ ngốc, cần gì phải viết nhiều như vậy! Anh viết ít đi một chút có sao đâu.”

“Năm trăm hai mươi chữ mới có ý nghĩa mà! Em biết không, ban đầu anh định viết một nghìn ba trăm mười bốn chữ. Nhưng như vậy chỉ ít cũng phải viết mười mấy trang, ghép thành hoành phi thư pháp sẽ rất dài, không dễ làm. Chỉ có thể giảm còn năm trăm hai mươi chữ, không thể để ít hơn được nữa, nếu không thì chẳng còn ý nghĩa gì.”

Một nghìn ba trăm mười bốn chữ? Tô Nhất nghiêng đầu nghĩ ngợi, lập tức nghiệm ra ý nghĩa của con số đó. Một nghìn ba trăm mười bốn có nghĩa là trọn đời trọn kiếp. Chung Quốc thật biết nghĩ, vì món quà này, cậu đã phải bỏ ra không ít tâm sức. Chợt nghĩ ra điều gì, cô hỏi: “Chung Quốc, học kì này bận rộn như vậy, anh lấy thời gian đâu mà viết thư pháp?”

“Thời gian chẳng khác nào bọt biển. Chỉ cần em nghĩ là đủ thì sẽ có cách. Có thời gian rảnh là anh lại lôi giấy bút ra viết.”

“Anh nói thật đi, có phải thức đêm để viết không?” Chung Quốc ngáp ngừng rồi trả lời qua quýt: “Thỉnh thoảng thôi.”

“Thỉnh thoảng?”

Tô Nhất nhớ lại bản thân cũng từng mấy hôm liền thức khuya để đan khăn, không khó để hình dung giữa bọn bề học hành và làm việc, Chung Quốc vẫn giành thời gian viết năm trăm hai mươi câu “Anh yêu em” để tặng cô. Cô chẳng may đan nhầm một mũi, nhiều nhất cũng chỉ gỡ vài hàng, còn cậu mà viết nhầm một nét là vứt đi viết lại từ đầu. Từng con chữ đều tốn công tốn sức chẳng kém gì từng đường kim mũi len của cô.

Từng đường kim đan, từng nét bút đều chứa tình yêu dạt dào.

“Chỉ thỉnh thoảng thôi mà.” Chung Quốc chuyển chủ đề, cười, hỏi cô: “Thưa Tô Nhất nữ vương bề hạ, có nhật nguyệt làm chứng cho tấm lòng trung thành của vi thần đối với ngài. Ngài có phần thưởng gì cho thần không ạ?”

Tô Nhất cười lớn. “Có, người chờ đấy. Vài hôm nữa ta nhất định sẽ có thưởng cho người.”

Tô Nhất nhanh chóng đan xong đôi găng tay rồi gửi đến Bắc Kinh cùng chiếc khăn quàng. Chung Quốc lại lần nữa bị bất ngờ, hỏi: “Em biết đan cả gang tay rồi à? Tuyệt quá, đôi anh mua vừa bị rách, giờ có thể đi đôi em đan rồi. Tô Nhất, khăn quàng, găng tay có rồi, khi nào đan cho anh một chiếc áo được không?”

Trước yêu cầu của Chung Quốc, Tô Nhất vờ làm ngờ, nói: “Áo len á, để xem lúc nào em thích đã.”

Nói vậy nhưng tất máy là cô chạy đi mua len ngay.

Thực ra, cô đã có ý định sẽ học đan áo len, quần len, mũ len, tất len... Cô muốn Chung Quốc mặc toàn đồ do cô đan để những cơn gió đông ở Bắc Kinh không thể làm cậu bị lạnh nữa.

Mùa đông năm 2003, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, từ một cô gái chưa từng chạm tay đến sợi len nào, Tô Nhất đã trở thành một cao thủ đan len. Tình yêu có lúc thật giống như thầy phù thủy vậy.

54. Chương 9-4

Trình Thực tiễn Tô Nhất đến dưới kí túc xá nữ, ngược nhìn tòa nhà, ra vẻ vu vơ hỏi: “Cậu ở phòng nào đấy?”

“Tầng năm, phía ngoài cùng.”

Tô Nhất chỉ lên một ô cửa sổ tối thui, nhìn là biết không có ai trong phòng.

“Không có ai ở trong phòng à?”

“Đúng vậy, phòng của bọn mình giờ rất vắng vẻ. Đường Thi Vận... cô ấy không còn nữa, Hứa Tổ Kiệt cũng chuyển đi rồi, Chu Hồng tối tối phải làm đến gần mười một giờ mới về nên nhiều khi phòng chẳng có người.”

Giọng Tô Nhất có vẻ buồn, nhớ lại lúc mới vào đại học, bốn cô gái ngày nào cũng nói cười sôi nổi, cảm xúc của cô lại ùa về.

Hứa Tổ Kiệt chỉ chuyển ra ngoài ở, hai người vẫn thường gặp nhau trong trường, nhưng Đường Thi Vận thì đã rời khỏi thế giới này, họ mãi mãi không gặp được nhau nữa. Tô Nhất và mọi người không bao giờ tùy tiện để hành lí và vật dụng lên giường và bàn của cô. Không giống như nhiều căn phòng khác, bàn trống, giường trống thường trở thành nơi chất đồ vật của cả phòng, ở căn phòng này, bàn trống, giường trống trong lòng các cô mãi mãi thuộc về Đường Thi Vận.

Trình Thực liếc nhìn cô, cất giọng ôn hòa: “Đừng nghĩ đến chuyện của Đường Thi Vận nữa, có nhiều chuyện quên đi sẽ tốt hơn là nhớ tới.”

Không phải là Tô Nhất không biết điều này, nhưng có những việc biết là một lẽ, làm được lại là một lẽ khác. Cô gượng cười, nói: “Thôi, mình lên phòng đây. Tạm biệt.”

Bóng Tô Nhất dần mất hút trong tòa nhà, Trình Thực vẫn đứng đó cho đến khi nhìn thấy cửa sổ phòng cô hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt mới quay người rời bước.

Cậu đi rất chậm, nét mặt đầy suy tư. Đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, cậu dừng lại gọi điện cho tài xế Trương. Trình Thực nhờ tài xế Trương đến khu chung cư kia lấy xe về. Thực ra cậu đã lái xe của Giám đốc Vương đến đó để xem phòng nhưng khi Tô Nhất rủ về cùng, cậu lại quyết định đi xe buýt cùng cô, mặc kệ chiếc xe còn đang đậu ở dưới sân.

Tại sao lại làm như vậy? Trình Thực đứng sững một chỗ tự hỏi mình. Cậu nghe thấy lời thì thầm khe khẽ của trái tim: Hình như cậu đã thích cô ấy rồi.

Thích ư? Trình Thực hít thật sâu, cậu còn có thể thích một cô gái ư? Lục tìm kí ức, Trình Thực cơ hồ gặp lại hình ảnh của chính mình thời niên thiếu. Ngồi một mình trên cánh đồng tĩnh mịch không bóng người, những ngôi sao trên trời lấp lánh, cuối cùng hóa thành một khoảng không mông lung. Đó là nước mắt của cậu, chậm chậm, chậm chậm tuôn rơi lặng lẽ, che mờ thị giác...

Tô Nhất về đến kí túc xá không lâu thì Chu Hồng cũng về. Hôm nay, Chu Hồng về sớm hơn mọi ngày rất nhiều, mặt đỏ bừng bừng như những cánh hoa đào. Mấy hôm nay, ngày nào Chu Hồng cũng về kí túc trong trạng thái ngà ngà say. Cô nói để khách hàng chịu mua rượu, cô cũng phải cùng họ uống một li.

Tô Nhất cảm thấy không ổn lắm, nói: “Cậu uống rượu cùng khách hàng ư? Như vậy nguy hiểm lắm, nhờ người ta cố tình chuốc say cậu rồi giờ trò bày bạ thì sao?”

Nhớ lại chuyện của Đường Thi Vận, Tô Nhất thực sự rất lo lắng, sợ Chu Hồng sơ sẩy lại sa vào vết xe đổ ấy. Chu Hồng trái lại chỉ bình tĩnh nói: “Cậu yên tâm, mình không dễ bị lừa đâu. Tửu lượng của mình cũng không tốt, một li tuyệt đối không say được. Dù họ bảo uống nữa mình cũng sẽ không uống.”

“Chu Hồng, cậu nhất định phải làm việc này sao? Hay là đổi việc khác đi.”

Chu Hồng im lặng trong giây lát mới nói: “Việc này thu nhập tương đối cao, mình cần tiền. Nhà máy quốc doanh nơi bố mẹ mình làm đã phá sản. Công nhân ở độ tuổi của họ là khó khăn nhất, không về hưu được mà cũng rất khó tìm được việc làm mới. Bây giờ tiền trong nhà chỉ có chi chứ chẳng có thu, nếu mình không cố gắng kiếm chút tiền, miếng ăn núi lở, chỉ sợ đến tiền học phí cũng thành vấn đề đấy.”

Tô Nhất im lặng, bỗng chốc thấy lời mình vừa nói thật nực cười. Nếu có cách khác, Chu Hồng cũng không muốn làm những công việc hạ lưu cho dù có kiếm được nhiều tiền. Tô Nhất biết trong trường có một số nữ sinh còn làm những công việc tệ hại hơn cả Chu Hồng, ở các quán bar, sàn nhảy, thậm chí làm gái gọi ở hộp đêm. “Nhân viên phục vụ” là nữ sinh viên giờ đã trở thành tấm biển hot ở nhiều tụ điểm ăn chơi.

“Chu Hồng, sao hôm nay cậu về sớm thế? Lại uống rượu rồi, nhìn mặt cậu đỏ bừng lên kìa.”

“Mình không uống rượu. Hôm nay gặp được một ông khách hào phóng, không yêu cầu gì cả, mua một lèo năm chai rượu. Chưa đến tám giờ đã hoàn thành vượt mức chỉ tiêu, mặc kệ mấy lão chỉ thích nhìn người không nhìn rượu, mình về sớm còn hơn.”

“Không uống rượu thì sao mặt cậu lại đỏ thế? Gặp chuyện vui gì à?”

Chu Hồng cười, nói luôn: “Đúng thế, mình đã gặp một người ở dưới lầu.”

“Ai thế?”

Chu Hồng chỉ cười mà không nói, Tô Nhất đã đoán ra. “Mình biết rồi, là người mà cậu đan khăn cho phải không? Rốt cuộc anh ta là ai? Chỉ gặp trên đường đã khiến cậu hạnh phúc như vậy rồi, xem ra cậu có vẻ thích anh chàng này hơn Trình Thực.”

Chu Hồng từng thích Trình Thực và cũng từng bị cậu ta làm tổn thương nặng nề. Từ đó, cô không nói đến chuyện yêu đương nữa, giờ không biết chàng trai nào có bản lĩnh làm cô lại rung động.

Chu Hồng vẫn nhất định không nói mà leo lên giường, lấy cuộn len ra, lại tỉ mỉ đan từng mũi một, khéo môi khê nở một nụ cười.

Tô Nhất muốn tìm một công việc gia sư khác nhưng không thuận lợi chút nào. Đầu tháng Chín, khai giảng năm học là thời điểm nóng nhất của thị trường gia sư, sang tháng Mười nhu cầu này giảm chỉ còn một nửa, và đến tháng Mười một thì lại càng ít. Cô đành tìm một vài việc phát tờ rơi lật vặt.

Thời gian làm gia sư, Tô Nhất thấy đó là một công việc rất vất vả, đến khi đi phát tờ rơi, cô càng thấm thía kiếm tiền thật không dễ dàng. Đứng ở đầu phố mỉm cười với những người xa lạ rồi lễ phép đưa tờ quảng cáo.

Đại đa số người qua đường nhận lấy mà không có chút biểu cảm gì, chỉ liếc nhìn cô một cái; một vài người nhận lấy xem lướt qua rồi vứt ngay xuống đất; một số không thèm nhìn cô mà gạt tay đi thẳng; thậm chí còn có người tỏ vẻ khó chịu, nói: “Không cần, đi đi.”

Phải mất cả buổi chiều, mấy trăm tờ rơi mới được phát hết. Tô Nhất gọi điện tâm sự với Chung Quốc: “Em vừa phát hiện kiếm tiền quả thực chẳng dễ dàng.”

Chung Quốc nói: “Đúng vậy, trước đây cứ vung tay tiêu tiền của bố mẹ, giờ mới thấy không nên một chút nào.”

Sau khi nói một hồi về chuyện kiếm việc làm không đơn giản, Chung Quốc nói với Tô Nhất: “Ngày mai anh được lĩnh lương tháng đầu tiên đấy, tổng cộng chín trăm tệ. Đây là khoản tiền đầu tiên anh kiếm được trong đời, định sẽ giữ lại một trăm tệ, gửi bốn trăm tệ cho bố mẹ và bốn trăm tệ cho em.”

“Còn gửi cho em nữa á? Không cần đâu. Anh giữ lại đi. Em không thiếu tiền tiêu mà.” Tô Nhất miệng nói mà ánh mắt long lanh, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Bố mẹ anh cũng không thiếu tiền tiêu, nhưng khoản tiền này vô cùng ý nghĩa. Bởi vậy sau khi giữ lại một trăm tệ, anh sẽ chia đều thành hai phần, em một phần và bố mẹ một phần, để mọi người dùng tiền mà anh kiếm được. Tô Nhất, em thích gì thì cứ lấy tiền đó mà mua, coi như anh tặng quà cho em.”

Sự mệt mỏi sau một buổi đi phát tờ rơi của Tô Nhất lập tức tan biến trong giây lát. Cô cười vui vẻ, nói: “Vay ba trăm tệ kiếm được khi làm gia sư em cũng gửi cho anh, để anh cũng dùng tiền mà em kiếm được.”

Chung Quốc từ chối: “Không cần, anh là đàn ông, sao có thể dùng tiền của phụ nữ. Em tiêu tiền của anh là bình thường, nhưng nếu anh tiêu tiền của em thì thật chẳng ra làm sao cả.”

“Anh thật là gia trưởng!” Tô Nhất mắng yêu.

Chung Quốc cười khúc khích, hỏi: “Em không thích à?”

“Em không thích.” Tô Nhất dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Em không làm thế được.”

Chung Quốc nhanh chóng gửi khoản tiền đầu tiên kiếm được trong đời cho Tô Nhất, không thông qua tài khoản ngân hàng mà theo phương thức gửi bảo đảm, tiền được để trong một chiếc phong bì dày màu vàng, bốn tờ tiền mệnh giá một trăm tệ mới cứng, cùng một sê ri. Trong phong bì còn có một mảnh giấy với lời nhắn của cậu: “Tô Nhất đây là những đồng tiền tự tay anh đi lĩnh rồi gửi cho em. Em thích gì thì cứ đi mua nhé.”

Chung Quốc suy nghĩ rất chu đáo, gửi qua ngân hàng thì sẽ không còn là tiền mà cậu đã tự tay lĩnh nữa. Bốn tờ tiền này rất có ý nghĩa, Tô Nhất chẳng dám tiêu, cất cẩn thận chiếc phong bì và cả tờ giấy nhắn.

Bắt chước Chung Quốc, Tô Nhất dùng ba trăm tệ tiền công dạy thêm để mua quà cho bố mẹ. Cô chọn cho mỗi người một bộ quần áo giữ nhiệt trong mùa đông rồi gửi về nhà. Bố mẹ cô mừng lắm. Bà Tô gọi điện nói với con gái: “Thế là bố mẹ đã không uổng công thương con gái, kiếm được tiền là mua đồ gửi về báo hiếu.”

Ông Tô lại cười khà khà, bảo: “Tô Nhất! Hai bộ đồ con mua, bố mẹ mặc vào thấy rất ấm.”

Con gái dùng khoản tiền đầu tiên kiếm được mua tặng quần áo giữ nhiệt, bố mẹ mặc vào đương nhiên là cảm thấy rất ấm áp, bởi vì trong đó còn có cả sự ấm áp của tấm lòng con cái.

Sự vui mừng của bố mẹ khiến mắt Tô Nhất cũng rưng rưng. Hai mươi năm nay, cô không nhớ đã tiêu biết bao nhiêu tiền của bố mẹ, giờ cô mới tiêu tiền vì họ có một lần mà họ đã vui vẻ đến vậy rồi...

55. Chương 9-9

Mấy hôm nay, Chu Hồng dường như có tâm sự, lúc nào cũng đứng ngồi không yên, điện thoại bàn vừa đổ chuông là cô sẽ lao đến nghe, cứ như đang đợi điện thoại của ai đó. Ngày nào đi làm về, vừa bước chân vào phòng là cô đã hỏi: “Hôm nay mình có điện thoại không?”

Tô Nhất bận học đàn, không để ý mấy chuyện này. Nhưng Hứa Tổ Kiệt thì dường như đã đoán ra, liền châm chọc: “Ngày em gái cầu vòng, chờ điện thoại của người trong mộng hả?”

Chu Hồng đỏ mặt, im lặng, cúi đầu đi thẳng vào toilet. Hứa Tổ Kiệt thì thào với Tô Nhất: “Em có biết Chu Hồng đang thích ai không? Sao dạo này miệng nó kín thế, một sợi gió cũng không thể lọt vào. Trước đây, khi thích Trình Thực, nó còn tuyên bố với cả phòng.”

“Cậu ấy không muốn nói thì thôi. Cứ để cậu ấy giữ bí mật này đi.” Tô Nhất nói.

Rất cuộc Chu Hồng thích ai, không lâu sau Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt đều tường tận câu trả lời.

Chập tối hôm đó, ba người cùng đến căn tin ăn cơm.

Tất cả là nhờ Hứa Tổ Kiệt nhanh mắt, vừa ngồi xuống thì thấy ở bàn kế bên có anh chàng béo quàng một chiếc khăn len lông cừu rất đẹp. Màu sắc và hoa văn của chiếc khăn quen thuộc đến mức cô vừa nhìn đã nhận ra đó là chiếc khăn mà Chu Hồng đã đan. Không cần phải hỏi cũng biết chàng trai may mắn nhận được món quà của Chu Hồng chính là anh béo này. Hứa Tổ Kiệt lập tức huých nhẹ vào tay Tô Nhất, hất cằm ra hiệu cho cô nhìn về hướng đó rồi lại nhìn sang Chu Hồng, khúc khích cười, nói: “Em gái cầu vòng, bọn chị phát hiện ra ý trung nhân của em rồi. Xem em còn giấu được nữa không.”

Tô Nhất ngoái đầu nhìn, cảm thấy anh chàng béo kia trông hơi quen mặt nhưng nghĩ không ra là đã gặp ở đâu. Quay lại định hỏi Chu Hồng thì cô giật mình khi thấy gương mặt cô ấy cắt không còn giọt máu.

Tô Nhất chưa hiểu đầu đuôi thế nào nhưng biết chắc phải có vấn đề gì đó.

Biểu cảm của Chu Hồng tuyệt đối không phải là biểu cảm của một cô gái khi nhìn thấy ý trung nhân quàng chiếc khăn len mình đan tặng.

Hứa Tổ Kiệt cũng nhận thấy vẻ khác thường của Chu Hồng, hết nhìn anh chàng béo rồi lại nhìn cô, nụ cười trên mặt tắt ngấm. Cô rụt rè hỏi: “Em sao vậy?”

Chu Hồng không trả lời mà cứ ngây người nhìn chằm chằm vào anh chàng béo. Anh ta đang chăm chú ăn cơm thì dường như phát hiện ra sự bất thường, vừa quay sang đã phải đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Chu Hồng, liền sững sờ vẻ khó hiểu.

Chu Hồng đi về phía anh ta, môi run run, nói: “Trả lại khăn cho tôi.”

Anh chàng béo như sực tỉnh, cười gượng rồi không nói một lời, lập tức cởi khăn ra đưa cho Chu Hồng. Lấy được khăn rồi, Chu Hồng quay người đi thẳng, cơm cũng không thêm ăn nữa.

“Chu Hồng...”

Hứa Tổ Kiệt gọi với theo, Tô Nhất nhanh nhẩu nói: “Chị Hứa, đừng gọi nữa, chị mang cơm cho cậu ấy đi. Em sẽ đi hỏi anh chàng béo kia xem rốt cuộc là có chuyện gì.”

Tô Nhất tương đối thuận lợi trong việc moi thông tin từ anh chàng béo kia.

Đến lúc đó cô mới biết vì sao lại cảm thấy anh ta quen mặt thế, thì ra anh ta chính là bạn cùng phòng của Trình Thực, cô đã từng hỏi anh ta số điện thoại của Trình Thực. Chiếc khăn mà anh ta quàng hóa ra là một trong những món quà sinh nhật mà Trình Thực nhận được.

“Năm nào chẳng thế, quà sinh nhật mà Trình Thực nhận được đều cho ba anh em cùng phòng chúng tôi chia nhau. Cậu ấy có cần đâu, thậm chí còn chẳng nhìn lấy một cái. Nếu quà mà kèm thư thì chúng tôi đưa thư cho cậu ấy cậu ấy sẽ đốt hết.”

Tô Nhất không ngờ là Chu Hồng vẫn còn thích Trình Thực, học đan khăn là để chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu ta. Thế mà cậu ta đến nhìn cũng chẳng thèm, quẳng cho mấy anh bạn cùng phòng. Bất chợt cô nhớ tới một câu thơ: “Tôi muốn mở lòng cùng trăng sáng, cố sao trăng sáng chiếu nước sâu?”

Trở về kí túc xá, Tô Nhất giật mình thấy khắp phòng vương vãi những sợi len, nhấp nhô như sóng. Chu Hồng đang tháo chiếc khăn len đó ra, nào kéo, nào giật, nào dứt... từng nắm, từng nắm một. Chiếc khăn mà cô đã bỏ vào biết bao tâm huyết trong chớp mắt chỉ còn là một đồng len rồi. Cô vừa tháo vừa khóc, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi, từng giọt như từng mảnh trái tim tan vỡ.

Hứa Tổ Kiệt ra hiệu cho Tô Nhất, cô đã khuyên giải rất lâu nhưng chẳng có kết quả. Tô Nhất nghĩ ngợi mấy giây rồi quay người ra khỏi phòng, gửi cho

Trình Thực một tin nhắn: “Cậu đang ở đâu, nếu rảnh thì đến chỗ mình nói chuyện được không?”

Trình Thực trả lời rất nhanh: “Cậu tìm mình vì chuyện chiếc khăn?”

Xem ra anh chàng béo kia đã kể lại sự việc cho cậu ta.

“Đúng, nói chuyện được không?”

Trình Thực trả lời: “Không, chẳng có gì để nói.”

Cự tuyệt một cách rất lạnh lùng, cậu ta lại đáng ghét như cũ rồi. Tô Nhất phần nộ, cậu ta không chịu đến thì cô sẽ tìm đến tận cửa.

Khi Tô Nhất tức giận dùng dùng xông vào phòng kí túc của Trình Thực thì chỉ có anh chàng béo kia ở đó.

Vừa nhìn thấy cô, anh ta vội nói: “Trình Thực không có nhà cậu ấy vừa ra ngoài rồi.”

Chuồn nhanh thật, Tô Nhất trừng mắt hỏi: “Cậu ta đi đâu rồi?”

“Tôi không biết.”

Hòa thượng trốn không khỏi được chùa, Tô Nhất không khách khí kéo một cái ghế và ngồi xuống, nói: “VẬY thì tôi sẽ đợi ở đây.”

“Cô đợi ở đây á? Trình Thực chưa chắc sẽ trở về, cậu ấy có nhà thuê ở bên ngoài, có khi ngủ lại đó cũng nên.”

Câu nói này khiến Tô Nhất sực tỉnh, có lẽ Trình Thực đã đến căn hộ đó, chỉ bằng đến đó tìm cậu ta.

Xuống dưới sân, Tô Nhất bắt gặp anh Chu đạp xe về.

Cô mừng rỡ nói: “Anh Chu, cho em mượn xe đạp một lúc. Nhanh lên.”

Anh Chu vẫn hi vọng Tô Nhất sẽ giúp mình níu kéo Hứa Tổ Kiệt, không nói một lời liền đưa xe cho cô, chỉ dặn dò một câu: “Đây là xe đạp mới của bạn anh, em đi cẩn thận nhé.”

“Yên tâm đi.” Tô Nhất đạp thật nhanh tới tòa nhà nơi có căn hộ Trình Thực thuê, vừa dựng xe, cô lập tức chạy lên đập cửa rầm rầm. Thế nhưng có gọi thế nào, cánh cửa kia vẫn im thin thít. Liếc nhìn ô mắt mèo trên cửa, cô đoán chắc là nhìn thấy cô nên cậu ta cố tình không mở cửa. Cô tiếp tục đập cửa, nói:

“Trình Thực, cậu mở cửa ra. Mình biết cậu đang ở bên trong. Cậu ra đây nói cho rõ ràng, nếu không mình sẽ không đi, đêm nay cậu đừng hòng ngủ được.”

Tô Nhất đập cửa không ngừng khiến bà cụ nhà bên phải mở cửa lò đầu ra, vẻ không hài lòng, nói: “Gọi lâu như vậy mà không có ai mở cửa, chắc chắn là không có nhà rồi. Cô có thể ngừng đập không? Cháu tôi đang làm bài tập.”

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.” Tô Nhất liên tục xin lỗi, không đập cửa nữa.

Thấy có chuông điện bên khung cửa, cô đổi sang nhấn chuông. Từng hồi chuông vang lên, cô không tin Trình Thực có thể chịu đựng được. Hết đập cửa rồi lại bấm chuông nhưng cánh cửa vẫn không mở. Tay Tô Nhất đã mỏi nhừ, cô đành nghỉ ngơi một lát. Vô tình quay đầu lại, cô thấy Trình Thực đứng ở đầu cầu thang, vẻ mặt vô cùng sững sốt.

“Cậu... Cậu không ở trong nhà ư? Mình cứ nghĩ cậu cố ý không mở cửa cơ đấy.”

Trình Thực chẳng nói chẳng rằng lặng lẽ đi tới, mở cửa vào nhà. Tô Nhất cũng vào theo. “Trình Thực, cùng mình đi gặp Chu Hồng được không? Cô ấy khóc sưng cả mắt vì cậu đấy.”

“Đó là việc của cô ấy.” Trình Thực rất điềm tĩnh nói.

“Tại sao cậu lại làm như vậy? Quá lạnh lùng! Lúc giúp Hứa Tổ Kiệt thì nhiệt tình như vậy, sao giờ lại lạnh nhạt với Chu Hồng thế?”

“Không phải chuyện của cậu.”

Tô Nhất tức đến nghẹn họng khi nghe câu trả lời lạnh lùng của cậu ta. Nếu là bình thường thì cô đã nổi đóa lên rồi, nhưng nghe đến việc Trình Thực từng giúp đỡ Hứa Tổ Kiệt, cô lại nhẫn nhịn, nhẹ nhàng nói: “Đúng, không phải chuyện của mình. Nhưng Chu Hồng là bạn tốt của mình. Cậu... coi như mình đang với

cao đi, mình cũng coi cậu là bạn. Việc của hai người, cho dù bị coi là lảm chuyện thì mình cũng không thể nhắm mắt làm ngơ.”

Trình Thực im lặng một hồi lâu mới nói: “Cậu thật là lảm chuyện, chuyện này cậu cũng xen vào được sao? Mình không thích cô ấy, lẽ nào cậu có thể bắt mình phải thích?”

“Mình không bắt cậu phải thích Chu Hồng nhưng mong cậu đừng làm tổn thương cô ấy. Cô ấy thích cậu, cậu không thích cô ấy, cậu có thể từ chối. Có điều, hãy từ chối bằng cách khác được không? Lần trước cậu đã vứt đồ ăn sáng mà cô ấy mua. Lần này cô ấy dồn hết tâm trí vào đan một chiếc khăn làm quà sinh nhật tặng cậu, cậu chẳng nhìn lấy một cái đã đem cho người khác. Nếu đổi lại là cậu, bị người con gái mình thích từ chối một cách lạnh lùng, tàn nhẫn như vậy, liệu cậu có buồn hay không?”

Trình Thực nghe mà cả người run lên như bị điện giật, gương mặt vốn lạnh lùng giờ như đánh lại. Cậu ta quay phắt người, rào bước vào phòng ngủ rồi đóng sầm cửa lại. Bụi trên khung cửa lả rả rơi xuống.

Tiếng sập cửa khiến Tô Nhất giật mình, không hiểu sao cậu ta lại phần nộ như vậy. Mà sự phần nộ của Trình Thực không dừng lại ở đó, từ phòng ngủ vọng ra tiếng đồ đạc rơi vỡ chói tai, khiến Tô Nhất khiếp sợ.

“Trình Thực, cậu làm gì đấy? Mở cửa ra đi.”

Tiếng gọi của Tô Nhất không át được tiếng loảng xoảng trong phòng. Cô vò đầu bứt tai, đi vòng quanh căn phòng, chợt nhìn thấy trên cửa nhà còn cắm cả chùm chìa khóa. Như vớ được bảo bối, Tô Nhất vội rút chùm chìa khóa, thử mở cửa phòng ngủ. Rất may, chiếc chìa đầu tiên đã mở được.

Cửa mở, cô nhìn thấy Trình Thực cắn chặt môi đứng cạnh giường, dưới chân đầy mảnh vỡ. Nơi khoe mắt cậu ta có thứ gì đó lấp lánh. Là nước mắt. Cô kinh ngạc, cậu ta... khóc sao?

Nhìn thấy cô đi vào, nét mặt của Trình Thực vừa có vẻ ngạc nhiên vừa có vẻ khó chịu và bức bối. Cậu ta quay đầu đi chỗ khác, quát lên: “Ai cho cậu vào đây!”

Đến lúc này Tô Nhất mới hiểu mình đã sai. Con người, nhất là người đàn ông, khi đang đau đớn, họ không muốn bị ai nhìn thấy.

Vội khép cửa lại, Tô Nhất cảm thấy tối hôm nay sự nhiệt tình và ngu ngốc của mình đã gây ra tai họa, làm cho sự việc càng xấu đi. Không chào Trình Thực, cô lặng lẽ ra về, trả lại cho cậu ta một không gian yên tĩnh

56. Chương 9-5

Trời ngày càng lạnh, trong không khí bắt đầu có cái rét của mùa đông.

Chung Quốc gọi đến nói Bắc Kinh đã có tuyết, giờ ngày nào ra ngoài cậu cũng quàng chiếc khăn mà Tô Nhất đan cho.

“Quàng nó, anh cảm thấy rất ấm, cho nên cứ tiếc chưa muốn giặt.”

Chiều hôm đó, Tô Nhất đội mưa đến cửa hàng bán len. Cô lại mua một ít len lông cừu màu xanh đậm, định bụng đan cho cậu một chiếc khăn nữa, thêm một đôi găng tay cho đủ bộ. Bắc Kinh lạnh như vậy, cô muốn cậu được ấm áp hơn.

Trời đã trở lạnh, lại không tìm được công việc gia sư phù hợp, Tô Nhất không đi phát tờ rơi nữa, chỉ tiếp tục viết bài kiếm tiền nhuận bút. Giờ cô có nhiều thời gian hơn để đan khăn cho Chung Quốc. Cô còn mua một quyển Kỹ thuật đan len, tối nào cũng ngồi lì trong phòng, tay kim tay len học đan theo sách.

Tối tối, Chu Hồng vẫn đi tiếp thị rượu trắng. Suốt một thời gian dài, trong phòng kí túc chỉ có Tô Nhất cùng chiếc bóng của mình.

Tối nay, Tô Hứa Kiệt bất ngờ quay về kí túc. Cô đẩy mạnh cánh cửa làm Tô Nhất thót cả tim, ngạc nhiên hỏi: “Chị Hứa, sao chị lại về đây?”

Hứa Tổ Kiệt thất thểu đáp: “Chị không được về đây nữa à?”

“Đương nhiên không phải như vậy, chị quay về em nhiệt liệt hoan nghênh. Có điều, nhìn chị có vẻ không vui, có chuyện gì à? Lại cãi nhau với anh Chu à?”

“Đừng nhắc đến anh ta với chị, nhắc đến chị lại thấy đau đầu.”

Hứa Tổ Kiệt bực bội phẩy tay, leo lên giường của mình rồi nằm xuống, thẩn thờ ngắm trần nhà. Nhìn bộ dạng của cô, Tô Nhất biết mình đã đoán đúng. Quả nhiên, một lúc sau, Hứa Tổ Kiệt bắt đầu than thở: “Tô Nhất, em và Chung Quốc có bao giờ cãi nhau không?”

“Hồi nhỏ hai đứa em ngày nào cũng cãi nhau. Chắc những chuyện cần cãi nhau, bọn em đều đã nói hết vào lúc đó rồi, giờ chẳng có chuyện gì để cãi nhau nữa.”

“Yêu nhau làm gì có chuyện không cãi vã. Đó là vì thời gian các em ở bên nhau không nhiều, đến lúc được gặp thì chỉ nghĩ đến chuyện ở gần nhau nên mới không có thời gian cãi nhau.”

Thật vậy ư? Tô Nhất nghiêng đầu nghĩ ngợi, cũng có lí.

Điện thoại của Hứa Tổ Kiệt bỗng đổ chuông, cô liếc nhìn rồi lập tức tắt máy.

Lát sau chuông lại đổ, cô liền tắt nguồn. Rất nhanh, điện thoại bàn trong phòng đổ chuông. Hứa Tổ Kiệt gắt lên: “Chắc chắn là cái tên đầu heo ấy! Tô Nhất, em đừng nhắc máy!”

Tô Nhất quần chăn ngồi đan khăn, cũng không muốn xuống nghe điện thoại.

Tiếng chuông không ngừng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, rất lâu sau mới thôi.

Hứa Tổ Kiệt buồn bực, trầm tư rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm nói với Tô Nhất: “Tô Nhất, Chủ nhật em cùng chị đi bệnh viện nhé?”

Tô Nhất giật mình hỏi: “Chị bị làm sao à?”

Hứa Tổ Kiệt ỉu xiu trả lời: “Chị lại có thai rồi.”

“Cái gì?” Tô Nhất như muốn nhảy dựng lên. “Sao chị bất cẩn thế!”

Hứa Tổ Kiệt cũng vô cùng bực bội, kể hết mọi chuyện: “Không phải là chị không cẩn thận, chỉ tại cái tên đầu heo kia! Hết bao cao su, chị bắt hắn đi mua, hắn lại nghĩ ra trò xuất ngoài...” Chợt nhận ra không nên nói với Tô Nhất những chuyện này, Hứa Tổ Kiệt nuốt những lời sắp ra khỏi miệng xuống bụng, thở dài, tiếp: “Nói cho cùng vẫn tại số chị quá đen.”

Tô Nhất nghe mà ù ù cạc cạc, nhưng cô biết không nên hỏi quá nhiều về vấn đề tế nhị này, liền lảng sang chuyện khác: “Sao không bảo anh Chu đưa chị đi? Anh ấy nên đưa chị đi mới phải.”

“Đừng nhắc đến hắn nữa!”

Thấy Hứa Tổ Kiệt bực bội như vậy, Tô Nhất không nói thêm nữa. Hứa Tổ Kiệt trần trọc trên giường một lúc lâu sau đó đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa vào, Tô Nhất liền nghe thấy một tiếng kêu thất thanh, sau đó là tiếng cơ thể tiếp xúc với sàn nhà. Tô Nhất giật mình, khiến kim đan đâm cả vào tay, hốt hoảng hỏi: “Chị sao vậy?”

Cô vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến nhà vệ sinh, thấy Hứa Tổ Kiệt nằm trên sàn nhà, toàn thân rúm rỏ, mặt mũi nhăn nhó. Hứa Tổ Kiệt khó nhọc hỏi: “Sao trong toilet toàn là nước thế này?”

“Hai ngày trước có một cái ống nước bị hỏng, nước rỉ ra cả ngày, quản lí vẫn chưa cho người đến sửa.”

Tô Nhất cố gắng vực Hứa Tổ Kiệt dậy, diu về phòng, để cô ngồi trên ghế rồi hỏi: “Chị ngã thế nào? Có sao không?”

Hứa Tổ Kiệt xoa bụng dưới, chau mày, sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng nói: “Tô Nhất, chị đau bụng quá.”

Đó chính là điều mà Tô Nhất lo sợ. Hứa Tổ Kiệt đang có thai, nếu bị ngã sẽ rất nguy hiểm. Đường như sợ điều gì điều đó lại càng mau đến, Hứa Tổ Kiệt đột nhiên túm chặt tay cô bằng những ngón tay lạnh buốt, thều thào: “Chị... chị bị chảy máu.”

Tô Nhất sợ hãi nói: “VẬY... vậy chị phải đến bệnh viện ngay, không thể chờ đến Chủ nhật nữa rồi, giờ em sẽ gọi anh Chu đến.”

Mặc kệ Hứa Tổ Kiệt có đồng ý hay không, Tô Nhất lập tức gọi điện cho anh Chu. Hứa Tổ Kiệt không phản đối giận thì giận nhưng vào những thời điểm quan trọng như thế này, người con gái nào cũng hi vọng có bạn trai ở bên cạnh.

Thế nhưng di động của anh Chu lại tắt máy. Tô Nhất gọi đi gọi lại mấy lần, vẫn không liên lạc được. Làm thế nào đây? Một mình cô không thể đưa Hứa Tổ Kiệt đến bệnh viện được. Xe taxi không được phép đi vào trường, họ chỉ có thể ra cổng trường bắt xe. Khuôn viên trường lại lớn, đi bộ từ kí túc xá đến cổng trường mất ít nhất hai mươi phút, trong tình trạng này, Hứa Tổ Kiệt sao có thể đi xa như vậy? Còn nếu gọi xe cấp cứu thì chuyện cái thai sẽ bị lộ, nhà trường chắc chắn sẽ đuổi học Hứa Tổ Kiệt. Không đi bệnh viện không được mà ở lại kí túc xá thì giấy làm sao gói được lửa?

Hứa Tổ Kiệt tủi thân khóc, lúc quan trọng thì không tìm được người, cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tô Nhất định hỏi Hứa Tổ Kiệt xem nên làm thế nào, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô ấy, cô nghĩ dù có hỏi cũng uống công, cô đành phải tự nghĩ cách. Giờ cô cần tìm một người đàn ông giúp đưa Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện, mà nhất định phải là một người kín tiếng.

Tô Nhất chợt nghĩ đến một người, trong lúc cấp bách mới trách mình chưa bao giờ hỏi số của cậu ta. Dẫn dò Hứa Tổ Kiệt ngồi đợi trong phòng xong, Tô Nhất chạy như bay ra khỏi kí túc xá, giống như vội đi cứu hỏa, chạy vào một tòa nhà trong kí túc xá nam, tìm đến một căn phòng, đập cửa rầm rầm. Cửa vừa mới mở, cô đã thò đầu vào hỏi: “Trình Thực có ở đây không?”

Tô Nhất nghĩ Trình Thực là người thích hợp nhất, cậu ta kín tiếng ít nói, không lo sẽ đưa chuyện lung tung. Mà quan trọng nhất là cậu ta có thể mang một chiếc xe vào trường đón Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện.

Anh chàng béo, người mở cửa cho cô, liếc nhìn với vẻ hoài nghi. “Cô lại đến làm phiền cậu ấy à? Cậu ấy không có ở trong phòng đâu.”

Trong lòng Tô Nhất tràn ngập một sự thất vọng khó tả. Cô lại hỏi: “Anh biết cậu ấy đi đâu không?”

“Không biết.”

“Vậy anh biết số điện thoại của cậu ấy chứ?”

“Biết thì có biết, nhưng...”

“Anh biết thì nói cho em với.” Giọng Tô Nhất lạnh lạnh ngắt lời anh chàng béo. Anh ta có chút ngạc nhiên nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn đọc số cho cô. Tô Nhất tìm một góc khuất, gọi cho Trình Thực.

Chuông mới vang lên hai hồi đã có người bắt máy. Có lẽ thấy số điện thoại lạ nên giọng của Trình Thực có chút ngạc nhiên: “A lô...”

“Trình Thực, mình là Tô Nhất đây.”

Tô Nhất tóm tắt đại khái sự việc cho Trình Thực nghe. Nghe xong, cậu ta chỉ trả lời cô bằng sáu từ ngắn gọn: “Cậu chờ nhé, mình đến ngay.”

Mười phút sau, Trình Thực lái một chiếc xe màu đen đến dưới kí túc xá của Tô Nhất. Hứa Tổ Kiệt nén đau cổ thay một chiếc váy dài màu đen, che những vết máu dưới chân. Sau đó, Tô Nhất dìu cô xuống lầu, vừa xuống đến nơi là ngồi vào xe và được Trình Thực đưa thẳng đến bệnh viện.

Hứa Tổ Kiệt được chẩn đoán là sảy thai ngoài ý muốn, phải nạo tử cung.

Tuy chỉ là thủ thuật nhỏ nhưng cũng phải đăng kí. Vì Trình Thực là người đàn ông duy nhất xuất hiện tại đó nên y tá đưa phiếu làm thủ thuật cho cậu ta. Cậu ta sưng người một lát, mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Tô Nhất vội vàng giúp cậu ta thanh minh: “Chị nhầm rồi, cậu ấy chỉ giúp đưa bọn em đến bệnh viện thôi.”

Hứa Tổ Kiệt gắng gượng nhổm người dậy, nói: “Chị y tá, em tự kí tên.”

Kí xong, Hứa Tổ Kiệt được đưa vào phòng phẫu thuật, Tô Nhất và Trình Thực ngồi đợi bên ngoài. Tô Nhất luôn miệng cảm ơn, nói: “Hôm nay may mà tìm được cậu đến giúp, nếu không mình chẳng biết phải làm sao nữa.”

Trình Thực lưỡng lự hỏi: “Việc riêng tư như vậy... sao cậu lại nghĩ đến mình?”

“Chính vì đây là việc rất riêng tư nên mới nghĩ đến cậu. Cậu là người ít nói, mình tin cậu sẽ giữ mồm giữ miệng, không đưa chuyện lung tung.”

Mắt Trình Thực sáng lên, cậu ta nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của cậu.”

“Lúc mình gọi, cậu đang ở đâu? Sao lái xe đến nhanh vậy?”

“Mình đang lái xe đi dạo.”

“Chẳng trách đến nhanh thế. Cậu thường xuyên lái xe đi dạo à?”

Trình Thực gật đầu. “Nhất là vào buổi tối, tìm mấy đoạn đường ít xe cộ qua lại rồi phóng thật nhanh, cảm giác đó rất tuyệt.”

“Lái xe nhanh à? Cậu nên cẩn thận.”

“Cảm ơn cậu, mình sẽ cẩn thận.”

Đang nói chuyện thì di động trong túi áo khoác của Trình Thực đổ chuông.

Cậu ta đi ra một góc khuất nghe máy. Thì ra là mẹ cậu ta gọi đến, bảo rằng cuối cùng bố cậu ta đã đồng ý cho cậu ta tự chọn một chiếc xe làm quà sinh nhật hai mươi tuổi.

“Mẹ, làm thế nào mà mẹ thuyết phục được bố vậy?” Trình Thực hỏi.

Trình Thực thích ô tô và luôn muốn có một chiếc xe riêng, thế nhưng bố cậu ta không đồng ý, nói rằng dù gia đình có tiền thì cũng không được tiêu pha lãng phí như vậy, sinh viên chưa cần dùng đến xe.

“Cái thời bố con hai mươi tuổi, ông ấy nằm mơ cũng chỉ mong có một chiếc xe đạp. Mẹ đã dùng nó thuyết phục ông ấy. Người trẻ tuổi đều mong muốn có thứ gì đó của riêng mình. Trước đây, ước muốn của bố con không thể trở thành hiện thực, giờ ước muốn của con trai ông ấy có thể thành hiện thực, sao lại không đồng ý chứ?”

“Mẹ, mẹ thật khéo bắt mạch bốc thuốc.”

Giọng của mẹ Trình Thực bỗng tràn đầy tình cảm: “Con trai, mẹ vẫn nhớ hồi nhỏ con rất thích ô tô đồ chơi. Mỗi lần ra phố, nhìn thấy những chiếc ô tô đồ chơi, con cứ ngắm mãi chẳng muốn rời. Lúc đó, mẹ không có tiền mua cho con, giờ mẹ hi vọng có thể bù đắp cho tuổi thơ thiếu thốn của con.”

Trình Thực không ngờ mẹ vẫn nhớ tới ước mơ có một chiếc ô tô đồ chơi thời thơ ấu của cậu ta, cảm động đến mức run run nói: “Con cảm ơn mẹ.”

57. Chương 9-10

Ra khỏi tòa nhà, Tô Nhất không thấy chiếc xe đạp đâu. Tròn mắt ngạc nhiên, tìm cả đàng trước lẫn phía sau, cô đành phải chấp nhận một sự thật đau lòng: chiếc xe đã bị mất.

Anh Chu đã dặn dò rất kĩ rằng đây là xe đạp bạn anh ta mới mua, bảo cô cẩn thận, vậy mà cô vừa đi đã đánh mất!

Trong lúc than thân trách phận, Tô Nhất chợt phát hiện mình không hề cầm theo chìa khóa xe. Vì vội vàng đi tìm Trình Thực, cô đã quên không khóa xe, chẳng cần là kẻ trộm chuyên nghiệp, bất cứ ai “thấy của nổi lòng tham” đều có thể lấy chiếc xe ấy. Tất cả đều tại cô quá sơ ý.

Tô Nhất buồn bực, chán chường cực độ, cảm thấy tối nay mình thật hồ đồ. Việc cần làm thì không làm được, lại làm mất cả xe đạp của người ta.

Trong lòng chán nản, cô ngồi ở vườn hoa nhỏ dưới lầu, gọi điện cho Chung Quốc, than ngắn thở dài kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chung Quốc nghe xong, lần lượt giúp cô giải quyết từng việc một: “Đầu tiên, đừng xen vào việc của Chu Hồng nữa. Trình Thực nói đúng đấy, em không lo được việc này đâu. Thứ hai, hành động của Trình Thực tối nay, tốt nhất em coi như không nhìn thấy, sau này nếu có gặp cậu ta thì cũng đừng nhắc đến. Cuối cùng, xe đã mất rồi, không làm gì được, em đi hỏi xem phải bồi thường bao nhiêu tiền, anh gửi cho, vừa hay mới được nhận lương.” Chung Quốc giải quyết vấn đề thật nhanh gọn, chớp mắt đã giúp Tô Nhất giải tỏa được nỗi lòng.

“Không cần phải gửi cho em đâu, em đâu phải là không có tiền đền. Sinh hoạt phí hai tháng nay tiết kiệm được khá nhiều.”

Chung Quốc không quan tâm đến việc cô có tiền hay không, kiên quyết muốn gửi tiền cho cô, cất giọng như van nài: “Anh rất muốn em tiêu tiền mà anh kiếm được. Hãy nể tình anh toàn tâm toàn ý với em mà tiêu một ít có được không? Anh xin em, anh xin em đấy...”

Tô Nhất không nhịn được cười, nói: “Được rồi, anh đã thành tâm như vậy thì em sẽ nể mặt mà tiêu một ít tiền của anh.”

“Cảm ơn lòng tốt của chủ nhân!”

Tắt máy, Tô Nhất thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Chung Quốc luôn biết cách khiến cô cười.

Đang định quay về trường thì lại thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra khỏi tòa chung cư. Là Trình Thực. Cậu ta không nhận ra Tô Nhất đang ngồi bên vườn hoa nhỏ ngay gần đó. Tô Nhất định gọi cậu ta nhưng cổ họng dường như nghẹn lại. Cô nghĩ giờ cậu ta không muốn gặp cô.

Nhìn theo bóng dáng ngày một xa dần của Trình Thực, Tô Nhất chậm chậm đi theo. Cô cũng không biết mình đi theo cậu ta làm gì, chỉ là cảm thấy không yên tâm.

Trình Thực đi một đoạn không xa rồi rẽ vào quán bar ở đầu phố, xem ra cậu ta đang buồn bực nên bỏ ra ngoài làm vài chén. Tô Nhất thấp thòm bên ngoài một lúc lâu, không biết có nên đi vào không. Nếu cậu ta biết đã bị cô theo dõi, chắc chắn sẽ càng tức giận.

Thế nhưng bỏ đi thì trong lòng cô lại cảm thấy không yên. Tô Nhất nghe đi nghe lại, quyết định đến cửa hàng bánh ga tô ở chệch bên kia đường, tìm một chỗ cạnh cửa sổ. Cô mua hai chiếc bánh ga tô và một li sữa nóng, vừa ăn vừa ngó nhìn những người vào quán bar.

Tô Nhất ăn rất chậm, lại gọi thêm một li sữa nóng, từ từ nhâm nhi. Ngồi đến gần một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy Trình Thực bước ra, cô bắt đầu thấp thòm không yên.

Chợt nhớ đến lần Chung Quốc gần như đổ bệnh vì say rượu, cô không thể ngồi yên được nữa. Mặc cậu ta muốn gặp hay không, cô chạy vội vào quán bar tìm người.

Khi cô đến thì Trình Thực đã say mèm. Nhân viên phục vụ nói cậu ta vừa bước vào đã gọi liền mấy li Brandy Ginger. Sau khi nốc cạn mấy li rượu mạnh, cậu ta nằm vật ra bàn chẳng biết trời trăng gì nữa.

Nhân viên quán bar nhìn thấy cô đến tìm Trình Thực thì mừng như bắt được vàng, đề nghị cô thanh toán tiền rượu. Mấy li Brandy không hề rẻ, Tô Nhất gần như phải dốc cạn túi. Thanh toán xong, cô còn gặp phải chuyện đau đầu hơn: Làm cách nào để đưa cậu ta về?

Quá quen với những chuyện thế này, người phục vụ góp ý: “Gọi một người bạn đến giúp đi. Minh chị chắc chắn không đưa được anh ta về nhà đâu.”

Gọi ai đến giúp đây? Ban đầu Tô Nhất nghĩ đến anh Chu nhưng sau đó nghĩ lại, cô gọi thẳng về phòng của mình. “Chị Hứa à, Chu Hồng có ở đây không?”

“Có, chờ chút, để chị gọi nó.”

Qua điện thoại, Tô Nhất nghe rõ tiếng Hứa Tô Kiệt gọi Chu Hồng nhưng không thấy Chu Hồng trả lời. Rất nhanh sau đó, Hứa Tô Kiệt nói nhỏ vào điện thoại: “Nó đang không vui nên chẳng buồn để ý đến ai. Em tìm nó có việc gì?”

“Em muốn hỏi cậu ấy...”

Tô Nhất vốn muốn hỏi Chu Hồng có muốn đến đưa Trình Thực về không nhưng rồi lại thôi, Chu Hồng đang đau buồn, giận dữ như vậy, liệu còn muốn đến đưa Trình Thực về không? Giờ hẳn cô ấy đã hận cậu ta đến tận xương tủy rồi. Còn Trình Thực, nếu biết cô cố ý lôi Chu Hồng đến đưa cậu ta về, với tính khí của cậu ta, có khi cậu ta sẽ giết cô cũng nên. Trong lúc do dự, lời Chung Quốc như văng vẳng bên tai, “đừng xen vào việc của Chu Hồng nữa... chuyện này em không quản được đâu.”

“Thôi kệ, cậu ấy không nghe thì thôi vậy.” Tô Nhất thở dài, tạm biệt Hứa Tô Kiệt.

Sau này, Tô Nhất thường nghe nếu tối hôm đó, cô kiên trì gọi Chu Hồng đến thì liệu số phận của cô ấy có tốt hơn? Đáng tiếc đó chỉ là “nếu như”.

Không thể gọi Chu Hồng, Tô Nhất đang nghe có nên hỏi xem Hứa Tô Kiệt có đến được không thì cô ấy đã vội vàng nói: “Tô Nhất, chị không nói chuyện với em nữa. Chị phải nghe điện thoại.”

Chỉ còn cách gọi cho anh Chu, nhưng gọi đi gọi lại đều là máy bận.

Người phục vụ thấy cô không gọi được người, liền gợi ý phương án thứ hai: “Không gọi được bạn thì gọi một cái taxi, nhờ lái xe giúp đưa anh ta về, cho người ta thêm ít tiền là được.”

Tô Nhất nghe theo người phục vụ, bắt một chiếc taxi, nhờ tài xế giúp đưa Trình Thực về căn hộ nhỏ. “Tôi có thể giúp cô đưa cậu ấy về, có điều nếu giữa đường cậu ấy nôn thì cô trả tiền để rửa xe đấy nhé.”

Tô Nhất đồng ý. “Bác tài, không vấn đề gì, chỉ cần ông giúp tôi đưa cậu ấy về, tiền xe tôi sẽ trả gấp đôi. Nếu có nôn ra xe thật thì tiền rửa xe tôi cũng không thiếu một đồng.”

Từ quán rượu về tòa chung cư đi taxi chưa đầy ba phút, Tô Nhất mở cửa, để tài xế dìu cậu ta vào phòng ngủ. Căn phòng vẫn lộn xộn như trước, những mảnh vụn thủy tinh to nhỏ lấp lánh dưới ánh đèn như vô số ánh mắt ai oán.

Tài xế nói như am hiểu lắm: “Hai người cãi nhau nên cậu ta mới chạy đi mượn rượu giải sầu chứ gì?”

Tô Nhất đỏ khốc đỏ cười, không muốn giải thích dài dòng với người ngoài nên trả gấp đôi tiền xe cho ông ta rồi cảm ơn.

Tô Nhất giúp Trình Thực cởi giày rồi đắp chăn. Cậu ta vẫn say bí tỉ, ngủ ngon lành như một đứa trẻ. Xong xuôi cô thu dọn những mảnh vỡ trong phòng.

Đang làm thì cô nhận được tin nhắn của Chung Quốc: “Tô Nhất, heo con sắp phải đi ngủ rồi, ngủ sớm dậy sớm cho khỏe mạnh, đừng thức khuya nhiều nhé!”

Tối tối, cậu đều gửi tin nhắn nhắc cô đi ngủ sớm và cũng là lời chúc ngủ ngon. Tô Nhất nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối. Đêm mùa đông rất lạnh, thường thì giờ này cô đã yên vị ở trong chăn.

“Con lợn nhỏ Chung Quốc, số em sao khổ quá, vẫn đang làm khổ sai ở nhà Trình Thực đây này.”

Tin nhắn vừa gửi đi, Chung Quốc liền gọi tới. “Sao thế? Em vẫn ở chỗ cậu ta ư? Chẳng phải đã về lâu rồi sao, quay lại đó làm gì?”

Tô Nhất kể lại tường tận. “Chẳng còn cách nào, em không thể không lo cho cậu ta. Em vốn định gọi Chu Hồng đến làm “lao động khổ sai” nhưng lại sợ cô ấy giận không thêm để ý, ra cô ấy đến thì Trình Thực càng nổi xung lên, hơn nữa, nghĩ đến lời dặn dò của anh nên em đành một mình gánh vác.”

Chung Quốc thở phào, nói: “May là em chưa gọi Chu Hồng đến, nếu không càng dở càng rồi. Em đã suy nghĩ thấu đáo hơn rồi đây. Trình Thực bây giờ thế nào rồi? Chắc là nôn tung nôn tóa ra rồi nhỉ?”

“Cũng may, cậu ta say là ngủ, không gây lộn, không nói lung tung và cũng không nôn ọe. Đỡ phiền phức! Em chỉ cần dọn sạch sẽ đồng này là có thể về trường rồi.”

Chung Quốc hỏi lại: “Cậu ta uống say mà không nôn ọe gì à?”

“Không.”

“Ô Nhất, vậy trước khi ra về, tốt nhất em hãy gọi một người bạn của cậu ta đến trông. Đến nửa đêm, chắc chắn men rượu sẽ bốc lên, không có người chăm sóc không được. Trước kia, một cậu cạnh phòng anh say rượu, đến chiều không lên lớp mà ngủ một mình trong kí túc, kết quả là đang ngủ thì nôn, bị sặc vào khí quản. Nếu không có anh bạn cùng phòng về lấy đồ và phát hiện ra rồi đưa cậu ta đi cấp cứu thì chắc giờ này đã ở Tây Thiên rồi.”

Tô Nhất kinh ngạc hỏi: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Ừ. Say rượu đôi khi rất nguy hiểm, cho nên tuyệt đối không được để cậu ta ở một mình. Em lấy điện thoại của cậu ta mà gọi.”

“Ừm, em biết rồi.”

“Vậy em tìm người đến trông cậu ta đi, rồi mau mau mà về trường nhé, muộn quá đi. Đường không an toàn. Về đến kí túc xá nhớ gửi tin nhắn báo cho anh.”

Tô Nhất làm theo lời Chung Quốc, nhìn thấy một cái tên quen thuộc trong di động của Trình Thực: Vương Diệp. Cô lập tức gọi cho anh ta.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đến. Thấy Tô Nhất, anh ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhưng ngoài cảm ơn ra thì không hỏi một câu nào, chỉ một mực đòi lái xe đưa cô về trường.

Về đến kí túc xá, Tô Nhất phát hiện trong phòng chẳng có ai. Không liên lạc được với Chu Hồng, cô gọi vào di động của Hứa Tố Kiệt. Hứa Tố Kiệt cũng không biết Chu Hồng đi đâu, chỉ nói khi cô ấy rời khỏi phòng thì Chu Hồng vẫn nằm trên giường. “Anh Chu gọi điện thoại cho chị cả buổi tối. Giờ chị đang ở cùng anh ấy. Đêm nay chắc chị sẽ không về,” cô ấy nói.

Chẳng trách điện thoại của anh Chu luôn bận, thì ra là gọi cho Hứa Tố Kiệt. Xem ra “bão táp” giữa họ đã qua đi.

Còn Chu Hồng thì sao? Hứa Tố Kiệt đoán cô ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, bảo Tô Nhất đừng lo lắng, đều là người lớn cả rồi. Nhưng Tô Nhất vẫn rất lo lắng. Cô cảm thấy Chu Hồng quá ngốc nghếch, kiên tâm thích một người như Trình Thực, khiến mình bị tổn thương hết lần này đến lần khác.

Tô Nhất gửi tin nhắn cho Chung Quốc, báo rằng mình đã về kí túc xá an toàn. Rất nhanh sau đó, cậu lại gọi điện tới. Từ trong điện thoại lại vang lên tiếng cười quen thuộc, cậu nửa đùa nửa thật ra tối hậu thư: “Ô Nhất, từ nay về sau, không cho phép em lảng vảng một mình ở nhà con trai vào buổi tối nữa, nếu không anh sẽ có ý kiến đấy, biết chưa?”

Tô Nhất không nhịn được cười, trêu: “Ê... ai vừa nói mà ghê gớm thế?! Anh ghen à?”

“Này, đừng có bảo em không biết ghen nhé. Nếu giờ này anh vẫn ở nhà một bạn nữ nào đó, em có ghen không?”

“Anh dám...”

Giọng của Tô Nhất có thể địch với sư tử Hà Đông, Chung Quốc cười, nói: “Xem ‘cái kiểu chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đền’ của em kìa.”

“Em tìm Trình Thực hoàn toàn là vì Chu Hồng đấy chứ, và cũng vì sự cố ngoài ý muốn nên mới phải ở lại căn hộ của cậu ta. Tóm lại, sau này em sẽ nghe lời anh, không xen vào chuyện của họ và cũng không đến chỗ cậu ta nữa.”

“Như vậy mới đúng, việc của họ cứ mặc họ giải quyết, can thiệp nhiều quá có khi đắc tội cả hai bên. Vừa rồi em không gọi Chu Hồng đến là vô cùng sáng suốt đấy.”

“Phải rồi, Chung Quốc, không biết Chu Hồng đã đi đâu. Anh bảo có khi nào cậu ấy... nghĩ quần không?”

Chung Quốc giặt mình. “Chắc không đâu, lớn như vậy rồi, cứ thất tình là nghĩ quẩn thì...”

Chung Quốc an ủi Tô Nhất, cô cũng cố gắng không nghe lung tung. Lần đầu tiên bị Trình Thực cự tuyệt, Chu Hồng đã có thể vượt qua, lần này ít nhiều cũng phải có chút miễn dịch chứ. Chắc cũng không đến nỗi nghĩ quẩn, đâm đầu vào đường cùng.

Đêm đó, Chu Hồng không trở về kí túc. Một mình giữa căn phòng trống vắng, Tô Nhất thao thức mãi không ngủ được. Chưa bao giờ cô lo lắng thế này.

58. Chương 9-5

Trời ngày càng lạnh, trong không khí bắt đầu có cái rét của mùa đông.

Chung Quốc gọi đến nói Bắc Kinh đã có tuyết, giờ ngày nào ra ngoài cậu cũng quàng chiếc khăn mà Tô Nhất đan cho.

“Quàng nó, anh cảm thấy rất ấm, cho nên cứ tiếc chưa muốn giặt.”

Chiều hôm đó, Tô Nhất đợi mưa đến cửa hàng bán len. Cô lại mua một ít len lông cừu màu xanh đậm, định bụng đan cho cậu một chiếc khăn nữa, thêm một đôi găng tay cho đủ bộ. Bắc Kinh lạnh như vậy, cô muốn cậu được ấm áp hơn.

Trời đã trở lạnh, lại không tìm được công việc gia sư phù hợp, Tô Nhất không đi phát tờ rơi nữa, chỉ tiếp tục viết bài kiếm tiền nhuận bút. Giờ cô có nhiều thời gian hơn để đan khăn cho Chung Quốc. Cô còn mua một quyển Kỹ thuật đan len, tối nào cũng ngồi lì trong phòng, tay kim tay len học đan theo sách.

Tối tối, Chu Hồng vẫn đi tiếp thị rượu trắng. Suốt một thời gian dài, trong phòng kí túc chỉ có Tô Nhất cùng chiếc bóng của mình.

Tối nay, Tô Hứa Kiệt bất ngờ quay về kí túc. Cô đẩy mạnh cánh cửa làm Tô Nhất thót cả tim, ngạc nhiên hỏi: “Chị Hứa, sao chị lại về đây?”

Hứa Tổ Kiệt thất thểu đáp: “Chị không được về đây nữa à?”

“Đương nhiên không phải như vậy, chị quay về em nhiệt liệt hoan nghênh. Có điều, nhìn chị có vẻ không vui, có chuyện gì à? Lại cãi nhau với anh Chu à?”

“Đừng nhắc đến anh ta với chị, nhắc đến chị lại thấy đau đầu.”

Hứa Tổ Kiệt bực bội phẩy tay, leo lên giường của mình rồi nằm xuống, thẫn thờ ngấm trần nhà. Nhìn bộ dạng của cô, Tô Nhất biết mình đã đoán đúng. Quả nhiên, một lúc sau, Hứa Tổ Kiệt bắt đầu than thở: “Tô Nhất, em và Chung Quốc có bao giờ cãi nhau không?”

“Hồi nhỏ hai đứa em ngày nào cũng cãi nhau. Chắc những chuyện cần cãi nhau, bọn em đều đã nói hết vào lúc đó rồi, giờ chẳng có chuyện gì để cãi nhau nữa.”

“Yêu nhau làm gì có chuyện không cãi vã. Đó là vì thời gian các em ở bên nhau không nhiều, đến lúc được gặp thì chỉ nghĩ đến chuyện ở gần nhau nên mới không có thời gian cãi nhau.”

Thật vậy ư? Tô Nhất nghiêng đầu nghĩ ngợi, cũng có lí.

Điện thoại của Hứa Tổ Kiệt bỗng đổ chuông, cô liếc nhìn rồi lập tức tắt máy.

Lát sau chuông lại đổ, cô liền tắt nguồn. Rất nhanh, điện thoại bàn trong phòng đổ chuông. Hứa Tổ Kiệt gắt lên: “Chắc chắn là cái tên đầu heo ấy! Tô Nhất, em đừng nhắc máy!”

Tô Nhất quần xắn ngồi đan khăn, cũng không muốn xuống nghe điện thoại.

Tiếng chuông không ngừng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, rất lâu sau mới thôi.

Hứa Tổ Kiệt buồn bực, trầm tư rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm nói với Tô Nhất: “Tô Nhất, Chủ nhật em cùng chị đi bệnh viện nhé?”

Tô Nhất giật mình hỏi: “Chị bị làm sao à?”

Hứa Tổ Kiệt ỉu xiu trả lời: “Chị lại có thai rồi.”

“Cái gì?” Tô Nhất như muốn nhảy dựng lên. “Sao chị bất cẩn thế!”

Hứa Tổ Kiệt cũng vô cùng bực bội, kể hết mọi chuyện: “Không phải là chị không cẩn thận, chỉ tại cái tên đầu heo kia! Hết bao cao su, chị bắt hắn đi mua, hắn lại nghĩ ra trò xuất ngoài...” Chợt nhận ra không nên nói với Tô Nhất những chuyện này, Hứa Tổ Kiệt nuốt những lời sắp ra khỏi miệng xuống bụng, thở dài, tiếp: “Nói cho cùng vẫn tại số chị quá đen.”

Tô Nhất nghe mà ù ù cạc cạc, nhưng cô biết không nên hỏi quá nhiều về vấn đề tế nhị này, liền lãng sang chuyện khác: “Sao không bảo anh Chu đưa chị đi? Anh ấy nên đưa chị đi mới phải.”

“Đừng nhắc đến hắn nữa!”

Thấy Hứa Tổ Kiệt bực bội như vậy, Tô Nhất không nói thêm nữa. Hứa Tổ Kiệt trần trọc trên giường một lúc lâu sau đó đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa vào, Tô Nhất liền nghe thấy một tiếng kêu thất thanh, sau đó là tiếng cơ thể tiếp xúc với sàn nhà. Tô Nhất giật mình, khiến kim đan đâm cả vào tay, hốt hoảng hỏi: “Chị sao vậy?”

Cô vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến nhà vệ sinh, thấy Hứa Tổ Kiệt nằm trên sàn nhà, toàn thân rúm ró, mặt mũi nhợt nhạt. Hứa Tổ Kiệt khó nhọc hỏi: “Sao trong toilet toàn là nước thế này?”

“Hai ngày trước có một cái ống nước bị hỏng, nước rỉ ra cả ngày, quản lí vẫn chưa cho người đến sửa.”

Tô Nhất cố gắng vực Hứa Tổ Kiệt dậy, dìu về phòng, để cô ngồi trên ghế rồi hỏi: “Chị ngã thế nào? Có sao không?”

Hứa Tổ Kiệt xoa bụng dưới, chau mày, sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng nói: “Tô Nhất, chị đau bụng quá.”

Đó chính là điều mà Tô Nhất lo sợ. Hứa Tổ Kiệt đang có thai, nếu bị ngã sẽ rất nguy hiểm. Đường như sợ điều gì điều đó lại càng mau đến, Hứa Tổ Kiệt đột nhiên túm chặt tay cô bằng những ngón tay lạnh buốt, thều thào: “Chị... chị bị chảy máu.”

Tô Nhất sợ hãi nói: “Vây... vậy chị phải đến bệnh viện ngay, không thể chờ đến Chủ nhật nữa rồi, giờ em sẽ gọi anh Chu đến.”

Mặc kệ Hứa Tổ Kiệt có đồng ý hay không, Tô Nhất lập tức gọi điện cho anh Chu. Hứa Tổ Kiệt không phản đối giận thì giận nhưng vào những thời điểm quan trọng như thế này, người con gái nào cũng hi vọng có bạn trai ở bên cạnh.

Thế nhưng di động của anh Chu lại tắt máy. Tô Nhất gọi đi gọi lại mấy lần, vẫn không liên lạc được. Làm thế nào đây? Một mình cô không thể đưa Hứa Tổ Kiệt đến bệnh viện được. Xe taxi không được phép đi vào trường, họ chỉ có thể ra cổng trường bắt xe. Khuôn viên trường lại lớn, đi bộ từ kí túc xá đến cổng trường mất ít nhất hai mươi phút, trong tình trạng này, Hứa Tổ Kiệt sao có thể đi xa như vậy? Còn nếu gọi xe cấp cứu thì chuyện cái thai sẽ bị lộ, nhà trường chắc chắn sẽ đuổi học Hứa Tổ Kiệt. Không đi bệnh viện không được mà ở lại kí túc xá thì giãy lăm sao gói được lửa?

Hứa Tổ Kiệt tủi thân khóc, lúc quan trọng thì không tìm được người, cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tô Nhất định hỏi Hứa Tổ Kiệt xem nên làm thế nào, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô ấy, cô nghĩ dù có hỏi cũng uổng công, cô đành phải tự nghĩ cách. Giờ cô cần tìm một người đàn ông giúp đưa Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện, mà nhất định phải là một người kín tiếng.

Tô Nhất chợt nghĩ đến một người, trong lúc cấp bách mới trách mình chưa bao giờ hỏi số của cậu ta. Dẫn dờ Hứa Tổ Kiệt ngồi đợi trong phòng xong, Tô Nhất chạy như bay ra khỏi kí túc xá, giống như vội đi cứu hỏa, chạy vào một tòa nhà trong kí túc xá nam, tìm đến một căn phòng, đập cửa rầm rầm. Cửa vừa mới mở, cô đã thò đầu vào hỏi: “Trình Thực có ở đây không?”

Tô Nhất nghĩ Trình Thực là người thích hợp nhất, cậu ta kín tiếng ít nói, không lo sẽ đưa chuyện lung tung. Mà quan trọng nhất là cậu ta có thể mang một chiếc xe vào trường đón Hứa Tổ Kiệt đi bệnh viện.

Anh chàng béo, người mở cửa cho cô, liếc nhìn với vẻ hoài nghi. “Cô lại đến làm phiền cậu ấy à? Cậu ấy không có ở trong phòng đâu.”

Trong lòng Tô Nhất tràn ngập một sự thất vọng khó tả. Cô lại hỏi: “Anh biết cậu ấy đi đâu không?”

“Không biết.”

“Vậy anh biết số điện thoại của cậu ấy chứ?”

“Biết thì có biết, nhưng...”

“Anh biết thì nói cho em với.” Giọng Tô Nhất lạnh lạnh ngắt lời anh chàng béo. Anh ta có chút ngạc nhiên nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn đọc số cho cô. Tô Nhất tìm một góc khuất, gọi cho Trình Thực.

Chuông mới vang lên hai hồi đã có người bắt máy. Có lẽ thấy số điện thoại lạ nên giọng của Trình Thực có chút ngạc nhiên: “A lô...”

“Trình Thực, mình là Tô Nhất đây.”

Tô Nhất tóm tắt đại khái sự việc cho Trình Thực nghe. Nghe xong, cậu ta chỉ trả lời cô bằng sáu từ ngắn gọn: “Cậu chờ nhé, mình đến ngay.”

Mười phút sau, Trình Thực lái một chiếc xe màu đen đến dưới kí túc xá của Tô Nhất. Hứa Tổ Kiệt nén đau cổ thay một chiếc váy dài màu đen, che những vết máu dưới chân. Sau đó, Tô Nhất dìu cô xuống lầu, vừa xuống đến nơi là ngồi vào xe và được Trình Thực đưa thẳng đến bệnh viện.

Hứa Tổ Kiệt được chẩn đoán là sảy thai ngoài ý muốn, phải nạo tử cung.

Tuy chỉ là thủ thuật nhỏ nhưng cũng phải đăng kí. Vì Trình Thực là người đàn ông duy nhất xuất hiện tại đó nên y tá đưa phiếu làm thủ thuật cho cậu ta. Cậu ta sưng người một lát, mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Tô Nhất vội vàng giúp cậu ta thanh minh: “Chị nhầm rồi, cậu ấy chỉ giúp đưa bọn em đến bệnh viện thôi.”

Hứa Tổ Kiệt gắng gượng nhồm người dậy, nói: “Chị y tá, em tự kí tên.”

Kí xong, Hứa Tổ Kiệt được đưa vào phòng phẫu thuật, Tô Nhất và Trình Thực ngồi đợi bên ngoài. Tô Nhất luôn miệng cảm ơn, nói: “Hôm nay may mà tìm được cậu đến giúp, nếu không mình chẳng biết phải làm sao nữa.”

Trình Thực lưỡng lự hỏi: “Việc riêng tư như vậy... sao cậu lại nghĩ đến mình?”

“Chính vì đây là việc rất riêng tư nên mới nghĩ đến cậu. Cậu là người ít nói, mình tin cậu sẽ giữ mồm giữ miệng, không đưa chuyện lung tung.”

Mắt Trình Thực sáng lên, cậu ta nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của cậu.”

“Lúc mình gọi, cậu đang ở đâu? Sao lái xe đến nhanh vậy?”

“Mình đang lái xe đi dạo.”

“Chẳng trách đến nhanh thế. Cậu thường xuyên lái xe đi dạo à?”

Trình Thực gật đầu. “Nhất là vào buổi tối, tìm mấy đoạn đường ít xe cộ qua lại rồi phóng thật nhanh, cảm giác đó rất tuyệt.”

“Lái xe nhanh à? Cậu nên cẩn thận.”

“Cảm ơn cậu, mình sẽ cẩn thận.”

Đang nói chuyện thì di động trong túi áo khoác của Trình Thực đổ chuông.

Cậu ta đi ra một góc khuất nghe máy. Thì ra là mẹ cậu ta gọi đến, bảo rằng cuối cùng bố cậu ta đã đồng ý cho cậu ta tự chọn một chiếc xe làm quà sinh nhật hai mươi tuổi.

“Mẹ, làm thế nào mà mẹ thuyết phục được bố vậy?” Trình Thực hỏi.

Trình Thực thích ô tô và luôn muốn có một chiếc xe riêng, thế nhưng bố cậu ta không đồng ý, nói rằng dù gia đình có tiền thì cũng không được tiêu pha lãng phí như vậy, sinh viên chưa cần dùng đến xe.

“Cái thời bố con hai mươi tuổi, ông ấy nằm mơ cũng chỉ mong có một chiếc xe đạp. Mẹ đã dùng nó thuyết phục ông ấy. Người trẻ tuổi đều mong muốn có thứ gì đó của riêng mình. Trước đây, ước muốn của bố con không thể trở thành hiện thực, giờ ước muốn của con trai ông ấy có thể thành hiện thực, sao lại không đồng ý chứ?”

“Mẹ, mẹ thật khéo bắt mạch bốc thuốc.”

Giọng của mẹ Trình Thực bỗng tràn đầy tình cảm: “Con trai, mẹ vẫn nhớ hồi nhỏ con rất thích ô tô đồ chơi. Mỗi lần ra phố, nhìn thấy những chiếc ô tô đồ chơi, con cứ ngắm mãi chẳng muốn rời. Lúc đó, mẹ không có tiền mua cho con, giờ mẹ hi vọng có thể bù đắp cho tuổi thơ thiếu thốn của con.”

Trình Thực không ngờ mẹ vẫn nhớ tới ước mơ có một chiếc ô tô đồ chơi thời thơ ấu của cậu ta, cảm động đến mức run run nói: “Con cảm ơn mẹ.”

59. Chương 9-11

Mãi tới trưa hôm sau, Chu Hồng mới trở về. Tô Nhất gần như không nhận ra cô nữa. Từ đầu đến chân Chu Hồng đều là quần áo hàng hiệu, đặc biệt, chiếc áo khoác lông cừu với cổ là lông báo là sản phẩm được đánh giá cao nhất trên tạp trí thời trang. Chiếc túi cô xách trên tay cũng là mẫu mới của một thương hiệu nổi tiếng thế giới.

Chu Hồng xuất thân nghèo khó, luôn ăn mặc giản dị. Lúc này, cô chẳng khác nào cô bé Lọ Lem được bà tiên biến thành công chúa, toàn thân lung linh rực rỡ.

Thế nhưng hiện thực không phải là cổ tích, một cô gái con nhà nghèo sau một đêm bỗng ăn mặc, trang điểm đẹp đẽ như công chúa, cô ta thực sự đã gặp được bà tiên tốt bụng sao?

Trong thâm tâm, Tô Nhất đã lờ mờ đoán ra điều gì đó, mặt biến sắc. “Chu Hồng, tối qua cậu đã đi đâu thế?”

Chu Hồng không trả lời mà hỏi: “Tô Nhất, cùng mình đi tìm Trình Thực nhé. Mình đã gọi điện thoại nhưng cậu ta tắt máy, đến kí túc xá tìm cũng không thấy. Bạn cùng lớp của cậu ta nói hôm nay cậu ta không lên lớp, chắc đang ở căn hộ thuê bên ngoài. Cậu biết chỗ, có thể đưa mình đến đó không? Mình có chuyện phải nói với cậu ta.”

Tô Nhất không chút do dự, đồng ý.

Tô Nhất nhấn chuông rất lâu, Trình Thực mới ra mở cửa. Chắc là vì say rượu nên sắc mặt cậu ta rất nhợt nhạt. Thấy hai cô gái đứng trước cửa, cậu ta sững người trong giây lát.

Trên đường đi, Chu Hồng luôn giữ nét mặt rất trầm tư. Giây phút nhìn thấy Trình Thực, đôi mắt cô lại đột nhiên ngấn lệ. Cố kìm nén nước mắt, cô lấy từ trong túi xách ra một tập tiền khá dày, đưa cho cậu ta và nói: “Đây là tám nghìn tệ, đền cho cậu tiền mua máy ảnh. Khoản này thanh toán xong, sau này tôi và cậu sẽ không còn dây dưa gì nữa.”

Chiếc máy ảnh Sony tám nghìn tệ, nguyên nhân khiến Chu Hồng có cảm tình với Trình Thực, cuối cùng lại tạo ra một kết quả cay đắng như vậy.

Trình Thực không nhận tiền, ghen giọng nói: “Tôi đã bảo không cần cậu đền.”

“Đúng, cậu từng nói như vậy. Chính câu nói này đã khiến tôi cảm kích và thích cậu. Trình Thực, nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi thà được nhìn thấy cậu giận dữ đòi tiền chứ không thèm vì cái máy ảnh mà thích cậu.”

Nước mắt Chu Hồng lăn chã rơi, cô nhét tiền vào người Trình Thực rồi ôm mặt chạy xuống lầu.

Tô Nhất nhìn Trình Thực, lắc đầu, nói: “Nếu như ban đầu mình không mượn máy ảnh của cậu thì giờ Chu Hồng đã không sao rồi. Cậu hại cô ấy thê thảm quá.”

Nói xong, Tô Nhất vội đuổi theo Chu Hồng. Chưa đi được mấy bước thì có thứ gì đó bay thẳng về phía cô, đập vào bức tường. Cô đứng sững nhìn những tờ tiền trăm tệ bay lả tả. Trình Thực hét lên đầy thất vọng và kích động: “Tôi là tội nhân, tội nhân, thế đã được chưa?”

Trong tiếng la hét, cậu ta sập mạnh cửa, nhốt mình ở trong nhà.

Phản ứng của Trình Thực còn dữ dội gấp nhiều lần tối hôm trước, khiến Tô Nhất chỉ biết đứng như trời trồng. Lặng người hồi lâu, cô nhặt những tờ tiền vương vãi trên sàn, ngập ngừng gõ cửa nhà cậu ta. Cậu ta không mở cửa, cô chỉ có cách chia nhỏ số tiền rồi nhét vào khe cửa.

Khi Tô Nhất xuống lầu, Chu Hồng đã không còn ở đó, chỉ có những cơn gió mùa đông lạnh buốt, từng đợt thổi tới, lúc nhanh, lúc chậm, cùng vài chiếc lá khô lặng lẽ bay trong gió.

Chu Hồng thu dọn đồ đạc chuyển ra khỏi kí túc xá ngay trong hôm đó. Cô nói với Tô Nhất và Hứa Tổ Kiệt với một thái độ bình thản đến mức gần như không còn cảm giác, rằng cô đã kết giao với một người đàn ông có tiền. Người ấy đã thuê cho cô một căn hộ, sau này cô không phải đi làm thuê nữa, học phí và sinh hoạt phí cũng do người ấy chu cấp. Tô Nhất rụt rè hỏi: “Làm thế nào cậu quen được ông ấy?”

“Còn nhớ mình từng nói với cậu có lần đi tiếp thị rượu, một người khách hào phóng đã mua liền năm chai rượu không? Chính là ông ta đấy.”

“Thì ra là ông ta. Ông ta làm nghề gì?”

“Buôn bán bất động sản, một ông chủ lớn giàu có. Mỗi lần thấy mình, ông ta đều mua ít nhất năm chai rượu. Ông ta nói rằng thích mình, nếu đồng ý làm bạn gái của ông ta, ông ta sẽ cho mình một cuộc sống thoải mái, không phải đi làm thuê vất vả nữa.”

Tô Nhất bất giác nghĩ đến những danh từ không mấy tốt đẹp như em út, vợ lẽ, chân dài và đại gia... Cô và Hứa Tổ Kiệt nhìn nhau bằng ánh mắt đầy lo lắng.

“Chu Hồng, cậu thích ông ta sao?”

“Mình thích hay không không quan trọng. Ông ta thích mình là được rồi. Thích một người quá đau khổ, bây giờ mình chỉ muốn được người khác thích thôi.”

Hứa Tổ Kiệt ra sức khuyên nhủ: “Chu Hồng, em nên cân nhắc cho cẩn thận. Không nên quyết định bừa bãi như vậy, chị sợ sau này em sẽ bị tổn thương.”

Chu Hồng cười nhạt. “Yên tâm đi, ở với ông ta em sẽ chẳng bị tổn thương gì cả, không phải là người em thích, sao có thể làm tổn thương em được.”

Chu Hồng đã chuyển đi, Hứa Tổ Kiệt cũng trở về “tổ ấm” của cô và anh Chu. Căn phòng từng có bốn người bây giờ chỉ còn lại một mình Tô Nhất. Cô gọi điện kể khổ với Chung Quốc, nói rằng sống một mình trong căn phòng trống trải, cảm giác quá yên tĩnh và vắng vẻ.

Cậu an ủi cô: “Một mình một phòng chẳng tốt sao? Phòng anh có người mua máy vi tính và máy in về để giúp các đàn anh năm cuối in luận án, ngày nào cũng ồn ào náo nhiệt chẳng khác nào cửa hàng tạp hóa. Anh đang đau hết cả đầu, thèm được yên tĩnh như em lắm đấy, muốn đến ở cùng em quá đi.”

Tô Nhất bật cười. “Mở đấy mà húp, ở cửa hàng tạp hóa của anh đi.”

“Phải rồi, Tô Nhất, trưa nay anh chuyển tiền cho em rồi đấy, mau bồi thường chiếc xe đạp cho người ta đi nhé!”

Tô Nhất cười càng tươi, không phải vì tiền mà vì mọi việc của cô, cậu luôn để trong tâm trí. Có một người bạn trai như Chung Quốc, lúc nào cô cũng thấy yên tâm, như trời sập kiểu gì cũng có người đỡ hộ. Trong thế giới này, cô có thể gặp những người tốt hơn cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không có chàng trai nào phù hợp với cô hơn.

Mấy ngày sau, Trình Thực đến tìm Tô Nhất để trả tiền, nét mặt và giọng nói đều rất bình thản. “Nghe nói tối hôm đó cậu đã trả tiền rượu cho mình.”

Tô Nhất nhìn cậu ta, sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, nước mắt trũng sâu, vẫn còn nhìn rõ quầng đen, bộ dạng như người mới ốm dậy.

“Cậu ổn chứ?” Cô hỏi với vẻ quan tâm.

“Cảm ơn, mình không sao.” Ngập ngừng giây lát, Trình Thực hỏi: “Tối đó, sao cậu biết mình ở quán bar?”

“Mình trông thấy cậu đi vào đó.”

“Chẳng phải cậu đã về từ sớm sao?”

“Sau khi xuống lầu, mình ra vườn hoa ngồi một lát, nhìn thấy cậu đi xuống nên đi theo, rồi thấy cậu vào quán rượu.”

“Sau đó không thấy mình đi ra, nên cậu đã vào tìm?”

“Đúng vậy.” Tô Nhất thận trọng nói. “Mình biết... cậu không vui mới đi uống rượu. Mình không yên tâm, sợ cậu gặp chuyện.”

Trình Thực im lặng hồi lâu rồi nói: “Cảm ơn cậu.”

Tô Nhất không kể chuyện của Chu Hồng với cậu ta. Việc đến nước này, nói thêm cũng chỉ vô ích. Cô từng hai lần chỉ trích cậu ta, và cả hai lần đó cậu ta đều nổi giận đùng đùng. Nếu vẫn thù địch như trước kia, chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho cậu ta.

Thế nhưng bây giờ, cô đã hiểu chút ít về cậu ta, biết cậu ta không phải loại vô tình máu lạnh như vẻ ngoài. Nếu đã nhận lời giúp đỡ ai, cậu ta sẽ tận tình hết sức, ví dụ như chuyện của Hứa Tô Kiệt. Bởi vậy, với chuyện mà cậu ta không muốn đề cập đến, cô tránh né vô cùng thận trọng. Cô không nhắc đến, Trình Thực tất nhiên lại càng không động đến, tưởng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngày Hai mươi tư tháng Mười hai, đêm Giáng Sinh. Khuôn viên trường tập nập sinh viên, có người đội mũ Giáng Sinh, có người cầm vòng hoa hoặc những chiếc chuông. Không khí ngày lễ tràn ngập khắp nơi.

“Phải rồi, hôm nay là Giáng Sinh, chúc Giáng Sinh vui vẻ.” Trình Thực bỗng nhiên nói.

“Cảm ơn, Trình Thực. Mình cũng chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ.”

Tô Nhất đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “vui vẻ.” Cô cảm thấy Trình Thực như đang bị bủa vây bởi kí ức không vui nào đó.

Trình Thực nhìn cô chằm chằm, môi mấp máy như muốn nói nhưng lại không thể nào mở miệng. Im lặng hồi lâu, cậu ta đột nhiên quay người đi. Dưới bầu trời mùa đông u ám, bóng dáng gầy gò, cô liêu của cậu ta chẳng khác gì đang trôi trên biển băng. Tô Nhất nhìn theo bóng cậu ta, cảm thấy đây đúng là một con người kì quặc, lúc nắng lúc mưa, buồn vui thất thường, khiến người ta khó mà hiểu được.

Chuông điện thoại vang lên, Tô Nhất vừa nhìn màn hình, khóe môi lập tức mỉm cười, là Chung Quốc.

Vừa bắt máy cô đã hỏi: “Thế nào rồi, anh chụp được ảnh chưa?”

Ngày Hai mươi tư tháng Mười hai năm 2003, nghi thức động thổ khởi công xây dựng sân vận động Quốc gia cho Olympic Bắc Kinh 2008 được tổ chức.

Trung tâm thể thao dưới nước quốc gia cũng được khởi công cùng ngày, mở màn cho công tác xây dựng nhà thi đấu phục vụ Olympic. Đề án thiết kế của trung tâm thể thao dưới nước quốc gia mang tên “Thủy lập phương” cũng được chọn lọc từ rất nhiều bản thiết kế khắp thế giới.

Chung Quốc đã nói với Tô Nhất là sẽ mượn máy ảnh để đến chụp hiện trạng nghi lễ khởi công, bởi vậy Tô Nhất vừa nghe máy đã hỏi cậu chụp được ảnh chưa.

Giọng của Chung Quốc lộ rõ vẻ phấn khích: “Chụp được rồi, không vào được hiện trường khởi công, anh chạy lên tòa nhà cao tầng gần đó chụp. Có rất nhiều người cũng chạy đến đó chụp ảnh kỉ niệm, ai cũng muốn ghi lại thời khắc lịch sử này. Em lên mạng đi, anh gửi ảnh cho xem.”

Đêm Noel năm 2003, Tô Nhất lên mạng đón Giáng Sinh cùng Chung Quốc.

Cậu chụp rất nhiều ảnh, gửi từng tấm cho cô rồi hồ hởi kể cho cô nghe cảnh tượng ngày hôm đó. Cô vừa đeo mic chat vừa tỉ mỉ xem từng tấm ảnh. Một vài tấm có hình ảnh cậu quàng chiếc khăn len, đi đôi găng tay cô đan tặng, nhìn vào ống kính và cười rạng rỡ. Cô cũng bất giác mỉm cười theo...

Lễ Giáng Sinh qua, rất nhanh đã đến Tết Dương lịch.

Tết Dương lịch vừa qua, Tết Nguyên Đán cũng chực tới.

Cuối cùng Tô Nhất đã đợi được đến kì nghỉ đông, rất nhanh thôi cô sẽ lại được gặp Chung Quốc.

HẾT TẬP 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-thanh-nam-tro-tan>